CAMILLA LÄCKBERG

prințesa ghețurilor

2 autori suedezi
se luptă pentru supremație:
CAMILLA LÄCKBERG și STIEG LARSSON

3
FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg

Seria Fjällbacka #1

Prinţesa gheţurilor

Traducere din suedeză şi note de
SIMONA ŢENŢEA şi ÅSA APELKVIST

Colecţia Fiction Connection
Editura TReI
Bucureşti, 2010

Colecţie coordonată de Magdalena
Mărculescu

ISBN: 978-973-707-367-9

———————————

Titlul original:
Camilla Läckberg
Isprinsessan
Editura Warne, 2004

———————————

Corectură [V3.0]: martie 2020.

———————————

Lui Wille

1.

Casa era pustie şi goală. Răcoarea pătrundea în toate ungherele. O pojghiţă de gheaţă se formase în cadă. Pielea femeii începuse să capete o nuanţă uşor vineţie.

I se părea ca o prinţesă, aşa cum era întinsă acolo. O prinţesă de gheaţă.

Podeaua pe care stătea era rece ca gheaţa, dar frigul nu îl deranja. Întinse mâna şi o atinse.

Sângele de pe încheieturile ei se închegase de mult.

Dragostea pentru ea nu fusese niciodată mai puternică, îi mângâia braţul ca şi cum ar fi mângâiat sufletul care părăsise corpul.

Nu se uită înapoi când plecă. Nu era adio, ci pe curând.

Eilert Berg nu era un om fericit. Respira cu dificultate şi norişori albi îi ieşeau din gură, dar sănătatea nu era pentru el cea mai îngrijorătoare problemă.

Svea fusese atât de frumoasă în tinereţe şi trebuise să aibă multă răbdare până să poată s-o ia în căsătorie. Părea blândă, prietenoasă şi puţin sfioasă. Caracterul ei adevărat a ieşit la iveală după o perioadă prea scurtă de fantezie juvenilă. Foarte hotărâtă, l-a ţinut sub papuc timp de aproape cincizeci de ani. Dar Eilert avea un secret. Pentru prima oară întrezărea o posibilitate de a avea puţină libertate în toamna vieţii lui şi nu avea de gând să piardă această libertate.

Toată viaţa muncise până la extenuare ca pescar, iar banii îi ajungeau exact pentru a-i întreţine pe Svea şi pe copii. De când se pensionaseră, avuseseră doar pensiile lor mici din care să trăiască. Fără ceva economii, nu exista

nicio posibilitate de a lua viaţa de la capăt, singur, în altă parte. Această posibilitate venise ca un dar divin şi, pe deasupra, era ridicol de uşor. Dar dacă oamenii voiau să plătească sume de bani fabuloase pentru câteva ore de lucru pe săptămână, atunci era problema lor. El nu avea de gând să se plângă. În doar un an de zile, bancnotele din cutia lui de lemn secretă se înmulţiseră într-o grămadă impresionantă şi peste puţin timp urma să aibă îndeajuns pentru a se putea retrage către ţinuturi mai calde.

Se opri să-şi tragă sufletul la ultima pantă abruptă şi îşi masă mâinile paralizate de reumatism. Spania sau poate Grecia o să mai înmoaie frigul care parcă venea din interior.

Eilert considera că mai avea cel puţin zece ani până să ajungă pe lumea cealaltă şi intenţiona să profite din plin de ei. Aşa că în niciun caz nu voia să-i petreacă lângă baba de acasă.

Plimbarea matinală zilnică fusese singura lui clipă de linişte şi pace şi pe deasupra îl ajutase şi să facă puţină mişcare, de care avea nevoie. Mergea întotdeauna pe acelaşi drum, iar cei care îi cunoşteau obiceiurile ieşeau adesea ca să mai schimbe câteva vorbe cu el. Îi făcuse o deosebită plăcere să stea de vorbă cu frumoasa vecină din casa aflată în vârful dealului, lângă şcoala Håkenbacken. Venea doar la sfârşitul săptămânii, întotdeauna singură, dar avea de fiecare dată timp să vorbească despre vreme şi vânt. Domnişoara Alexandra se interesa şi de Fjällbacka de odinioară şi acesta era un subiect despre care Eilert discuta cu plăcere. De asemenea, domnişoara era foarte delicată. Eilert se pricepea să aprecieze astfel de lucruri, chiar la vârsta lui. Bineînţeles că s-a bârfit destul pe seama ei, dar dacă începeai să dai crezare bârfelor, curând nu mai aveai timp de altceva.

Cu vreun an în urmă îl întrebase dacă nu poate să arunce un ochi şi în casa ei, dacă tot trecea pe acolo vineri dimineaţa. Casa era veche,

iar boilerul, precum şi ţevile erau uzate şi nu prea îi surâdea ideea de a veni într-o locuinţă rece la sfârşit de săptămână. Avea să îi dea o cheie ca să poată intra şi să poată verifica dacă totul era în regulă. O serie de spargeri avuseseră loc în acea zonă, aşa că trebuia să verifice şi ferestrele sau uşile.

Această sarcină nu i se părea deosebit de împovărătoare, iar o dată pe lună găsea un plic cu numele lui în cutia ei poştală, conţinând o sumă pe care el o considera princiară. În plus, îi plăcea să se simtă util. Era greu să nu aibă nicio ocupaţie după ce muncise toată viaţa.

Poarta era înclinată şi opuse rezistenţă când încercă să o deschidă înspre cărarea din grădină. Zăpada nu fusese curăţată şi se gândea să roage pe vreunul dintre băieţi să vină să-i dea o mână de ajutor. O asemenea treabă nu era pentru femei.

Bâjbâia neîndemânatic cu cheia, era atent să nu o scape în zăpada adâncă. Dacă ar fi trebuit să se aplece în genunchi, nu s-ar mai fi putut ridica înapoi. Scara din cerdac era rece şi alunecoasă, aşa că se ţinu de balustradă. Tocmai se pregătea să descuie când observă că uşa era întredeschisă. Nedumerit, o împinse şi intră în hol.

— Alo, e cineva acasă?

Poate ea venise mai devreme? Nu răspunse nimeni, îşi vedea aburii respiraţiei ieşindu-i din gură şi brusc îşi dădu seama cât de frig era în casă. Dintr-odată, nu mai ştiu ce să facă. Ceva nu era în regulă şi simţea că nu era vorba doar de un boiler stricat.

Merse prin camere. Totul era intact. În casă domina o ordine impecabilă, ca de obicei. Aparatul video şi televizorul erau la locul lor. După ce a inspectat parterul, Eilert urcă la etaj. Scara era abruptă şi trebuia să se ţină bine de balustradă. Când ajunse sus, mai întâi se îndreptă spre dormitor. Era feminin, foarte elegant şi la fel de ordonat ca restul casei. Patul era făcut şi un

geamantan stătea lângă piciorul lui, nu părea desfăcut. Deodată se simţi puţin netot. Poate că ea se întorsese mai devreme, descoperise că boilerul era stricat şi ieşise să caute pe cineva care l-ar fi putut repara. Şi totuşi, nu credea în această posibilitate. Ceva nu era în regulă. Simţea asta în încheieturi la fel cum uneori putea să simtă apropierea unei furtuni. Îşi continuă cu atenţie drumul prin casă. Următoarea cameră era o mansardă mare cu acoperiş înclinat şi grinzi de lemn. Două canapele stăteau de o parte şi de alta a unui şemineu. Câteva ziare erau împrăştiate pe măsuţă, dar în rest toate erau la locul lor. Merse din nou la parter. Nici acolo nu părea să fie ceva în neregulă. Nici bucătăria, nici sufrageria nu arătau altfel decât de obicei. Singura încăpere care mai rămăsese era baia. Fără să ştie de ce, avu un moment de ezitare înainte să împingă uşa. În continuare era pace şi linişte. Se opri o clipă, ezitând, îşi dădu seama că era ridicol şi împinse cu hotărâre uşa.

Câteva secunde mai târziu alerga către uşa de la intrare atât de repede cât îi permitea vârsta. În ultimul moment îşi aduse aminte că scara era alunecoasă şi se prinse de balustradă la timp pentru a nu se prăvăli cu capul înainte pe scări. Înainta cu greu prin zăpada aşternută pe cărarea din grădină, înjurând când poarta se împotrivi. Se opri năuc afară pe trotuar. Puţin mai în jos pe drum zări o siluetă care se apropia cu paşi repezi şi o recunoscu imediat pe Erica, fiica lui Tore. Îi strigă să se oprească.

Era obosită. Moartă de oboseală. Erica Falck închise calculatorul şi merse în bucătărie să-şi mai pună cafea. Se simţea presată din toate părţile. Editura voia o primă versiune a cărţii în august, iar ea abia începuse să scrie. Cartea despre Selma Lagerlöf – a cincea din seria de biografii ale femeilor scriitoare suedeze – ar fi trebuit să fie cea

mai bună, dar îi lipsea cu desăvârşire cheful de scris. Părinţii ei muriseră de mai bine de o lună, însă durerea era la fel de intensă ca atunci când primise vestea morţii lor. Să facă ordine printre lucrurile din casa părintească se dovedise a fi mult mai istovitor decât crezuse. Totul îi trezea amintiri. Îi lua multe ore să umple o cutie, fiindcă fiecare lucru îi aducea în minte imagini dintr-o viaţă care uneori i se părea foarte aproape, iar alteori foarte, foarte îndepărtată. Dar n-avea de ales, împachetatul avea să dureze cât timp era necesar.

Pentru moment, apartamentul din Stockholm era închiriat, aşa că putea foarte bine să stea aici în Fjällbacka şi să scrie. Casa era situată într-un loc puţin mai izolat, la Sälvik, şi atmosfera era calmă şi plină de linişte.

Erica se aşeză pe verandă şi se uită spre arhipelag. Priveliştea nu înceta niciodată s-o lase fără respiraţie. Fiecare anotimp oferea un peisaj nou şi spectaculos, iar azi se arăta un soare strălucitor ce arunca valuri aurii de lumină peste gheaţa groasă ce plutea pe apă. Tatăl ei ar fi iubit o astfel de zi.

Simţi că o podideşte plânsul, iar aerul din casă deveni brusc apăsător. Se hotărî să facă o plimbare. Termometrul arăta minus cincisprezece grade şi îşi trase pe ea mai multe pulovere, unul peste altul. Simţi frigul muşcător când păşi afară din casă, dar, după ce merse puţin cu pas hotărât, reuşi să se încălzească.

Afară era o linişte care parcă te elibera. Nu se zărea nici ţipenie de om. Singurul sunet pe care îl auzea era propria respiraţie. Contrastul faţă de lunile de vară era puternic. Atunci comunitatea era plină de viaţă. Erica prefera să stea departe de Fjällbacka pe timpul verii. Chiar dacă ştia că oamenii de acolo depindeau de turism pentru a supravieţui, nu putea să scape de senzaţia că, în fiecare vară, erau invadaţi de un nor imens de lăcuste. Un monstru cu mai multe capete care

încet-încet, an de an, înghiţea vechiul sat de pescari, cumpărând toate casele de lângă apă şi întemeind o societate-fantomă timp de nouă luni pe an.

Pescuitul fusese sursa de hrană pentru oamenii din Fjällbacka timp de sute de ani. Pământul arid şi lupta acerbă pentru supravieţuire îi făcuseră pe oameni aspri şi puternici, depinzând de heringul care se aduna sau nu în plasele pescarilor. După ce Fjällbacka a devenit un loc pitoresc, atrăgând turişti cu portofele doldora de bani în vreme ce pescuitul ajunsese să nu mai fie principala sursă de venit, Ericăi i se părea că localnicii erau din ce în ce mai descurajaţi. Tinerii plecau la oraş, iar bătrânii visau la vremurile de odinioară. Ea însăşi se număra printre cei care aleseseră să plece.

Grăbi pasul şi mai tare şi o luă la stânga spre dealul care ducea la şcoala Håkenbacken. În timp ce se apropia de vârful dealului, îl auzi pe Eilert Berg strigând ceva ininteligibil. Dădea din mâini şi se îndrepta spre ea.

— E moartă.

Eilert respira repede, cu gâfâituri mici şi sacadate, şi un sunet neplăcut, ascuţit se auzea din pieptul lui.

— Linişteşte-te, Eilert. Ce s-a întâmplat?

— E moartă, acolo, înăuntru.

Arăta cu mâna spre casa mare, din lemn, zugrăvită în albastru-deschis, din vârful dealului şi, în acelaşi timp, o implora pe Erica din priviri.

Dură ceva până când Erica înţelese ce spunea, dar, odată ce cuvintele i se fixară în minte, trânti poarta îndărătnică şi porni anevoie prin zăpadă până la uşa din faţă. Eilert lăsase uşa deschisă, iar ea păşi cu grijă peste prag, nesigură de ce avea să vadă. Dintr-un motiv oarecare, nu se gândise să-l întrebe.

Eilert o urmă în tăcere şi, fără un cuvânt, arătă spre baia de la parter. Erica nu se grăbi, se

întoarse şi se uită întrebătoare la el. Bărbatul era palid şi, cu o voce stinsă, rosti:

— Acolo, înăuntru.

Erica nu mai fusese în casa aceea de o veşnicie, dar o cunoscuse foarte bine odată şi ştia unde era baia. Aerul îngheţat o făcea să tremure, deşi purta haine călduroase. Împinse uşor uşa băii şi păşi înăuntru.

Având în vedere informaţiile succinte pe care i le dăduse Eilert, nu era sigură la ce să se aştepte, însă nimic nu o avertizase asupra sângelui. Baia era placată cu faianţă albă, iar efectul sângelui din cadă şi din jurul acesteia era astfel şi mai puternic. Pentru o secundă i se păru frumos contrastul, până când îşi dădu seama că în cadă era cu adevărat o fiinţă umană.

În ciuda nuanţelor nefireşti, palide şi vineţii ale acelui corp, Erica recunoscu imediat cine era – Alexandra Wijkner, fostă Carlgren, fiica familiei ce deţinea casa în care se afla ea acum. În copilărie fuseseră cele mai bune prietene, dar parcă trecuse o viaţă întreagă de atunci. Acum, femeia din cadă părea o străină.

Slavă Domnului, ochii cadavrului erau închişi, dar buzele aveau o nuanţă intensă de albastru.

O pojghiţă subţire de gheaţă îi acoperea corpul, ascunzând cu totul partea inferioară a trupului. Braţul drept, brăzdat de sânge, atârna pe marginea căzii, cu degetele înmuiate în balta de sânge închegat de pe podea. O lamă de ras se afla pe marginea căzii. Celălalt braţ se vedea doar de la cot în sus, restul fiind ascuns sub pojghiţa de gheaţă. Şi genunchii ieşeau prin suprafaţa îngheţată. Părul blond şi lung al lui Alex era răsfirat ca un evantai peste marginea căzii, dar părea tare şi îngheţat.

Erica stătu mult timp uitându-se la ea. Tremura atât din cauza frigului, cât şi a

sentimentului de singurătate pe care îl inspira acest tablou macabru. Se retrase încetişor din încăpere.

După aceea, totul s-a întâmplat ca în ceaţă. A sunat la medicul de gardă de pe telefonul ei mobil, aşteptând împreună cu Eilert până când medicul şi ambulanţa au sosit. Recunoscu iarăşi acea stare de şoc în care intrase când primise vestea morţii părinţilor ei şi-şi turnă un coniac mare imediat ce ajunse acasă. Poate nu era întocmai ce ar fi prescris un medic, dar coniacul o ajută să nu-i mai tremure mâinile.

Vederea lui Alex îi trezise amintiri din copilărie. Trecuseră mai mult de douăzeci şi cinci de ani de când fuseseră cele mai bune prietene, dar, chiar dacă mulţi oameni intraseră şi ieşiseră din viaţa ei de atunci, Alex ocupa un loc important în inima ei. Pe atunci erau nişte fetiţe. La maturitate se înstrăinaseră. Totuşi, îi era greu să accepte că Alex îşi pusese singură capăt zilelor, dar asta era singura explicaţie din imaginile pe care le văzuse. Alexandra pe care ea o cunoscuse fusese o persoană plină de viaţă, echilibrată. O femeie frumoasă, sigură pe ea şi cu o strălucire care atrăgea privirile oamenilor. Din ce auzise, dar şi după cum bănuia, viaţa fusese generoasă cu Alex. Avea o galerie de artă în Göteborg, era căsătorită cu un bărbat chipeş şi de succes şi locuia într-un fel de conac pe insula Särö. Şi totuşi, se părea că nu totul fusese perfect.

Simţi nevoia să-şi limpezească gândurile şi formă numărul surorii ei.

— Dormeai?

— Glumeşti? Adrian m-a ţinut trează de la 3 noaptea şi când a adormit şi el, în sfârşit, pe la 6 dimineaţa, s-a trezit Emma, care avea chef de joacă.

— Şi n-a putut şi Lucas să se trezească măcar o dată?

O tăcere de gheaţă se lăsă la celălalt capăt al receptorului, iar Erica se muşcă de limbă.

— Are o şedinţă importantă azi şi trebuie să fie odihnit. De asemenea, trece printr-o perioadă mai agitată la serviciu, compania are nişte probleme.

Vocea Annei deveni mai stridentă, iar Erica simţi un ton isteric în ea. Lucas avea întotdeauna o scuză la îndemână, iar Anna, pesemne, îl citase cuvânt cu cuvânt. Dacă nu era vorba de vreo şedinţă de mare însemnătate, atunci era stresat din cauza deciziilor importante pe care trebuia să le ia sau era la pământ cu nervii deoarece stresul de a fi, după cum spunea Lucas, un om de afaceri de succes era mare. Toată responsabilitatea în privinţa copiilor cădea astfel pe umerii Annei. Având un copil vioi de trei ani şi un bebeluş de patru luni, Anna arăta, la înmormântarea părinţilor, cu zece ani mai în vârstă faţă de cei treizeci pe care îi avea.

— *Honey, don't touch that*.

— Sincer acum, nu crezi că ar fi timpul să vorbeşti cu Emma în suedeză?

— Lucas e de părere că trebuie să vorbim engleză acasă. Spune că oricum ne vom muta înapoi la Londra până va începe cea mică şcoala.

Erica era sătulă de fraze ca: „Lucas crede că, Lucas zice, Lucas e de părere că...". În ochii ei, cumnatul era exemplul perfect al unui nemernic de primă clasă.

Anna îl întâlnise pe vremea când era *au-pair* la Londra şi numaidecât a fost fascinată de complimentele ca la carte venite din partea brokerului de succes cu zece ani mai în vârstă ca ea, Lucas Maxwell. A renunţat la toate planurile sale de a studia la universitate şi şi-a dedicat în schimb viaţa încercării de a fi soţia perfectă. Problema era că Lucas era tot timpul nemulţumit, iar Anna, care încă din copilărie făcea întotdeauna ce avea chef, ajunsese în timpul anilor petrecuţi cu Lucas să-şi şteargă complet propria personalitate.

Până au venit copiii pe lume, Erica a sperat ca sora ei să devină rezonabilă, să-l părăsească pe Lucas şi să înceapă să-şi trăiască viaţa; însă după ce se născu Emma şi apoi Adrian, fu silită să accepte că, din păcate, Lucas va continua să facă parte din familie.

— De acord, hai să lăsăm subiectul Lucas şi concepţia lui despre creşterea copiilor. Ce au mai făcut drăgălaşii mătuşii de când nu i-am mai văzut?

— Păi, ce fac ei de obicei, doar ştii... Emma a avut o criză de nebunie ieri şi a reuşit să taie hăinuţe în valoare de o mică avere până să ajung eu la ea, iar Adrian a vomitat ori a ţipat neîncetat timp de trei zile.

— Am impresia că ai nevoie să schimbi puţin aerul. N-ai putea să-i laşi pe copii şi să vii aici o săptămână? Aş avea nevoie de ajutorul tău ca să ne uităm la unele lucruri. Trebuie să ne apucăm şi de acte în curând.

— Da, ne-am gândit şi noi să vorbim cu tine despre asta.

Ca de obicei, când era obligată să se amestece într-o chestiune neplăcută, vocea Annei începu să tremure. Erica deveni brusc suspicioasă. Acest „noi” era de rău augur. Odată ce Lucas intra în joc, ceva îl avantaja pe el şi îi dezavantaja pe toţi ceilalţi.

Erica aşteptă ca Anna să continue.

— Eu şi cu Lucas ne gândim să ne mutăm înapoi la Londra imediat ce punem filiala din Suedia pe picioare şi nu prea avem de gând să ne batem capul cu întreţinerea unei case aici. Nici tu nu ai vreun interes să întreţii o casă mare la ţară, vreau să spun fără familie şi...

Tăcerea era apăsătoare.

— Ce vrei să spui?

Erica îşi răsuci o şuviţă din părul ei creţ pe degetul arătător, un obicei pe care îl avea încă din copilărie atunci când era nervoasă.

— Mda, Lucas crede că ar trebui să vindem casa. Nu avem posibilitatea s-o păstrăm. În plus, am vrea să cumpărăm o casă în Kensington când ne mutăm înapoi şi chiar dacă Lucas câştigă foarte bine, banii din vânzare ar pica foarte bine. Vreau să zic, o casă pe coasta de vest cu aceleaşi condiţii s-ar ridica la câteva milioane. Nemţii sunt înnebuniţi după vedere la mare şi după briză.

Anna continuă expunându-şi argumentele, dar Erica simţi că era destul şi puse receptorul uşor în furcă exact în mijlocul unei propoziţii. Îi ajungea ca să-şi alunge gândurile.

Fusese întotdeauna mai mult ca o mamă pentru Anna, decât ca o soră mai mare. Încă de când erau mici o protejase şi o apărase. Anna fusese un adevărat copil al naturii, o furtună care îşi urmărea instinctele fără să se gândească la consecinţe. Erica o salvase de mai multe ori din situaţiile dificile în care se amestecase. Lucas îi alungase spontaneitatea şi bucuria de a trăi. Şi tocmai din această cauză, Erica nu îl putea ierta.

În dimineaţa următoare, Ericăi i se părea ireal ceea ce trăise în ajun. Avusese un somn adânc, fără vise, dar cu toate astea se simţea de parcă n-ar fi închis un ochi. Era atât de obosită, încât o durea tot corpul. Îi chiorăiau maţele puternic, dar, după ce aruncă o privire în frigider, îşi dădu seama că o plimbare până la magazinul Evei era necesară înainte să poată să mănânce ceva.

Satul era pustiu, iar în piaţa Ingrid Bergman nu era nicio urmă din tarabele care stăteau acolo în timpul verii. Nu era ceaţă, iar Erica putea să vadă până la capul de pe insula Valön, care se contura la orizont şi care, împreună cu Kråkholmen, forma o mică deschidere spre arhipelag.

Abia după ce parcurse o bună parte din urcuşul de pe dealul Galärbacken, zări pe cineva. Era o persoană pe care şi-ar fi dorit să o evite şi, instinctiv, căută o cale de scăpare.

— Bună dimineaţa.

Auzi vocea Elnei Persson ciripind cu îndrăzneală.

— Nu-i micuţa noastră scriitoare care se plimbă în soarele dimineţii?

Erica oftă în sinea ei.

— Da, m-am gândit să merg până la Eva să cumpăr ceva de mâncare.

— Sărmana de tine, probabil că eşti complet distrusă după oribila experienţă de ieri.

Bărbia dublă a Elnei tremura de incitare, iar Erica avea impresia că semăna cu un porumbel gras. Pardesiul verzui îi acoperea corpul de la umeri până la picioare, dând impresia unei mase imense, fără formă. Îşi ţinea poşeta cu amândouă mâinile, iar pe cap i se clătina o pălărie mică şi disproporţionată. Părea a fi din pâslă şi avea o culoare verzuie, nedefinită. Elna avea ochii mici şi vârâţi adânc într-un strat de grăsime protector. Acum se uitau cercetători spre Erica. Era evident că aştepta un răspuns.

— Da, păi, n-a fost prea plăcut.

Elna dădu din cap compătimitor.

— Da, m-am întâlnit cu doamna Rosengren şi ea mi-a spus că a văzut o ambulanţă şi pe tine stând în faţa casei familiei Carlgren şi imediat am înţeles că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic. Şi mai târziu, după-amiază, când l-am sunat pe doctorul Jacobsson în altă problemă, desigur, am auzit de tragica întâmplare. Da, mi-a făcut o confidenţă, nu mai spun nimănui. Medicii au obligaţia de a păstra secretul profesional şi aşa ceva trebuie respectat.

Dădu din cap sentenţios pentru a arăta cât de mult respecta obligaţia doctorului Jacobsson de a păstra secretul profesional.

— Fată tânără... Nu poţi să nu te întrebi ce a putut să provoace această nenorocire. Mie personal mi s-a părut dintotdeauna prea încordată. O cunosc pe mama ei, Birgit, de mult timp – o persoană care

a fost mereu cu nervii la pământ şi asta se ştie că este ereditar. Birgit a devenit şi arogantă când Karl-Erik a fost numit director la Göteborg. Atunci Fjällbacka nu mai era de nasul lor. Nu, aveau nevoie de un oraş mare. Ia aminte, banii nu aduc fericirea. Dacă fetiţa ar fi crescut aici în loc să fie dezrădăcinată şi mutată la oraş, cu siguranţă nu s-ar fi ajuns la aşa ceva. De altfel, cred că au şi trimis-o la o şcoală în Elveţia şi doar ştim cum merg lucrurile acolo. Da, aşa ceva te marchează pe viaţă, vezi bine. Până să se mute de aici era fetiţa cea mai fericită şi plină de viaţă. Nu vă jucaţi voi împreună când eraţi mici? Da, eu cred că într-adevăr...

Elna îşi continuă monologul, iar Erica, nevăzând altă cale de a ieşi din încurcătură, începu să caute febril un motiv de a scăpa de conversaţia care lua forme din ce în ce mai neplăcute. Când Elna se opri din vorbit pentru a-şi trage sufletul, Erica acţionă.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să vorbim, dar acum trebuie să plec, din păcate. Sunt multe de făcut, după cum ştiţi.

Îşi luă figura cea mai patetică, sperând s-o facă pe Elna să înţeleagă gestul.

— Da, desigur, draga mea. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să-ţi fie atât de greu, punând la socoteală şi drama din propria ta familie. Iartă necuviinţa unei femei bătrâne.

Acum Elnei aproape că îi curgeau lacrimile, iar Erica dădu amabilă din cap, grăbindu-se să-şi ia la revedere. Îşi continuă plimbarea către magazinul Evei, oftând uşurată şi rugându-se să nu mai întâlnească şi alte doamne curioase.

Dar nu avu noroc. Mai mulţi locuitori exaltaţi din Fjällbacka o luară la întrebări, iar ea nu mai îndrăzni să respire normal până nu-şi văzu casa în faţa ochilor. Dar o vorbă auzită îi rămase în minte. Părinţii lui Alex ajunseseră în Fjällbacka târziu în ajun şi stăteau la sora lui Birgit.

Erica puse pungile cu mâncare pe masa din bucătărie şi începu să le sorteze. Pungile nu erau atât de pline cu lucruri sănătoase aşa cum plănuise înainte să intre în magazin, deşi avusese cele mai bune intenţii. Dar dacă într-o zi dezolantă ca asta nu-şi putea permite câteva dulciuri, atunci când? Ca un făcut, maţele îi chiorăiră, iar ea puse pe o farfurie două chifle cu scorţişoară care echivalau cam cu douăsprezece puncte roşii din dieta Weight Watchers, pe care le servi împreună cu o ceaşcă de cafea.

Era un sentiment plăcut să stai şi să admiri peisajul cunoscut de afară pe fereastră, însă nu se putea obişnui cu liniştea din casă. Mai fusese ea singură acasă şi altădată, dar acum nu era acelaşi lucru. Atunci simţea o prezenţă, certitudinea că cineva putea intra pe uşă în orice moment. Acum avea sentimentul că sufletul casei dispăruse cu totul.

La fereastră era pipa tatei, care parcă aştepta să fie încărcată cu tabac. Mirosul încă se mai simţea în bucătărie, dar Ericăi i se părea că devenea mai slab pe zi ce trecea.

Iubise dintotdeauna mirosul de tabac al pipei. Când era mică stătea adesea pe genunchii tatei şi închidea ochii, întorcându-şi capul spre pieptul lui. Fumul se impregnase în toate hainele lui şi reprezenta siguranţa în viaţa ei de copil.

Relaţia Ericăi cu mama ei era infinit mai complicată. Nu-şi amintea nici măcar o ocazie din copilărie când mama să-i fi arătat vreun gest de afecţiune, o îmbrăţişare, o mângâiere, un cuvânt de încurajare. Elsy Falck fusese o femeie aspră şi hotărâtă, care ţinuse casa într-o ordine impecabilă, dar care nu îşi permisese niciodată să se bucure de ceva în viaţă. Era foarte credincioasă şi, ca majoritatea locuitorilor de pe coastă din Bohuslän, crescuse într-o societate care încă mai era caracterizată de doctrinele pastorului Schartau. Încă din copilărie învăţase că viaţa trebuie să fie o

lungă suferinţă şi că recompensa îţi va fi dată în viaţa de apoi. Erica se întreba deseori ce văzuse tatăl ei la Elsy, el, care avea o natură jovială şi simţul umorului şi, în timpul unei certe, i-a pus această întrebare. El nu s-a supărat. S-a aşezat şi şi-a pus braţul pe umerii ei, apoi i-a spus să nu-şi mai judece mama aşa de aspru. Unii oameni îşi arată sentimentele mai greu, îi explica el în timp ce îi mângâia obrajii care încă erau roşii de furie. Dar ea nu-l ascultase şi credea neîncetat că el încerca să acopere ceea ce pentru Erica era evident: mama ei nu o iubise niciodată, iar această povară trebuia dusă tot restul vieţii.

Erica se hotărî să-şi urmeze instinctul şi să-i viziteze pe părinţii Alexandrei. Nu e uşor să-ţi pierzi un părinte, dar este oarecum legea naturii. Să-ţi pierzi un copil trebuie să fie îngrozitor. Ba, mai mult, ea şi Alexandra fuseseră atât de apropiate, cum numai cele mai bune prietene pot fi. Asta, ce e drept, se întâmplase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, dar o mare parte dintre amintirile ei luminoase din copilărie erau în mod intim legate de Alex şi de familia sa.

Casa părea abandonată. Mătuşa Alexandrei şi unchiul din partea mamei locuiau pe Tallgatan, la jumătatea drumului dintre centrul localităţii Fjällbacka şi campingul din Sälvik. Casa se afla pe un deal, iar grădina se înclina către drum, pe partea care dădea spre apă. Uşa principală se afla în spatele casei, iar Erica ezită înainte de a apăsa pe sonerie. Sunetul reverberă, apoi se lăsă o tăcere totală. Nici cel mai mic zgomot nu se auzea dinăuntru. Era cât pe ce să se întoarcă şi să plece, când uşa se deschise încetişor.

— Da?

— Bună ziua, sunt Erica Falck. Eu am fost cea care...

Lăsă restul propoziţiei în aer. Se simţea caraghioasă pentru că se prezentase aşa de

ceremonios. Mătuşa lui Alex, Ulla Persson, ştia foarte bine cine este ea. Mama Ericăi şi Ulla fuseseră active în asociaţia bisericii mulţi ani, iar câteodată, duminica, Ulla o însoţea acasă să bea o cafea împreună.

Se dădu la o parte şi o lăsă pe Erica să intre în hol. Niciun bec nu era aprins. Într-adevăr, avea să se facă seară abia peste câteva ore, dar după-amiaza era deja pe trecute şi umbrele nopţii puneau stăpânire pe casă. Din camera aflată în capătul holului se auzeau plânsete înăbuşite. Erica îşi scoase pantofii şi pardesiul. Îşi dădu seama că se mişca în cea mai mare linişte şi cu cea mai mare atenţie, fiindcă atmosfera casei îi impunea asta. Ulla se duse în bucătărie şi o lăsă pe Erica să intre singură în cameră. Când ajunse acolo, plânsetele se opriră. Pe o canapea din faţa unei ferestre uriaşe stăteau Birgit şi Karl-Erik Carlgren, strâns îmbrăţişaţi. Amândoi aveau feţele ude şi brăzdate de lacrimi, iar Erica se simţi de parcă era un intrus într-o sferă privată. Un loc pe care poate n-ar fi trebuit să îl invadeze. Dar era prea târziu să se mai răzgândească acum.

Se aşeză cu grijă pe canapeaua din faţa lor şi îşi lăsă mâinile pe genunchi. De când intrase în cameră, nimeni nu scosese niciun cuvânt.

— Cum era?

La început, Erica nu înţelese întrebarea lui Birgit. Vocea-i era ca de copil. Nu ştiu ce să răspundă.

— Singură, zise ea într-un final, dar regretă cuvântul numaidecât. N-am vrut să spun...

Restul propoziţiei nu se mai auzi, fiind înghiţit de tăcere.

— Nu s-a sinucis!

Vocea lui Birgit păru deodată puternică şi sigură pe sine. Karl-Erik o ţinea de mână, dând din cap aprobator. Observară probabil expresia sceptică a Ericăi, pentru că Birgit repetă:

— Nu s-a sinucis! O cunosc mai bine decât oricine şi ştiu că niciodată n-ar fi putut să se sinucidă. N-ar fi avut niciodată curajul să o facă! Şi tu trebuie să ştii asta. Şi tu ai cunoscut-o!

Dădea să se ridice la fiecare silabă, iar Erica zări o licărire în ochii ei. Birgit îşi strângea mâinile şi le deschidea spasmodic, în mod repetat, uitându-se drept în ochii Ericăi, până când una dintre ele trebui să-şi întoarcă privirea. Erica renunţă prima. Începu să se uite prin cameră, pentru a evita privirea îndurerată a mamei Alexandrei.

Camera era confortabilă, dar mult prea decorată pentru gustul Ericăi. Perdelele aveau falduri bogate, care cădeau artistic pe podea şi se asortau cu pernele înflorate ale canapelei. În fiecare locşor găseai câte un obiect decorativ. Vase sculptate din lemn, înconjurate cu panglici brodate cu cruciuliţe, împărţeau camera cu figurine din porţelan reprezentând căţei cu ochii veşnic umezi. Ceea ce înfrumuseţa camera era fereastra panoramică prin care se vedea un peisaj fantastic. Erica îşi dorea să îngheţe acel moment şi să se uite în continuare pe fereastră în loc să ia parte la amărăciunea acelor oameni. În schimb, îşi mută privirea înapoi către soţii Carlgren.

— Birgit, sincer... nu ştiu. Au trecut douăzeci şi cinci de ani de când eu şi Alexandra am fost prietene. Nu ştiu, de fapt, ce fel de persoană a fost. Câteodată nu cunoşti un om atât de bine precum crezi.

Erica auzi cât de jalnic sunau propriile cuvinte care ricoşau parcă în perete. De data aceasta luă cuvântul Karl-Erik. Se eliberă din strânsoarea puternică a lui Birgit şi se aplecă în faţă ca şi cum ar fi vrut să se asigure că Erica nu pierdea niciun cuvânt din ce urma el să spună.

— Ştiu că sună de parcă am vrea să negăm ceea ce s-a întâmplat şi de parcă n-am fi în toate minţile. Dar chiar dacă Alex s-ar fi sinucis din cine ştie ce motiv, nu ar fi făcut-o niciodată şi, repet,

niciodată în acest fel! Tu îţi aduci bine aminte cât de înspăimântată era Alex la vederea sângelui. Dacă se tăia puţin, devenea isterică până când i se punea un plasture pe tăietură. Ba chiar şi leşina când vedea sânge. De aceea sunt absolut sigur că ar fi ales mai degrabă somniferele. Este absolut imposibil ca Alex să fi fost în stare să ia o lamă de ras şi să se taie singură, mai întâi pe un braţ şi apoi pe celălalt. Ceea ce spune soţia mea e adevărat: Alex era fragilă. Nu era o persoană curajoasă. E nevoie de multă forţă interioară pentru a putea face pasul ăsta. Ea nu avea această forţă.

Vocea lui era insistentă şi, deşi era în continuare convinsă că asculta doi oameni profund disperaţi, Erica intrase la bănuieli. Acum când se gândea, ceva nu fusese în regulă când intrase în baie ieri-dimineaţă. Sigur că găsirea unui cadavru nu a fost niciodată un lucru normal, dar era ceva în atmosfera din baie care nu ar fi trebuit să fie acolo. O prezenţă, o umbră. Asta era cea mai bună descriere pe care putu s-o găsească. Încă era de părere că ceva o împinsese pe Alexandra Wijkner să se sinucidă, dar nici nu putea să nege că certitudinea încăpăţânată a soţilor Carlgren îi trezise într-adevăr anumite suspiciuni.

Îi trecu prin minte cât de bine începuse să semene Alex cu mama ei la înfăţişare. Birgit Carlgren era minionă şi slăbuţă, cu acelaşi păr blond deschis precum fiica ei, dar, spre deosebire de coama lungă a lui Alex, ea purta o tunsoare băieţească. Acum era îmbrăcată complet în negru şi, în ciuda suferinţei, încă părea conştientă de efectul pe care îl declanşa contrastul dintre negru şi albul pielii. Mici gesturi îi trădau vanitatea. O mână trecută prin păr cu afectare, o aranjare a gulerului. Erica îşi amintea cum, la vârsta de opt ani, vedea garderoba ei ca pe o peşteră a lui Ali Baba, iar cutia cu bijuterii părea paradisul pe pământ.

Pe lângă ea, soţul ei avea un aer foarte banal. Departe de a fi lipsit de farmec, el era pur şi simplu neînsemnat. Avea o figură alungită, brăzdată de riduri, iar chelia îi acaparase vârful capului. Deşi era şi el îmbrăcat complet în negru, spre deosebire de soţia sa, asta îl făcea şi mai fad. Erica simţi că era momentul să plece. Se întreba ce rost a avut să-i viziteze.

Se ridică şi acelaşi lucru îl făcură şi soţii Carlgren. Birgit se uită poruncitor la soţul ei, îndemnându-l cu privirea să spună ceva, evident ceva ce ei discutaseră deja înainte să vină Erica.

— Ne-am dori să scrii un articol în memoria lui Alex. Să fie publicat în ziarul *Bohusläningen*. Despre viaţa ei, visele şi moartea ei. O cronică a vieţii ei şi a persoanei care a fost ar însemna foarte mult pentru mine şi Birgit.

— Dar nu vreţi mai bine un articol în ziarul *Göteborgsposten?* Doar a locuit în Göteborg. Şi voi la fel.

— Fjällbacka a fost şi va fi întotdeauna casa noastră. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru Alex. Poţi să vorbeşti mai întâi cu soţul ei, Henrik. Noi am discutat cu el şi se va pune la dispoziţia ta. Toate cheltuielile vor fi suportate de noi, bineînţeles.

Acestea fiind spuse, discuţia păru încheiată. Fără să accepte, de fapt, misiunea, Erica se văzu afară pe scări cu numărul de telefon şi adresa lui Henrik Wijkner în mână când uşa se închise în spatele ei. Chiar dacă, sincer vorbind, nu ar fi vrut să-şi asume această răspundere, un gând luă naştere în mintea ei de scriitoare. Erica îl alungă şi se simţi rău pentru că avusese acest gând, dar era unul puternic şi nu se lăsa alungat. Ideea pe care o avea de foarte mult timp de a scrie o carte era acum atât de uşor de pus în practică. O poveste despre drumul unui om către destinul său. O explicaţie a ceea ce a putut să împingă o femeie tânără, frumoasă şi în mod vizibil privilegiată către

sinucidere. Da, desigur, fără să folosească numele lui Alex, dar o poveste bazată pe ceea ce ar fi putut afla despre drumul ei către moarte. Erica publicase până în acel moment patru cărţi, dar toate erau biografii ale unor scriitoare. Nu avusese curajul să creeze poveşti proprii, dar ştia că avea idei care aşteptau să fie puse pe hârtie. Poate că acest eveniment avea să-i dea imboldul, inspiraţia pe care o aştepta. Faptul că o cunoscuse pe Alex era doar un avantaj.

Femeia din ea se simţea încurcată de acest gând, dar scriitoarea ţipa de fericire.

Pensula picta dungi late roşii pe pânză. Începu să picteze din zori, iar acum, pentru prima oară după multe ore de lucrat, făcu un pas în spate pentru a admira ceea ce crease. Pentru un ochi de începător erau doar câmpuri roşii, oranj şi galbene, împărţite neregulat pe pânza mare. El vedea degradare şi resemnare, exprimate prin nuanţele pasiunii.

Picta întotdeauna cu aceleaşi culori. Trecutul lui urla batjocoritor din pânză şi el începu să picteze din ce în ce mai frenetic.

După încă o oră, consideră că e timpul pentru prima şi binemeritata bere. Luă doza care era cea mai aproape de el şi ignoră faptul că scuturase scrumul în ea cu o noapte înainte. Scrumul i se lipi de buze, dar continuă să bea cu lăcomie din doza de bere deschisă şi o aruncă pe podea după ce înghiţi ultima picătură.

Chiloţii, singurul articol de îmbrăcăminte pe care îl avea pe el, erau galbeni în faţă – de bere sau de urină uscată. Cel mai probabil un amestec din amândouă. Părul slinos îi atârna puţin peste umeri, iar pieptul îi era livid şi scofâlcit. Anders Nilsson era, în ansamblu, o epavă, însă tabloul ce stătea pe şevalet arăta un talent ce contrasta puternic cu propria degradare a artistului.

Se aşează pe podea şi se rezemă de peretele din faţa tabloului. Lângă el se afla o cutie de bere nedeschisă, iar zgomotul pe care aceasta îl făcu când o deschise îi produse plăcere. Culorile agresive ţipătoare îi aduceau aminte de lucruri pe care încercase aproape toată viaţa să le uite. De ce dracu' să strice tot acum? De ce ea nu putea să lase lucrurile aşa cum erau? Curva egoistă, se gândeşte doar la ea. Rece şi inocentă ca o prinţesă afurisită. Dar el ştia ce se găseşte sub suprafaţă. Erau de aceeaşi teapă. Anii de chin petrecuţi împreună le sudaseră relaţia şi deodată ea îşi imagina că poate să schimbe ordinea lucrurilor.

— La dracu'.

Urlă şi aruncă doza de bere, pe jumătate plină, drept în pânza pictată. Aceasta nu se rupse, ceea ce îl înfurie şi mai tare, ci doar se clătină, iar doza de bere căzu pe podea. Lichidul împroşcă pictura, iar culorile – roşu, portocaliu şi galben – începură să curgă şi să se amestece, formând nuanţe noi. Contemplă efectul cu satisfacţie.

Încă nu se trezise bine după beţia lungă de cu o seară înainte, iar berea începu să-şi facă repede efectul, chiar şi după mulţi ani de antrenament la băutură. Uşor-uşor, se cufundă în ceaţa bine cunoscută, mirosul de vomă cuprinzându-i nările.

Avea propria ei cheie de la apartament. Îşi uscă bine pantofii în hol, deşi ştia că era în zadar. Era mai curat afară decât în casă. Puse pungile cu mâncare jos şi îşi agăţă frumos pardesiul pe un umeraş. Nu avea niciun rost să strige. Probabil că deja adormise.

Pe partea stângă, cum veneai din hol, se afla bucătăria şi era în aceeaşi stare deplorabilă ca de obicei. Vase nespălate de mai multe săptămâni se adunaseră nu numai în chiuvetă, dar şi pe scaune, pe masă şi chiar şi pe podea. Mucuri de ţigară, cutii de bere şi sticle goale zăceau peste tot.

Deschise uşa frigiderului pentru a pune mâncarea înăuntru şi observă că era gol-goluţ. Câteva clipe mai târziu îl umplu, după care stătu puţin nemişcată ca să-şi recapete puterile.

Apartamentul era de fapt o mică garsonieră, iar sufrageria şi dormitorul erau una şi aceeaşi cameră. Cele câteva piese de mobilier fuseseră alese de ea, dar nu putuse să contribuie cu mai mult, astfel că în cameră domina doar şevaletul cel mare din faţa ferestrei. Într-un colţ zăcea aruncată o saltea veche şi zdrenţuită. Nu îşi permisese niciodată să-i cumpere un pat adevărat.

La început încercase să îl ajute atât cu propria lui igienă, cât şi cu ordinea în casă. Curăţa, strângea, îi spăla hainele şi nu de puţine ori îl spăla şi pe el. Atunci încă mai spera că lucrurile aveau să se schimbe, că tot greul avea să dispară de la sine. Trecuseră mulţi ani de atunci. Undeva, pe parcurs, nu mai avusese forţa necesară să continue. Acum se mulţumea să vadă că cel puţin avea ce să mănânce.

Spera ca puterile să o mai ţină încă multă vreme. Mustrările de conştiinţă apăsau greu pe umerii ei. Când stătea în genunchi şi îi ştergea voma de pe podea simţea uneori că plătise îndeajuns. Acum însă îşi ducea povara cu resemnare.

Îl privi cum stătea acolo, trântit lângă perete. O epavă urât mirositoare, dar cu un talent nemaipomenit ascuns sub aparenţa lui murdară. De nenumărate ori se întrebase cum ar fi fost dacă ar fi făcut o altă alegere în acea zi. Timp de douăzeci şi cinci de ani, în fiecare zi s-a întrebat cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi acţionat diferit. Douăzeci şi cinci de ani înseamnă mult timp de gândire.

Câteodată îl lăsa să zacă pe podea atunci când pleca. Azi însă n-o făcu. Frigul de afară pătrundea înăuntru, iar podeaua se simţea rece ca gheaţa prin dresul ei subţire. Îi ridică un braţ care îi atârna moale într-o parte. El nu avu nicio reacţie. Trăgând

cu ambele mâini de încheietura lui, îl urni spre saltea. Încercă să-l rostogolească şi aproape că o trecu un fior de scârbă când îşi apăsă mâinile pe carnea flască a mijlocului. După câteva cascadorii reuşi să îl ridice pe saltea, iar în lipsa unei pături îi aduse haina din hol şi o întinse peste el. Efortul o făcu să gâfâie şi se aşeză. Fără forţa din braţe, adunată în atâţia ani de făcut curăţenie, nu ar fi fost în stare de un asemenea efort, la vârsta ei. Se îngrijora pentru ziua când nu va mai avea forţa fizică necesară pentru toate astea.

O şuviţă din părul gras îi căzuse bărbatului peste faţă, iar ea i-o dădu tandru la o parte cu degetul arătător. Viaţa nu fusese aşa cum sperase ea pentru niciunul din ei, dar de acum înainte era hotărâtă să încerce să păstreze ce mai rămăsese din relaţia lor.

Oamenii întorceau privirea când o întâlneau pe stradă, dar nu destul de repede încât să nu apuce să vadă compătimirea din ochii lor. Pe Anders îl cunoştea multă lume din sat ca pe un cal breaz – făcea parte din rândul alcoolicilor locali. Câteodată, beat fiind, îşi târşâia picioarele instabile şi striga injurii tuturor oamenilor pe care îi întâlnea. El era dispreţuit, iar ea avea parte de simpatie. De fapt, ar fi trebuit să fie invers. Ea merita să fie dispreţuită, iar Anders să aibă parte de simpatie. Din cauza slăbiciunii ei ajunsese el aşa. Dar de acum nu va mai fi niciodată slabă.

Rămase la el câteva ore, timp în care îl mângâie pe frunte. Din când în când Anders tresărea în starea sa de inconştienţă, dar se calma sub mângâierile ei. Afară viaţa îşi continua cursul, dar înăuntru, în încăpere, timpul se oprise.

Ziua de luni veni cu temperaturi cu plus şi cu nori grei de ploaie. Erica fusese întotdeauna o şoferiţă prudentă, dar acum încetinise şi mai mult pentru mai multă siguranţă în caz că ar fi derapat. Şofatul nu era punctul ei forte, dar prefera

solitudinea unei maşini în locul aglomeraţiei din autobuzul de pe E6 sau din trenul expres.

După ce viră la dreapta spre autostradă, starea drumului deveni mai bună şi Erica îndrăzni să accelereze puţin. Urma să se întâlnească cu Henrik Wijkner la ora 12, dar plecase devreme din Fjällbacka şi avea destul timp la dispoziţie pentru a ajunge la Göteborg.

Pentru prima oară de când o văzuse pe Alex în baia îngheţată, Erica se gândi la discuţia cu Anna. Încă nu-şi putea imagina că Anna chiar ar face demersurile pentru a vinde casa. Era totuşi casa în care copilăriseră, iar părinţii lor ar fi fost disperaţi dacă ar fi ştiut. Nimic nu mai era surprinzător când Lucas era amestecat. Într-un fel, se aşteptase la asta, ştiind ce persoană fără scrupule era Lucas. Însă întrecuse orice măsură.

Ei bine, înainte să înceapă să se îngrijoreze serios pentru casă, trebuia să ştie care era poziţia ei din punct de vedere juridic. Fără a cunoaşte acest lucru, refuza să se lase învinsă de ultima născocire a lui Lucas. Acum dorea să se concentreze asupra discuţiei pe care urma să o aibă cu soţul lui Alex.

Henrik Wijkner păruse o persoană plăcută la telefon şi ştia despre ce era vorba încă dinainte ca ea să-l sune. Sigur, putea să vină şi să-i pună întrebări despre Alexandra dacă acest articol era cu adevărat important pentru părinţii ei.

Era nerăbdătoare să vadă casa în care locuise Alexandra, chiar dacă nu o atrăgea prea mult perspectiva de a se confrunta cu durerea unei alte persoane. Întâlnirea cu părinţii lui Alex fusese sfâşietoare. În calitate de scriitoare, prefera să contemple realitatea de la distanţă. În acelaşi timp, avea şansa să-şi facă o primă impresie despre cum era Alex la vârsta maturităţii.

Erica şi Alex fuseseră nedespărţite încă din prima zi de şcoală. Erica devenise extrem de mândră când Alex a ales-o drept prietenă, pentru că aceasta era ca un magnet pentru toţi cei aflaţi în

preajma sa. Toţi o voiau aproape de ei, iar ea nu-şi dădea deloc seama cât era de populară. Era retrasă într-un fel care arăta o siguranţă de sine despre care Erica, adult fiind, înţelese că fusese neobişnuită la un copil. Totuşi, se arătase deschisă, generoasă şi inimoasă şi, în ciuda faptului că era mai retrasă, nu păruse deloc să sufere de timiditate. Alex o alesese pe Erica să-i fie prietenă. Erica nu ar fi îndrăznit vreodată să se apropie de ea din proprie iniţiativă. Fuseseră nedespărţite până în ultimul an, când Alex se mută şi dispăru cu totul din viaţa ei. Alex se distanţă din ce în ce mai mult, iar Erica petrecea ore în şir în camera ei suferind după prietenia lor. Într-o zi, când Erica sună la uşa casei lui Alex, nu răspunse nimeni. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, Erica îşi aminti în detaliu durerea pe care o simţise atunci când înţelesese că Alex se mutase fără să-i spună nimic şi fără să-şi ia rămas-bun. Nici în ziua de azi nu ştia ce se întâmplase atunci, dar, din perspectiva unui copil, luase vina asupra ei şi considerase că Alex nu mai avusese chef de ea.

Erica se orientă cu greu în Göteborg spre direcţia Särö. Cunoştea bine oraşul pentru că studiase acolo patru ani, dar la vremea aceea nu avea maşină, astfel că Göteborg rămânea în privinţa asta o pată albă pe hartă. Dacă ar fi mers cu bicicleta, i-ar fi fost mult mai uşor să se orienteze. Göteborgul era un coşmar pentru şoferii fără experienţă: avea străzi cu sens unic, intersecţii aglomerate şi tramvaie zgomotoase care veneau din toate direcţiile. Mai mult, Erica avea impresia că toate drumurile duceau către Hisingen. Dacă greşeai ieşirea, ajungeai imediat acolo.

Indicaţiile pe care le primise de la Henrik erau clare, aşa că găsi drumul bun din prima încercare şi reuşi astfel să evite Hisingen.

Casa îi întrecu toate aşteptările. O vilă enormă, albă, de la începutul secolului XIX, cu vedere la mare şi cu foişor, evocând seninătatea şi

căldura serilor de vară. Grădina, care era acoperită de un veşmânt gros de zăpadă, era bine proporţionată şi în mod evident avea parte de îngrijirea unui grădinar competent.

Străbătu o alee cu sălcii şi intră pe o poartă înaltă, ajungând pe pietrişul din faţa casei, unde nişte scări de piatră duceau către o uşă solidă de stejar. Nu avea sonerie modernă, ci un frumos inel de metal. Erica bătu cu el în uşa care se deschise numaidecât. Aproape că se aştepta să fie întâmpinată de o servitoare cu şorţ scrobit şi bonetă, însă o preluă un bărbat care trebuia să fie Henrik Wijkner. Arăta al naibii de bine, iar Erica se bucură că îşi dăduse silinţa, mai mult decât de obicei, să se aranjeze înainte să plece de acasă.

Păşi într-un hol enorm, constatând imediat că era mai mare decât apartamentul ei din Stockholm.

— Erica Falck.

— Henrik Wijkner. Ne-am întâlnit astă-vară, dacă îmi amintesc bine. La cafeneaua din piaţa Ingrid Bergman.

— La cafeneaua Bryggan. Da, aşa e. Parcă a trecut o eternitate de astă-vară. Mai ales dacă te gândeşti la ce s-a întâmplat acum.

Henrik murmură ceva politicos. O ajută să-şi scoată haina şi îi arătă drumul către un salon de la capătul holului. Se aşeză cu mare grijă pe o canapea pe care, având cunoştinţe limitate despre antichităţi, o putu identifica doar ca fiind o canapea foarte veche şi probabil foarte valoroasă. Acceptă cu plăcere cafeaua oferită de Henrik. În timp ce Henrik făcea cafeaua şi vorbeau despre vremea mizerabilă de afară, Erica îl privi pe furiş şi constată că nu părea chiar aşa de trist, dar ştia că asta nu însemna neapărat ceva. Oamenii îşi arată suferinţa în moduri diferite.

Purta pantaloni Chinos perfect călcaţi şi o cămaşă Ralph Lauren de culoare albastră. Părul era brunet, tuns elegant, dar fără să pară foarte aranjat. Avea ochii căprui închis, ceea ce îi dădea o alură

sudică. Ea prefera bărbaţii cu un aspect mai neglijent, dar nu putea să nu remarce atracţia pe care o exercita acest bărbat care arăta ca dintr-o revistă de modă pentru bărbaţi. Henrik şi Alex trebuie să fi fost un cuplu tare frumos.

— Aveţi o casă extraordinar de frumoasă!

— Mulţumesc. Eu sunt a patra generaţie Wijkner care locuieşte aici. Stră-străbunicul meu a construit-o la începutul secolului şi a rămas a familiei de atunci. Dacă ar putea vorbi aceşti pereţi...

Arătă cu mâna prin cameră şi zâmbi spre Erica.

— Da, trebuie să fie minunat să ai istoria familiei în jurul tău.

— Da şi nu. Implică de asemenea şi o mare responsabilitate: de a lua-o pe urmele tatălui şi aşa mai departe.

Râse încetişor, iar Erica se gândi că nu arăta prea împovărat de responsabilitate. Erica simţea că nu-şi găsea locul în încăperea aceea elegantă şi degeaba se străduia să-şi găsească o poziţie confortabilă pe canapeaua frumoasă, dar spartană. În cele din urmă, se aşeză pe colţul canapelei şi sorbi cu grijă din cafeaua servită în ceşti Mocca. Fu tentată să-şi ridice degetul mic, dar rezistă impulsului. Ceştile erau făcute pentru a ridica degetul mic, dar se gândi că ar fi părut mai degrabă comică decât experimentată în arta cafelei. Pentru o clipă, în sinea ei se dădu o luptă când văzu farfuria cu prăjiturele pe masă, dar pierdu în favoarea unei felii groase de chec. Aproximativ zece puncte roşii în dieta Weight Watchers.

— Alex iubea casa asta.

Erica se tot gândise cum să aducă vorba despre adevăratul motiv pentru care se afla acolo şi se bucură când Henrik fu cel care începu să vorbească despre Alexandra.

— Cât timp aţi locuit împreună aici?

— De când ne-am căsătorit. De cincisprezece ani. Ne-am întâlnit pe când studiam amândoi la Paris. Ea studia istoria artei, iar eu încercam să acumulez cât mai multe cunoştinţe despre economia lumii pentru a putea să conduc cât de cât cum trebuie imperiul familiei.

Erica se îndoia puternic că Henrik Wijkner făcea vreodată ceva doar cât de cât?

— Imediat după nuntă ne-am întors în Suedia, în această casă. Părinţii mei muriseră amândoi, iar casa ajunsese, în cei câţiva ani cât am fost plecat în străinătate, într-o stare din ce în ce mai rea, dar Alex s-a apucat imediat s-o renoveze. Voia ca totul să fie perfect. Fiecare detaliu din casă, fiecare bucăţică de tapet, mobila şi covoarele sunt fie piesele originale din casă de când aceasta a fost construită, piese care au fost restaurate pentru a li se reda înfăţişarea iniţială, fie obiecte cumpărate de Alex. Nici nu ştiu cât de multe anticariate a vizitat pentru a găsi exact aceleaşi obiecte care erau aici pe vremea stră-străbunicului. A avut multe fotografii care s-o ajute, iar rezultatul este fantastic. În acelaşi timp, se mai ocupa şi cu înfiinţarea propriei galerii de artă şi chiar nu înţeleg cum s-a descurcat cu toate.

— Cum era Alex ca persoană?

Henrik se gândi o vreme până să răspundă.

— Frumoasă, calmă, perfecţionistă până la extrem. Celor care nu o cunoşteau ar fi putut să le pară arogantă, dar asta era din pricina faptului că nu se apropia de la început de oameni. Alex a fost un om pentru care trebuia să te lupţi.

Erica ştia bine ce voia el să spună. Farmecul enigmatic al lui Alex a făcut să fie considerată, încă din copilărie, o încrezută, chiar de către fetele care mai târziu se băteau pentru a prinde un loc lângă ea.

— Cum adică?

Voia să audă explicaţia lui.

Henrik se uită afară pe fereastră; pentru prima oară de când păşise în casa Wijkner, Ericăi i se păru că deosebeşte un sentiment în spatele măştii şarmante pe care acesta o afişa.

— Îşi urma întotdeauna drumul. Nu-i păsa de restul oamenilor şi asta nu din răutate, ci din necesitate. Alex n-avea pic de răutate. Pentru soţia mea, cel mai important lucru era să nu fie rănită. Restul, celelalte sentimente erau lăsate deoparte pentru acest scop, dar dacă nu deschizi nimănui de teamă să nu fie vreun duşman, rişti să laşi afară prietenii.

Henrik tăcu. Apoi se uită la Erica.

— Mi-a vorbit despre tine.

Erica nu-şi putu ascunde uimirea. Felul în care prietenia lor se terminase o făcuse să creadă că Alex îi întorsese spatele şi că nu se mai gândise niciodată la ea.

— De un lucru spus de ea îmi aduc în mod special aminte. Mi-a zis că tu ai fost ultima prietenă adevărată pe care a avut-o. „Ultima prietenie curată." Exact aşa a spus. Un fel ciudat de a te exprima, aş zice eu, dar apoi n-a mai pomenit nimic de asta, iar eu învăţasem deja că nu trebuie să o sâcâi cu întrebările. De aceea îţi spun ţie lucruri despre Alex pe care nu le-am mai spus nimănui. Ceva îmi spune că, în ciuda anilor mulţi care v-au despărţit, tu ai avut întotdeauna un loc special în inima soţiei mele.

— Ai iubit-o?

— Mai mult decât orice. Alexandra era viaţa mea. Tot ce făceam, tot ce spuneam, totul avea legătură cu ea. Ironia însă a făcut ca ea nici să nu observe asta. Dacă m-ar fi lăsat să mă apropii mai mult de ea, azi nu ar mai fi fost moartă. Avea răspunsul chiar în faţa ei, dar nu îndrăznea să-l caute. Laşitatea şi curajul se îmbinau într-un mod straniu la soţia mea.

— Birgit şi Karl-Erik nu cred că s-a sinucis.

— Da, ştiu. Au impresia că şi eu văd la fel lucrurile, dar, sincer să fiu, nu ştiu ce să mai cred. Am trăit cu ea mai bine de cincisprezece ani, dar n-am ajuns s-o cunosc.

Tonul lui era în continuare sec şi neutru. Ar fi putut foarte bine să prezinte vremea, dar Erica înţelese că, în cazul lui Henrik, prima impresie era înşelătoare. El suferea enorm, numai că nu lăsa să se vadă, ca în cazul lui Birgit şi al lui Karl-Erik. Poate din proprie experienţă, Erica înţelesese instinctiv că nu era vorba numai de durerea pierderii soţiei lui, ci mai degrabă de imposibilitatea de a o mai face să îl iubească aşa cum o iubise el. Era un sentiment pe care Erica îl cunoştea bine.

— De ce îi era frică?

— E o întrebare la care m-am gândit de o mie de ori. Nu ştiu. Cum încercam să aduc vorba despre asta, ea se închidea imediat în sine şi nu reuşeam niciodată să pătrund în sufletul ei. Era ca şi cum ar fi avut un secret pe care nu-l putea împărtăşi nimănui. Sună ciudat? Cum nu ştiu ce anume tăinuia, nu pot să răspund dacă s-a sinucis sau nu.

— Ce relaţie avea cu părinţii şi sora ei?

— Ei bine, cum s-o descriu?

Se gândi mult până să răspundă.

— Tensionată. Ca şi cum s-ar fi călcat tot timpul pe bătături. Singura care spunea lucrurilor pe nume era sora ei mai mică, Julia, o persoană mai ciudată. Aveai impresia că mai exista un dialog secret pe lângă cel dus cu voce tare. Nu prea ştiu cum să explic. Parcă aveau un limbaj codat, iar mie cineva uitase să îmi dea codul.

— De ce este Julia ciudată?

— După cum ştii, Birgit a avut-o pe Julia destul de târziu. Trecuse bine de patruzeci de ani şi nu-şi planificase al doilea copil. Julia a fost într-un fel puiul cel mic din cuib şi, pe de altă parte, nu cred că a fost prea uşor să aibă o soră ca Alex.

Julia nu a fost un copil frumos şi nici nu a devenit prea atractivă când a crescut, iar tu ştii cum arăta Alex. Birgit şi Karl-Erik i-au acordat întotdeauna aproape toată atenţia lui Alex, iar de Julia uitau mai mereu. Modul ei de apărare a fost să se închidă în ea. Dar mie îmi place. Are ceva acolo înăuntru sub aparenţa ei posomorâtă. Sper doar să aibă cineva răbdarea să pătrundă acolo.

— Ea cum a reacţionat la moartea lui Alex? Care a fost relaţia dintre ele?

— E mai bine să-i întrebi pe Birgit şi pe Karl-Erik despre asta. Eu nu am mai văzut-o pe Julia de mai bine de jumătate de an. Studiază în Umeå pentru a deveni profesoară şi nu prea vrea să plece de acolo. Nici măcar de Crăciun nu a fost acasă anul ăsta. În ceea ce priveşte relaţia ei cu Alex, ea întotdeauna şi-a adorat sora mai mare. Alex era deja la internat când s-a născut Julia, aşa că nu prea stătea pe acasă, dar când mergeam împreună la familia lor, Julia se ţinea după picioarele ei ca un căţeluş. Lui Alex nu prea îi păsa şi o neglija. Câteodată se mai enerva şi mai ţipa la ea, dar, de obicei, o ignora.

Erica simţi că discuţia se apropie de final. În pauzele din timpul conversaţiei, tăcerea care se lăsase fusese adâncă în casa aceea mare, care, în ciuda splendorii sale, acum era lipsită de viaţă pentru Henrik.

Erica se ridică şi întinse mâna. Henrik o strânse în mâinile lui, o ţinu acolo câteva secunde, îi dădu apoi drumul şi o luă înaintea ei spre uşă.

— Mă gândeam să merg şi până la galeria ei de artă, spuse Erica.

— Da, e o idee bună. Se mândrea foarte tare cu galeria. A înfiinţat-o pornind de la zero, împreună cu o prietenă din facultate, Francine Bijoux. De fapt, acum se numeşte Sandberg. Ne-am mai întâlnit după terminarea studiilor, dar tot mai rar după ce a devenit mamă. Francine sigur este la galerie. Îi dau un telefon scurt şi îi explic

cine eşti şi, cu siguranţă, va fi de acord să povestească despre Alex.

Henrik îi ţinu uşa. După ce îi mulţumi, Erica se răsuci şi se îndreptă spre maşină.

Cerul se lumină exact când se dădu jos din maşină. Galeria se afla pe strada Chalmers, paralel cu strada Avenyn, dar, după o jumătate de oră de căutat un loc de parcare în zonă, renunţă şi parcă maşina la hotelul Heden. Nu era chiar aşa de departe, dar pe ploaia aia torenţială, ai fi zis că sunt zece kilometri. În plus, parcarea costa douăsprezece coroane pe oră, iar Erica simţi cum îi scade moralul. Bineînţeles că nici umbrela nu şi-o luase cu ea şi ştia că părul ei creţ urma să arate în curând ca un permanent prost, făcut acasă.

Traversă rapid strada Avenyn şi se feri de tramvaiul 4 care se îndrepta zgomotos spre Mölndal. După ce trecu de Şcoala de Arte Frumoase Valand, locul unde îşi petrecea serile în timpul studenţiei, o luă la stânga şi intră pe strada Chalmers.

Galeria *Abstrakt* se afla pe partea stângă şi avea vitrine mari spre stradă. Se auzi un clinchet de clopoţel când păşi înăuntru şi observă că locul era mult mai spaţios decât dădea impresia văzut din afară. Pereţii, podeaua şi tavanul erau vopsite în alb, ceea ce făcea ca operele de artă ce atârnau pe pereţi să iasă în evidenţă.

În partea opusă a încăperii, zări o femeie care, cu siguranţă, era franţuzoaică. Afişa o eleganţă ostentativă în timp ce, gesticulând febril, discuta cu un client despre o pictură.

— Vin imediat. Te rog, fă-te comodă.

Accentul ei francez era fermecător.

Cu mâinile strânse la spate, Erica se plimbă încet prin încăpere admirând operele de artă. Cum sugera şi numele galeriei, toate picturile erau abstracte: cuburi, pătrate, cercuri, figuri neobişnuite. Îşi lăsă capul într-o parte, încercând să

privească din perspectiva unui cunoscător de artă, dar nu reuşi să vadă nimic deosebit. Tot simple cuburi şi pătrate pe care şi un copil de cinci ani le-ar fi putut face, aşa că se resemnă cu gândul că arta abstractă era departe de orizontul ei.

Se afla în faţa unui tablou enorm, roşu cu linii galbene, neregulate, când o auzi pe Francine venind din spatele ei pe tocuri care răsunau pe podeaua cu model de tablă de şah.

— Nu-i aşa că-i minunat?

— Da, sigur, e foarte frumos. Dar, să fiu sinceră, lumea artei mă depăşeşte. *Câmp de floarea-soarelui* de Van Gogh e frumos, dar cam la atât se limitează cunoştinţele mele despre artă.

Francine râse.

— Tu trebuie să fii Erica. Tocmai m-a sunat Henri şi mi-a spus că eşti pe drum.

Întinse o mână delicată, iar Erica îşi şterse rapid picăturile de ploaie rămase pe mână înainte să i-o întindă lui Francine.

Femeia din faţa ei era minionă şi delicată, elegantă în felul în care toate franţuzoaicele sunt elegante. Cu înălţimea sa de un metru şaptezeci şi cinci, Erica se simţea uriaşă pe lângă ea.

Avea părul negru ca abanosul, pieptănat pe spate şi prins într-un coc la ceafă şi purta un costum negru, strâmt. Cu siguranţă alesese negru din pricină că ţinea doliu pentru prietena şi colega sa, ea părând mai degrabă o femeie care se îmbrăca în roşu-aprins sau în galben. Machiajul era discret şi aplicat perfect, însă nu putea ascunde roşeaţa din jurul ochilor. Erica spera că rimelul nu îi cursese din cauza ploii, dar era probabil o speranţă deşartă.

— Mă gândeam să stăm de vorbă la o ceaşcă de cafea. Azi este o zi liniştită. Putem merge aici, în spate.

Porni înaintea Ericăi spre o cameră mică din spatele galeriei care era echipată complet cu frigider, cuptor cu microunde şi filtru de cafea.

Masa era mică şi avea loc doar pentru două scaune. Erica se aşeză pe unul dintre ele, iar Francine o servi imediat cu o ceaşcă de cafea fierbinte. Nu mai simţea nevoie de cafea după cele câteva băute la Henrik, dar ştia din proprie experienţă, din nenumăratele interviuri făcute pentru a acumula material pentru cărţile sale, că oamenii vorbeau mai uşor cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Din ce am înţeles de la Henri, părinţii lui Alex te-au rugat să scrii un articol în memoria ei.

— Nu am mai întâlnit-o pe Alex decât în treacăt în ultimii douăzeci şi cinci de ani, de aceea încerc să aflu mai multe despre cum a fost ea ca persoană înainte să încep să scriu articolul.

— Eşti jurnalistă?

— Nu, sunt scriitoare. Scriu biografii. Articolul acesta îl voi scrie doar pentru că m-au rugat Birgit şi Karl-Erik. Mai mult decât atât, eu am găsit-o pe Alex în cadă, mă rog, mai mult sau mai puţin şi, într-un mod straniu, simt că trebuie să fac asta pentru a avea o altă amintire a ei, una vie. Sună bizar?

— Nu, deloc. Este extraordinar că faci asta pentru părinţii lui Alex şi mai ales pentru ea.

Francine se aplecă peste masă şi îşi puse mâna cu o manichiură îngrijită peste a Ericăi.

Aceasta simţi o roşeaţă caldă în obraji şi încercă să nu se gândească la notiţele la care lucrase cu o zi înainte. Francine continuă:

— Henri m-a rugat, de asemenea, să-ţi răspund cu cea mai mare sinceritate la întrebări.

Vorbea o suedeză admirabilă. R-ul era pronunţat graseiat, iar Erica observă că folosea varianta franţuzească a lui Henrik, Henri.

— Tu şi Alex v-aţi întâlnit la Paris?

— Da, am studiat istoria artei împreună. Ne-am întâlnit chiar din prima zi. Părea pierdută şi mă simţeam şi eu pierdută. Restul este istorie, cum se spune.

— Deci, de cât timp vă ştiaţi?

— Să vedem, Henri şi Alex au sărbătorit toamna trecută cincisprezece ani de căsătorie, aşa că... şaptesprezece, ne ştiam de şaptesprezece ani. Cincisprezece ani am condus împreună galeria asta.

Tăcu şi, spre mirarea Ericăi, îşi aprinse o ţigară. Din anumite motive, nu şi-o imagina pe Francine ca fiind fumătoare. Mâinile îi tremurară uşor cât îşi aprinse ţigara şi trase adânc din ea fără să-şi ia ochii de la Erica.

— Nu te-ai întrebat unde era? Se pare că zăcea în baie de o săptămână când am găsit-o noi.

Erica se gândi că nu-i trecuse prin minte să îl întrebe acelaşi lucru şi pe Henrik.

— Ştiu că sună ciudat, dar, nu, nu m-am întrebat. Alex... ezită Francine.

— Alex făcea întotdeauna numai cum voia ea. Câteodată era extrem de frustrant, dar se pare că m-am obişnuit cu timpul. Nu era pentru prima oară când lipsea de ceva vreme, pentru ca apoi să apară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-a ajutat şi pe mine, a avut grijă singură de galerie cât timp am fost în concediu de maternitate. Ştii, într-un fel cred că aşa va fi şi de data asta, că o să intre pur şi simplu pe uşă din nou. Dar n-o să mai fie aşa.

O lacrimă stătea să-i cadă din colţul ochiului.

— Nu.

Erica privi în ceaşca de cafea, lăsând-o pe Francine să-şi şteargă discret ochii.

— Cum a reacţionat Henrik când Alex a dispărut?

— Doar l-ai întâlnit. În ochii lui, Alex nu putea face ceva rău. Henri şi-a petrecut cincisprezece ani din viaţă venerând-o. Bietul Henri.

— De ce bietul?

— Alex nu l-a iubit. Mai devreme sau mai târziu şi-ar fi dat seama.

Francine termină prima ţigară şi fu nevoită să-şi mai aprindă una.

— Cred că vă cunoşteaţi foarte bine una pe cealaltă după atâţia ani, nu?

— Nu cred că cineva a cunoscut-o pe Alex, cu toate că eu am cunoscut-o mai bine decât Henri. El a văzut-o întotdeauna într-o lumină idealizată.

— Henrik mi-a sugerat în timpul discuţiei noastre că, de-a lungul căsniciei lor, a simţit că Alex îi ascundea ceva. Ştii dacă este adevărat sau nu şi ce anume îi ascundea?

— Nu m-aş fi aşteptat ca el să fie aşa de iscusit. Poate că l-am subestimat.

Îşi ridică o sprânceană cu o formă perfectă.

— La prima întrebare răspund da, întotdeauna am simţit şi eu că ascunde ceva. La a doua întrebare răspund, din păcate, nu. Nu am nici cea mai mică idee despre ce ar fi putut ascunde. În ciuda prieteniei noastre îndelungate, Alex nu-mi făcea confidenţe şi lăsa întotdeauna ceva nespus. Eu am acceptat asta, dar nu şi Henri. Asta urma să îl distrugă, mai devreme sau mai târziu.

— De ce?

Francine ezită.

— Lui Alex i se va face autopsie, nu-i aşa?

Întrebarea o surprinse pe Erica.

— Da, întotdeauna se face autopsie în caz de sinucidere. De ce întrebi asta?

— Pentru că ceea ce vreau eu să-ţi povestesc va ieşi la iveală până la urmă. Aşa voi avea conştiinţa mai împăcată.

Stinse ţigara cu grijă. Erica îşi ţinu respiraţia, aşteptând tensionată, dar Francine nu se grăbi şi îşi aprinse a treia ţigară. Degetele ei nu aveau culoarea galbenă, caracteristică unui fumător înrăit, aşa că Erica bănui că în mod normal nu obişnuia să fumeze ţigară de la ţigară, ca acum.

— Cu siguranţă ştii că Alex a fost în Fjällbacka de foarte multe ori în ultima jumătate a anului.

— Ei bine, telefonul fără fir funcţionează bine în comunităţile mici. Potrivit bârfelor, mergea în Fjällbacka mai mult sau mai puţin la fiecare sfârşit de săptămână. Singură.

— Aici am de făcut o mică modificare.

Mai departe Francine ezită. Erica ar fi vrut să se aplece peste masă şi să o scuture bine pentru a scoate de la ea ce ascundea. Francine îi stârnise în mod decisiv interesul.

— Întâlnise pe cineva acolo. Un bărbat. Da, nu era prima oară când Alex avea o aventură, dar parcă acum era diferit. Era prima dată când o vedeam mulţumită. În plus, ştiu că nu ar fi putut să se sinucidă. Cineva a omorât-o. N-am niciun dubiu în privinţa asta.

— Cum poţi fi atât de sigură? Nici măcar Henrik nu a putut spune dacă era în stare să se sinucidă sau nu.

— Pentru că era însărcinată.

Răspunsul o luă prin surprindere pe Erica.

— Henrik ştie despre asta?

— Nu ştiu. În orice caz, nu era copilul lui. Nu mai erau împreună de mulţi ani. Şi atunci când erau, Alex avea grijă să nu rămână gravidă cu Henrik, în ciuda tuturor rugăminţilor lui. Nu, tatăl copilului era noul bărbat din viaţa ei, cine o fi acesta.

— Nu ţi-a spus cine era?

— Nu, după cum ai aflat, Alex era foarte rezervată. Trebuie să recunosc că am fost foarte surprinsă când mi-a spus de copil şi acesta este unul dintre motivele pentru care sunt sigură că nu s-a sinucis. Pur şi simplu radia de fericire şi nu a putut să ţină secret. Iubea acel copil şi nu ar fi putut să îl rănească, cu atât mai puţin să îi ia viaţa. Pentru prima oară am văzut cum arăta Alexandra fericită. Cred că l-aş fi iubit mult pe copilul ei.

Tonul vocii sale era plin de durere.

— Ştii, am avut de asemenea sentimentul că într-un fel voia să se împace cu trecutul ei. Nu ştiu

în ce fel, dar câteva vorbe auzite pe ici, pe colo mi-au dat impresia asta.

Uşa galeriei se deschise şi auziră pe cineva intrând şi scuturându-şi zăpada de pe pantofi pe covorul de la intrare. Francine se ridică.

— Probabil că este un client. Trebuie să îl întâmpin. Sper că am fost de ajutor.

— Ah, da, apreciez foarte mult că aţi fost amândoi foarte deschişi. Lucrul ăsta mi-a fost de mare ajutor.

După ce Francine asigură clientul că urma să fie ajutat numaidecât, se îndreptară către uşa de la intrare. În faţa unui tablou mare cu un pătrat alb pe fundalul de culoare bleu se opriră pentru o strângere de mână.

— Din curiozitate, cât costă un astfel de tablou? Cinci mii? Zece mii?

Francine zâmbi.

— Mai degrabă cincizeci.

Erica fluieră uşor.

— Da, vezi tu, arta şi vinul bun sunt pentru mine domenii pline de mister.

— Iar eu abia dacă pot să întocmesc o listă de cumpărături. Toţi avem ceva la care ne pricepem cel mai bine.

Râseră, iar Erica îşi strânse haina udă în jurul corpului şi ieşi în ploaie.

Ploaia transformase zăpada în zloată, iar Erica micşoră viteza sub limita permisă pentru a fi în siguranţă. După ce pierdu aproape jumătate de oră încercând să iasă din Hisingen, unde ajunsese din greşeală, se apropia acum de Uddevalla. Un chiorăit de maţe îi aduse aminte că, de dimineaţă, uitase complet să mănânce. La centrul comercial Torp ieşi de pe drumul european E6 şi viră către un McDrive. Mâncă repede un cheeseburger în maşină, în parcare, şi porni din nou spre autostradă. Se gândea neîncetat la discuţiile pe care le avusese cu Henrik şi Francine. Din ceea ce

îi povestiseră, imaginea lui Alex era aceea a unei persoane care se închisese într-o fortăreaţă.

Cel mai mult o interesa cine ar fi putut fi tatăl copilului lui Alex. Francine îl excludea pe Henrik, dar nimeni nu poate şti cu siguranţă ce se întâmplă în dormitorul altora, iar Erica nu elimină definitiv această posibilitate, însă dacă nu era Henrik, rămânea de aflat dacă tatăl era bărbatul cu care se întâlnea Alex în Fjällbacka în fiecare weekend, potrivit lui Francine, sau dacă avusese o relaţie în Göteborg.

Erica avea impresia că Alex trăise într-un fel de existenţă paralelă cu oamenii din viaţa ei. Făcuse totul după bunul ei plac, fără să se gândească dacă asta îi afecta pe cei din jur, şi în primul rând pe Henrik. Erica bănuia că lui Francine îi venea greu să înţeleagă cum putuse Henrik să accepte o căsătorie în asemenea condiţii, ba chiar credea că Francine îl desconsidera din cauza asta. Însă înţelegea foarte bine cum funcţionau astfel de mecanisme. De ani buni avusese ca exemplu mariajul Annei cu Lucas.

Ceea ce o rodea cel mai tare când venea vorba de neputinţa Annei de a schimba ceva în viaţa ei era gândul dacă nu cumva ea însăşi contribuise la lipsa stimei de sine în cazul surorii sale. Erica avea 5 ani când se născuse Anna. Din prima clipă în care îşi văzu surioara, o protejă de realitatea pe care ea însăşi o îndurase ca pe o rană invizibilă. Voia ca Anna să nu se simtă niciodată singură sau neglijată din cauza lipsei de afecţiune a mamei pentru fiicele ei. Îmbrăţişările şi cuvintele calde, care lipseau cu desăvârşire din partea mamei, le primea în abundenţă de la Erica. Veghease cu grija unei mame asupra surorii ei mai mici.

Anna fusese un copil uşor de iubit, care ignorase complet aspectele întunecate ale vieţii şi care trăise fiecare clipă în prezent. Erica, mai conservatoare şi făcându-şi deseori griji, era

fascinată de energia cu care Anna iubea fiecare clipă a vieţii. Rămânea calmă în faţa temerilor Ericăi, dar rareori avea răbdarea să stea în braţele cuiva sau să fie alintată prea mult. Crescu, devenind o adolescentă rebelă care făcea exact ce dorea, un copil fără griji, dominat de egoism. Erica avea momente când recunoştea că o răsfăţase şi o protejase prea mult pe Anna. Voise doar să îi ofere ceea ce nu avusese ea.

Anna era o pradă uşoară când l-a întâlnit pe Lucas. Fusese fermecată de exterior, dar nu observase partea întunecată a caracterului său. Încetul cu încetul, Lucas reuşise să-i distrugă pofta de viaţă şi încrederea în sine jucându-se cu vanitatea ei. Acum stătea ca într-o colivie frumoasă în Östermalm şi nici măcar nu avea puterea să-şi recunoască greşelile. Erica spera în fiecare zi că Anna, din proprie iniţiativă, avea să-i întindă mâna şi să-i ceară ajutorul. Până atunci însă, Erica nu putea să facă altceva decât să aştepte şi să fie disponibilă chiar dacă, personal, nu avusese noroc în relaţiile ei. Ducea cu sine un şir de despărţiri şi de promisiuni încălcate. De cele mai multe ori, ea fusese cea care le încălcase. Se întâmpla ceva care declanşa această ruptură când trecea de un anumit stadiu în relaţie. Un sentiment de panică atât de puternic, încât de-abia dacă mai putea respira şi care o impulsiona să îşi strângă lucrurile şi să plece fără să se mai uite înapoi. Paradoxal, Erica îşi dorise o familie şi copii de când se ştia, dar iată, avea treizeci şi cinci de ani şi timpul trecea.

La naiba, reuşise să-şi abată gândul de la Lucas toată ziua, dar acum parcă i se vârâse pe sub piele ştiind că va fi obligată să afle cât de vulnerabilă era poziţia ei. Era însă prea obosită să se ocupe de asta acum. Avea s-o lase pe mâine. Simţi o nevoie urgentă să se relaxeze în răstimpul care mai rămăsese din acea zi, fără să se mai gândească la Lucas sau la Alexandra Wijkner.

Formă un număr pe mobil.

— Bună, sunt Erica, sunteţi acasă diseară? Mă gândeam să trec pe la voi.

Dan râse cu căldură.

— Dacă suntem acasă! Nu ştii ce este în seara asta?

Tăcerea bruscă la celălalt capăt al firului era apăsătoare. Erica se gândi intens, dar nu putu să-şi amintească ce anume era atât de special în acea seară. Nu era sărbătoare, nu era ziua nimănui, Dan şi Pernilla se căsătoriseră vara trecută, aşa că nu aniversau un an de căsnicie.

— Nu, nu am nici cea mai vagă idee. Luminează-mă tu.

Un oftat se auzi la celălalt capăt al firului, şi Erica îşi dădu seama că evenimentul avea pesemne legătură cu sportul. Dan era un împătimit al sportului, iar Erica ştia că acest lucru mai cauza câteodată tensiuni între el şi Pernilla. Cât despre Erica, ea găsise o metodă proprie pentru a se răzbuna pentru toate nopţile pe care el le petrecea în faţa televizorului, urmărind vreo activitate sportivă fără sens, pe vremea când erau împreună. Dan era un suporter fanatic al echipei Djurgården şi de aceea Erica îşi luase rolul de fan AIK. De fapt, era total dezinteresată de sport în general, şi mai ales de hochei, şi tocmai asta îl irita pe Dan cel mai mult. Ceea ce l-a adus în pragul furiei a fost faptul că, atunci când AIK a pierdut, Erica nu a manifestat nici cea mai mică emoţie.

— Suedia joacă cu Belarus!

Simţi confuzia ei şi oftă din nou adânc.

— Jocurile Olimpice, Erica, Jocurile Olimpice. Eşti conştientă că se desfăşoară acest eveniment...

— A, vrei să zici meciul. Normal că sunt la curent. Credeam că mai e şi altceva special în afară de meci.

Vorbi pe un ton exagerat ce arăta clar că nu avea nici cea mai mică idee că ar fi fost vreun

meci în acea seară şi surâse, sigură că Dan îşi smulgea acum părul din cap la propriu din cauza indiferenţei ei. În privinţa sportului nu se putea glumi cu el.

— Atunci mă voi uita cu tine la meci ca să văd cum Salming va zdrobi rezistenţa rusească...

— Salming! Ştii cu câţi ani în urmă s-a retras? Glumeşti, nu? Spune că glumeşti!

— Da, Dan, glumesc. Atât de în urmă nu sunt. Vin să-l aplaud pe Sundin dacă aşa e mai bine. Apropo, ce tip bine!

Oftă adânc pentru a treia oară, de data aceasta pentru că cineva putea să comită o asemenea blasfemie lăudându-l pe gigantul hocheiului în alţi termeni decât cei sportivi.

— Bine, vino, dar să nu se mai repete ce s-a întâmplat data trecută! Fără discuţii în timpul meciului! Fără comentarii că jucătorii sunt sexy cu genunchiere şi mai ales fără întrebări de genul dacă au doar colanţi pe ei sau şi chiloţi pe deasupra. S-a înţeles?

Erica se abţinu să nu râdă şi spuse pe un ton serios:

— Pe onoarea mea de cercetaş, Dan.

El bombăni.

— Tu n-ai fost niciodată cercetaş.

— Aşa e.

Apăsă apoi butonul roşu al telefonului mobil.

Dan şi Pernilla locuiau într-una dintre casele tip duplex, relativ recent construite, din Falkeliden. Casele erau aşezate în rânduri drepte, aliniate pe coasta dealului Rabekullen, şi erau atât de asemănătoare încât abia dacă puteai să le deosebeşti. Era un loc căutat de familiile cu copii, mai ales datorită faptului că nu aveau vedere la mare şi astfel nu erau atât de scumpe ca locuinţele aflate mai aproape de coastă.

Era o seară mult prea rece ca să te plimbi, şi maşina protestă când Erica o forţă să urce pe panta

nisipoasă. Răsuflă uşurată când coti pe strada unde locuiau Dan şi Pernilla.

Sună la uşă, stârnind imediat un tropăit de picioruşe mici în interior, iar câteva secunde mai târziu, uşa fu deschisă de către o fetiţă îmbrăcată într-o cămaşă lungă de noapte; era Lisen, fiica cea mică a lui Dan şi a Pernillei. Malin, fetiţa mijlocie, fu cuprinsă de indignare din pricină că Lisen fusese cea care îi deschise uşa Ericăi, iar cearta nu se opri până când vocea gravă a Pernillei nu se auzi din bucătărie. Belinda, fata cea mare, avea treisprezece ani, iar Erica o văzuse la chioşcul cu hotdog al lui Acke, înconjurată de câţiva băieţi pe motociclete, cu mustaţa abia mijită. Cu ea aveau multă bătaie de cap ca s-o disciplineze.

După ce fetele primiră pe rând câte o îmbrăţişare, dispărură la fel de repede cum apăruseră şi o lăsară pe Erica să-şi scoată pardesiul în linişte.

Pernilla era în bucătărie, pregătind cina, îmbujorată şi cu un şorţ pe care scria cu litere mari „Sărută bucătarul”. Părea a se afla într-o etapă critică a pregătirilor şi doar îi făcu distrată cu mâna Ericăi, înainte de a se întoarce la oalele şi tigăile sale aburinde şi sfârâinde. Erica merse mai departe în camera de zi, unde ştia că avea să-l găsească pe Dan, instalat pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea făcută din sticlă şi cu telecomanda în mâna dreaptă.

— Bună! Văd că bărbatul se relaxează în vreme ce doamna trudeşte din greu în bucătărie.

— Bună, Erica! Mda, vezi tu, dacă îi arăţi cine-i şeful şi conduci gospodăria cu o mână de fier, poţi da pe brazdă aproape orice femeie.

Zâmbetul lui afectuos îi contrazise cuvintele, iar Erica ştiu că indiferent cine-ar fi condus gospodăria Karlsson, acela cu siguranţă nu era Dan.

Îl îmbrăţişă iute şi se instală pe canapeaua neagră din piele. Îşi puse şi ea picioarele pe

măsuţă, simţindu-se aproape ca acasă. Se uitară pentru o vreme la ştiri pe canalul 4, într-o linişte tihnită, iar Erica se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă aşa ar fi arătat viaţa lor, a lui Dan şi a ei, dacă ar fi rămas împreună.

Dan fusese prima ei mare iubire şi un bun prieten. Ieşiseră împreună în timpul liceului şi fuseseră de nedespărţit. Însă îşi doreau lucruri diferite de la viaţă. Dan voia să rămână în Fjällbacka şi să lucreze ca pescar precum tatăl şi bunicul său, în vreme ce Erica abia aştepta să se mute din micul orăşel. Dintotdeauna simţise că o sufocă locul acela; pentru ea, viitorul era în altă parte.

O vreme încercaseră să-şi continue relaţia, cu Dan în Fjällbacka şi Erica în Göteborg, însă vieţile lor au luat-o în direcţii total diferite. După o despărţire dureroasă, reuşiseră să clădească, încet-încet, o prietenie care, după aproape cincisprezece ani, era încă solidă şi sinceră.

Pernilla apăruse în viaţa lui Dan precum o îmbrăţişare afectuoasă şi consolatoare atunci când acesta încerca să accepte ideea că el şi Erica nu aveau un viitor împreună. Pernilla fusese acolo atunci când el avusese cea mai mare nevoie de ea şi îl adorase într-un fel care umpluse o parte din vidul lăsat în urmă de Erica. Pentru Erica fusese o experienţă dureroasă să-l vadă împreună cu altcineva, însă realiză treptat că oricum avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Viaţa mersese mai departe.

Acum Dan şi Pernilla aveau împreună trei fiice, iar Erica vedea că, de-a lungul anilor, dragostea unuia faţă de celălalt devenise tot mai trainică, deşi uneori avea impresia că observă o nelinişte la Dan.

La început, pentru Erica şi Dan nu fusese lipsit de dificultăţi să continue să fie prieteni. Pernilla îl păzise pe Dan cu gelozie, privind-o cu adâncă neîncredere pe Erica. Încet, dar sigur, Erica

reuşise să o convingă pe Pernilla că nu umbla după soţul ei şi, cu toate că nu deveniseră cele mai bune prietene, aveau o relaţie relaxată şi afectuoasă. Şi nu în ultimul rând, pentru că fetele o adorau în mod evident pe Erica. În plus, era şi naşa lui Lisen.

— Cina este servită.

Dan şi Erica se ridicară şi merseră în bucătărie, unde Pernilla pusese un vas aburind pe masă. Numai două scaune erau pregătite, iar Dan ridică întrebător din sprâncene.

— Eu am mâncat deja cu copiii şi acum mă duc să-i culc. Serviţi-vă.

Erica se ruşină că o lăsase pe Pernilla să-şi dea atâta osteneală pentru ea, însă Dan ridică din umeri şi începu nonşalant să înfulece dintr-o porţie imensă ce se dovedi a fi o suculentă tocană de peşte.

— Şi ce-ai mai făcut? Nu te-am mai văzut de săptămâni întregi.

Tonul său fu mai degrabă îngrijorat decât acuzator, însă Erica simţi remuşcare la gândul că nu dăduse niciun semn de viaţă în ultima vreme. Pur şi simplu, avusese atât de multe lucruri la care să se gândească.

— Ei bine, lucrurile merg mai bine. Însă acum se pare că vor fi multe dispute din pricina casei, zise ea.

— Ce vrei să spui?

Dan îşi ridică surprins privirea din farfurie.

— Şi tu şi Anna iubiţi casa aceea şi de obicei reuşiţi să vă puneţi de acord.

— Noi, da. Însă uiţi că şi Lucas este implicat. Îi miroase a bani şi probabil că nu suportă să rateze o asemenea ocazie. Nu l-a interesat vreodată părerea Annei şi nu înţeleg de ce ar fi altfel de data aceasta.

— La naiba, dacă ar cădea pe mâinile mele în vreo noapte, n-ar mai fi aşa ţanţoş după aceea.

Bătu afectat cu pumnul în masă, iar Erica nu se îndoi o clipă că i-ar fi putut da o lecţie lui Lucas

dacă ar fi vrut. Dan fusese bine făcut încă din adolescenţă, iar munca grea de pescar îi întărise şi mai mult muşchii, însă blândeţea din privirea sa îi dezicea imaginea dură. Din câte ştia Erica, nu ridicase niciodată mâna asupra vreunei fiinţe vii.

— N-aş vrea să spun prea multe, fiindcă încă nu ştiu exact care e situaţia mea. Mâine o voi suna pe Marianne, o prietenă avocată, şi voi afla ce şanse am de a împiedica vânzarea, însă în seara asta aş prefera să mă gândesc la altceva. În plus, am trecut prin multe în ultimele zile, iar meditaţiile asupra bunurilor mele materiale par un pic meschine.

— Da, am auzit ce s-a întâmplat.

Dan făcu o pauză.

— Cum a fost să găseşti pe cineva în starea aceea?

Erica se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Trist şi îngrozitor în acelaşi timp. Sper să nu mai trec vreodată prin ceva de acest gen.

Îi povesti despre articolul pe care îl scria şi despre discuţiile pe care le avusese cu soţul şi cu colega Alexandrei. Dan asculta în tăcere.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce îi ţinea departe pe oamenii cei mai importanţi din viaţa ei. Să-l fi văzut pe soţul ei, pur şi simplu o adora. Însă bănuiesc că aşa sunt majoritatea oamenilor. Zâmbesc şi par fericiţi, însă de fapt se simt împovăraţi de toate grijile şi problemele de pe lume.

Dan o întrerupse brusc.

— Erica, partida o să înceapă în trei secunde, iar eu aş prefera un meci de hochei pe gheaţă în locul observaţiilor tale psihologice.

— Nicio grijă. De altfel, am adus cu mine o carte în caz că meciul e plictisitor.

Dan îi aruncă o privire tăioasă înainte să observe licărirea glumeaţă din ochii Ericăi.

Ajunseră înapoi în camera de zi la timp pentru începutul confruntării.

Telefonul nu apucă să sune a doua oară, că Marianne răspunse imediat.

— Marianne Svan.

— Bună, sunt Erica.

— Bună, de când n-am mai vorbit! Cât de drăguţ din partea ta să suni. Ce mai faci? M-am gândit mult la tine.

Din nou, Ericăi i se reaminti faptul că nu le acordase destulă atenţie prietenilor săi în ultima vreme. Ştia că erau îngrijoraţi din cauza ei, însă în ultima lună nici măcar nu reuşise să păstreze legătura cu Anna. Cu toate astea, ştia că ei înţelegeau.

Ea şi Marianne erau prietene bune încă din facultate. Studiaseră împreună literatura, însă după patru ani, Marianne îşi dăduse seama că vocaţia sa nu era să devină bibliotecară, aşa că trecuse la Drept. Cu succes, după cum se dovedise, iar acum era cel mai tânăr partener într-unul dintre cele mai mari şi mai respectate birouri de avocatură din Göteborg.

— Ei bine, sunt în regulă, având în vedere circumstanţele, zic eu. Încep să îmi fac puţină ordine în viaţă, dar există încă multe lucruri de care trebuie să mă ocup.

Marianne nu se dăduse niciodată în vânt după taifasuri, iar cu intuiţia sa infailibilă înţelese că Erica nu sunase doar pentru a sporovăi.

— Aşadar, ce pot face pentru tine, Erica? Îmi dau seama că te preocupă ceva, aşa că hai să auzim.

— Mi-e tare ruşine că nu am păstrat legătura atâta vreme, iar acum te sun pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Lasă prostiile. Cu ce te pot ajuta? Ai vreo problemă cu proprietatea?

— Puţin spus.

Erica stătea la masa din bucătărie, jucându-se nervos cu scrisoarea ce venise cu poşta de

dimineaţă.

— Anna, sau mai degrabă Lucas, vrea să vândă casa din Fjällbacka.

— Poftim?!

Stăpânirea de sine obişnuită a lui Marianne explodă.

— Cine naiba se crede? Tu iubeşti casa aia!

Erica simţi cum ceva se frânge înăuntrul său şi izbucni în plâns. Marianne se calmă imediat şi începu să o copleşească pe Erica prin telefon cu vorbe de încurajare.

— Cum te simţi de fapt? Vrei să vin pe la tine? Aş putea fi acolo diseară.

Lacrimile Ericăi curseră şi mai tare, însă după câteva clipe de plâns în hohote, se linişti îndeajuns pentru a-şi şterge ochii.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar sunt în regulă. Sincer. Doar că în ultima vreme a fost un pic cam mult. A fost foarte traumatizant să fac ordine prin lucrurile mamei şi ale tatei, iar acum sunt în întârziere cu cartea asta şi editorul mă presează, şi apoi toată treaba asta cu casa... şi, colac peste pupăză, vinerea trecută mi-am găsit cea mai bună prietenă din copilărie moartă.

Se simţi zguduită de râs şi, având încă lacrimi în ochi, începu să râdă isteric. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni.

— Ai spus „moartă” sau am auzit eu greşit?

— Din nefericire, ai auzit bine. Îmi pare rău, probabil e oribil că râd. Doar că a fost un pic cam mult. Mi-a fost cea mai bună prietenă în copilărie, se numea Alexandra Wijkner. S-a sinucis în cadă, în casa familiei sale din Fjällbacka. Poate că ai cunoscut-o? Ea şi soţul ei, Henrik Wijkner, frecventau lumea bună din Göteborg, iar aceştia sunt genul de oameni cu care te întâlneşti mai nou, nu-i aşa?

Zâmbi şi ştiu că Marianne făcea acelaşi lucru la celălalt capăt al firului. În studenţie, Marianne locuise în cartierul Majorna din Göteborg şi

luptase pentru drepturile clasei muncitoare. Amândouă erau conştiente că, de-a lungul anilor, ea fusese nevoită să-şi schimbe atitudinea pentru a se integra în cercurile obligatorii odată cu slujba sa la venerabila firmă de avocatură. Astăzi importante erau taioarele şic şi cocktailurile din Örgryte, însă Erica ştia că, pentru Marianne, acestea nu făceau decât să mascheze un temperament rebel.

— Henrik Wijkner. Da, ştiu foarte bine cine este. Ba chiar avem cunoştinţe comune, însă nu l-am cunoscut niciodată personal. Un afacerist nemilos, aşa se vorbeşte. Genul care ar fi în stare să dea afară o sută de angajaţi înainte de micul dejun fără a-şi pierde pofta de mâncare. Soţia lui avea un butic, mi se pare?

— O galerie. De artă abstractă.

Comentariul lui Marianne legat de Henrik o şocă. Întotdeauna considerase că ştia să citească oamenii, iar el nu îi păruse nici pe departe un afacerist nemilos.

Lăsă deoparte subiectul Alex şi începu să vorbească despre adevăratul motiv pentru care sunase.

— Am primit o scrisoare astăzi. De la avocatul lui Lucas. Mă convoacă la o întâlnire vineri în Stockholm, în legătură cu vânzarea casei părinţilor mei, iar eu sunt total pierdută când e vorba de legi. Care îmi sunt drepturile? Am măcar drepturi? Chiar poate face Lucas asta?

Simţi cum buza de jos începe să-i tremure din nou şi inspiră adânc pentru a se calma. În faţa geamului de la bucătărie, gheaţa strălucea iarăşi, după temperaturile negative din timpul nopţii. Văzu o vrabie aterizând pe pervaz şi îşi aminti să cumpere un calup de seu pentru a-l pune afară pentru păsări. Vrabia îşi înălţă curioasă capul şi ciocăni încet în geam. După ce se asigură că nu i se oferea nimic comestibil, îşi luă zborul.

— După cum ştii, specialitatea mea e dreptul economic, nu cel civil, aşa că nu îţi pot oferi un

răspuns pe loc. Dar hai să facem aşa. Mă voi consulta cu un expert şi te voi suna mai târziu. Nu eşti singură, Erica. Te voi ajuta. Îţi promit.

Era grozav să audă asigurările lui Marianne, iar când îşi luară la revedere, viaţa păru mai veselă, cu toate că ştia la fel de puţine ca înainte de a suna.

Brusc, se simţi cuprinsă de neastâmpăr. Se forţă să se apuce de lucru la biografie, însă mergea greu. Îi mai rămăsese de scris o jumătate de carte, iar editorii deveneau nerăbdători fiindcă nu primiseră încă nicio parte. După ce umplu aproape două pagini, citi ceea ce scrisese, hotărî că era prost şi şterse repede ceea ce îi luase câteva ceasuri de muncă. Biografia nu făcea decât să o plictisească; plăcerea de a lucra la ea dispăruse cu mult timp în urmă. În schimb, termină de scris articolul despre Alexandra şi îl puse într-un plic adresat ziarului *Bohusläningen*. Apoi fu timpul să-l sune pe Dan şi să-l necăjească puţin cu privire la trauma psihologică aproape fatală pe care păruse a o fi suferit după spectaculoasa înfrângere a Suediei de cu o seară înainte.

Simţindu-se mulţumit, comisarul Mellberg se bătu cu palma peste burta sa mare şi se întrebă dacă să tragă un pui de somn. Oricum, nu prea avea multe de făcut, iar cele câteva lucruri pe care trebuia să le rezolve puteau să mai aştepte.

Hotărî că ar fi fost plăcut să aţipească un moment, pentru ca prânzul său substanţial să poată fi digerat în linişte şi pace. Însă abia apucă să îşi închidă ochii, când un ciocănit hotărât în uşă anunţă faptul că Annika Jansson, secretara secţiei, dorea ceva.

— Ce naiba? Nu vezi că sunt ocupat?

Într-o încercare de a părea ocupat, el scotoci la întâmplare printre hârtiile ce zăceau în mormane pe biroul său, însă nu reuşi decât să răstoarne o ceaşcă de cafea. Cafeaua se vărsă peste hârtii, iar

el apucă lucrul cel mai la îndemână pe care-l putu găsi pentru a şterge mizeria – se întâmplă a fi capătul cămăşii sale, care rareori mai era băgat în pantaloni.

— La naiba, eu sunt şeful aici! N-ai învăţat să arăţi puţin respect superiorilor tăi şi să baţi la uşă înainte de a da buzna?

Ea nici nu simţi nevoia să sublinieze că făcuse exact asta. Cu înţelepciunea dată de vârstă şi de experienţă, aşteptă calmă până când furtuna se potoli.

— Bănuiesc că ai ceva să-mi spui, zise Mellberg clocotind.

Annika răspunse cu o voce reţinută:

— V-au căutat cei de la medicină legală din Göteborg. Medicul legist Tord Pedersen, mai precis. Îl puteţi suna la acest număr.

Îi înmână o bucată de hârtie pe care numărul era notat cu grijă.

— A spus în legătură cu ce?

Curiozitatea îi dădu lui Mellberg furnicături în stomac. Rupţi de lume cum erau, nu îi căutau prea des cei de la medicină legală. Poate că asta era şansa de a face, măcar o dată, ceva interesant.

Absent, îi făcu semn Annikăi să plece şi fixă receptorul între ureche şi umăr. Apoi începu să formeze numărul cu nerăbdare.

Annika se retrase rapid şi închise uşa cu zgomot în urma sa. Se aşeză la birou şi blestemă, aşa cum făcuse de multe ori înainte, decizia care îl trimisese pe Mellberg la mica secţie de poliţie din Tanumshede. Conform zvonurilor care circulau, se făcuse nedorit la Göteborg fiindcă maltratase un refugiat aflat în custodia sa. Se pare că nu fusese singura greşeală pe care o comisese, însă fusese cea mai gravă. Superiorii săi se săturară într-un final. Ancheta internă nu putuse dovedi nimic, însă existau nelinişti legate de potenţialele fapte ale lui Mellberg, aşa că fu imediat transferat în Tanumshede, având funcţia de comisar. Fiecare

dintre cei douăsprezece mii de cetăţeni ai comunităţii, majoritatea respectând legea, îi amintea în permanenţă de umilinţa suferită. Foştii săi superiori din Göteborg considerau că nu avea cum să facă mare pagubă acolo. Până acum, judecata lor fusese corectă. Pe de altă parte, nici nu făcea mare lucru.

Înainte, Annikăi îi plăcuse slujba sa, însă vremurile bune luară sfârşit odată ce Mellberg îi devenise şef. Nu ajungea că era încontinuu necioplit, se mai şi considera ca fiind hărăzit femeilor de către Dumnezeu, iar Annika era prima care trebuia să-i suporte toate mitocăniile. Insinuări indecente, ciupituri de fund şi remarci deplasate erau doar o mică parte din ceea ce trebuia să suporte la serviciu. Însă ceea ce considera ea a fi trăsătura lui cea mai respingătoare era groaznica frizură într-o parte, pe care o adoptase pentru a-şi acoperi chelia. Îşi lăsa să crească firele rămase – subalternii săi nu puteau decât să-şi imagineze cât de lungi ar fi putut fi –, apoi îşi înfăşură părul în vârful capului, într-un aranjament ce semăna cu un cuib de cioară abandonat.

Annika se înfioră gândindu-se cum ar fi arătat atunci când nu era pieptănat într-o parte. Din fericire, era convinsă că n-avea să fie niciodată nevoită să afle.

Se întrebă ce doreau cei de la medicină legală. Ei bine, avea să afle destul de curând. Secţia era atât de mică încât orice informaţie de interes s-ar fi răspândit peste tot în mai puţin de o oră.

Bertil Mellberg auzi telefonul sunând în vreme ce o urmărea pe Annika ieşind din biroul său.

O femeie al naibii de atrăgătoare. Hotărâtă şi frumoasă, dar cu rotunjimi pe unde trebuia. Păr lung, blond, sâni frumoşi, impertinenţi şi fese tari.

Păcat că purta mereu fustele acelea lungi şi bluzele largi. Poate că ar fi trebuit să îi atragă atenţia asupra faptului că hainele mulate i-ar fi venit mai bine. Ca şef, era dreptul lui să aibă opinii legate de felul în care se îmbrăcau subalternii lui. Treizeci şi şapte de ani – ştia asta fiindcă îi verificase dosarul. Cu ceva mai mult de douăzeci de ani mai tânără decât el, exact pe gustul lui. Să se ocupe altcineva de doamnele bătrâne. El era destul de bărbat pentru cele mai tinere – matur şi cu experienţă, cu o dârzenie atrăgătoare, şi cu siguranţă nimeni nu şi-ar fi putut da seama că părul i se rărise un pic de-a lungul anilor. Îşi atinse cu grijă vârful capului. Totul în regulă, părul îi era acolo unde trebuia.

— Tord Pedersen.

— Salut. Aici comisarul Bertil Mellberg, secţia de poliţie din Tanumshede. M-aţi căutat?

— Da, aşa este. În legătură cu cazul de deces din regiunea dumneavoastră. O femeie pe nume Alexandra Wijkner. Totul indica o sinucidere.

— Da?

Interesul lui Mellberg crescu subit.

— Am efectuat ieri autopsia şi am stabilit că nu este nicidecum vorba de sinucidere. Cineva a ucis-o.

— Oh, la naiba!

În agitaţia sa, Mellberg vărsă din nou ceaşca de cafea, iar puţinul rămas în ea se împrăştie pe birou. Îşi folosi din nou capătul cămăşii drept cârpă şi îşi făcu o serie nouă de pete pe el.

— Cum puteţi să ştiţi asta? Vreau să spun, ce fel de dovezi aveţi că a fost vorba de o crimă?

— Vă pot trimite prin fax raportul autopsiei, însă mă îndoiesc că veţi înţelege mare lucru din el. Oricum, permiteţi-mi să vă rezum aspectele cele mai importante. O secundă, să-mi pun ochelarii, spuse Pedersen.

Mellberg îl auzi murmurând în vreme ce examina raportul. Aşteptă cu nerăbdare detaliile.

— În regulă, să vedem. Femeie, treizeci şi cinci de ani, condiţie fizică în general bună. Însă ştiţi deja asta. Murise cam de o săptămână, cu toate astea, corpul era într-o stare foarte bună, în principal datorită temperaturii joase din camera în care a fost găsit. Gheaţa din jurul jumătăţii inferioare a corpului a ajutat, de asemenea, la conservarea lui. Incizii adânci la arterele ambelor încheieturi ale mâinilor, făcute cu o lamă, găsită la locul crimei. Aici am început să am bănuieli. Ambele incizii sunt de aceeaşi adâncime şi foarte drepte, ceea ce este destul de neobişnuit. Aş îndrăzni chiar să spun că nu se întâmplă niciodată în cazul unei sinucideri. Pentru că oamenii sunt fie dreptaci, fie stângaci. Incizia de la braţul stâng va fi mult mai dreaptă şi mai adâncă pentru un dreptaci decât cea de la mâna dreaptă. Asta se întâmplă atunci când eşti nevoit să foloseşti mâna „greşită", ca să zic aşa. Apoi am examinat degetele ambelor mâini, iar suspiciunea mi-a fost confirmată. Marginea lamei este într-atât de ascuţită, încât în majoritatea cazurilor ea lasă tăieturi microscopice pe degete. Alexandra Wijkner nu avea nimic de acest gen. Asta indică faptul că altcineva i-a crestat încheieturile, probabil cu scopul de a face ca totul să pară a fi o sinucidere.

Pedersen făcu o pauză, apoi continuă.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o apoi a fost: cum ar fi putut cineva să facă asta fără ca victima să opună rezistenţă? Răspunsul a venit odată cu raportul toxicologic. Victima avea în sânge urmele unui sedativ puternic.

— Ce dovedeşte asta? Nu ar fi putut pur şi simplu să ia un somnifer?

— Bineînţeles, este posibil. Însă din fericire, ştiinţa modernă a oferit medicinei legale un număr de instrumente şi metode indispensabile. Una dintre ele este aceea că în ziua de azi putem calcula extrem de precis gradele de descompunere

ale diferitelor medicamente şi chiar otrăvuri. Am efectuat de câteva ori testul sângelui victimei şi de fiecare dată am ajuns la aceeaşi concluzie: ar fi fost imposibil ca Alexandra Wijkner să-şi taie singură încheieturile, fiindcă până ca inima să i se oprească din cauza pierderii de sânge, ea era deja inconştientă de o bună bucată de vreme. Din nefericire, nu vă pot da informaţii temporale precise; ştiinţa încă n-a progresat atât de mult. Însă nu există nicio îndoială că e vorba de o crimă. Sper sincer să puteţi soluţiona cazul. Îmi imaginez că nu vă confruntaţi zilnic cu omucideri, nu?

Vocea lui Pedersen exprima o anume îndoială, pe care Mellberg o luă imediat drept o critică la adresa lui.

— Aveţi dreptate, nu ne confruntăm zilnic cu astfel de cazuri aici, în Tanumshede. Din fericire, am fost numit aici doar temporar. Adevăratul meu loc de muncă este poliţia din Göteborg. Solida mea experienţă de muncă ne va ajuta să nu întâmpinăm nicio dificultate în a rezolva chiar şi o anchetă într-un caz de crimă. Va fi o ocazie pentru poliţiştii de la ţară de a vedea cum se face adevărata muncă în poliţie. Cazul va fi rezolvat mai repede decât vă aşteptaţi. Ascultaţi-mă pe mine.

Şi cu acest comentariu pompos, Mellberg ştiu că îi clarificase cum nu se putea mai bine medicului legist Pedersen faptul că nu avea de-a face cu vreun novice. Medicii aveau mereu tendinţa să îşi dea aere. Rolul lui Pedersen luase sfârşit, în orice caz, iar acum era timpul ca un profesionist să preia controlul.

— O, aproape am uitat.

Medicul legist fusese luat prin surprindere de trufia etalată de poliţist şi aproape că uitase să îi pomenească de două descoperiri suplimentare pe care el le considera semnificative.

— Alexandra Wijkner era în luna a treia de sarcină şi, de asemenea, mai avusese o naştere în trecut. Nu ştiu dacă acest lucru are vreo relevanţă

în cazul anchetei dumneavoastră, însă mai bine să aveţi prea multe informaţii decât prea puţine, nu credeţi? spuse Pedersen.

Mellberg mormăi ceva drept răspuns, iar după câteva remarci finale de complezenţă, încheiară discuţia – Pedersen cu un sentiment de îndoială faţă de competenţa cu care avea să fie anchetată crima, iar Mellberg cu o dispoziţie înviorată şi cu un nou sentiment de nerăbdare. O examinare preliminară a băii fusese făcută imediat după găsirea cadavrului, însă acum trebuia să se asigure că întreaga casă a Alexandrei Wijkner avea să fie cercetată milimetru cu milimetru.

2.

Îi luă o şuviţă şi o încălzi între mâinile sale. Mici cristale de gheaţă se topiră şi îi umeziră palmele. Linse cu grijă apa de pe ele.

Îşi aplecă obrazul către marginea căzii de baie şi simţi frigul muşcător. Era atât de frumoasă. Plutind acolo, în crusta de gheaţă.

Legătura dintre ei încă exista. Nimic nu se schimbase.

Nimic nu era diferit. Erau unul asemenea celuilalt.

Fusese nevoie de ceva efort pentru a-i deschide mâna şi a-şi aşeza palma într-a ei. Îşi împreună degetele cu ale ei. Sângele era uscat şi solid, iar mici fărâme se lipiseră de pielea lui.

Timpul nu avusese niciodată vreo importanţă atunci când era cu ea. Ani, zile ori săptămâni se scurseseră laolaltă, devenind o entitate amorfă în care singurul lucru ce avusese o oarecare însemnătate fusese acesta: mâna ei într-a lui. De aceea fusese atât de dureroasă trădarea. Ea oferise din nou însemnătate timpului. De aceea sângele nu va mai avea să curgă vreodată fierbinte prin venele ei.

Înainte de a pleca, el îi descleştă mâna şi o aşează la loc în poziţia ei iniţială.

Nu se uită înapoi.

Trezită dintr-un somn adânc şi fără vise, Erica nu putu identifica sunetul la început. Până să-şi dea seama că era vorba de telefon, acesta deja sunase de multe ori.

Sări din pat pentru a răspunde.

— Erica Falck.

Vocea ei nu era mai mult decât un croncănit. Şi-o drese cu mâna peste receptor, pentru a scăpa

de răguşeală.

— Oh, îmi pare rău, te-am trezit? Îmi cer iertare.

— Nu, eram trează.

Răspunsul veni automat şi Erica îşi dădu seama cât de fals sunase. Era destul de evident că era năucită, cel puţin.

— Ei bine, îmi pare rău, în orice caz. Henrik Wijkner la telefon. Tocmai m-a sunat Birgit şi m-a rugat să te contactez. Se pare că a primit un telefon în dimineaţa aceasta de la un comisar de poliţie extrem de nepoliticos de la secţia din Tanumshede. El i-a ordonat, mai mult sau mai puţin direct, să se prezinte la secţie. Pesemne că şi prezenţa mea e necesară. Nu a vrut să spună despre ce este vorba, însă noi avem o bănuială. Birgit este destul de tulburată, şi întrucât nici Karl-Erik, nici Julia nu sunt momentan în Fjällbacka din felurite motive, mă întreb dacă mi-ai putea face o mare favoare şi anume, să te duci să o vezi. Sora şi cumnatul ei sunt la serviciu, aşa că este singură acasă. Va dura vreo două ore până să mă pot întoarce în Fjällbacka şi nu vreau să stea singură atâta vreme. Ştiu că îţi cer mult şi de fapt noi nici nu ne cunoaştem atât de bine, însă nu am la cine apela.

— Bineînţeles că voi merge să o văd pe Birgit. Nicio problemă. Trebuie doar să pun nişte haine pe mine. Pot ajunge cam în cincisprezece minute.

— Foarte bine. Îţi rămân veşnic îndatorat. Sincer. Birgit nu a fost niciodată prea puternică şi aş prefera să nu stea singură până vin eu. O sun să-i spun că eşti în drum spre ea. Eu voi ajunge cândva după prânz, aşa că putem vorbi mai mult atunci. Încă o dată – mulţumesc.

Cu ochii cârpiţi încă de somn, Erica se grăbi înspre baie pentru a se spăla pe faţă. Îşi puse hainele pe care le purtase cu o zi înainte, iar după ce îşi trecu un pieptene prin păr şi îşi dădu cu puţin rimel, se afla în spatele volanului maşinii ei, zece

minute mai târziu. Nu dură mai mult de cinci minute să ajungă în Tallgatan din Sälvik, aşa că trecuse exact un sfert de oră de la conversaţia cu Henrik atunci când sună la uşă.

Birgit părea să fi slăbit câteva kilograme în cele câteva zile de când Erica nu o mai văzuse, iar hainele îi atârnau largi pe corp. De data aceasta nu intrară în camera de zi; în schimb, Birgit o conduse în bucătărie.

— Mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să treci pe aici. Sunt foarte agitată şi pur şi simplu nu aş fi putut să stau aici făcându-mi griji până ce sosea Henrik.

— A spus că aţi primit un telefon de la poliţia din Tanumshede?

— Da, în dimineaţa aceasta, la opt, un anume comisar Mellberg a sunat şi mi-a spus că Henrik, Karl-Erik şi cu mine trebuie să mergem de urgenţă la biroul lui. I-am explicat că, din cauza unei presante chestiuni de afaceri, Karl-Erik a plecat din oraş, dar că se va întoarce mâine. Am întrebat dacă este în regulă să aşteptăm până atunci. A răspuns că e inacceptabil, dar că, pentru moment, avea să se mulţumească cu Henrik şi cu mine. Individul a fost destul de nepoliticos şi bineînţeles că l-am sunat pe Henrik imediat. Mi-a spus că va veni acasă cât va putea de repede. Mi-e teamă că am părut puţin cam panicată şi de aceea Henrik a sugerat să te sune şi să te întrebe dacă poţi veni aici pentru câteva ore. Sincer, sper să nu crezi că îţi cerem prea mult. Probabil că nu vrei să te implici şi mai mult în tragedia familiei noastre, însă nu am ştiut la cine să apelez. În plus, pe vremuri ai fost tratată aproape ca o fiică în casa noastră, aşadar am crezut că poate...

— Nu face nimic. Îmi pare bine să fiu de ajutor. Poliţia a menţionat despre ce este vorba?

— Nu, comisarul nu a vrut să spună nimic. Dar eu am o bănuială. Nu ţi-am spus că Alex nu şi-a luat viaţa? Nu ţi-am spus?

Dintr-un impuls, Erica îşi aşează mâna peste cea a lui Birgit.

— Dragă Birgit, să nu tragem concluzii pripite. S-ar putea să ai dreptate, dar până nu vom şti asta cu certitudine, e mai bine să nu speculăm.

Au petrecut două ore lungi stând la masa din bucătărie. Conversaţia s-a stins după un scurt răstimp, iar singurul lucru ce mai putea fi auzit era ticăitul ceasului de bucătărie. Erica trasa cercuri cu degetul arătător în jurul modelului de pe suprafaţa netedă a muşamalei. Birgit era îmbrăcată şi fardată la fel de îngrijit precum ultima oară când o văzuse. Însă acum era ceva în înfăţişarea ei, ceva nedefinit, o oboseală, o uzură, ca o fotografie ale cărei contururi se estompaseră. Kilogramele pe care le pierduse nu o avantajau, fiindcă oricum era aproape costelivă, şi noi riduri îi apăruseră în jurul ochilor şi al gurii. Birgit strângea atât de tare ceaşca de cafea, încât încheieturile degetelor îi deveniseră albe. Dacă lunga aşteptare era obositoare pentru Erica, atunci probabil că pentru ea era de nesuportat.

— Nu înţeleg cine voia să o omoare pe Alex. Ea nu avea duşmani. Pur şi simplu trăia o viaţă obişnuită alături de Henrik.

Cuvintele sunară ca nişte focuri de armă în tăcerea prelungită.

— Încă nu ştim despre ce este vorba. Nu are rost să speculăm înainte să aflăm ce vrea poliţia, repetă Erica.

Interpretă lipsa unui răspuns din partea lui Birgit ca pe o aprobare tacită.

Imediat după ora douăsprezece, Henrik trase maşina în micul loc de parcare din faţa casei. Îl văzură pe fereastra de la bucătărie şi se ridicară uşurate ca să-şi îmbrace paltoanele. Când Henrik sună la uşă, ele deja aşteptau la intrare, gata de plecare. Birgit şi Henrik se sărutară uşor pe un obraz, apoi pe celălalt. Apoi veni rândul Ericăi să primească acelaşi salut. Nu era obişnuită cu

asemenea maniere şi se temu să nu înceapă cumva cu obrazul greşit. Cu toate acestea, se descurcă bine, iar pentru o secundă chiar se delectă cu aroma masculină a loţiunii după ras a lui Henrik.

— Vii şi tu, nu-i aşa?

Erica era deja la jumătatea drumului către maşina ei.

— Păi, nu ştiu...

— Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Privirea Ericăi o întâlni pe a lui Henrik deasupra capului lui Birgit şi, cu un oftat înăbuşit, se sui pe bancheta din spate a BMW-ului. Avea să fie o zi lungă.

Călătoria până la Tanumshede nu dură mai mult de douăzeci de minute. Discutară despre vreme şi despre treptata depopulare a zonei rurale. Orice în afară de motivul iminentei lor vizite la secţia de poliţie.

Erica stătea pe bancheta din spate şi se întreba ce căuta acolo. Nu avea ea destule probleme şi fără a mai fi implicată într-o crimă, dacă asta avea să se dovedească a fi? În plus, ar fi însemnat că ideea pentru cartea ei era ca şi egală cu zero. Deja reuşise să alcătuiască o primă ciornă, dar acum nu-i mai rămânea decât să arunce paginile la coşul de gunoi. Ei bine, măcar asta ar forţa-o să se concentreze exclusiv asupra biografiei. Deşi cu câteva mici retuşuri, s-ar putea totuşi să meargă. De fapt, s-ar putea chiar să fie mai bine. Crima s-ar fi putut dovedi a fi un real avantaj.

Deodată îşi dădu seama ce făcea. Alex nu era un personaj imaginar pe care ea putea să îl răsucească pe toate părţile după bunu-i plac. Era o persoană reală, iubită de persoane reale. Şi Erica o iubise pe Alex. Se uită la Henrik în oglinda retrovizoare. Părea la fel de impasibil ca şi până atunci, în ciuda faptului că în câteva minute putea fi informat că soţia sa fusese ucisă. Nu-i adevărat că majoritatea crimelor sunt comise de cineva din familia victimei? Din nou, se ruşină de gândurile

sale. Se străduí să se gândească la altceva şi observă uşurată că în sfârşit ajunseseră. Acum nu mai voia decât să termine cu asta, pentru a se putea întoarce la grijile ei, triviale prin comparaţie.

Maldărele de hârtii de pe biroul lui ajunseseră la înălţimi impresionante. Era uimitor cum o comunitate mică precum Tanumshede putea genera atât de multe rapoarte. Cele mai multe erau delicte mărunte, desigur, însă fiecare raport trebuia investigat şi de asta stătea el aici, cu sarcini administrative demne de o birocraţie est-europeană. Nu ar fi fost atât de rău dacă Mellberg ar fi dat o mână de ajutor în loc să şadă pe fundul lui gras toată ziua. Patrik Hedström oftă. Fără o doză de umor, nu ar fi rezistat aici atât de mult. Deunăzi începuse să se întrebe dacă viaţa însemna într-adevăr doar atât.

Marele eveniment al zilei urma să fie o binevenită întrerupere în rutina zilnică. Mellberg îl rugase să participe la interogatoriul la care avea să-i supună pe mama şi pe soţul femeii ucise în Fjällbacka. Nu era vorba că el nu înţelegea tragismul întregii situaţii sau că nu simţea compasiune pentru familia victimei. Doar că nimic palpitant nu se întâmpla vreodată legat de slujba lui şi nu putea să nu simtă un fior de nerăbdare străbătându-i corpul.

La academia de poliţie fuseseră instruiţi despre cum se desfăşoară un interogatoriu, însă până atunci avusese ocazia să îşi testeze aptitudinile în domeniu doar în legătură cu biciclete furate sau abuzuri domestice. Patrik se uită la ceas. Era timpul să meargă în biroul lui Mellberg, unde urma să aibă loc discuţia. Teoretic, nu era încă vorba despre un interogatoriu oficial, însă întâlnirea din acea zi era, cu toate acestea, importantă. Auzise zvonuri neoficiale conform cărora mama susţinea întruna că fiica sa nu ar fi putut să se sinucidă. Era curios să afle ce se

ascundea în spatele acestei afirmaţii, care acum se dovedise adevărată.

Îşi luă caietul, un pix şi o ceaşcă de cafea, apoi merse de-a lungul coridorului. Având mâinile ocupate, trebui să se folosească de cot şi de picioare pentru a deschide uşa, aşa că abia când îşi puse lucrurile jos şi se întoarse cu faţa înspre cameră o zări. Inima îi tresăltă. Avea din nou zece ani şi încerca să o tragă de codiţe. O secundă mai târziu, avea cincisprezece ani şi încerca să o convingă să urce pe motoreta lui şi să meargă la o plimbare. Avea douăzeci de ani şi îşi pierduse speranţa atunci când ea se mutase la Göteborg. După un scurt calcul mental, socoti că trecuseră cel puţin şase ani de când o văzuse ultima oară. Arăta exact la fel. Înaltă şi cu rotunjimi, părul ondulându-i-se până la umeri în câteva nuanţe de blond ce se amestecau într-o culoare caldă. Chiar şi ca fetiţă, Erica fusese cochetă, iar Patrik putu să observe că încă punea mare accent pe detaliile înfăţişării sale. Faţa i se lumină, plină de uimire, atunci când îl văzu. Însă Mellberg îi aruncă o privire prin care îi poruncea să se aşeze, aşa că se mulţumi să mimeze un salut discret.

În faţa lui şedea un grup încordat de oameni. Mama Alexandrei Wijkner era măruntă şi slabă, cu prea multe bijuterii grele de aur, după gustul lui. Era perfect coafată şi extrem de bine îmbrăcată, însă arăta consumată, cu cearcăne negre în jurul ochilor. Ginerele său nu prezenta niciun semn de suferinţă. Patrik îi răsfoi puţin biografia. Henrik Wijkner, prosper om de afaceri din Göteborg şi moştenitor al unei averi considerabile transmise de-a lungul mai multor generaţii. Şi se vedea. Nu numai datorită calităţii evidente a hainelor sale scumpe sau a aromei emanate de loţiunea sa după ras de marcă; ci era ceva indefinit. Certitudinea evidentă că avea dreptul la un loc special în această lume, venită din faptul că nu îi lipsise niciun avantaj în viaţă. Deşi Henrik părea puţin

încordat, Patrik îşi dădu seama că, în acelaşi timp, acest om era întotdeauna convins că deţine controlul asupra situaţiei.

Mellberg trona la biroul său. Reuşise oarecum să îşi bage cămaşa în pantaloni, însă nuanţele de cafea îi pătau modelul pestriţ al cămăşii. În timp ce examina fiecare participant într-o tăcere ostilă, cu mâna dreaptă îşi aranja pieptănătura rară, care alunecase într-o parte. Patrik încerca să nu se uite la Erica. În schimb, se concentra asupra uneia dintre petele de cafea de pe cămaşa lui Mellberg.

— Aşadar. Probabil că ştiţi foarte bine de ce v-am chemat aici.

Mellberg făcu o pauză lungă, pentru efect.

— Eu sunt comisarul Bertil Mellberg, şeful secţiei de poliţie din Tanumshede, iar acesta este Patrik Hedström, care mă va asista de-a lungul acestei anchete.

Dădu din cap spre Patrik, care stătea puţin în afara semicercului format de Erica, Henrik şi Birgit în jurul biroului lui Mellberg.

— Anchetă? A fost omorâtă, pentru numele lui Dumnezeu!

Birgit se aplecă înainte în scaun, iar Henrik puse repede un braţ protector în jurul umerilor ei.

— Da, avem confirmarea că fiica dumneavoastră nu şi-ar fi putut lua singură viaţa. Ipoteza suicidului poate fi cu siguranţă eliminată, conform raportului medicului legist. Fireşte, nu pot intra în detalii în legătură cu ancheta, dar certitudinea noastră se bazează pe faptul că, în momentul în care încheieturile i-au fost tăiate, victima nu putea să fi fost conştientă. I-am găsit o cantitate mare de sedative în sânge. În timp ce era inconştientă, se pare că una sau mai multe persoane au aşezat-o mai întâi în cadă, pe care au umplut-o cu apă, şi apoi i-au tăiat încheieturile cu o lamă pentru a încerca să însceneze suicidul.

Perdelele erau trase pentru a nu lăsa să pătrundă înăuntru soarele puternic al amiezii.

Atmosfera din încăpere era încărcată atât cu tristeţe, cât şi cu evidenta uşurare a lui Birgit la vestea că Alex nu comisese suicid.

— Ştiţi cine a făcut-o?

Birgit scosese din geantă o mică batistă brodată şi îşi ştergea cu grijă colţurile ochilor pentru a nu-şi strica machiajul.

Mellberg îşi strânse mâinile deasupra pântecului său voluminos şi îşi aţinti ochii asupra oamenilor din faţa lui. Îşi drese vocea cu autoritate.

— Poate că voi doi mi-aţi putea spune asta.

— Noi?

Uimirea lui Henrik păru autentică.

— De unde să ştim noi? Cu siguranţă, e fapta unui nebun. Alexandra nu avea duşmani.

— Aşa susţineţi voi.

Lui Patrik i se păru pentru o clipă că vede o umbră trecând peste chipul lui Henrik. În secunda următoare umbra dispăru, iar Henrik era din nou calm şi stăpân pe sine.

Patrik se arătase mereu sceptic în privinţa oamenilor ca Henrik Wijkner. Oameni născuţi cu stea în frunte. Care aveau totul fără a trebui să mişte un deget. Desigur că Henrik părea atât agreabil, cât şi şarmant, însă sub această aparenţă Patrik putea simţi fluxuri ce sugerau o personalitate mult mai complexă. Întrezărea neîndurare în spatele trăsăturilor frumoase şi îl mira totala lipsă de surprindere de pe chipul lui Henrik atunci când Mellberg dezvăluise că Alex fusese ucisă. A-ţi imagina o ipoteză este una, dar a o auzi confirmată este cu totul altceva. Măcar atât învăţase în cei zece ani ai săi ca poliţist.

— Suntem suspecţi?

Birgit păru la fel de stupefiată ca şi când comisarul s-ar fi transformat într-un dovleac în faţa ochilor săi.

— Statisticile vorbesc de la sine în cazul crimelor. Majoritatea făptaşilor provin de regulă

din sânul familiei. Acum, eu nu spun că este valabil şi în acest caz, dar sunt sigur că înţelegeţi că trebuie să verificăm fiecare ipoteză. Niciun colţişor nu va rămâne necercetat, pot garanta personal pentru asta. Cu vasta mea experienţă în cazuri de crimă – o nouă pauză teatrală – se va rezolva cu siguranţă rapid. Dar aş dori ca amândoi să daţi o declaraţie legată de ceea ce aţi făcut în zilele premergătoare momentului când noi suspectăm că Alexandra a fost omorâtă.

— Şi care ar fi acel moment? întrebă Henrik. Ultima care a vorbit cu ea a fost Birgit, dar niciunul dintre noi nu a sunat-o până duminică, aşa că totul s-ar fi putut întâmpla sâmbătă. Într-adevăr, am sunat-o pe la nouă şi jumătate vineri seara, dar ea obişnuia să facă o plimbare înainte de culcare, aşa că am presupus că e plecată să se plimbe.

— Medicul legist a spus că era moartă de aproximativ o săptămână. Firește că vom verifica afirmaţiile dumneavoastră privitoare la momentul când i-aţi telefonat, dar avem o informaţie conform căreia decesul ar fi survenit undeva înainte de ora nouă, vineri seara. În jurul orei şase, adică probabil imediat după ce a ajuns în Fjällbacka, i-a telefonat unui anume Lars Thelander în legătură cu o sobă care nu funcţiona cum trebuie. El nu a putut veni chiar atunci, însă a promis să fie acolo nu mai târziu de ora nouă în seara aceea. Conform declaraţiei sale, era exact ora nouă când a bătut la uşă. Nimeni nu a venit să răspundă şi, după ce a aşteptat o vreme, s-a întors acasă. Ipoteza noastră este, aşadar, că a murit în acea seară după ce a ajuns în Fjällbacka, fiindcă pare neverosimil să fi uitat că Thelander urma să vină să verifice soba, având în vedere cât de frig era în casă.

Părul îi alunecă din nou, de data aceasta spre partea stângă. Patrik observă că Erica abia îşi mai putea lua ochii de la acea scenă. Îşi controla probabil un impuls de a se repezi şi a-i îndrepta părul. Toţi cei de la secţie trecuseră prin acea fază.

— La ce oră aţi spus că aţi vorbit cu ea?

Mellberg îi adresă întrebarea lui Birgit.

— Păi, nu sunt foarte sigură, răspunse ea.

Se gândi o clipă.

— Cred că după şapte. Cam pe la şapte şi un sfert, şapte şi jumătate. N-am vorbit mult, pentru că Alex mi-a spus că are un musafir.

Birgit păli.

— Să fi fost...?

Mellberg încuviinţă solemn.

— Foarte posibil, doamnă Carlgren. Dar este sarcina noastră să aflăm şi vă asigur că ne vom folosi toate resursele în acest caz. În profesia noastră, eliminarea suspecţilor este un element de bază, aşadar vă rog să întocmiţi o declaraţie privitoare la seara de vineri.

— Doriţi să vă furnizez şi eu un alibi? întrebă Erica.

— Nu cred că va fi necesar. Dar am vrea să ne spuneţi tot ce aţi văzut în casă în ziua când aţi descoperit-o. Puteţi lăsa declaraţiile la asistentul meu, Hedström.

Toate privirile se întoarseră spre Patrik, iar el încuviinţă din cap. Începură să se ridice.

— Tragic eveniment. Mai ales având în vedere copilul.

Cu toţii îşi îndreptară privirile către Mellberg.

— Copilul?

Birgit se uită de la Mellberg la Henrik şi înapoi.

— Da, conform medicului legist, era în luna a treia de sarcină. Cu siguranţă că nu vă poate surprinde asta, nu-i aşa?

Mellberg rânji şi îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Henrik. Patrik fu totalmente îngrozit de comportamentul lipsit de tact al şefului său.

Chipul lui Henrik îşi pierdu treptat toată culoarea, până când păru de marmură. Birgit se întoarse spre el, uluită. Erica rămase nemişcată.

— Urma să aveţi un copil? De ce nu mi-aţi spus? O, Doamne!

Birgit îşi apăsă batista peste gură şi începu să plângă incontrolabil, fără să-i pese de rimelul care acum îi curgea şiroaie pe obraji. Henrik puse din nou un braţ protector în jurul ei, însă deasupra capului lui Birgit, el întâlni privirea fixă a lui Patrik. Era evident că nu avusese nicio idee că Alexandra era însărcinată. În schimb, judecând după expresia deznădăjduită a Ericăi, era clar că ea ştia.

— Vom vorbi despre asta când ajungem acasă, Birgit, spuse Henrik.

Se întoarse către Patrik.

— Voi avea grijă să primiţi declaraţiile noastre în legătură cu seara de vineri. Îmi imaginez că veţi dori probabil să ne interogaţi mai în detaliu odată ce veţi intra în posesia lor, nu?

Patrik dădu din cap afirmativ. Ridică din sprâncene pentru a-i arunca Ericăi o privire întrebătoare.

— Henrik, vin imediat, spuse ea. Vreau doar să vorbesc puţin cu Patrik. Suntem vechi prieteni.

Zăbovi pe coridor în timp ce Henrik o conduse pe Birgit afară spre maşină.

— Să dau peste tine aici, ce surpriză, spuse Patrik.

Se balansă nervos pe călcâie, înainte şi înapoi.

— Da, dacă m-aş fi gândit, mi-aş fi amintit că lucrezi aici, desigur.

Răsucea cureaua poşetei între degete şi îl privea cu capul înclinat puţin într-o parte. Toate gesturile ei mărunte îi erau atât de familiare.

— A trecut multă vreme. Îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântare. Cum faceţi faţă, tu şi Anna?

În ciuda staturii sale înalte, dintr-odată Erica păru mică, şi el rezistă impulsului de a-i dezmierda obrazul.

— Ne descurcăm bine. Anna a plecat acasă imediat după înmormântare, dar eu sunt aici de câteva săptămâni, încercând să fac ordine în casă. Nu este uşor.

— Am auzit că o femeie din Fjällbacka a descoperit victima, dar habar n-aveam că era vorba despre tine. Trebuie să fi fost îngrozitor. Voi două aţi fost prietene în copilărie, nu-i aşa?

— Da. Nu cred că voi fi vreodată în stare să îmi şterg din minte acea imagine. Ei bine, trebuie să fug acum, mă aşteaptă în maşină. Poate ne întâlnim o dată. Mai rămân în Fjällbacka o vreme.

Pornise deja spre ieşire.

— Ce zici de cină, sâmbătă seara? sugeră Patrik. Acasă la mine, la opt? Mă găseşti în cartea de telefon.

— Sigur, sună bine. Ne vedem la opt, atunci.

Erica ieşi.

După plecarea ei, Patrik improviză un mic dans indian pe coridor, spre marea încântare a colegilor săi. Însă entuziasmul i se mai risipi când îşi dădu seama cât de mult era de lucru pentru a face ca locuinţa sa să arate cât de cât prezentabil. După ce Karin îl părăsise, nu prea mai avusese chef de treburi gospodăreşti.

El şi cu Erica se cunoşteau de când se născuseră. Mamele lor fuseseră cele mai bune prietene încă din copilărie şi erau apropiate ca nişte surori. Patrik şi Erica se jucaseră mult în copilărie şi nu ar fi fost o exagerare să spună că Erica fusese prima lui dragoste. Ba chiar avea senzaţia că se născuse îndrăgostit de Erica. Dintotdeauna i se păruse firesc să simtă asta pentru ea. Cât despre Erica, ea se mulţumise să ia ca atare admiraţia lui de căţeluş credincios. Abia atunci când ea se mută în Göteborg, Patrik realiză că venise timpul să lase visele deoparte. Fireşte, de atunci se îndrăgostise de alte femei. Iar când se căsătorise cu Karin, fusese totalmente convins că vor îmbătrâni împreună, însă Erica fusese mereu

într-un ungher al minţii sale. Uneori treceau luni întregi fără să se gândească la ea; uneori se gândea la ea de mai multe ori pe zi.

Mormanele de hârtii nu se reduseseră în mod miraculos cât timp fusese plecat. Cu un oftat adânc, se aşeză la birou şi ridică pagina din vârful teancului. Munca era destul de monotonă încât să se poată gândi în acelaşi timp şi la meniul pentru sâmbătă. În orice caz, desertul fusese deja decis. Erica iubise dintotdeauna îngheţata.

Se trezi cu un gust scârbos în gură. Ieri fusese un adevărat dezmăţ. Amicii lui veniseră după-amiaza şi împreună continuaseră să bea până dimineaţa. O amintire vagă cu poliţia care venise să-i facă o vizită la un moment dat în cursul serii plutea undeva, într-un colţ al minţii. Încercă să se ridice, însă întreaga cameră se învârtea, aşa că decise să stea unde era pentru o vreme.

Mâna dreaptă îl durea şi o ridică spre tavan ca să se uite la ea. Încheieturile degetelor erau zdrelite şi pline de sânge întărit. La naiba, da. Fusese ceva tărăboi aseară, de aceea apăruseră poliţiştii. Din ce în ce mai multe amintiri începură să îi revină în minte. Băieţii fuseseră cei care aduseseră vorba despre sinucidere. Unul dintre ei începuse să spună o groază de porcării despre Alex. „Curvă bogată”, „târâtură plină de bani” – aşa vorbiseră despre ea. Lui Anders îi sărise ţandăra, după care nu îşi mai amintea decât că văzuse roşu în faţa ochilor când începuse să îl lovească pe tip, învăluit în aburii de alcool. De acord, şi el îi aruncase vorbe grele când trădarea ei îl scosese din minţi. Dar nu era acelaşi lucru. Ceilalţi nu o cunoşteau. El era singurul care avea dreptul să o judece.

Telefonul sună ascuţit. Încercă să îl ignore, însă decise că era mai puţină bătaie de cap să se ridice şi să răspundă decât să lase zgomotul să-i sfredelească auzul.

— Da, Anders.

Îşi bolborosea cuvintele.

— Bună, sunt mama. Ce mai faci?

— Mă simt ca dracu'.

Alunecă pe perete în jos pentru a şedea pe podea.

— Cât dracu' e ceasul?

— E aproape patru după-amiaza. Te-am trezit?

— Nu.

Îşi simţea capul disproporţionat de mare şi amenințând să îi cadă între genunchi.

— Am fost la cumpărături în oraş mai devreme. Lumea vorbeşte despre ceva ce aş vrea să afli şi tu. Mă asculţi?

— Mda, la naiba, te ascult.

— Se pare că Alex nu s-a sinucis. A fost ucisă. Voiam doar să ştii.

Tăcere.

— Anders, alo? Ai auzit ce am spus?

— Da, sigur, te-am auzit. Ce spuneai? Alex a fost ucisă?

— Da, cel puţin asta se zvoneşte prin oraş. Se pare că Birgit a fost la secţia de poliţie din Tanumshede şi a aflat vestea azi.

— O, la dracu'. Ascultă, mamă, am multe de făcut. Vorbim mai târziu.

— Anders? Anders?

Deja închisese telefonul.

Cu un imens efort, făcu duş şi se îmbrăcă. După ce luă două pastile de Panodil, începu să se simtă oarecum ca o fiinţă umană. Sticla de votcă din bucătărie încercă să îl ispitească, dar el refuză să cedeze. Acum trebuia să fie treaz. Cel puţin relativ treaz.

Telefonul sună din nou. Îl ignoră. În schimb, luă o carte de telefon din dulapul de pe hol şi găsi rapid numărul pe care îl căuta. Mâinile îi tremurară când formă numărul. Păru că sună de o sută de ori.

— Bună, sunt Anders, spuse când receptorul de la celălalt capăt al firului fu în sfârşit ridicat. Nu, nu închide, la naiba. Trebuie să vorbim... ei bine, nu prea ai de ales, fir-ar al dracului, trebuie să îţi spun... Ajung la tine într-un sfert de oră. Şi ai face bine să fii dracului acolo... Mi se rupe de cine mai e! Nu uita cine are cel mai mult de pierdut aici... Astea-s rahaturi. Plec acum. Ne vedem într-un sfert de oră.

Anders trânti receptorul. După ce inspiră adânc de câteva ori, îşi trase pe el jacheta şi ieşi afară. Nu se mai obosi să încuie uşa. Telefonul din apartament începu din nou să sune agasant.

Erica era extenuată când ajunse înapoi acasă. În maşină domnise o tăcere încordată pe tot parcursul drumului, iar Erica înţelesese că Henrik se afla în faţa unei decizii dificile. Să îi spună lui Birgit că nu el era tatăl copilului Alexandrei sau să păstreze tăcerea şi să spere că adevărul nu va ieşi la iveală în timpul anchetei. Erica nu îl invidia şi nu îşi putea imagina cum ar fi reacţionat ea în locul lui. Adevărul nu era întotdeauna cea mai bună soluţie.

Începuse deja să se întunece şi era recunoscătoare că tatăl ei montase lămpi exterioare ce se aprindeau automat atunci când cineva se apropia de casă. Dintotdeauna îi fusese o teamă cumplită de întuneric. Mică fiind, crezuse că era ceva care va trece odată cu timpul, pentru că adulţilor nu le poate fi frică de întuneric, nu-i aşa? Dar avea treizeci şi cinci de ani şi încă se uita sub pat pentru a se asigura că nimic nu pândea în întuneric. Jalnic.

După ce aprinse toate luminile din casă, îşi turnă un pahar mare de vin roşu şi se ghemui pe divanul de răchită de pe verandă. Întunericul era impenetrabil, dar ea continuă să privească fix înainte, deşi nu vedea nimic. Se simţea singură. Erau atâţia oameni care o plângeau pe Alex,

oameni care fuseseră afectaţi de moartea ei. Dar Erica nu o mai avea acum decât pe Anna. Uneori se întreba dacă Anna chiar i-ar simţi lipsa.

Ea şi Alex fuseseră atât de apropiate în copilărie. Când Alex începuse să se îndepărteze, pentru ca, odată cu mutarea, să dispară complet, păruse că lumea se sfârşise pentru Erica. Alex fusese singura persoană pe care o avea doar pentru sine şi, cu excepţia tatălui său, singura persoană care ţinuse într-adevăr la ea.

Erica îşi puse paharul cu vin roşu pe masă cu atâta forţă, încât aproape că îi desprinse piciorul. Se simţea mult prea agitată pentru a sta locului. Trebuia să facă ceva. Nu avea rost să pretindă că moartea lui Alex nu o afectase profund. Ce o deranja cel mai mult era că imaginea pe care familia şi prietenii o transmiteau despre Alex nu corespundea cu acea Alex pe care o cunoscuse ea. Chiar dacă oamenii se schimbă între copilărie şi maturitate, ceva din personalitatea lor rămâne totuşi intact. Acea Alex pe care ei i-o descriseseră era cu desăvârşire o străină.

Se ridică şi îşi puse haina din nou. Cheile maşinii erau în buzunar, iar în ultima clipă luă o lanternă şi o îndesă în celălalt buzunar al hainei.

Casa de pe vârful dealului părea pustie în lumina violetă a felinarului de pe stradă. Erica îşi lăsă maşina în parcarea din spatele şcolii. Nu voia să o vadă nimeni intrând în casă.

Tufişurile de pe proprietate ofereau un bine-venit paravan în timp ce se furişă cu prudenţă pe verandă. Spera ca vechile lor obiceiuri să se fi păstrat şi ridică preşul. Acolo era cheia de rezervă, ascunsă exact în acelaşi loc ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Uşa scârţâi puţin când o deschise, dar speră ca niciunul dintre vecini să nu fi auzit nimic.

Era straniu să păşească în acea casă întunecată. Frica sa de întuneric aproape că îi tăia respiraţia şi se forţă să respire adânc de câteva ori

pentru a se calma. Îşi aminti recunoscătoare de lanterna din buzunarul hainei şi se rugă în gând ca bateriile să funcţioneze. Funcţionau. Lumina lanternei o făcu să se simtă un pic mai calmă.

Mută raza de lumină pe deasupra camerei de zi spre etaj. Nu ştia ce anume căuta aici. Spera ca niciun vecin sau trecător să nu vadă lumina şi să cheme poliţia.

Camera era frumoasă şi spaţioasă, dar Erica observă că mobila în nuanţe de maro şi portocaliu din anii şaptezeci pe care ea şi-o amintea din copilărie fusese înlocuită cu un design scandinav, alcătuit din piese de mesteacăn, deschise la culoare. Înţelese că Alex îşi pusese amprenta asupra casei. Totul era într-o ordine desăvârşită, ceea ce dădea o senzaţie de gol. Nu era nicio cută pe canapea sau măcar o revistă aşezată pe măsuţa de cafea. Nu văzu nimic care să pară a merita o examinare mai apropiată.

Îşi aminti că bucătăria se afla dincolo de camera de zi. Era mare şi imaculată, şi singurul element ce tulbura ordinea desăvârşită era ceaşca de cafea din suportul pentru vase. Erica se întoarse în camera de zi şi urcă la etaj. În capătul scărilor o luă la dreapta şi intră în dormitorul principal. Erica şi-l amintea ca fiind dormitorul părinţilor lui Alex, însă acum, firește, era camera lui Alex şi a lui Henrik. Era, de asemenea, decorată cu bun-gust, dar cu o tentă mai exotică. Tapiţeria era în nuanţe ciocolatii şi purpurii, iar pe pereţi atârnau măşti africane din lemn. Încăperea era spaţioasă, cu un tavan înalt ce permitea ca un candelabru greu să fie suspendat cum trebuie. Se pare că Alexandra rezistase tentaţiei de a-şi împodobi casa de sus până jos cu detalii maritime, un lucru comun în casele de vară. Toate decoraţiunile, de la perdele ornate cu scoici la picturi cu năvoade de pescari, se vindeau ca pâinea caldă în micile buticuri din Fjällbacka.

Spre deosebire de restul camerelor pe care le văzuse, dormitorul părea locuit. Mici obiecte personale erau împrăştiate pe ici, pe colo. Pe noptieră se aflau o pereche de ochelari şi o carte cu poezii de Gustaf Fröding. O pereche de dresuri atârna pe uşă, iar câteva pulovere erau aşezate pe cuvertura patului. Era prima dată când Erica simţea că Alex locuise într-adevăr în casa aceea.

Începu să se uite cu grijă prin sertare şi dulapuri. Încă nu ştia ce anume căuta şi se simţi ca un voyeur, scotocind prin lenjeria frumoasă de mătase a lui Alex. Însă tocmai când se hotărî să se treacă la următorul sertar, auzi un zgomot venind de jos.

Dintr-odată se opri cu mâna plină de chiloţi şi sutiene dantelate. În liniştea casei, auzise clar un sunet venind de la parter. O uşă deschisă cu grijă, apoi închisă. Erica se uită în jur, panicată. Singurele ascunzători din cameră erau sub pat sau într-unul dintre dulapurile ce acopereau un perete. Brusc, se simţi incapabilă să se hotărască. Nu izbuti să se mişte până nu auzi paşi pe scări; instinctiv, se strecură până lângă cel mai apropiat dulap. Uşa se deschise fără să scârţâie, slavă Domnului, şi Erica se strecură repede printre haine, apoi închise uşa în urma ei. Nu putea să vadă cine intrase în casă, dar auzea limpede zgomot de paşi care se apropiau din ce în ce mai mult. Persoana se opri pentru o clipă în faţa uşii dormitorului înainte să intre. Erica realiză deodată că ţinea ceva în mână. Fără să se gândească, înşfăcase o bucată de hârtie din sertar. O puse cu atenţie în buzunarul hainei.

De-abia îndrăznea să respire. Nasul începu să o mănânce şi se chinui cu disperare să mişte din el pentru a-şi uşura situaţia. Avu noroc; mâncărimea dispăru.

Intrusul cerceta dormitorul. Părea că făcea cam acelaşi lucru pe care îl făcuse şi Erica înainte de a fi întreruptă. Sertare erau trase în afară, iar

Erica ştia că urmau dulapurile. Panica ei crescu. Broboane de sudoare i se formară pe frunte. Ce putea face? Singura soluţie pe care o vedea era să se înghesuie cât mai departe posibil în spatele hainelor. Avusese norocul de a intra într-un dulap care conţinea mai multe haine lungi şi se strecură printre câteva dintre ele, drapându-le în faţa ei. Cu puţin noroc, două glezne ieşite dintr-o pereche de pantofi pe podea n-aveau să fie observate.

Dură o vreme până când persoana cercetă amănunţit toată încăperea. Erica inhală un miros stătut de naftalină, sperând ca aceasta să-şi fi făcut efectul şi nicio gânganie să nu se târască pe ea în întuneric. Spera, de asemenea, că acolo, la câţiva metri de ea, nu se afla ucigaşul lui Alex. Dar cine altcineva ar avea motive să se furişeze prin casa lui Alex, gândi Erica, ignorând subtil faptul că nici ea nu avea vreo invitaţie scrisă.

Dintr-odată uşa dulapului fu deschisă, iar Erica simţi cum pielea expusă a gleznelor îi fu atinsă de o suflare de aer proaspăt. Îşi ţinu respiraţia.

Dulapul nu părea să ascundă vreun secret sau lucruri de valoare – cel puţin nu pentru persoana care îl cerceta –, iar uşa fu închisă la loc aproape instantaneu. Celelalte uşi fură deschise şi închise la fel de rapid, iar în clipa următoare Erica auzi paşii ieşind pe uşa dormitorului şi coborând scările. Nu îndrăzni să iasă din dulap decât la ceva vreme după ce auzi uşa de la intrare închizându-se cu grijă. Era minunat să poată respira în sfârşit fără a fi acut conştientă de fiecare răsuflare.

Camera arăta la fel ca atunci când Erica intrase în ea. Oricine-ar fi fost vizitatorul, acţionase cu grijă şi nu lăsase urme. Erica era destul de convinsă că nu fusese vorba de un hoţ. Se uită mai bine la dulapul în care se ascunsese. Când se retrăsese în spate, simţise ceva dur presându-i gambele. Ridică hainele şi descoperi un tablou, incredibil de frumos. Până şi ea îşi putea da

seama că fusese pictat de un artist talentat. O înfăţişa pe Alexandra goală, întinsă pe o parte, cu capul rezemat într-o mână. Artistul folosise culori calde, care dădeau chipului lui Alex o expresie senină. Se întrebă de ce o pictură atât de frumoasă fusese pusă în dosul unui dulap. Judecând după imaginea pe care o înfăţişa, Alex nu avea de ce să se ruşineze. Corpul îi era perfect precum pictura. Erica nu-şi putu alunga senzaţia de familiar, de déjà-vu. Totuşi, era sigură că nu mai văzuse niciodată această pictură, deci trebuia să fie altceva. Colţului din dreapta jos îi lipsea o semnătură, iar când întoarse tabloul, nu văzu inscripţionat decât „1999”, care trebuie să fi fost anul realizării lui. Îl puse cu grijă înapoi în dulap şi închise uşa.

Aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu putea descoperi punctul nevralgic. Ceva lipsea, dar nicidecum nu îşi putea da seama ce anume. Ei bine, probabil avea să îşi amintească mai târziu. Nu mai îndrăzni să zăbovească în casă. Puse cheia înapoi unde o găsise. Nu se simţi în siguranţă decât atunci când fu înapoi în propria ei maşină, cu motorul pornit. Destulă agitaţie pentru o seară. Un coniac tare îi va alina sufletul şi îi va alunga o parte din nelinişte. De ce naiba hotărâse să meargă cu maşina până acolo şi să îşi bage nasul? Îi venea să se plesnească singură peste frunte pentru prostia ei.

Când trase maşina pe aleea din faţa casei, văzu că trecuse abia o oră de când plecase. Fu surprinsă. Păruse o eternitate.

Stockholmul era mai frumos ca niciodată. Şi totuşi, Erica se simţea de parcă un nor mohorât ar fi plutit deasupra ei. În mod normal, ar fi fost fermecată de razele de soare ce sclipeau pe Riddarfjärden când străbătu podul Västerbron. Nu şi azi. Întâlnirea fusese stabilită pentru ora două.

Medită tot drumul dinspre Fjällbacka, încercând în van să găsească o soluţie. Din nefericire, Marianne îi explicase foarte clar poziţia ei legală. Dacă Anna şi Lucas insistau să vândă casa, ea va trebui să fie de acord. Singura ei soluţie era să cumpere partea lor la jumătate din valoarea pe piaţă a casei, iar la preţurile caselor din Fjällbacka, ea nu avea nici măcar o infimă parte din acea sumă. Bineînţeles, avea să-şi primească partea ei, în cazul în care casa avea să se vândă. Jumătatea sa i-ar fi putut aduce chiar până la vreo două milioane de coroane, însă ei nu îi păsa de bani. Toţi banii din lume nu puteau înlocui pierderea casei. O dezgusta ideea ca vreun locuitor al Stockholmului, care credea că o beretă nouă de marinar îl va transforma într-un locuitor de coastă, să distrugă frumoasa verandă din faţă şi să pună în loc o fereastră panoramică. Şi nimeni nu putea spune că exagera. Văzuse asta întâmplându-se în mod repetat.

Erica porni spre biroul de avocatură din Runebergsgatan în Östermalm. Clădirea era impozantă, cu faţada sa din marmură şi rândul de coloane. Se mai privi o ultimă dată în oglinda din lift. Ţinuta ei fusese atent aleasă pentru a se potrivi cu locul acela. Era pentru prima oară când venea aici, însă îşi putea imagina cu uşurinţă ce fel de avocaţi avea să angajeze Lucas. Cu un gest de politeţe simulată, el punctase că, bineînţeles, Erica putea să îşi aducă propriul avocat. Însă ea alesese să vină singură. Pur şi simplu, nu îşi putea permite un avocat.

De fapt, îşi dorise să se întâlnească înainte cu Anna şi copiii, poate să ia masa cu ei. Deşi purtarea Annei o mâhnea, Erica era ferm hotărâtă să facă tot posibilul pentru a întreţine relaţia lor.

Anna nu părea să aibă acelaşi punct de vedere, scuzându-se că ar fi fost prea stresant. Era mai bine să se întâlnească la biroul avocatului. Înainte ca Erica să poată sugera să se vadă după aceea, Anna o anunţă că avea aranjată o întâlnire

cu o prietenă. Puţin probabil o coincidenţă, gândi Erica. Era evident că Anna dorea să o evite. Întrebarea era dacă iniţiativa era a ei ori Lucas îi interzisese Annei să se întâlnească cu Erica atunci când el era la serviciu şi nu o putea supraveghea.

Toată lumea era deja acolo când intră în cabinet. O priviră cu expresii grave în timp ce ea le zâmbi afectat şi le întinse mâna avocaţilor lui Lucas. Lucas salută doar din cap, în vreme ce Anna îndrăzni un semn şovăitor cu mâna, pe la spatele lui. Luară loc cu toţii şi începură negocierile.

Toată treaba nu dură prea mult. Avocaţii explicară pe un ton sec şi neutru ceea ce Erica ştia deja. Şi anume că Anna şi Lucas aveau toate drepturile de a cere vânzarea casei. Dacă Erica putea să le cumpere partea pentru jumătate din preţul pieţei, atunci avea dreptul să o facă. Dacă nu putea sau nu dorea, atunci casa va fi scoasă la vânzare imediat ce îi va fi stabilită valoarea de către un evaluator independent.

Erica se uită drept în ochii Annei.

— Chiar vrei să o faci? Casa asta nu înseamnă nimic pentru tine? Gândeşte-te ce ar fi zis mama şi tata dacă ar fi ştiut că o vei vinde imediat cum ei n-o să mai fie printre noi. Asta este ceea ce vrei TU, Anna?

Cu coada ochiului îl văzu pe Lucas încruntându-se la accentul pus de ea pe *tu*.

Anna privi în jos şi culese câteva fire invizibile de praf de pe rochia ei elegantă. Părul său blond era prins la spate într-o coadă de cal.

— La ce ne foloseşte casa aceea? Casele vechi aduc numai probleme şi gândeşte-te la toţi banii pe care i-am putea scoate din asta. Sunt sigură că mama şi tata ar fi apreciat ca una dintre noi să privească lucrurile în mod practic. Vreau să spun, când o să folosim noi casa? Lucas şi cu mine am prefera să cumpărăm o casă de vară în arhipelagul Stockholm pentru a avea ceva mai

aproape. Şi oricum, tu eşti singură – la ce-ţi trebuie casa?

Lucas zâmbi dispreţuitor spre Erica în timp ce o bătu uşor pe spate pe Anna, cu o grijă prefăcută. Ea încă nu îndrăznise să o privească în ochi pe Erica.

Din nou, Erica fu uimită de cât de obosită părea sora ei mai mică. Era mai slabă decât de obicei, iar rochia neagră pe care o purta îi era largă în jurul bustului şi taliei. Avea cearcăne cenuşii în jurul ochilor, iar Ericăi i se păru că vede o umbră albastră sub pudra de pe pometele ei drept. Furia şi neputinţa în faţa acestei situaţii o cuprinseră brusc şi îşi aţinti ochii asupra lui Lucas. El îi întoarse privirea cu un calm desăvârşit. Fiindcă venise direct de la serviciu, avea o ţinută sobră: un costum cenuşiu cu o cămaşă de un alb orbitor şi o cravată lucioasă gri închis. Era elegant şi sofisticat. Erica era sigură că multe femei îl găseau atrăgător. Însă ei i se părea că o expresie de cruzime îi încadra trăsăturile, ca o mască. Faţa îi era ascuţită, cu pomeţi înalţi şi maxilare ferme. Acestea erau şi mai mult accentuate de faptul că îşi pieptăna mereu părul pe spate, dinspre fruntea sa înaltă. Nu arăta a englez tipic, roşcovan; semăna mai mult cu un nordic autentic, cu părul blond deschis şi ochi albaştri glaciali. Buza de sus îi era curbată şi plină ca a unei femei, dându-i o expresie indolentă, aproape decadentă. Erica observă că ochii îi alunecaseră înspre decolteul ei şi, instinctiv, îşi strânse jacheta în jurul ei. Lucas îi remarcă reacţia, ceea ce o irită. Nu dorea ca el să creadă că are cea mai mică influenţă asupra ei.

Când întâlnirea luă sfârşit, Erica se întoarse pur şi simplu pe călcâie şi ieşi pe uşă fără a se obosi să îşi ia la revedere în mod politicos. Din punctul ei de vedere, tot ceea ce putea fi spus fusese spus. Va fi contactată de cineva care va veni să evalueze casa, apoi casa va fi scoasă la vânzare

cât se poate de repede. Toate plângerile ei fuseseră în zadar. Pierduse.

Îşi închiriase apartamentul din Vasastan unui cuplu agreabil de doctoranzi, deci nu putea merge acolo. Fiindcă nu se simţea în stare să pornească spre Fjällbacka, asta însemnând cinci ore de condus, îşi lăsă maşina în parcarea de la Stureplan şi se duse în Humlegårdsparken. Avea nevoie să îşi adune gândurile. Avea nevoie de liniştea din această veritabilă oază aflată în mijlocul Stockholmului pentru a reflecta.

Se părea că ninsese de curând; iarba era încă albă. În Stockholm dura doar o zi sau două pentru ca zăpada să se transforme într-o zloată gri murdar. Îşi puse mănuşile pe o bancă din parc şi se aşeză pe ele ca să o protejeze de frig. Nu era de glumit cu cistita; ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Îşi lăsă gândurile să zboare în timp ce privi mulţimea de oameni trecând în grabă pe alee. Era aglomeraţia de la prânz. Aproape că uitase cât de stresantă putea fi atmosfera în Stockholm. Toată lumea era mereu pe fugă, gonind după ceva ce nu avea nicicând să prindă. Brusc, tânji după Fjällbacka. Probabil că nu realizase cât de mult se acomodase acolo în decursul ultimelor săptămâni. Firește, şi avusese multe pe cap, dar în acelaşi timp descoperise o linişte interioară pe care nu o găsise vreodată în Stockholm. Dacă erai singur în Stockholm, erai complet izolat. În Fjällbacka nu erai niciodată singur, ceea ce putea fi atât bine, cât şi rău. Oamenilor le păsa de vecinii şi semenii lor şi nu îi scăpau din ochi. Uneori se mergea prea departe; Ericăi nu îi păsa de bârfe, însă cum stătea aici, urmărind iureşul oraşului, simţi că nu ar putea să se întoarcă la asta.

Ca de atâtea ori în ultima vreme, gândurile i se îndreptară spre Alex. De ce mersese în Fjällbacka la fiecare sfârşit de săptămână? Cu cine

se întâlnise acolo? Şi întrebarea de o mie de puncte: cine era tatăl copilului pe care îl aştepta?

Dintr-odată, Erica îşi aminti de bucăţica de hârtie pe care şi-o îndesase în buzunarul hainei în timp ce stătuse în întunecimea dulapului. Nu pricepea cum de putuse uita de ea când ajunsese acasă cu două zile în urmă. Vârî mâna în buzunarul drept al hainei şi scoase afară o foaie mototolită de hârtie. Cu degetele ţepene de frig, despături cu grijă hârtia şi o netezi.

Era o copie a unui articol din *Bohusläningen*. Nu era datat, însă judecând după stilul şi poza alb-negru, îşi dădu seama că nu era recent. Fotografia părea să dateze din anii şaptezeci. Recunoscu lesne ambele persoane din poză şi povestea relatată din articol. De ce păstrase Alex acest articol pe fundul unui sertar?

Erica se ridică şi puse articolul înapoi în buzunar. Niciun răspuns nu era de găsit acolo. Era timpul să meargă acasă.

Înmormântarea fu solemnă şi frumoasă. Biserica din Fjällbacka era departe de a fi plină. Majoritatea oamenilor nu o cunoscuseră pe Alexandra, însă veniseră doar din curiozitate. Familia şi prietenii se aflau pe băncile din faţă. În afară de părinţii lui Alex şi de Henrik, Erica nu o recunoscu decât pe Francine. Lângă ea se afla un bărbat înalt, blond, despre care Erica presupuse că era soţul ei. În rest, nu erau mulţi prieteni. Ocupau doar două rânduri de bănci, confirmându-i Ericăi imaginea pe care o avea despre Alex. O femeie care cunoscuse, neîndoielnic, foarte mulţi oameni, dar care avusese puţini prieteni apropiaţi. În biserică mai erau câţiva curioşi împrăştiaţi pe ici, pe colo.

Erica se aşezase sus, unde era orga. Birgit o zărise în faţa bisericii şi o invitase să stea cu ei. Refuzase politicos. S-ar fi simţit ipocrită să stea

acolo între familie şi prieteni. Alex era de fapt o străină pentru ea.

Erica se foia pe banca incomodă. Toată copilăria lor, ea şi Anna fuseseră târâte la biserică duminica. Pentru un copil, fusese groaznic de plictisitor să stea şi să asculte predici lungi şi cântece solemne foarte dificil de învăţat. Pentru a se amuza, Erica inventa poveşti. Aventuri cu dragoni şi prinţese fuseseră compuse aici fără a fi aşternute pe hârtie. În adolescenţă, prezenţa ei la biserică fu mult mai redusă din cauza protestelor vehemente. Iar atunci când mergea, acele basme erau înlocuite de poveşti cu o tentă mult mai romantică. Era amuzant să descopere că poate îşi alesese meseria din pricina acestui mers obligatoriu la biserică.

Erica încă nu îşi alesese vreo religie sau alta; pentru ea, biserica era o clădire frumoasă, încărcată de tradiţii, dar nimic mai mult. Predicile din copilărie nu-i insuflară nicio dorinţă de a îmbrăţişa vreun crez. Deseori aveau de-a face cu iadul şi cu păcatul; le lipsea credinţa luminoasă în Dumnezeu despre care ea ştia că există, însă pe care nu îl simţise niciodată personal. Multe se schimbaseră. Acum o femeie stătea în faţa altarului, îmbrăcată în straie de preot, iar în loc de chinurile eterne ale iadului, ea vorbea despre lumină, speranţă şi dragoste. Erica îşi dori ca această imagine a lui Dumnezeu să îi fi fost oferită în copilărie.

De sus, de la locul ei ferit, văzu o tânără stând lângă Birgit în primul rând de bănci. Birgit o ţinea strâns de mână şi din când în când îşi lăsa capul pe umărul ei. Erica avu impresia că o recunoaşte. Trebuia să fi fost Julia, sora mai mică a lui Alex. Era prea departe pentru ca Erica să îi poată vedea chipul, dar observă că Julia părea să evite atingerea lui Birgit. Îşi retrăgea mâna de fiecare dată când Birgit i-o lua, însă mama ei fie se

prefăcea că nu observă, fie pur şi simplu suferinţa o împiedica să conştientizeze reacţia fiicei sale, din cauza situaţiei în care se găsea.

Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele înalte cu vitralii. Rândurile de bănci erau tari şi incomode, iar Erica simţi începutul unei dureri lombare surde. Fu recunoscătoare că măcar ceremonia nu dură mult. Când se termină, rămase acolo şi se uită în jos la oamenii care îşi croiau încet drumul afară din biserică.

Afară soarele era aproape insuportabil de strălucitor, pe un cer fără nori. Un cortegiu mergea la vale pe un deluşor spre cimitir şi spre mormântul proaspăt săpat, unde avea să fie coborât coşciugul lui Alex.

Până la înmormântarea părinţilor săi, nu se întrebase niciodată cum se desfăşurau lucrurile acestea iarna, când pământul era îngheţat. Acum ştia că o porţiune era încălzită pentru a se putea săpa. O porţiune care să cuprindă exact sicriul ce urma a fi coborât.

Pe drumul spre locul ales pentru mormântul lui Alex, Erica trecu pe lângă cavoul părinţilor ei. Era ultima din cortegiu şi se opri pentru o clipă lângă piatra funerară. O fâşie groasă de zăpadă se afla pe margine şi ea o dădu cu grijă la o parte. Aruncă o ultimă privire spre mormânt şi se grăbi către micul grup adunat puţin mai încolo. Măcar indiscreţii stătuseră departe de ceremonia de înmormântare; acum rămăseseră doar familia şi prietenii. Erica era nesigură dacă să li se alăture, însă în ultimul moment se hotărî că voia să o însoţească pe Alex până la locul ei de veci.

Henrik stătea în faţă, cu mâinile adânc îndesate în buzunarele hainei, cu capul plecat şi privirea fixată pe sicriul ce era acoperit încet cu flori. În special trandafiri roşii.

Erica se întrebă dacă şi el cerceta oamenii adunaţi în jur, gândindu-se că tatăl copilului ar putea fi printre ei.

Când sicriul fu coborât în pământ, Birgit suspină îndelung. Karl-Erik avea ochii uscaţi şi dinţii încleştaţi. Îşi folosea întreaga forţă pentru a o sprijini pe Birgit, atât fizic, cât şi emoţional. Julia stătea puţin mai departe de ei. Henrik avusese dreptate când o descrisese pe Julia ca fiind răţuşca cea urâtă a familiei. Spre deosebire de sora ei mai mare, Julia era brunetă şi avea părul tuns scurt şi inegal – o tunsoare care îi dădea o înfăţişare sălbatică. Trăsăturile îi erau aspre, cu ochii adânc vârâţi în orbite, privind atent din spatele unui breton mult prea lung. Nu era fardată, iar tenul ei prezenta urmele unei acnee severe din anii adolescenţei. Stând lângă Julia, Birgit părea chiar mai mică şi mai fragilă decât în mod normal. Fiica ei mai mică era cu peste zece centimetri mai înaltă decât ea, cu un corp lat, greoi, lipsit de forme. Fascinată, Erica privea şirul de emoţii contradictorii ce străbăteau ca într-o învolburare chipul Juliei. Durerea şi furia alternau cu viteza fulgerului. Nicio lacrimă. Era singura care nu pusese flori pe coşciug, iar când ceremonia se sfârşi, întoarse rapid spatele gropii din pământ şi se îndreptă spre biserică.

Erica se întrebă care fuseseră relaţiile dintre surori. Nu putea să fi fost uşor să fie mereu comparată cu Alex, mereu să fie calul de bătaie. Spatele întors al Juliei era o ripostă – se îndepărta repede de restul grupului. Avea spatele drept, într-o atitudine distantă.

Henrik veni la Erica.

— Vom da o masă în memoria lui Alex. Am vrea să vii şi tu.

— Păi, nu prea ştiu, spuse Erica.

— Te rog, vino şi tu.

Ea ezită.

— Bine, de acord. Unde va fi? La Ulla?

— Nu, ne-am gândit mult şi într-un final ne-am decis să fie acasă la Birgit şi la Karl-Erik. În ciuda celor întâmplate acolo, ştiu că Alex iubea

casa aceea. Cu toţii avem amintiri plăcute de acolo, aşa că nu văd un loc mai potrivit pentru a ne aminti de ea. Deşi înţeleg că ar putea fi mai greu pentru tine. Tu nu ai amintiri prea plăcute după ultima ta vizită, vreau să spun.

Erica se îmbujoră de ruşine gândindu-se care fusese cu adevărat ultima ei vizită. Lăsă privirea în pământ.

— E în regulă, spuse ea.

Îşi parcă maşina în spatele şcolii Håkenbacken. Casa era deja plină când intră şi se întrebă dacă să se întoarcă şi să meargă acasă. Însă Henrik veni la ea şi îi lua jacheta, aşa că era prea târziu să se mai răzgândească.

Era aglomerat în jurul mesei din sufragerie, unde fusese amenajat un bufet cu patiserii apetisante. Erica alese unul cu crevete şi se retrase repede într-un colţ al camerei, de unde să poată urmări liniştită adunarea.

Grupul părea neobişnuit de animat, având în vedere împrejurările. Domnea un fel de jovialitate înfrigurată. Cu toţii păreau a avea expresii forţate în timp ce făceau conversaţie. Probabil că se gândeau care fusese cauza morţii lui Alex.

Erica examină încăperea, mutându-şi privirea de la un chip la altul. Birgit stătea pe marginea canapelei, ştergându-se la ochi cu o batistă. Karl-Erik stătea în picioare în spatele ei, cu o mână aşezată neîndemânatic pe umărul ei şi cu o farfurie cu mâncare în cealaltă. Henrik socializa cu multă naturaleţe. Mergea de la un grup la altul, dădea mâna cu lumea, încuviinţa din cap ca răspuns la condoleanţe, amintindu-le celor prezenţi că se puteau servi cu cafea şi prăjituri. Era gazda perfectă, din toate punctele de vedere. Ca şi cum ar fi fost la o serată cu cocktailuri, şi nu la pomenirea soţiei sale. Singurele dovezi ale efortului pe care îl făcea erau răsuflarea adâncă şi scurtul moment de

ezitare, ca pentru a-şi aduna noi forţe, înainte de a merge la următorul grup.

Singura persoană care se purta complet diferit de restul lumii era Julia. Stătea pe verandă, aşezată pe pervazul ferestrei. Un genunchi îi era tras înspre sine, iar ea se uita înspre mare. Oricine încerca să o abordeze cu puţină bunăvoinţă sau câteva vorbe de compasiune era refuzat cu fermitate. Ignora toate încercările celorlalţi de a face conversaţie cu ea şi continua să privească fix la întinderea albă.

Erica simţi o uşoară atingere pe braţ şi avu o tresărire involuntară, astfel încât vărsă puţină cafea în farfurie.

— Scuză-mă, nu am vrut să te iau prin surprindere.

Francine zâmbea.

— O, nu-i nimic. Mă gândeam doar.

— La Julia?

Francine făcu semn cu capul înspre silueta din geam.

— Te-am văzut privind-o.

— Da, trebuie să recunosc că mi-a trezit interesul. Este atât de ruptă de restul familiei. Nu îmi pot da seama dacă este îndurerată de moartea lui Alex sau a fost îndepărtată din vreun motiv pe care nu îl pot înţelege.

— Probabil că nimeni nu o înţelege pe Julia. Dar nu cred că a fost uşor pentru ea. Răţuşca cea urâtă, crescând printre lebede frumoase. Mereu dată la o parte şi ignorată. Nu că ar fi fost răi cu ea, era doar nedorită. Alex, de exemplu, nu a pomenit niciodată de ea cât timp am locuit în Franţa. Am fost foarte surprinsă când m-am mutat în Suedia şi am descoperit că Alex avea o soră mai mică. Vorbea mai mult despre tine decât despre Julia. Trebuie că aţi avut o relaţie foarte specială, nu-i aşa?

— De fapt, nu ştiu. Eram copii. Şi, ca toţi copiii, ne făcuserăm surori de cruce şi nu voiam să ne despărţim vreodată şi aşa mai departe. Dar dacă

Alex nu s-ar fi mutat, probabil că acelaşi lucru ni s-ar fi întâmplat şi nouă. Acelaşi lucru care se întâmplă şi altor fetiţe care cresc şi devin adolescente. Ne-am fi certat din cauza aceloraşi iubiţi, am fi avut gusturi diferite în materie de haine, am fi ajuns în clase sociale diferite şi ne-am fi abandonat reciproc pentru prieteni diferiţi care s-ar fi potrivit mai bine fazei în care ne aflam sau în care doream să ne aflăm. Dar desigur, Alex a avut o influenţă mare asupra vieţii mele, chiar şi ca adult. Nu cred că am fost vreodată în stare să scap de acel sentiment de trădare. Mereu m-am întrebat dacă eu am fost cea care a spus sau a făcut ceva greşit. Ea s-a îndepărtat din ce în ce mai mult, iar într-o zi a dispărut de tot. Când ne-am reîntâlnit, adulţi fiind, era o străină, în mod ciudat, am senzaţia că acum încep să o cunosc din nou.

Erica se gândi la paginile cărţii de acasă, care începeau să se strângă. Până acum, nu avea decât o colecţie de impresii şi episoade amestecate cu propriile ei gânduri şi observaţii. Nici măcar nu ştia ce formă va da materialului; tot ce ştia era că trebuia să o facă. Instinctul său de scriitor îi spunea că aceasta era şansa ei de a scrie ceva autentic, însă nu avea idee unde se afla hotarul între pretenţiile sale în calitate de autor şi legătura sa personală cu Alex. Simţul curiozităţii, care era crucial în activitatea de scriitor, o îndemna de asemenea să caute răspunsul la enigma morţii lui Alex la un nivel mult mai personal. Ar fi putut alege să uite de Alex şi de soarta acesteia, să întoarcă spatele întregului clan trist ce o înconjura şi să se dedice propriilor probleme. În schimb, stătea într-o încăpere plină cu oameni pe care nu îi cunoştea.

Brusc, îşi dădu seama că aproape uitase de tabloul găsit în dulapul lui Alex. Acum înţelese de ce nuanţele calde folosite pentru a zugrăvi pe pânză trupul gol al lui Alex îi erau atât de familiare. Se întoarse către Francine.

— Ştii, când ne-am întâlnit la galerie...

— Da?

— Era o pictură chiar lângă uşă. O pânză mare, în culori calde – nuanţe de galben, roşu, portocaliu...

— Da, ştiu la care te referi. Ce e cu ea? Nu-mi spune că eşti colecţionară!

Francine zâmbi.

— Nu, însă mă întrebam – cine a pictat-o?

— Ei bine, este o poveste foarte tristă. Numele pictorului este Anders Nilsson. Este chiar de aici din Fjällbacka. Alex a fost cea care l-a descoperit. E incredibil de talentat. Din nefericire, e şi un alcoolic notoriu, ceea ce se pare că îi va distruge şansele ca artist. În ziua de azi nu este suficient să îţi predai lucrările unei galerii şi să aştepţi succesul. Ca artist, trebuie de asemenea să ştii să te vinzi. Trebuie să te duci la vernisaje, la recepţii şi să corespunzi imaginii de artist, din toate punctele de vedere. Anders Nilsson este o epavă, care nu poate intra într-o societate selectă. Din când în când, mai vindem câte un tablou clienţilor care recunosc talentul atunci când îl întâlnesc, însă Anders nu va fi niciodată un nume mare pe firmamentul artistic. Ca să spun lucrurilor pe nume, ar avea un potenţial maxim dacă ar bea până ar muri. Pictorii morţi au avut întotdeauna mare succes la publicul larg.

Erica se uită cu uimire la delicata creatură din faţa ei.

Francine îi remarcă expresia şi adăugă:

— Nu am vrut să par atât de cinică. Mă irită cumplit că o persoană poate avea atât de mult talent şi îl iroseşte înecându-se în alcool. Situaţia e mai mult decât tragică. A avut noroc că Alex i-a descoperit picturile. Altfel, singurii care s-ar fi bucurat de ele ar fi fost beţivanii din Fjällbacka. Şi îmi vine greu să cred că ar fi capabili să aprecieze subtilităţile artei.

O piesă din puzzle era la locul ei, însă Erica nu reuşea în ruptul capului să vadă cum putea să se potrivească cu restul modelului. De ce avea Alex ascuns în dulap nudul ei pictat de Anders Nilsson? Una dintre explicaţiile posibile era că poate voia să i-l dea cadou lui Henrik sau poate amantului ei, şi că îşi comandase portretul unui artist al cărui talent îl admirase. Cu toate acestea, nu suna convingător. Tabloul inspira o senzualitate şi o sexualitate ce contraziceau o simplă relaţie între doi străini. Trebuie să fi existat o legătură mai profundă între Alex şi Anders. Pe de altă parte, Erica era foarte conştientă de faptul că nu era expertă în artă şi că instinctul ar fi putut să o înşele.

Un murmur se răspândi prin cameră. Începu în grupul cel mai apropiat de uşa de la intrare şi cuprinse şi restul invitaţilor. Privirile tuturor se îndreptară către uşă, unde un musafir cât se poate de neaşteptat îşi făcea apariţia grandioasă. Când Nelly Lorentz păşi pe uşă, ceilalţi îşi ţinură respiraţia cuprinşi de uimire. Erica se gândi la articolul din ziarul găsit în dormitorul lui Alex. Simţea cum toate faptele, fără o legătură aparentă între ele, i se învârteau în minte, într-un iureş lipsit de noimă.

De la începutul anilor cincizeci, existenţa oraşului Fjällbacka depinsese în permanenţă de fabrica de conserve Lorentz. Aproape jumătate dintre locuitorii din Fjällbacka erau angajaţi ai fabricii, iar familia Lorentz era văzută precum o familie regală în micul orăşel. Şi cum Fjällbacka nu era tocmai un centru al înaltei societăţi, familia Lorentz aparţinea de una singură unei anume clase. Din balconul vilei lor imense din vârful dealului, priveau în jos către Fjällbacka cu o aroganţă măsurată.

Fabrica fusese înfiinţată în 1952 de către Fabian Lorentz. Se trăgea dintr-o lungă generaţie de pescari şi se presupunea că avea să calce pe

urmele strămoşilor săi. Însă cantitatea de peşte se împuţina, iar tânărul Fabian era atât ambiţios, cât şi inteligent şi n-avea de gând să trăiască de pe o zi pe alta, cu aceeaşi leafă insuficientă ca a tatălui său.

Pusese bazele fabricii de conserve cu propriile sale mâini, iar când muri, la sfârşitul anilor şaizeci, îi lăsă nevestei sale, Nelly, atât o afacere solidă, cât şi o avere considerabilă. Spre deosebire de soţul său, care fusese foarte simpatizat, Nelly Lorentz avea o reputaţie de persoană trufaşă şi rece. Nu se mai arăta deloc în oraş, ci, precum o regină, se mulţumea să primească în audienţă doar persoane alese pe sprânceană. De unde rumoarea stârnită când păşi pe uşă. Avea să alimenteze gura lumii pentru multe luni de-atunci încolo.

Se lăsase o linişte desăvârşită. Doamna Lorentz îi permise cu graţie lui Henrik să îi ia haina de blană şi intră, la braţul lui, în camera de zi. Henrik o conduse către canapeaua din mijloc unde stăteau Birgit şi Karl-Erik, în timp ce ea salută scurt din cap câţiva invitaţi. Când ajunse la părinţii lui Alex, conversaţia reîncepu în sfârşit bârfe mărunte, în timp ce toată lumea ciulea urechile pentru a auzi discuţia de pe canapea.

Una dintre persoanele căreia i se făcuse cu amabilitate o plecăciune fusese Erica. Datorită statutului său de cvasicelebritate, se pare că fusese considerată demnă de a fi salutată, ba chiar primise o invitaţie la ceai acasă la Nelly Lorentz, după decesul părinţilor săi. Erica refuzase politicos, scuzându-se că se afla încă în doliu.

Plină de curiozitate, ea o privi acum pe Nelly în timp ce aceasta îşi exprima sincerele condoleanţe faţă de Birgit şi Karl-Erik. Erica se îndoia că ar exista vreo urmă de compasiune în trupul ei costeliv. Era foarte slabă, cu încheieturi noduroase ce ieşeau în relief sub rochia sa bine croită. Probabil se înfometase toată viaţa pentru a

fi în pas cu cerinţele modei, fără a realiza că ceea ce poate fi minunat în rotunjimea naturală a tinereţii nu mai este la fel de atrăgător odată ce vârsta şi-a spus cuvântul. Avea un chip ascuţit şi osos, surprinzător de neted şi lipsit de riduri, ceea ce o făcu pe Erica să suspecteze că bisturiul venise în ajutorul naturii. Părul era atributul ei cel mai puternic. Era des şi gri-argintiu, aranjat într-un coc franţuzesc, însă pieptănat atât de strâns pe spate încât fruntea îi era un pic ridicată, dându-i un aer uşor surprins. Erica estimă vârsta lui Nelly la puţin peste optzeci de ani. Se zvonea că în tinereţe fusese dansatoare şi că îl cunoscuse pe Fabian Lorentz când făcea parte dintr-o companie de balet la un teatru din Göteborg, unde nicio fată de rang nobil nu ar fi îndrăznit să îşi arate faţa. Ericăi i se păru că observă ceva din dansatoarea de altădată în maniera graţioasă în care încă se mişca. Însă potrivit versiunii oficiale, ea nu fusese niciodată la o şcoală de dans, ci era fiica unui consul din Stockholm.

După câteva minute de conversaţie discretă, Nelly plecă de lângă părinţii îndureraţi şi ieşi pe verandă pentru a sta cu Julia. Nimeni nu dădu nici cel mai mic semn că lucrul acesta li s-ar fi părut ciudat. Continuară să discute, fără a pierde din ochi strania pereche.

Erica stătea din nou singură în colţ, deoarece Francine plecă pentru a se amesteca din nou în mulţime. De acolo le putea privi pe Julia şi pe Nelly fără a fi deranjată. Pentru prima dată în acea zi, Erica văzu un zâmbet pe chipul Juliei. Fata sări de pe pervaz şi se aşeză lângă Nelly pe divanul de răchită, şi acolo stătură cu capetele apropiate, şuşotind.

Ce ar putea avea în comun o pereche atât de nepotrivită? Erica aruncă o privire înspre Birgit. Lacrimile încetară în sfârşit să îi curgă pe obraji. Îşi fixă privirea asupra fiicei sale şi a lui Nelly Lorentz, cu o expresie îngrozită. Erica hotărî să

accepte până la urmă invitaţia doamnei Lorentz. Ar putea fi interesant să discute puţin cu ea în particular.

Cu un imens sentiment de uşurare, părăsi în sfârşit casa de pe deal, fericită să inspire din nou aerul înviorător al iernii.

Patrik se simţea puţin nervos. Trecuse mult timp de când nu mai pregătise cina pentru o femeie. Mai mult decât atât, acum o făcuse pentru o femeie faţă de care nu era deloc indiferent. Totul trebuia să fie perfect.

Fredona în timp ce tăia castraveţii pentru salată. După nesfârşite deliberări, se decisese asupra muşchiului de vită. Acum era garnisit şi în cuptor, aproape gata. Sosul sfârâia pe aragaz, iar lui îi lăsa gura apă.

Fusese o după-amiază agitată. Nu reuşise să plece de la serviciu atât de devreme cum spera, aşa că fu nevoit să se ocupe de curăţenie într-un timp record. Nu prea fusese conştient în ce hal ajunsese casa de când îl părăsise Karin, însă când văzu lucrurile prin prisma Ericăi, îşi dădu seama că operaţiunea va necesita un efort deosebit.

Căderea în capcana tipică a burlacilor, cu dezordine în jur şi nimic în frigider, era uşor jenantă. Nu înţelesese cu adevărat cât de multe lucruri casnice lăsase pe seama lui Karin. Luase ca atare căminul curat şi bine întreţinut şi nu se gândise nicio clipă la cât de multă muncă era necesară pentru a-l întreţine. Erau multe lucruri pe care obişnuia să le ia pe atunci ca atare.

Când Erica sună la uşă, îşi scoase şorţul şi aruncă o privire în oglindă, să îşi verifice părul. Deşi îşi dăduse cu gel, avea un aspect la fel de neglijent ca întotdeauna.

Erica arăta fantastic, ca de obicei. Obrajii ei erau coloraţi într-o nuanţă roz caldă din cauza frigului, iar părul ei blond se cârlionţa peste gulerul gecii de puf. El îi dădu o îmbrăţişare

scurtă, îngăduindu-şi să închidă ochii pentru o clipă şi să adulmece parfumul ei. Apoi o pofti în casa călduroasă.

Masa era deja pusă, iar ei începură cu aperitivul, aşteptând felul principal. Pe furiş, Patrik se uită la ea cum gustă cu plăcere din avocado umplut cu crevete. Nu era un fel de mâncare complicat; nu puteai da greş.

— N-aş fi crezut vreodată că la nevoie ai putea prepara o cină cu trei feluri, spuse Erica în timp ce luă o altă înghiţitură de avocado.

— Da, şi mie îmi vine greu să cred. Noroc şi bun venit la restaurantul Hedström!

Ciocniră paharele şi sorbiră din vinul alb pus la rece. Apoi mâncară pentru o vreme într-o tăcere plăcută.

— Ce-ai mai făcut?

Patrik se uită atent la Erica din spatele părului care îi atârna în ochi.

— Probabil am avut săptămâni mai bune.

— De ce ai venit cu ei la interogatoriu? Bănuiesc că au trecut ani de zile de când n-ai mai luat legătura cu Alex sau cu familia ei.

— Da, probabil sunt vreo douăzeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva. Nu sunt prea sigură de ce m-am dus. Mă simt de parcă tocmai aş fi fost înghiţită de un vârtej şi nu ştiu dacă pot scăpa sau dacă îmi şi doresc asta. Cred că Birgit mă vede ca pe o amintire a unor zile mai bune. În plus, sunt o străină, aşa că poate reprezint un factor de securitate.

Erica făcu o pauză.

— Aţi făcut vreun progres?

— Îmi pare rău, nu pot spune nimic referitor la caz.

— A, da. Iartă-mă, nu m-am gândit.

— Nicio problemă. Însă cred că m-ai putea ajuta. Cunoşti familia asta de mult. Mi-ai putea spune ce impresie ţi-a făcut acum, legat de ceea ce ştii despre Alex?

Erica puse jos tacâmurile de argint şi încercă să îşi clarifice sieşi impresiile pentru ca apoi să i le poată descrie lui Patrik. Îi spuse tot ceea ce aflase, precum şi părerile pe care şi le făcuse despre oamenii din viaţa lui Alex. Patrik ascultă cu atenţie chiar şi atunci când se ridică şi duse aperitivul pentru a se întoarce cu felul principal. Din când în când îi strecura câte o întrebare. Era uimit de toate informaţiile pe care Erica le descoperise într-un timp atât de scurt. Iar după ce ea îi spuse ce ştia din trecut despre Alex, femeia care până acum fusese doar o victimă a unei crime se transformă brusc în cineva cu chip şi personalitate.

— Ştiu că nu poţi vorbi despre caz, Patrik, dar îmi poţi spune dacă poliţia are vreun indiciu? Vreo idee despre cine ar fi putut s-o ucidă?

— Nu, trebuie să recunosc că nu am ajuns prea departe cu ancheta. Un progres minor, absolut orice ar fi extrem de bine-venit în momentul acesta.

Oftă şi îşi plimbă degetul pe buza paharului de vin.

Erica spuse pe un ton ezitant:

— S-ar putea să am ceva care te-ar putea interesa.

Se întinse după poşetă şi începu să cotrobăie prin ea. Scoase o bucată de hârtie pe care i-o dădu peste masă. Patrik o luă şi o despături. Citi cu interes ceea ce scria pe ea, însă ridică nedumerit din sprânceană când termină.

— Ce legătură are asta cu Alex?

— Asta mă întrebam şi eu. Am găsit articolul acesta într-un sertar, ascuns sub lenjeria lui Alex.

— Cum adică l-ai „găsit”? Când ai avut ocazia să umbli prin sertarele ei?

O văzu îmbujorându-se şi se întrebă ce ascundea.

— Ei bine, într-o noapte am fost la casa ei şi mi-am băgat puţin nasul.

— Ce-ai făcut?

— Da, ştiu. Nu e nevoie să o spui. A fost tare prostesc, însă ştii cum sunt eu. Întâi fac, apoi gândesc.

Vorbea repede pentru a respinge orice reproşuri i s-ar fi adus.

— În orice caz, am găsit hârtia asta în sertarul lui Alex şi am reuşit să o iau cu mine.

El se abţinu de la a o întreba cum de „reuşise" să ia articolul cu ea. Era mai bine să nu spună nimic.

— Ce crezi că ar putea însemna? întrebă Erica. Un articol despre o dispariţie de acum douăzeci şi cinci de ani. Ce legătură ar putea să aibă asta cu Alex?

— Ce altceva mai ştii despre asta? întrebă Patrik, fluturând articolul.

— Nimic mai mult decât ceea ce scrie în articol. Că Nils Lorentz, fiul lui Fabian şi al lui Nelly Lorentz, a dispărut fără nicio urmă în ianuarie 1977. Niciun cadavru nu a fost găsit vreodată. Pe de altă parte, au existat o grămadă de speculaţii de-a lungul anilor. Unii oameni cred că s-a înecat şi că trupul i-a fost dus în larg. Alte zvonuri spun că delapidase o sumă mare de bani de la tatăl său, apoi fugise din ţară. Ce am auzit eu e că Nils Lorentz nu a fost o persoană deosebit de simpatică, aşa că majoritatea oamenilor înclină către cea de-a doua variantă. Era unicul fiu, şi se pare că Nelly îl răsfăţase exagerat de mult. A fost de neconsolat după dispariţia lui, iar Fabian Lorentz nu şi-a revenit niciodată în urma pierderii. A murit în urma unui atac de cord cam la un an după aceea. Singurul moştenitor al averii este acum un fiu adoptiv pe care îl luaseră cu aproximativ un an înainte ca Nils să dispară. Nelly l-a adoptat la vreo doi ani după moartea soţului ei. Mă rog, ca să-ţi faci o idee despre bârfa locală. Încă nu pot înţelege ce relevanţă ar putea avea în cazul morţii lui Alex. Singurele legături pe care familiile le-au avut vreodată au fost când Karl-Erik

lucra în birou la fabrica de conserve Lorentz, iar Alex şi cu mine eram mici, înainte ca ei să se mute în Göteborg. Însă asta a fost cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Brusc, Erica îşi aminti un alt detaliu. Îi povesti lui Patrik despre apariţia lui Nelly la ceremonia de pomenire şi cum îşi dedicase aproape toată atenţia Juliei.

— Nu am idee ce anume din toate acestea ar putea avea vreo legătură cu articolul. Însă trebuie să fie ceva. Francine, partenera lui Alex de la galerie, mi-a spus că senzaţia ei era că Alex dorea să se împace cumva cu trecutul. Doar atât ştia Francine, însă eu cred că are sens. Numeşte-o intuiţie feminină sau cum vrei, însă eu am sentimentul că există o legătură.

Era puţin jenată fiindcă ştia că nu îi spusese lui Patrik întregul adevăr. Mai exista încă o mică, însă foarte stranie piesă a puzzle-ului, pe care o ţinea pentru sine. Cel puţin până când avea să afle mai mult.

— Ei bine, e limpede că nu mă pot pune contra intuiţiei feminine. Mai doreşti puţin vin?

— Da, te rog.

Erica se uită în jurul ei în bucătărie.

— E drăguţă casa ta. Ai decorat-o singur?

— Nu, nu pot primi eu laurii pentru asta. Karin a fost cea pricepută la decorat.

— O, da, soţia ta, Karin. Chiar, ce s-a întâmplat între voi?

— Ei bine, a fost cam aceeaşi veche poveste. Fata cunoaşte un cântăreţ dintr-o formaţie, cu geacă până-n talie. Fata se îndrăgosteşte. Fata divorţează de soţul ei şi se mută cu cântăreţul din formaţia dance.

— Glumeşti!

— Din nefericire, nu. De parcă n-ar fi fost destul de rău că m-a părăsit, cel pentru care a făcut-o e Leif Larsson, cunoscut cântăreţ şi idol din Leffes, cea mai cunoscută formaţie dance din

Bohuslän. Omul cu cea mai modernă freză din anii ’80 de pe coasta de vest. Da, nu prea ai şanse de izbândă când concurezi cu un bărbat în mocasini cu ciucuraşi.

Erica se uită la el cu ochii mari.

Patrik zâmbi.

— Ei, probabil că e o versiune oarecum exagerată, însă ceva de genul ăsta.

— Dar trebuie să fi fost groaznic. Nu cred că ţi-a fost uşor.

— Mi-am plâns de milă ceva vreme, însă acum este în regulă. Nu bine, dar în regulă.

Erica schimbă subiectul.

— Vestea legată de sarcina lui Alex a fost o adevărată bombă.

Se uită fix la Patrik, iar el avu sentimentul că era mai mult în spatele remarcii sale aparent inocente.

— În orice caz, se pare că nu împărtăşise vestea cea bună soţului ei, spuse Erica.

Patrik aşteptă în tăcere ca ea să continue. După o clipă, Erica păru să se fi decis să meargă mai departe pe acel subiect, însă vorbi cu voce joasă, încă părând nehotărâtă.

— Conform prietenei sale celei mai bune, Henrik nu este tatăl copilului.

Patrik ridică dintr-o sprânceană şi fluieră, însă în continuare nu spuse nimic, sperând să afle mai multe de la Erica.

— Francine mi-a spus că Alex cunoscuse pe cineva aici, în Fjällbacka. Şi venea aici la fiecare sfârşit de săptămână pentru a-l vedea. După spusele lui Francine, Alex nu dorise niciodată să aibă copii cu Henrik, însă lucrurile erau diferite cu acest bărbat. Era entuziasmată datorită copilului şi de aceea Francine insistase atât de vehement că moartea ei nu a fost o sinucidere. Din punctul ei de vedere, Alex era fericită pentru prima dată în viaţă.

— Francine ştia cine era bărbatul?

— Nu, nu ştia. Alex a păstrat acea informaţie pentru sine.

— Dar de ce ar fi acceptat soţul ei ca ea să se ducă la Fjällbacka fără el la fiecare sfârşit de săptămână? Ştia că se întâlnea cu cineva acolo?

Patrik mai luă o înghiţitură de vin şi îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Nu era sigur dacă din cauza vinului sau a prezenţei Ericăi.

— Se pare că aveau o relaţie destul de neobişnuită. L-am cunoscut pe Henrik în Göteborg şi am ajuns la concluzia că vieţile lor mergeau pe drumuri ce rareori se intersectau. De asemenea, a fost imposibil să îmi dau seama ce ştia sau nu ştia, din scurta conversaţie pe care am avut-o cu el. Omul are un chip de piatră. Cred că indiferent de ceea ce ştie, se străduieşte să ţină totul pentru sine.

— Genul ăsta de persoană poate fi uneori precum o oală sub presiune. Aburii se adună şi se adună, iar într-o zi explodează. Crezi că s-ar fi putut întâmpla asta? Ca într-o zi soţul respins să se fi săturat şi să-şi fi ucis soţia infidelă? întrebă Patrik.

— Nu ştiu, Patrik. Chiar nu ştiu. Însă acum cred că ar trebui să mai bem nişte vin şi să vorbim despre orice altceva care nu are de-a face cu crime şi morţi subite.

El consimţi cu plăcere şi îşi ridică paharul pentru un toast.

Se mutară pe canapea şi petrecură restul serii vorbind în tihnă despre câte-n lună şi-n stele. Erica îi povesti despre viaţa ei, despre agitaţia provocată de vânzarea casei şi despre cât de dor îi era de părinţii ei. Patrik îi povesti despre furia şi sentimentul de eşec din urma divorţului şi despre frustrarea de a se găsi din nou în punctul de unde plecase, tocmai când începuse să se simtă pregătit pentru a avea copii şi o familie, crezând că el şi Karin aveau să îmbătrânească împreună.

Până şi scurtele pauze din conversaţie erau confortabile, iar în acele momente trebuia să se

abţină de la a se apleca şi a o săruta pe Erica. Se stăpâni, iar ocaziile trecură.

3.

Îi privi când o aduseră afară. Voia să jelească şi să se arunce deasupra trupului său acoperit. Să o păstreze pentru totdeauna.

Acum ea dispăruse cu adevărat. Necunoscuţi aveau să îi împungă şi să îi răscolească trupul. Niciunul dintre ei nu îi va cunoaşte frumuseţea aşa cum a făcut-o el.

Pentru ei nu va fi decât o bucată de carne. Un număr pe o hârtie, lipsit de viaţă, lipsit de înflăcărare.

Cu mâna stângă mângâie palma mâinii sale drepte. Ieri, aceasta dezmierdase braţul ei. Îşi apăsă palma peste obraz şi încercă să îi simtă pielea rece pe faţa sa.

Nu simţi nimic. Ea dispăruse.

Lumini albastre scânteiau. Oameni mergeau încoace şi încolo, când înăuntrul, când în afara casei. De ce se grăbeau? Deja era prea târziu.

Nimeni nu îl văzu. Era invizibil. Mereu fusese invizibil.

Nu conta. Ea îl văzuse. Ea putuse mereu să îl vadă. Când îşi aţintea ochii albaştri asupra lui, el se simţea văzut.

Acum nu mai rămăsese nimic. Focul fusese stins cu mult timp în urmă. Stătea în cenuşă şi privea cum viaţa îi era înstrăinată, acoperită cu o pătură galbenă de spital. La capătul drumului nu se aflau alternative. Fusese mereu conştient de asta, iar acum sosise în sfârşit clipa. Râvnise la ea. O aşteptase cu braţele deschise.

Ea dispăruse.

Nelly păru un pic surprinsă când Erica o sună. Pentru o clipă, Erica se întrebă dacă nu cumva făcea din ţânţar armăsar, deşi încă i se părea foarte

ciudat că Nelly apăruse la comemorarea lui Alex. Ca să nu mai pomenească de felul în care ea vorbise aproape în exclusivitate cu Julia. Era adevărat, Karl-Erik lucrase pentru Fabian Lorentz ca manager de birou al fabricii, până când familia se mutase la Göteborg, dar, din câte ştia Erica, nu se frecventaseră niciodată în particular. Familia Carlgren era cu mult dedesubtul pretenţiilor pe care familia Lorentz le avea de la o clasă socială acceptabilă.

Salonul în care fusese condusă era deosebit de frumos. Priveliştea se întindea de la port până la orizontul larg de dincolo de insule. Într-o zi de iarnă precum aceasta, când razele soarelui erau reflectate de gheaţa acoperită de zăpadă, priveliştea putea concura până şi cu cea mai însorită panoramă estivală.

Şezură pe nişte canapele elegante, iar Erica fu servită cu biscuiţi pe o tavă de argint. Erau delicioşi, însă ea încercă să îşi controleze apetitul pentru a nu părea nerafinată. Nelly mâncă doar unul. De frică să nu adauge vreun gram de carne pe oasele acelea noduroase.

Conversaţia curse lent, dar politicos. În lungile pauze dintre cuvinte, doar ticăitul ceasului putea fi auzit, alături de sorbitul graţios al ceaiului fierbinte. Păstrară subiectele de conversaţie neutre. Migrarea persoanelor tinere din Fjällbacka. Lipsa locurilor de muncă. Cât era de dureros faptul că din ce în ce mai multe case vechi, splendide erau cumpărate de turişti şi transformate în case de vară. Nelly vorbi puţin despre cum era odată, când venise ea în Fjällbacka, tânără, proaspăt căsătorită. Erica ascultă cu atenţie, punând politicos câte o întrebare din când în când.

Părea că se învârt în jurul subiectului pe care amândouă ştiau că, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să îl abordeze.

Erica a fost cea care a căpătat curaj în cele din urmă.

— Ei bine, ultima dată când ne-am întâlnit ne aflam în circumstanţe destul de triste.

— Da, atât de tragic. O femeie aşa de tânără.

— Nu realizasem că ştiaţi atât de bine familia Carlgren.

— Karl-Erik a lucrat pentru noi timp de mulţi ani şi bineînţeles că i-am întâlnit familia de multe ori. Părea cât se poate de firesc să îmi exprim condoleanţele în persoană.

Nelly îşi plecă privirea. Erica văzu că mâinile îi fremătau nervos în poală.

— Mi s-a părut că o cunoaşteţi şi pe Julia. Ea nici măcar nu era născută când familia Carlgren locuia în Fjällbacka, aşa este?

Nu fu nevoie de mai mult pentru ca spatele lui Nelly să devină rigid, iar capul să i se încline uşor pentru a indica faptul că găsea întrebarea incomodă. Flutură o mână acoperită cu bijuterii de aur.

— Nu, Julia este o cunoştinţă nouă. Însă cred că este o tânără de-a dreptul încântătoare. Da, ştiu că poate nu are aceeaşi frumuseţe exterioară precum Alexandra, însă spre deosebire de aceasta, are o tărie de caracter şi un curaj care mă determină să o consider cu mult mai interesantă decât sora ei nesăbuită.

Nelly se lovi cu mâna peste gură. Pe lângă faptul că, pentru o clipă, uită că vorbea despre o persoană decedată, pentru o fracţiune de secundă ea dezvăluise o fisură în faţada sa. Ceea ce Erica văzu în acel scurt moment fu ură intensă. De ce ar urî Nelly Lorentz o femeie pe care abia dacă apucase să o cunoască, cu excepţia perioadei când Alex era copil?

Înainte ca Nelly să apuce să îşi repare gafa, telefonul sună. Cu vădită uşurare, ea se scuză şi se duse să răspundă.

Erica profită de ocazie pentru a se uita pe furiş prin cameră. Era frumoasă, dar impersonală. Mâna invizibilă a unui decorator de interioare

plutea deasupra întregii camere. Totul era asortat până la cel mai mic detaliu. Erica nu putu să nu o compare cu simplitatea mobilierului din casa părinţilor ei. Acolo nimic nu fusese inclus de dragul aparenţelor; toate obiectele fuseseră achiziţionate de-a lungul decadelor, ţinându-se cont de utilitatea lor. Erica găsea că frumuseţea obiectelor uzate şi personale depăşea cu mult această sală de expoziţie fără de cusur. Singurul lucru personal pe care Erica îl putu găsi fu şirul portretelor de familie de pe poliţa de deasupra căminului. Se aplecă în faţă şi le studie cu atenţie. Păreau a fi în ordine cronologică de la stânga la dreapta, începând cu un portret alb-negru al unui cuplu elegant, în veşminte de nuntă. Nelly era cu adevărat radios de frumoasă în rochia albă strânsă pe corp, însă Fabian părea stânjenit în fracul său.

În următoarea poză familia se mărise; Nelly ţinea un bebeluş în braţe. Alături de ea, Fabian arăta tot ţeapăn şi serios. Apoi urma un lung şir de portrete cu copii de diferite vârste, uneori singuri, alteori împreună cu Nelly. În ultima poză din şir, Nils Lorentz părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Fiul care dispăruse. După primul portret al întregii familii, părea că Nils şi Nelly erau singurii membri rămaşi. Deşi probabil că Fabian nu fusese prea dornic să apară în fotografie şi în schimb stătuse în spatele aparatului. Fotografiile cu Jan, fiul adoptat, se făceau remarcate prin absenţa lor.

Erica îşi îndreptă atenţia către un birou dintr-un colţ al camerei. Era făcut din lemn de cireş închis la culoare, cu incrustaţii minunate, pe care Erica le urmări cu degetul. Era complet gol şi arăta ca şi cum n-ar fi folosit decât ca obiect decorativ. Fu tentată să arunce o privire în sertare, însă nu era sigură cât timp va lipsi Nelly. Conversaţia telefonică părea să dureze ceva, dar s-ar fi putut întoarce în cameră în orice clipă. În schimb, Ericăi îi atrase atenţia coşul de gunoi. Erau câteva hârtii

mototolite în el. Luă cocoloşul de hârtie de deasupra şi îl netezi uşor. Îl citi cu un interes crescând. Chiar mai mirată decât înainte, îl puse cu grijă înapoi în coşul de gunoi. Nimic din această poveste nu era ceea ce părea.

Auzi pe cineva dregându-şi glasul în spatele ei. Jan Lorentz stătea în uşă, cu sprâncenele ridicate a mirare. Ea se întrebă de cât timp stătuse acolo.

— Erica Falck, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Iar tu trebuie că eşti fiul lui Nelly, Jan?

— Corect. Încântat de cunoştinţă. Să ştii că ai devenit subiect de discuţie aici, în oraş.

Îi zâmbi larg şi se apropie de ea cu mâna întinsă. Erica o luă fără nicio tragere de inimă. Avea ceva care îi făcea pielea de găină. El îi ţinu mâna un pic prea mult. Erica rezistă impulsului de a o trage înapoi.

Jan arăta de parcă venise direct de la o întâlnire de afaceri, purtând un costum bine călcat şi având o servietă în mână. Erica ştia că el conducea afacerea familiei. Şi chiar cu foarte mare succes.

Îşi purta părul dat pe spate, cu puţin cam mult gel. Buzele îi erau cam prea groase şi cărnoase pentru un bărbat, iar ochii lui erau frumoşi, cu gene lungi, negre. Dacă nu ar fi fost mandibula pătrăţoasă, puternică, cu o despicătură în bărbie, probabil ar fi arătat de-a dreptul feminin. Acest amestec de linii ascuţite şi rotunjite îi dădea un aspect neobişnuit; era imposibil să spui dacă era atractiv sau nu. Personal, Erica îl găsea antipatic, însă îşi baza opinia mai mult pe o senzaţie din adâncul stomacului.

— Aşadar, mama a reuşit într-un final să te ademenească aici. Ai fost în capul listei încă de când ai publicat prima carte, să ştii.

— Înţeleg. Ei bine, am auzit că a fost primit ca evenimentul secolului aici. Mama ta m-a mai

invitat şi înainte, însă momentul nu a părut potrivit până acum, de curând.

— Am auzit despre părinţii tăi. O adevărată tragedie. Te rog să primeşti sincerele mele condoleanţe.

Îi reuşi un zâmbet compătimitor, însă privirea îi rămase rece.

Nelly se întoarse în cameră. Jan se aplecă pentru a-şi săruta mama pe obraz. Ea îl lăsă, cu o expresie indiferentă.

— Cât mă bucur pentru tine, mamă, că Erica te-a putut vizita în sfârşit. Ai aşteptat asta cu nerăbdare de multă vreme.

— Da, şi eu mă bucur, într-adevăr.

Se aşeză pe canapea. O grimasă de durere îi brăzdă chipul şi îşi apucă mâna dreaptă.

— Mamă, ce este? Ai dureri? Să îţi aduc pastilele?

Jan se aplecă înainte şi îşi puse mâinile pe umerii ei, însă Nelly se scutură brusc.

— Nu, n-am nimic. Sunt doar beteşugurile bătrâneţii, atâta tot. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Apropo, nu ar trebui să fii la fabrică?

— Ba da, am venit doar să iau nişte acte. Ei bine, cred că ar trebui să vă las singure, doamnelor. Menajează-te, mamă, aminteşte-ţi ce a spus doctorul...

Nelly murmură ceva în loc de răspuns. Pe chipul lui Jan se citeau o grijă şi o compasiune ce păreau autentice. Însă Erica putu să jure că văzu un mic zâmbet în colţul gurii sale atunci când părăsi camera şi se întoarse pentru a le privi pentru o secundă.

— Să nu îmbătrâneşti niciodată. Cu fiecare an ce trece, vechea idee a vikingilor de a sări de pe o stâncă spre propria moarte pare din ce în ce mai atrăgătoare. Singurul lucru la care poţi să mai speri este de a deveni într-atât de senil încât să crezi că ai din nou douăzeci de ani. Asta ar fi amuzant de retrăit.

Nelly zâmbi amar.

Nu părea un subiect de conversaţie prea amuzant. Erica murmură ceva drept răspuns, apoi schimbă subiectul.

— În orice caz, trebuie să fie o alinare să aveţi un fiu care poate duce mai departe afacerile familiei. Din câte am înţeles, Jan şi soţia lui locuiesc aici cu dumneavoastră.

— O alinare. Da, posibil să fie.

Nelly aruncă repede o privire către fotografiile de pe poliţa de deasupra căminului. Nu mai spuse nimic, iar Erica nu îndrăzni să pună vreo întrebare.

— Destul despre mine şi familia mea. Lucrezi la o nouă carte? Trebuie să recunosc, mi-a plăcut ultima despre Karin Boye. Reuşeşti să-ţi faci personajele să pară atât de vii. Cum se face că scrii doar despre femei?

— La început a fost mai mult un accident, cred. Mi-am scris disertaţia la universitate despre mari autoare suedeze şi am devenit atât de fascinată de ele, încât mi-am dorit să aflu mai multe despre cum erau ele, ca persoane. Am început, precum probabil ştiţi, cu Anna Maria Lenngren, dat fiind că ştiam cel mai puţin despre ea. Lucrurile au luat amploare. Momentan scriu despre Selma Lagerlof şi găsesc multe poveşti interesante.

— Nu te-ai gândit vreodată să scrii ceva, cum să-i spun... nebiografic? Ai un simţ al limbii atât de puternic că ar fi atât de interesant să citesc ficţiune scrisă de tine.

— Fireşte că am avut câteva gânduri în acest sens.

Erica încercă să nu pară vinovată.

— Însă momentan sunt prinsă până peste cap în proiectul Lagerlof. După aceea, vom vedea ce se va mai întâmpla.

Se uită în treacăt la ceas.

— Apropo de scris... din nefericire va trebui să plec. Deşi nu există orar în profesia mea, este important să menţin o disciplină. Trebuie să merg acasă şi să îmi scriu norma zilnică. Mulţumesc foarte mult pentru ceai – şi pentru biscuiţii delicioşi.

— Pentru puţin. A fost plăcerea mea.

Nelly se ridică graţios de pe canapea. Acum nu mai părea să o doară nimic.

— Te voi conduce. Pe vremuri, menajera noastră, Vera, ar fi făcut acest lucru, însă timpurile se schimbă. Menajerele nu mai sunt la modă şi oricum aproape nimeni nu îşi mai permite una. Mi-ar fi plăcut să o păstrez, fiindcă noi ne permitem, însă Jan a refuzat. Spune că nu doreşte străini în casă. Deşi e de acord să vină pentru a face curăţenie o dată pe săptămână. Ei, nu e mereu uşor să vă înţelegem pe voi, tinerii.

Evident că ajunseseră la un nou nivel de familiaritate, fiindcă atunci când Erica îi oferi mâna în semn de rămas-bun, Nelly o ignoră şi în schimb o sărută uşor pe amândoi obrajii. Instinctiv, Erica ştiu acum cu ce parte să înceapă. Începuse să se simtă destul de sofisticată şi aproape ca la ea acasă în saloanele mai rafinate.

Erica se grăbi acasă. Nu dorise să îi spună lui Nelly adevăratul motiv al plecării sale. Se uitase la ceas. Două fără douăzeci. La ora două agentul imobiliar avea să vină pentru a inspecta casa înainte de a o scoate la vânzare. Erica scrâşni din dinţi la gândul că cineva avea să umble prin casă, băgându-şi nasul peste tot, însă nu avea de ales decât să lase lucrurile să îşi urmeze cursul.

Nu luase maşina, şi mări pasul pentru a ajunge acolo la timp. Deşi el ar putea la fel de bine să aştepte, îşi zise, încetinind. De ce s-ar grăbi?

Gânduri mai plăcute i se strecurară în minte. Cina de sâmbătă de la Patrik îi depăşise cu mult aşteptările. Erica îl percepuse mereu ca pe un frate

mai mic, simpatic, dar uşor enervant, în ciuda faptului că erau amândoi de aceeaşi vârstă. Se aşteptase ca Patrik să fie acelaşi băiat iritant. În schimb, descoperise un bărbat matur, afectuos şi jovial. Nu arăta deloc rău, trebuia să recunoască. Se întrebă cât de curând ar putea să îl invite la cină adică doar pentru a întoarce invitaţia.

Dealul până la campingul din Sälvik părea neted, însă era doar o iluzie; urcuşul era lung şi anevoios. Erica gâfâia când coti la dreapta şi porni în sus pe ultimul povârniş către casă. Când ajunse în vârf se opri puţin. Un Mercedes masiv era parcat în faţa casei şi ştiu exact al cui era. Crezuse că activitatea din acea zi nu ar putea fi mai chinuitoare decât fusese deja. Se înşelase.

— Bună, Erica.

Lucas se sprijinea de uşa de la intrare, cu braţele încrucişate.

— Ce cauţi aici?

— Aşa îţi întâmpini tu cumnatul?

Suedeza lui avea accent, dar din punct de vedere gramatical era perfectă.

Lucas îşi întinse braţele în batjocură, ca pentru a o îmbrăţişa. Erica ignoră gestul. Observă că exact la asta se şi aşteptase el. Niciodată nu făcuse greşeala de a-l subestima pe Lucas. De aceea dădea dovadă de foarte multă precauţie atunci când se afla în preajma lui. Îşi dorea, mai mult decât orice altceva, să meargă direct la el şi să îl plesnească peste mutra rânjită, însă ştia că asta ar putea să declanşeze ceva ce ar regreta.

— Răspunde-mi la întrebare. Ce cauţi aici?

— Dacă nu mă înşel... hmmm... ia să vedem, fix un sfert din tot ce-i aici este al meu.

Gesticulă către casă, însă ar fi putut foarte bine să arate către întreaga lume, atât de uriaşă îi era încrederea de sine.

— Jumătate este a mea şi jumătate este a Annei. Tu nu ai nimic de-a face cu această casă.

— S-ar putea să nu fii prea versată în codul proprietăţii comune, vreau să spun având în vedere că nu ai reuşit să găseşti pe cineva destul de idiot să te ia. Însă conform legii, un cuplu căsătorit împarte totul în mod egal. Chiar şi dreptul de proprietate asupra unei case lângă mare.

Erica era mai mult decât conştientă că aşa stăteau lucrurile. Pentru o clipă, le reproşă în gând părinţilor că nu îşi luaseră precauţia de a pune casa pe numele fiicelor lor. Ştiuseră ce fel de om era Lucas, însă probabil că nu prevăzuseră că mai aveau atât de puţin timp de trăit. Nimănui nu îi place să i se amintească de faptul că va muri şi, ca atâţia alţii, amânaseră genul acesta de decizie.

Erica alese să nu răspundă la comentariul lui despre starea ei civilă. Prefera să rămână fată bătrână pentru tot restul vieţii decât să facă greşeala de a se căsători cu cineva precum Lucas.

El continuă.

— Am vrut să fiu aici când vine agentul imobiliar. Nu strică niciodată să îţi verifici valorile nete. Vrem ca totul să decurgă lin, nu-i aşa?

Şi îi aruncă din nou acel zâmbet diabolic. Erica descuie uşa de la intrare şi trecu pe lângă el. Agentul întârzia, însă ea spera să apară curând. Nu îi surâdea perspectiva de a fi singură cu Lucas.

Lucas intră în casă în urma ei. Erica îşi atârnă jacheta şi începu să îşi facă de lucru prin bucătărie. Singurul mod în care putea trata cu el era să îl ignore. Îl auzi umblând prin casă, inspectând-o. Nu era decât a treia sau a patra oară când venea aici. Frumuseţea simplităţii nu era ceva ce Lucas aprecia şi nici nu arătase vreodată cea mai mică urmă de interes pentru familia Annei. Tatăl lor nu îşi putea suferi ginerele, iar sentimentul era reciproc. Când Anna şi copiii veneau în vizită, veneau singuri.

Nu îi plăcea felul în care Lucas îşi băga nasul prin toate colţurile – şi cum atingea mobila şi obiectele decorative. Trebui să îşi reprime dorinţa

de a merge în urma lui cu o cârpă de praf şi de a şterge tot ceea ce atingea el. Cu uşurare, văzu cum un bărbat cărunt într-un Volvo mare intră pe alee. Se grăbi să îi deschidă uşa. Apoi intră în biroul său şi închise uşa. Nu voia să îl vadă inspectându-i casa copilăriei şi estimându-i valoarea în aur. Sau pe metru pătrat.

Computerul era deja pornit. Fişierul era deschis, aşteptând-o să se întoarcă la lucru. Ca niciodată, se trezise devreme şi făcuse multe lucruri. Scrisese patru pagini în acea dimineaţă pentru schiţa de carte despre Alex, iar acum reveni şi le reciti. Încă nu ştia în ce gen avea să se încadreze cartea. La început, când crezuse că moartea lui Alex fusese sinucidere, avusese în vedere să scrie o carte pentru a răspunde întrebării „de ce?”. Ar fi fost mai mult o biografie. Acum materialul căpăta tot mai mult forma unui roman poliţist, un gen de care nu se simţise niciodată foarte atrasă. O interesau oamenii – relaţiile şi motivaţiile lor psihologice; şi considera că asta era ceva la care cele mai multe romane poliţiste trebuiau să renunţe în favoarea crimelor sângeroase şi a fiorilor pe şira spinării. Ura toate clişeele pe care le foloseau; ea voia să scrie despre ceva autentic. Ceva care să încerce să descrie de ce o persoană ar putea comite cel mai grav dintre păcate acela de a lua viaţa unei alte fiinţe umane. Deocamdată scrisese totul în ordine cronologică, reproducând cuvânt cu cuvânt ceea ce i se spusese şi adăugând propriile sale observaţii şi concluzii. Va trebui să reducă din volumul materialului. Să îl comprime pentru a se apropia cât mai mult posibil de adevăr. Încă nu voia să se gândească la reacţia apropiaţilor lui Alex.

Regretă că nu îi spusese lui Patrik totul legat de vizita ei în casa unde murise Alex. Trebuia să-i fi spus despre misteriosul vizitator şi despre tabloul găsit în dulap. Şi despre sentimentul pe care îl avusese, acela că lipsea ceva, ceva ce fusese

în cameră atunci când intrase. Nu se cădea să-l sune acum şi să recunoască faptul că mai erau lucruri de spus. Însă îşi promise că, dacă se va ivi ocazia prielnică, îi va spune şi restul.

Îi putea auzi pe Lucas şi pe agentul imobiliar umblând prin casă. Probabil că acesta din urmă găsise comportamentul ei destul de straniu. Erica de-abia îl salutase apoi plecase valvârtej şi se încuiase în birou. Agentul nu avea nicio vină, aşa că hotărî să strângă din dinţi şi să dea dovadă de bună creştere.

Când intră în camera de zi, Lucas tocmai descria în termeni exuberanţi lumina splendidă ce pătrundea prin ferestrele mari. Ciudat, Erica nu ştia că făpturile ce se târau pe sub pietre ar fi putut aprecia lumina soarelui. Avea în minte o imagine cu Lucas ca fiind un gândac mare şi lucios; îşi dorea să-l fi putut strivi sub tocul cizmei.

— Vă rog să îmi scuzaţi nepoliteţea de adineaori. Am avut nişte treburi urgente de rezolvat.

Erica zâmbi larg şi îi întinse mâna agentului, care se prezentă ca fiind Kjell Ekh. O asigură că nu era în niciun chip ofensat. Vânzarea caselor era o chestiune foarte emoţională. Dacă ar şti ea câte poveşti i-ar putea spune... Erica zâmbi şi mai larg şi chiar îşi permise o fluturare şireată din gene. Lucas o privi cu suspiciune. Ea îl ignoră.

— Păi, să nu vă întrerup. Până unde aţi ajuns?

— Cumnatul dumneavoastră tocmai îmi arăta minunata dumneavoastră cameră de zi. Este aranjată cu foarte mult bun-gust, trebuie să recunosc. De-a dreptul frumoasă cu lumina pătrunzând pe ferestre.

— Da, este minunată, nu-i aşa? Păcat de curent.

— Curent?

— Da, din nefericire ferestrele nu sunt izolate cum trebuie, aşa că bate puţin vântul, trebuie să te asiguri că porţi cele mai călduroase şosete de lână.

Dar sunt sigură că se poate remedia dacă se înlocuiesc toate ferestrele.

Lucas o privi crunt, însă Erica pretinse că nu observă. În schimb, îl luă pe Kjell de braţ; dacă ar fi fost câine, ar fi dat deja nerăbdător din coadă până în acel moment.

— Aţi văzut etajul, îmi imaginez, aşa că poate ar trebui să continuăm cu pivniţa. Şi să nu vă îngrijoreze mirosul de mucegai. Atâta vreme cât nu sunteţi alergic, nu există niciun pericol. Eu practic am locuit acolo jos şi nu mi-a dăunat deloc. Doctorii m-au asigurat că astmul meu nu are nicio legătură cu mucegaiul.

Ca lovitură de graţie, izbucni într-o criză de tuse atât de violentă încât se îndoi de mijloc. Cu coada ochiului văzu cum faţa lui Lucas se colorează în roşu intens. Ştia că afirmaţiile ei exagerate vor fi date în vileag la o inspectare mai amănunţită a casei. Dar până atunci, era o consolare mică să îl enerveze puţin pe Lucas.

Kjell păru foarte uşurat când ieşi din nou afară la aer proaspăt, după ce îi fuseseră prezentate toate punctele forte ale pivniţei de către o Erica plină de entuziasm. Lucas rămase tăcut şi pasiv tot restul turului. Cu un fior de nelinişte, ea se întrebă dacă nu cumva mersese un pic cam departe cu farsa ei copilărească. Lucas ştia că o inspectare minuţioasă a casei ar demonstra că niciunul dintre „neajunsurile” pe care ea le „revelase” nu ar fi real, însă ea încercase să îl ridiculizeze. Iar asta era ceva ce Lucas Maxwell nu putea tolera. Cu un uşor sentiment de teamă, Erica îl văzu pe agent plecând cu maşina şi făcându-le vesel cu mâna, după ce le promisese că vor fi contactaţi de un evaluator calificat ce avea să cerceteze casa din pod şi până în pivniţă. Lucas o urmă pe hol. În secunda următoare se simţi lipită de zid, cu mâna lui Lucas într-o strânsoare brutală în jurul gâtului ei. Faţa lui era la doi centimetri de a ei. Furia pe care o văzu acolo o făcu să înţeleagă pentru prima dată de ce îi

era atât de greu Annei să scape din relaţia cu Lucas. În faţa ei era un bărbat care nu permitea niciunui obstacol să îi stea în cale. Rămase neclintită, mult prea speriată ca să se mişte.

— Să nu mai faci asta niciodată, niciodată, m-ai auzit? Nimeni nu îşi bate joc de mine în felul ăsta fără să existe consecinţe, aşa că ai grijă!

Îşi mârâi cuvintele atât de fioros încât o stropi cu salivă pe faţă. Ea trebui să reziste impulsului de a-şi şterge saliva lui de pe chip. În schimb, rămase nemişcată ca o statuie, rugându-se ca el să iasă din casă şi să plece. Spre uimirea sa, Lucas făcu întocmai. Îşi luă mâna de pe gâtul ei şi se întoarse pe călcâie pentru a se îndrepta spre uşă. Dar tocmai când Erica se pregătea să scoată un suspin adânc de uşurare, el se întoarse şi, cu un singur pas, fu din nou în faţa ei. Înainte ca Erica să poată reacţiona, o apucă de păr şi îşi apăsă gura pe a ei. Lucas îşi forţă limba între buzele ei şi în acelaşi timp îi înşfăcă sânul cu asemenea putere încât ea simţi cum cadrul de sârmă al sutienului îi taie pielea. Cu un zâmbet, el se întoarse, se îndreptă spre uşă şi dispăru în frigul iernii. Până nu îi auzi maşina plecând, Erica nu îndrăzni să se mişte. Se prăbuşi pe podea cu spatele la perete şi îşi şterse gura cu dosul palmei, dezgustată. Sărutul lui păruse oarecum şi mai ameninţător decât strangularea; simţi cum începe să tremure. Cu braţele înfăşurate în jurul picioarelor, îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse. Nu de mila ei, ci a Annei.

În lumea lui Patrik, dimineţile de luni nu erau asociate sentimentelor plăcute. În general, nu se simţea o fiinţă umană adevărată decât spre ora unsprezece. Aşadar, se trezi ca din transă atunci când teancul greu de documente îi ateriză pe birou cu o bufnitură. Trezirea fu brutală. Cu o mişcare, teancul se dublă, iar el scoase un geamăt.

Annika Jansson îi zâmbi obraznic şi îl întrebă inocent:

— N-ai zis tu că vrei tot ce s-a scris în ultimii ani despre familia Lorentz? Uite cum fac eu o treabă excelentă şi sap după fiecare cuvinţel scris vreodată despre ei şi ce primesc drept răsplată pentru eforturile mele? Un mormăit. Ce-ai zice în schimb de veşnica ta recunoştinţă?

Patrik zâmbi.

— Veşnica mea recunoştinţă nu este îndeajuns de bună pentru tine, Annika. Dacă n-ai fi fost deja căsătorită, te-aş fi luat eu de soţie şi te-aş fi acoperit cu blănuri de nurcă şi diamante. Dar fiindcă mi-ai frânt inima şi ai insistat să rămâi cu mocofanul ăla de bărbată-tu, va trebui să te mulţumeşti în schimb cu un simplu „mulţumesc". Şi veşnica mea recunoştinţă, bineînţeles.

Spre marea lui bucurie, văzu că de data aceasta aproape reuşise să o facă să roşească.

— Ei, hai, acum ai mers prea departe. De ce vrei să te uiţi prin toate astea? Ce are de-a face cu crima din Fjällbacka?

— N-am nicio idee, ca să fiu sincer. Hai s-o numim intuiţie feminină.

Annika ridică din sprâncene. Hotărî că probabil nu va afla mai multe de la el pentru moment. Însă era curioasă. Toată lumea cunoştea familia Lorentz, chiar şi în Tanumshede, iar dacă ei ar fi fost cumva implicaţi într-o crimă, e puţin spus că ar fi făcut vâlvă.

Patrik privi în sus în timp ce ea închise uşa. O femeie incredibil de eficientă. Spera cu sinceritate că va rezista sub conducerea lui Mellberg. Ar fi o mare pierdere pentru secţie dacă într-o zi ea ar decide că s-a săturat. Se forţă să se concentreze asupra teancului de documente pus în faţa lui de către Annika. După ce răsfoi rapid prin ele, îşi dădu seama că îi va lua restul zilei pentru a citi tot materialul. Se lăsă pe spate în scaunul său, îşi puse picioarele pe birou şi ridică primul articol.

Şase ore mai târziu, îşi masă gâtul obosit şi simţi cum ochii îl mâncau şi-l înţepau. Citise

articolele în ordine cronologică, începând cu cea mai veche tăietură din ziar. Era o lectură fascinantă. Multe se scriseseră despre Fabian Lorentz şi succesele sale de-a lungul anilor. Majoritatea lucrurilor erau pozitive şi multă vreme norocul păruse să îi fi surâs lui Fabian. Compania se ridicase cu o viteză uimitoare. Fabian părea să fie un om de afaceri foarte priceput, strălucit chiar. Căsătoria lui cu Nelly fusese anunţată în rubricile mondene alături de poze înfăţişând frumosul cuplu în ţinute de seară. Apoi poze cu Nelly şi fiul ei, Nils, începură să apară în ziare. Nelly părea să se dedice necontenit diferitelor acţiuni de caritate, iar Nils era mereu alături de ea – deseori cu o expresie speriată şi cu mâna ţinută strâns de cea a mamei lui.

Chiar şi ca adolescent, când ar fi trebuit să fie un pic mai rezervat faţă de ideea de a fi văzut în public alături de mama sa, băiatul îi era alături în mod constant, acum cu ea la braţ şi cu o expresie mândră pe faţă. Lui Patrik i se păru că arăta extrem de posesiv. Fabian era văzut din ce în ce mai rar; numele îi era menţionat doar când era vorba despre vreo afacere importantă.

Un articol era puţin diferit de celelalte şi îi captă atenţia lui Patrik. Revista *Allers* prezentase un întreg reportaj despre Nelly la mijlocul anilor şaptezeci, când ea luase în îngrijire un copil orfan, cu o „situaţie familială tragică”, după cum îl descrisese reporterul. Articolul o înfăţişa pe Nelly machiată perfect şi îmbrăcată elegant în salonul ei, cu braţul în jurul unui băiat de doisprezece ani. Acesta avea o mină sfidătoare şi ursuză. Arăta de parcă voia să se smulgă de lângă braţul ei osos. Nils, care pe atunci era un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, stătea în spatele mamei sale şi nici el nu zâmbea. Serios şi drept ca lumânarea, într-un costum de culoare închisă şi cu părul dat pe spate, el părea să fie în completă armonie cu atmosfera

elegantă, în vreme ce băiatul mai tânăr era precum nuca-n perete.

Articolul era plin de elogii pentru sacrificiul şi marele act caritabil reprezentat de înfierea acestui copil. Potrivit lui Nelly, băiatul trăise o tragedie cumplită în copilărie, o traumă pe care familia adoptivă îl ajuta să o depăşească. Nelly era încrezătoare că mediul sănătos şi afecţiunea pe care i-o ofereau aveau să îl vindece pe băiat, transformându-l într-o fiinţă umană integrată în societate. Patrik se trezi plângându-i de milă băiatului. Câtă naivitate!

După aproximativ un an, fotografiile din revistele lucioase şi reportajele în genul „acasă la" ce stârneau invidie fură înlocuite de titluri mari: „Moştenitorul averii familiei Lorentz dispărut". Timp de mai multe săptămâni ziarele locale au trâmbiţat vestea şi chiar fu considerată destul de importantă pentru a fi preluată de ziarul *Göteborgs-Posten*. Titlurile ce reţineau privirile erau însoţite de nenumărate speculaţii, mai mult sau mai puţin fondate, în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla cu tânărul Lorentz. Au fost imaginate toate scenariile posibile – delapidase întreaga avere a tatălui său, iar acum se afla într-un loc necunoscut, ducând un trai luxos. Sau îşi luase viaţa pentru că descoperise că de fapt nu era fiul lui Fabian Lorentz, care afirmase clar faptul că nu intenţiona să permită unui bastard să îi moştenească averea considerabilă. Majoritatea acestor zvonuri nu fuseseră exprimate clar, ci doar sugerate. Dar oricine avea puţină judecată putea citi printre rânduri.

Patrik se scărpină în cap. Nu putea în niciun chip să înţeleagă cum avea să facă legătura între o dispariţie din urmă cu douăzeci şi cinci de ani şi actualul caz de crimă, însă avea un puternic sentiment că exista o conexiune.

Îşi frecă obosit ochii şi continuă să parcurgă teancul de documente, acum apropiindu-se de

capăt. După o vreme, nu mai apăruseră informaţii noi despre soarta lui Nils, interesul publicului începuse să scadă, iar dispariţia era pomenită rar. Până şi Nelly apăruse rareori în rubricile mondene după aceea; nu se scrisese nici măcar o dată despre ea în anii nouăzeci. Moartea lui Fabian în 1978 determină scrierea unui lung necrolog în ziarul *Bohusläningen*, cu obişnuita vorbărie goală despre cum fusese un stâlp al societăţii, iar aceea fu ultima dată când i se pomeni numele.

În schimb, fiul lor adoptiv, Jan, apărea în ziare din ce în ce mai frecvent. După dispariţia lui Nils, el deveni unicul moştenitor al afacerii familiei, iar când împlini optsprezece ani, preluă imediat funcţia de preşedinte. Compania continuase să prospere sub conducerea lui, iar acum în rubricile mondene se scria constant despre el şi soţia lui, Lisa.

Patrik făcu o pauză. O hârtie zburase spre uşă. Se aplecă să o ridice şi începu să citească, plin de curiozitate. Articolul era vechi de peste douăzeci de ani. Îi oferi lui Patrik o sumedenie de informaţii interesante despre Jan şi viaţa lui înainte de a ajunge la familia Lorentz. Informaţii tulburătoare, însă fascinante. Viaţa i se schimbase radical atunci când intrase în familia Lorentz. Întrebarea era dacă Jan însuşi se schimbase la fel de radical.

Patrik strânse cu un gest ferm toate documentele şi lovi mormanul de birou pentru a îndrepta marginile. Cugetă asupra următoarei sale mişcări. Pentru moment nu avea pe ce să se bazeze în afară de intuiţia sa – şi a Ericăi. Se lăsă pe spate în scaunul său, îşi puse picioarele pe birou şi îşi încleştă mâinile la ceafă. Cu ochii închişi, încercă să-şi facă ordine în gânduri pentru a putea pune în balanţă alternativele. Fu o greşeală să închidă ochii. De când luaseră cina sâmbătă, nu o putea vedea decât pe Erica.

Se forţă să deschidă ochii şi se concentră în schimb asupra nuanţei verde deschis de pe perete.

Secţia de poliţie fusese construită la începutul anilor şaptezeci şi proiectată probabil de către cineva specializat în instituţii guvernamentale, cu predilecţia lor către unghiuri de nouăzeci de grade, beton şi vopsea de un verde murdar. Încercase să înveselească puţin biroul cu vreo două ghivece cu plante la fereastră şi câteva fotografii înrămate pe pereţi. Pe vremea când era însurat ţinuse o poză cu Karin pe biroul său. Deşi de atunci acesta fusese şters de praf de nenumărate ori, încă i se părea că vede o urmă acolo unde stătuse. Puse cu încăpăţânare suportul de pixuri în acel loc şi începu din nou să-şi cântărească opţiunile. Ce putea face pornind de la materialele pe care le avea în faţă?

Erau de fapt două moduri de a acţiona. Primul era să urmeze această pistă de unul singur, ceea ce ar fi însemnat să o facă în timpul său liber. Mellberg avea mereu grijă să-i dea destul de lucru pentru a-l face să alerge de colo-colo toată ziua, precum un cal de poştă. Ca să fie sincer, nu ar fi trebuit să citească articolele în timpul orelor de lucru, dar o făcuse totuşi într-o tentativă de revoltă. Va avea de plătit pentru asta, muncind o mare parte din seară. Nu era prea dornic să îşi petreacă puţinul său timp liber îndeplinind sarcinile pe care i le dăduse Mellberg, aşa că opţiunea a doua ar trebui măcar încercată.

Dacă ar merge la Mellberg şi i-ar prezenta situaţia aşa cum trebuie, poate că ar putea primi permisiunea de a cerceta aceste piste în timpul orelor de lucru. Vanitatea lui Mellberg era punctul său slab şi, dacă ştia cum să-l ia, ar fi putut să-i capete consimţământul. Patrik era conştient că Mellberg considera cazul Alex Wijkner garanţia întoarcerii la postul din Göteborg. Pe baza tuturor zvonurilor auzite, Patrik considera că Mellberg îşi tăiase craca de sub picioare, însă putea specula infatuarea comisarului în folosul său. Dacă ar fi exagerat puţin legătura cu familia Lorentz,

eventual să sugereze cum că Jan ar fi putut fi tatăl copilului lui Alex, poate l-ar convinge pe Mellberg să fie de acord cu el. Poate că nu era întocmai etic, însă simţea în adâncul stomacului că teancul de documente din faţa lui avea legătură cu moartea lui Alex.

Dintr-o singură mişcare, îşi coborî picioarele de pe birou şi împinse scaunul atât de tare încât porni înapoi pe roţi şi se lovi în zidul din spatele lui. Patrik luă toate hârtiile şi merse până în celălalt capăt al coridorului ce semăna cu un buncăr. Înainte de a se putea răzgândi, bătu tare la uşa lui Mellberg şi îi păru că îl aude spunând „Intră”.

Ca de obicei, fu surprins de faptul că un om care nu făcea absolut nimic era în stare să adune o cantitate atât de mare de hârtii. Teancuri acopereau fiecare centimetru de pe biroul său. La fereastră, pe toate scaunele şi, mai ales pe birou, mormane imense de hârtii adunau praf. Raftul de cărţi din spatele comisarului era lăsat din cauza dosarelor, iar Patrik se întrebă de cât timp documentele nu mai văzuseră lumina zilei. Mellberg vorbea la telefon, însă îi făcu semn lui Patrik să intre. Patrik se întrebă uimit ce se întâmpla. Mellberg radia precum o stea din fereastră în ajun de Crăciun. Noroc că îi stau în cale urechile, gândi Patrik, altfel zâmbetul acela i s-ar încolăci în jurul capului.

Replicile lui Mellberg erau laconice.

— Da... Da, fireşte... Nu, deloc... Da, asta-i evident... Ai făcut ce trebuia... Doamne, nu... Da, mulţumesc mult de tot, doamnă, promit să vă ţin la curent.

Triumfător, el trânti receptorul în furcă, făcându-l pe Patrik să sară în sus.

— Aşa se face treaba!

Mellberg radia în continuare precum un Moş Crăciun jovial. Lui Patrik îi trecu prin minte că era prima dată când îi vedea dinţii lui Mellberg. Erau

surprinzător de albi şi drepţi. Poate chiar prea perfecţi.

Mellberg îl privi întrebător, iar Patrik socoti că dorea să afle ce se întâmplă. Supus, îi spuse, însă nu se aşteptă la răspunsul pe care îl primi.

— Îl am! Îl am pe ucigaşul Alexandrei Wijkner!

Mellberg era într-atât de copleşit de emoţii încât nu observă că pieptănătura sa rară îi alunecase peste o ureche. De data aceasta Patrik nu fu tentat să chicotească la vederea scenei. Observase că Mellberg vorbise la singular, ceea ce sugera că nu avea nicio intenţie de a împărţi laurii cu colegii săi. În schimb, Patrik se aplecă înainte cu coatele pe genunchi şi întrebă plin de zel:

— Ce vreţi să spuneţi? Am făcut vreun progres cu ancheta? Cu cine vorbeaţi?

Mellberg îşi ridică mâna pentru a opri şuvoiul de întrebări, apoi se lăsă pe spate în scaun şi îşi împreună mâinile peste stomac. Era o scenă pe care intenţiona să o exploateze la maximum.

— Ei bine, Patrik, atunci când eşti vechi în meserie ca mine, ştii că progresele nu se fac de la sine, ci se câştigă. Datorită vastei mele experienţe şi priceperi, şi de asemenea datorită muncii mele istovitoare, am progresat într-adevăr cu ancheta. O anume Dagmar Petrén a sunat şi mi-a împărtăşit nişte observaţii interesante pe care le-a făcut chiar înainte de descoperirea cadavrului. Da, m-aş avânta chiar să spun observaţii *semnificative*, care vor conduce în cele din urmă la punerea unui criminal periculos în spatele gratiilor.

Nerăbdarea îl furnică pe Patrik ca nişte înţepături de ac, însă ştia din experienţă că trebuia să-l lase pe Mellberg să vorbească. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i dea de capăt problemei. Patrik spera doar să se întâmple înainte de ieşirea lui la pensie.

— Da, îmi amintesc de un caz avut în Göteborg, în toamna lui 1967...

Patrik oftă şi se pregăti pentru o lungă aşteptare.

Erica îl găsi pe Dan acolo unde se aştepta să-l găsească. Muta echipamentul la bord cu o asemenea uşurinţă de parcă ar fi fost saci umpluţi cu bumbac. Suluri imense, groase de frânghie, saci marinăreşti şi tranchete enorme. Ericăi îi făcea plăcere să îl privească lucrând. Cu un pulover tricotat de mână, căciulă şi mănuşi şi cu aburi albi ieşindu-i pe gură la fiecare respiraţie, se integra pe deplin în tabloul din spatele său. Soarele era sus pe cer, iar lumina se reflecta dinspre zăpadă pe punte. Liniştea era deplină. Dan lucra eficient şi cu hotărâre, iar Erica putea să vadă că iubea fiecare clipă. Aici se simţea în elementul său. Vasul, marea, insulele din fundal. Erica ştia că, în sinea lui, Dan îşi imagina cum gheaţa avea să se sfărâme şi cum *Veronica* avea să se îndrepte către orizont, cu viteză maximă. Iarna era doar o perioadă lungă de aşteptare. Fusese mereu dificilă pentru oamenii care locuiau pe coastă. Pe vremuri, dacă vara era favorabilă, conservau în saramură destul hering pentru a trece iarna. Dacă nu, trebuiau să găsească o altă cale de a supravieţui. Precum mulţi pescari de pe coastă, Dan nu putuse trăi doar din pescuit, aşa că făcuse şcoala la seral. Acum lucra ca profesor suplinitor de limba suedeză la liceul din Tanumshede, câte două zile pe săptămână. Erica îl considera un profesor destul de priceput, însă inima lui era aici, nu în sala de clasă.

Era complet cufundat în munca sa. Erica merse tiptil pentru a-l putea privi o vreme fără a-l deranja, până când el o observă stând acolo pe ponton. Nu se putu abţine să nu-l compare cu Patrik. Ca înfăţişare erau complet diferiţi. Părul lui Dan era atât de blond încât în lunile de vară devenea aproape alb. Părul închis al lui Patrik era de aceeaşi culoare cu ochii săi. Dan era voinic, în vreme ce Patrik era mai mult genul deşirat. Însă în

ceea ce priveşte personalitatea, ar fi putut fi fraţi. Acelaşi fel de-a fi calm, blând, cu un umor ascuns ce ieşea mereu la suprafaţă la momentul potrivit. De fapt, nu îşi dăduse până atunci seama cât de asemănători erau ca temperament. Într-un fel, asta o mulţumea. După ce se despărţise de Dan, nu mai fusese cu adevărat fericită într-o relaţie. În toţi aceşti ani, fie căutase, fie ajunsese în relaţii cu bărbaţi de un gen total diferit. „Imaturi", subliniase Anna, „încerci să creşti nişte băieţei în loc să găseşti un bărbat matur, aşa că nu-i de mirare că relaţiile tale nu merg niciodată", spusese Marianne. Poate că aveau dreptate. Însă anii treceau şi trebuia să recunoască – începuse să se simtă uşor panicată. Moartea părinţilor ei fusese de asemenea un semnal de alarmă că trebuie să afle ce anume lipsea din viaţa ei. De la cina de sâmbătă seara, gândurile i se îndreptau mereu spre Patrik Hedström.

Vocea lui Dan o întrerupse din visare.

— Ei, salut, de cât timp stai acolo?

— O, de-abia am venit. M-am gândit că ar fi interesant să văd cum lucrezi.

— Mda, cu siguranţă nu e modul în care îţi câştigi tu existenţa. Tu eşti plătită să şezi în fund şi să inventezi lucruri toată ziulica. Ridicol.

Amândoi zâmbiră. Era un vechi şi familiar subiect de tachinare.

— Am adus cu mine ceva bun care să te încălzească.

Erica agită în aer coşul pe care îl ţinea într-o mână.

— O, ce-i cu tratamentul de lux? Ce mai vrei acum? Trupul meu? Sufletul?

— Nu, mulţumesc, le poţi păstra pe amândouă. Deşi pe ultimul l-aş numi dorinţă deşartă în cazul tău.

Dan luă coşul, apoi, cu o mână fermă, o ajută să treacă peste balustradă. Aproape căzu pe spate, însă Dan o prinse de mijloc. Împreună dădură la o

parte zăpada de pe capacul uneia dintre lăzile de ambalare a peştelui. Se aşezară pe mănuşi pe lăzi şi începură să scoată bunătăţile din coş. Dan zâmbi de plăcere când deschise termosul cu ciocolată caldă şi văzu sandviciurile cu salam, învelite îngrijit în folie.

— Eşti o comoară, spuse el cu gura plină.

O vreme mâncară în linişte. Era plăcut să stea acolo, în soarele dimineţii, iar Erica îşi alungă sentimentul de vină legat de lipsa disciplinei în muncă. Muncise din greu la manuscris în ultima săptămână şi se gândi că merită o pauză.

— Ai mai auzit ceva despre Alex Wijkner?

— Nu, ancheta poliţiei nu pare să facă vreun progres.

— Ei bine, conform celor auzite de mine în oraş, tu ai acces special la informaţii din interior.

Dan îi aruncă un zâmbet pentru a o tachina. Erica era uimită neîncetat de viteza şi eficienţa telefonului fără fir. Nu avea idee cum se putuse răspândi deja zvonul despre întâlnirea ei cu Patrik.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Sigur. Aşadar, cât de departe aţi ajuns voi doi? Ai făcut deja o cursă de probă sau ce?

Erica îi trase o scatoalcă peste piept, însă nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu, nu am făcut o „cursă de probă”. Nu prea ştiu dacă sunt interesată. Sau, mai degrabă, sunt interesată, însă nu ştiu dacă vreau să las lucrurile să meargă mai departe de atât. Asta presupunând că el e interesat, vreau să spun. Ceea ce s-ar putea să nu fie cazul.

— Cu alte cuvinte, eşti fricoasă ca iepurele.

Erica ura felul în care Dan avea aproape întotdeauna dreptate. Uneori avea impresia că o cunoaşte mult prea bine.

— Da, mă simt puţin nesigură, trebuie să recunosc.

— Ei bine, tu eşti singura care poate decide dacă îşi asumă riscul sau nu. Te-ai gândit cum ar

putea fi în cazul în care chiar ar merge?

Se gândise. De multe ori în ultimele zile. Însă în momentul acesta, ipoteza era foarte vagă. Nu făcuseră nimic mai mult decât să ia cina împreună, la urma urmei.

— Ei, oricum, eu cred că ar trebui să încerci. Nu rişti, nu câştigi. Şi tot aşa...

— Apropo de Alex, s-a nimerit să aflu ceva ciudat.

Erica schimbă repede subiectul.

— A, da, ce anume?

Vocea lui Dan era plină de curiozitate.

— Ei bine, am fost în casa ei acum câteva zile şi am găsit o bucată de hârtie interesantă.

— Ai fost *unde?*

Erica nu avu chef să răspundă şi se mulţumi doar să fluture din mână.

— Era o copie a unui articol vechi despre dispariţia lui Nils Lorentz. Ai idee de ce Alex ar fi ţinut ascuns pe fundul sertarului său cu lenjerie un articol vechi de douăzeci şi cinci de ani?

— Sertarul ei cu lenjerie! Ce naiba, Erica!

Erica ridică o mână pentru a-i opri protestele şi continuă calm.

— Intuiţia îmi spune că are ceva de-a face cu motivul pentru care a fost ucisă. Nu ştiu cum, însă nu-mi miroase-a bine. În plus, cineva a intrat în casă şi a scotocit cât timp eram acolo. Poate persoana respectivă căuta articolul.

— Ai înnebunit?

Dan o privi fix, cu gura căscată.

— De ce naiba te amesteci? E treaba poliţiei să afle cine a ucis-o pe Alex.

Vocea îi suna strident.

— Da, ştiu. Nu e nevoie să ţipi, n-am probleme cu auzul. Sunt pe deplin conştientă că nu-i treaba mea, însă în primul rând, am fost deja implicată datorită familiei sale, iar în al doilea rând, noi două am fost chiar foarte apropiate la un moment dat şi, în al treilea rând, îmi este greu să

uit întreaga poveste, de vreme ce eu am fost cea care a găsit-o moartă în cadă.

Erica omise să îi spună lui Dan despre carte. Într-un fel, mereu suna mult mai crud atunci când o spunea cu voce tare. De asemenea, considera că Dan reacţionase un pic cam exagerat, însă el îşi făcuse dintotdeauna griji pentru ea. Trebuia să admită că nu suna prea inteligent să umble prin casa lui Alex, având în vedere circumstanţele.

— Erica, promite-mi că vei lăsa totul baltă.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o forţă să îl privească. Ochii lui senini erau neobişnuit de glaciali.

— Nu vreau să ţi se întâmple nimic, iar dacă o să continui să îţi bagi nasul, mă tem că vei ajunge implicată până peste cap. Las-o aşa cum e.

Dan o strânse şi mai tare de umeri în timp ce o privi în ochi. Erica deschise gura pentru a răspunde, consternată fiind de reacţia lui, însă înainte de a apuca să spună ceva, auzi vocea Pernillei de sus de pe ponton.

— Văd că vă place să vă giugiuliţi.

Glasul ei avea o răceală pe care Erica nu o mai auzise vreodată. Ochii îi scânteiau şi îşi încleşta şi descleşta mâinile întruna. Amândoi îngheţară; mâinile lui Dan erau încă pe umerii Ericăi. Într-o clipă, de parcă s-ar fi ars, el îşi trase mâinile şi stătu drept.

— Bună, dragă. Ai terminat mai repede astăzi? Erica tocmai venise cu o mică gustare de prânz şi voia să stăm puţin de vorbă.

Dan trăncăni mai departe, iar Erica se uită cu uimire când la unul, când la altul. Pernilla era de nerecunoscut. O fixa cu o privire plină de ură. Mâinile îi erau atât de încleştate încât articulaţiile degetelor i se albiseră, iar pentru o clipă Erica se întrebă dacă avea de gând să o atace. Nu ştia ce se întâmplă. Trecuseră ani şi ani de când puseseră la punct lucrurile în legătură cu ea şi Dan. Pernilla ştia că nu mai aveau sentimente unul pentru

celălalt sau cel puţin asta credea Erica. Acum nu mai era sigură. Întrebarea era cine pricinuise această reacţie? Se uită când la Dan, când la Pernilla. O tăcută luptă pentru putere avea loc, iar Dan părea că pierde. Erica nu mai avea ce spune şi decise că ar fi mai bine să plece pe nesimţite şi să îi lase să clarifice lucrurile singuri.

Adună în grabă ceştile şi termosul, apoi le puse în coş. Când coborî pe ponton, auzi cum vocile agitate ale lui Dan şi Pernilla spărgeau tăcerea.

4.

Era nespus de singur. Lumea era goală şi rece fără ea, iar el nu putea face nimic pentru a înmuia frigul. Durerea fusese mai uşor de suportat atunci când o putea împărţi cu ea. După ce ea dispăru, fu ca şi cum trebui să îndure suferinţa amândurora, iar asta era mai mult decât îşi imaginase că poate suporta. Se târa de-a lungul zilelor minut cu minut, secundă cu secundă. Realitatea din afara lui nu exista; nu îi mai rămăsese decât certitudinea că ea dispăruse pentru totdeauna.

Vina trebuia împărţită în mod egal şi între cei vinovaţi. El nu avea de gând să o poarte singur pe toată. Nicicând nu intenţionase să o poarte singur.

Îşi privi mâinile. Cât putea urî acele mâini. Purtau în ele atât frumuseţe, cât şi moarte – o incompatibilitate cu care se obişnuise să trăiască. Doar atunci când o dezmierdase pe ea, mâinile lui fuseseră cu desăvârşire bune. Pielea lui peste a ei alungase tot răul, îl forţase să se retragă pentru o vreme, în acelaşi timp, îşi alimentaseră unul altuia dorinţa secretă. Dragoste şi moarte, ură şi viaţă. Contrarii care îi transformaseră în molii ce zburau în cercuri, din ce în ce mai aproape de flacără. Ea arsese prima.

Simţi căldura focului în ceafă. Se apropia.

Era obosită. Obosită să cureţe mizeria altora. Obosită de existenţa ei nefericită. Zilele se succedau la fel. Obosise să poarte vina ce o împovăra zi de zi. Obosise să se trezească în fiecare dimineaţă şi să se culce în fiecare noapte, întrebându-se ce făcea Anders.

Vera puse cafeaua la fiert pe plită. Ticăitul ceasului din bucătărie era singurul sunet ce putea fi

auzit. Şezu la masa din bucătărie aşteptând să fie gata cafeaua.

Îşi petrecuse ziua făcând curăţenie în casa familiei Lorentz. Aceasta era atât de mare, încât îi luă toată ziua. Uneori îi lipseau vremurile de demult. Îi lipsea siguranţa de a merge la acelaşi loc de muncă, statutul ce venea odată cu faptul că era menajera celei mai bogate familii din nordul regiunii Bohuslän. Însă nu tot timpul o încercau asemenea sentimente. De cele mai multe ori era bucuroasă că nu mai trebuia să meargă acolo zilnic. Că nu mai era nevoie să se ploconească în faţa lui Nelly Lorentz. Femeia pe care o ura mai mult decât orice altceva pe lume. Şi cu toate acestea, Vera continuase să lucreze pentru ea, an de an, până când timpul o prinse în sfârşit din urmă. Menajerele nu mai erau la modă. Pentru mai mult de treizeci de ani îşi plecase privirea şi murmurase „da, mulţumesc, doamnă Lorentz, fireşte, domnule Lorentz, imediat, doamnă Lorentz", în acelaşi timp reprimându-şi dorinţa de a-şi pune mâinile puternice în jurul gâtului fragil al lui Nelly şi de a strânge până când femeia aceea înceta să mai respire. Uneori dorinţa fusese într-atât de copleşitoare încât îşi ascunsese mâinile sub şorţ pentru ca Nelly să nu vadă cât de tare tremurau.

Cafeaua fierbea. Cu un efort, Vera se ridică şi îşi îndreptă spatele înainte de a lua o ceaşcă veche şi a-şi turna cafea în ea. Ceaşca era ultima piesă din serviciul de nuntă primit de la părinţii lui Arvid atunci când se căsătoriseră. Era porţelan danez fin. Un fundal alb cu flori albastre care abia dacă îşi pierduse din culoare de-a lungul anilor. Acum această ceaşcă era ultima piesă rămasă. Când Arvid trăia, nu foloseau serviciul decât la ocazii speciale, însă după moartea lui nu mai văzuse rostul să facă diferenţa între o zi obişnuită şi una de sărbătoare. Uzura îşi spusese cuvântul de-a lungul anilor, distrugând o parte, iar pe restul le

zdrobise Anders într-o criză de delir cu mai mult de zece ani în urmă. Această ultimă ceaşcă era comoara ei cea mai de preţ.

Sorbi cafeaua cu plăcere. Când mai rămaseră doar câteva picături, turnă cafeaua în farfurioară şi o bău cu o bucată de zahăr între dinţi pentru a filtra cafeaua prin ea. Picioarele îi erau obosite şi o dureau după o zi de muncă; le propti sus pe scaunul din faţa ei, pentru o uşoară alinare.

Casa era mică şi simplă. Aici trăia de aproape patruzeci de ani şi aici intenţiona să rămână până în ziua când avea să moară. De fapt, nu era o locuinţă foarte practică. Casa era situată sus, pe un deal abrupt şi deseori trebuia să se oprească pentru a-şi trage sufletul în timp ce urca. De asemenea, era mult mai deteriorată decât părea şi arăta părăginită şi şubredă atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Amplasarea era destul de bună pentru a putea lua bani frumoşi dacă ar fi vândut-o şi s-ar fi mutat în schimb într-un apartament, însă gândul nu îi trecuse niciodată prin minte. Prefera să lase casa să putrezească în jurul ei decât să se mute. Aici locuise cu Arvid, la urma urmei, acei puţini ani fericiţi ai mariajului lor. Patul din dormitor era locul unde dormise pentru prima dată în altă parte decât în casa părintească. În acelaşi pat fusese conceput Anders. Iar atunci când fusese însărcinată şi nu putuse sta în altă poziţie decât pe o parte, Arvid se strecurase aproape de ea şi se întinsese în spatele ei, mângâindu-i pântecul. La ureche îi şoptise vorbe despre cum avea să fie viaţa lor împreună. Despre toţi copiii ce vor creşte în casa lor. Toate râsetele fericite ce le vor umple casa în anii următori. Iar când vor îmbătrâni, şi copiii se vor muta, vor sta în balansoare în faţa şemineului şi vor vorbi despre viaţa minunată pe care au trăit-o împreună. Aveau douăzeci de ani pe atunci, şi erau incapabili să-şi imagineze ce îi aştepta.

La această masă din bucătărie stătuse când primise vestea. Sergentul Pohl bătuse la uşa de la

intrare cu şapca în mână, şi de cum îl văzu, ea ştiu ce avea să urmeze, îşi ţinuse degetul peste buze pentru a-l împiedica să vorbească, şi în schimb îi făcu semn să intre în bucătărie. Merse legănându-se în urma lui, fiind în luna a noua de sarcină, şi făcu un ibric de cafea, încet şi cu mişcări precise. În timp ce aşteptau să fiarbă cafeaua, ea stătuse cu privirea aţintită asupra omului aflat la celălalt capăt al mesei. Acesta nu îndrăznea să o privească. În schimb, îşi lăsa privirea să rătăcească pe pereţi şi se trăgea de guler. Abia atunci când avură amândoi în faţă câte o ceaşcă de cafea fierbinte, aburindă, îi făcu semn sergentului să continue. Ea însăşi nu rostise încă niciun cuvânt. Ascultă în mintea ei un zumzăit care deveni din ce în ce mai răsunător. Văzu gura sergentului mişcându-se, însă niciun cuvânt nu penetră vacarmul din capul ei. Nu avu nevoie să audă. Ştiu că Arvid era acum pe fundul mării, legănându-se odată cu algele. Niciun cuvânt nu avea să schimbe asta. Niciun cuvânt nu putea să risipească norii ce se adunaseră pe cer, întunecând totul.

Vera oftă acum, stând la masa din bucătărie, mulţi ani mai târziu. Alţii care pierduseră persoane dragi spuseseră că imaginea lor pălise odată cu trecerea anilor. Pentru ea fusese exact invers. Imaginea lui Arvid devenea din ce în ce mai clară; uneori îl vedea atât de limpede în faţa ei încât simţea durerea precum o chingă de fier în jurul inimii. Faptul că Anders era leit lui părea atât un blestem, cât şi o binecuvântare. Ştia că dacă Arvid ar fi fost în viaţă, nenorocirea nu s-ar fi petrecut. El fusese reazemul ei; cu el alături ar fi putut să fie atât de puternică precum ar fi trebuit.

Vera tresări când sună telefonul. Era atât de adânc cufundată în vechi amintiri că ţârâitul ascuţit al telefonului o surprinse neplăcut. Trebui să îşi coboare picioarele de pe scaunul unde înţepeniseră. Apoi merse şontâc-şontâc până la telefonul de pe hol.

— Mamă, sunt eu.

Anders îşi îngâna cuvintele, iar după atâţia ani, ea ştiu exact în ce stadiu de ameţeală era. Cam la mijlocul drumului înainte a-şi pierde complet cunoştinţa. Oftă.

— Da, Anders. Cum îţi merge?

El ignoră întrebarea. Avuseseră nenumărate conversaţii de felul ăsta.

Vera se putu vedea în oglinda de pe hol, stând cu receptorul la ureche. Oglinda era veche şi uzată, cu pete negre pe sticlă; se gândi cât de mult semăna cu oglinda aceea. Părul îi era neîngrijit şi cărunt, cu câteva nuanţe mai închise pe ici, pe colo. Îşi pieptăna mereu părul pe spate şi îl tundea singură cu foarfecele de unghii, în faţa oglinzii din baie. Faţa brăzdată de riduri adânci purta urmele anilor de suferinţă. Hainele i se potriveau înfăţişării: aproape lipsite de culoare, însă practice, de cele mai multe ori gri sau verzi. Anii de trudă şi o lipsă de interes pentru mâncare o împiedicaseră să devină corpolentă precum multe alte femei de vârsta ei. În schimb, părea vânoasă şi puternică. Precum un cal de bătaie.

Brusc, înregistră ceea ce spunea Anders la celălalt capăt al firului şi îşi luă privirea de la oglindă, şocată.

— Mamă, afară sunt maşini de poliţie. E o escortă al naibii de mare. Probabil mă caută pe mine. Sigur asta e. Ce naiba să fac?

Vera auzea cum glasul îi devenea tot mai febril; panica lui creştea cu fiecare silabă. Un fior de gheaţă i se răspândi prin corp. În oglindă văzu că degetele care ţineau receptorul i se albiseră.

— Să nu faci nimic, Anders. Doar aşteaptă acolo. Vin imediat.

— Bine, dar grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Nu aşa apare poliţia, mamă, de regulă vin într-o singură maşină. Acum sunt trei maşini afară, cu toate luminile albastre şi sirenele pornite. La naiba...

— Anders, ascultă-mă acum. Inspiră adânc şi calmează-te. Pun jos receptorul şi vin acolo cât pot de repede.

Putu să audă că îl calmase puţin, însă imediat ce închise telefonul, îşi aruncă haina pe ea şi fugi pe uşă, fără să o mai încuie.

Traversă parcarea, dincolo de staţia de taxi şi merse pe scurtătura din spatele platformei de încărcare de la magazinul mixt Eva. Fu nevoită să încetinească după aceea, şi îi trebuiră aproape zece minute pentru a ajunge la clădirea cu apartamente unde locuia Anders.

Ajunse acolo la timp pentru a vedea doi poliţişti mătăhăloşi escortându-l în cătuşe. Un ţipăt i se adună în piept, însă îl înăbuşi atunci când văzu toţi vecinii stând la ferestre ca nişte vulturi băgăcioşi. În niciun caz nu avea de gând să le ofere un spectacol şi mai mare decât cel la care asistaseră deja. Mândria era tot ce îi rămăsese. Vera ura bârfele care ştia că se ţineau ca scaiul de ea şi de Anders. Mereu se şuşotea pe la colţuri, iar acum aveau subiecte noi. Ştia ce urmau să spună: „Sărmana Vera, întâi soţul i se îneacă, apoi fiul îşi distruge viaţa cu băutura. Iar ea e o femeie aşa de cumsecade”. Da, ştia exact ce se spunea. Dar de asemenea ştia că avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a limita pagubele. Pur şi simplu nu putea ceda acum. Atunci totul s-ar prăbuşi precum un castel de cărţi de joc. Vera se întoarse către cel mai apropiat ofiţer de poliţie, o femeie blondă, măruntă, căreia Vera consideră că nu i se potrivea aspra uniformă de poliţie. Încă nu se obişnuise cu timpurile astea moderne în care femeile puteau avea orice ocupaţie doreau.

— Sunt mama lui Anders Nilsson. Ce se întâmplă aici? Unde îl duceţi?

— Din nefericire, nu vă pot oferi niciun fel de informaţie. Va trebui să verificaţi la secţia de poliţie din Tanumshede. Acolo îl duc în arest.

Inima i se strânse cu fiecare cuvânt. Înţelese că de data aceasta nu era vorba despre o încăierare la beţie. Maşinile de poliţie începură să plece una după cealaltă. În ultima îl văzu pe Anders stând între doi ofiţeri. Acesta se întoarse atunci când se puseră în mişcare şi o privi până când maşina se făcu nevăzută.

Patrik văzu maşina în care se afla Anders Nilsson plecând spre Tanumshede. Mobilizarea poliţiei fusese cam exagerată, după părerea lui. Însă Mellberg dorise spectacol, aşa că fusese spectacol. Fuseseră chemate întăriri din Uddevalla pentru a asista la arestare. În opinia lui Patrik, singurul rezultat fusese acela că, din cei şase oameni prezenţi, pentru cel puţin patru dintre ei fusese o pierdere de timp.

O femeie încă stătea în parcare, uitându-se lung după maşinile de poliţie.

— Mama făptaşului, spuse sergentul-major Lena Waltin de la poliţia din Uddevalla, care rămăsese de asemenea în urmă pentru a-l ajuta pe Patrik să percheziţioneze apartamentul lui Anders Nilsson.

— Ştii prea bine, Lena – nu este „făptaş” până nu e găsit vinovat şi condamnat. Până atunci e la fel de inocent ca noi toţi.

— Tare mă îndoiesc. Aş paria salariul pe un an că este vinovat.

— Dacă ai fi atât de sigură, atunci ai paria mai mult decât o sumă atât de neglijabilă.

— Ha, ha, foarte amuzant. Să glumeşti cu un poliţist despre salariul său e ca şi cum ai pune piedică unui olog, pentru numele lui Dumnezeu.

Patrik fu nevoit să aprobe.

— Bun, nu văd ce mai aşteptăm. Mergem?

Văzu că mama lui Anders încă stătea acolo, uitându-se după maşinile de patrulă, deşi dispăruseră de mult. Îi păru sincer rău pentru ea şi se gândi un moment să meargă să-i spună câteva

vorbe de consolare. Însă Lena îl trase de mânecă şi făcu semn către intrarea în clădire. El oftă, ridică din umeri şi o urmă înăuntru pentru a executa mandatul de percheziţie.

Încercară uşa de la apartamentul lui Anders Nilsson. Era descuiată şi putură intra direct în hol. Patrik se uită împrejur şi oftă pentru a doua oară într-un minut. Apartamentul era într-o stare jalnică şi se întrebă cum ar putea găsi vreun indiciu interesant în mizeria aceea. Călcară peste sticlele goale din hol şi cercetară camera de zi şi bucătăria.

— La naiba.

Lena dădu din cap, dezgustată.

Scoaseră din buzunar mănuşi subţiri de cauciuc şi le traseră pe mâini. Printr-un acord tacit, Patrik începu să verifice camera de zi, în vreme ce Lena se ocupă de bucătărie.

Faptul de a se afla în camera de zi a lui Anders Nilsson îi dădea nişte sentimente contradictorii. Murdară, plină de gunoaie, fără mobilă şi obiecte personale, arăta precum un clasic cuib de beţivan. Iar Patrik văzuse multe de-a lungul anilor săi în poliţie. Însă niciodată nu fusese în apartamentul unui beţiv unde pereţii să fie acoperiţi cu opere de artă. Tablourile erau atât de aproape unele de altele, încât acopereau complet pereţii, de la un metru deasupra podelei până sus înspre tavan. Era o explozie de culoare care îi obosea ochii şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a-şi ridica mâna în dreptul lor pentru a-i proteja. Tablourile erau abstracte, pictate doar în culori calde, şi îl izbiră pe Patrik precum o lovitură în stomac. Senzaţia era atât de puternică încât trebui să se chinuie pentru a sta drept. Fu nevoit să facă un efort pentru a se întoarce cu spatele la tablouri fiindcă acestea păreau gata să sară asupra lui de pe pereţi.

Începu să se uite cu grijă printre lucrurile lui Anders. Nu prea era mult de văzut. Timp de o clipă, Patrik se simţi foarte recunoscător pentru

viaţa privilegiată pe care o ducea, în comparaţie cu ce vedea aici. Propriile sale probleme părură dintr-odată neînsemnate. Îl fascina faptul că dorinţa de supravieţuire a oamenilor era atât de puternică încât, în ciuda lipsei complete de calitate a vieţii, aceştia decideau totuşi să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Mai exista vreun motiv de bucurie într-o viaţă precum cea a lui Anders Nilsson? Trăise el vreodată sentimentele care dădeau rost vieţii: veselie, speranţă, fericire, exaltare? Sau totul era doar o oprire pe drumul către următoarea duşcă de alcool?

Patrik cercetă încăperea în amănunt. Pipăi salteaua pentru a vedea dacă era ceva ascuns înăuntru, trase afară sertarele din singurul dulap şi verifică dedesubt. Dădu atent jos din cui toate tablourile, unul câte unul, şi se uită în spatele lor. Nimic. Absolut nimic nu îi trezi interesul. Ieşi înspre bucătărie pentru a vedea dacă Lena avusese mai mult noroc.

— Ce mai cocină. Cum naiba poate cineva să trăiască aşa?

Cu o expresie dezgustată, Lena căută prin conţinutul unui coş de gunoi pe care îl golise pe un ziar.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă Patrik.

— Da şi nu. Am găsit câteva chitanţe în coşul de gunoi. Lista apelurilor de pe factura de telefon ar putea fi ceva demn de urmărit mai îndeaproape. Altminteri, restul pare să fie doar gunoi.

Îşi trase mănuşile de cauciuc de pe mâini cu o plesnitură.

— Tu ce zici? Gata cu munca pe ziua de azi?

Patrik se uită la ceas. Deja erau acolo de două ore, iar afară se întunecase.

— Da, se pare că nu vom avansa prea mult azi. Cum mergi acasă? Ai nevoie să te duc cu maşina?

— Am venit cu maşina mea, aşa că sunt în regulă. Mulţumesc, oricum.

Plecară din apartament cu un sentiment de uşurare, având grijă să nu îl lase în aceeaşi stare în care era când veniseră ei, adică neîncuiat.

Luminile de pe stradă erau aprinse când ieşiră şi se îndreptară spre parcare. Începuse să ningă încet în timp ce ei se aflau înăuntru, şi amândoi fură nevoiţi să dea la o parte destul de multă zăpadă de pe parbrize. Când Patrik porni cu maşina înspre benzinăria OK Q8, simţi cum ceva se ridică spre suprafaţă în mintea sa, ceva ce îl frământase toată ziua. În liniştea maşinii, singur doar cu gândurile sale, trebui să admită că ceva nu părea în regulă în legătură cu arestarea lui Anders Nilsson. Nu era încredinţat că Mellberg pusese întrebările potrivite atunci când interogase martorul, ceea ce determinase aducerea lui Anders la secţie. Poate că ar trebui să cerceteze mai bine chestiunea. În mijlocul intersecţiei de lângă benzinărie, Patrik se decise. Roti cu putere de volan şi se îndreptă către centrul localităţii Fjällbacka în loc de Tanumshede. Spera ca Dagmar Petrén să fie acasă.

Erica se gândea la mâinile lui Patrik. De obicei se uita mai întâi la mâinile şi încheieturile unui bărbat. Considera că mâinile pot fi incredibil de sexy. Nu trebuiau să fie mici, însă nici mari ca nişte lopeţi. Ci doar potrivit de mari şi puternice, fără păr, viguroase şi suple. Mâinile lui Patrik erau numai bune.

Făcu un efort să nu mai viseze cu ochii deschişi. Era inutil să se gândească la sentimente pe care până de curând le simţise doar ca pe un freamăt uşor în stomac. Şi nici măcar nu ştia cât avea să mai stea prin acele locuri. Când casa avea să fie vândută, nu va mai exista nimic să o reţină acolo, iar atunci apartamentul ei din Stockholm o va aştepta, alături de viaţa pe care o avea acolo cu prietenii ei. Aceste săptămâni petrecute în Fjällbacka aveau să fie, cel mai probabil, doar un

scurt răgaz în viaţa ei. Aşa că ar fi fost prostesc să îşi facă iluzii cu privire la un vechi prieten din copilărie.

Erica privi amurgul care începuse să se lase peste orizont, deşi nu era decât trei după-amiaza, şi oftă adânc. Era ghemuită într-un pulover mare, larg, pe care tatăl ei obişnuia să-l poarte în zilele friguroase pe mare. Îşi încălzi mâinile reci trăgându-şi peste ele mânecile lungi şi înnodându-le pe acestea împreună. În acel moment îşi plângea puţin de milă. Momentan nu părea să aibă multe lucruri care să o facă fericită. Moartea lui Alex, disputa legată de casă, Lucas, cartea care mergea greu – le simţea pe toate ca pe o piatră mare pe inimă. În plus, avea senzaţia că mai erau multe de rezolvat după moartea părinţilor ei, atât din punct de vedere practic, cât şi emoţional. În ultimele zile nu mai fusese în stare să facă ordine prin lucruri, iar prin toată casa erau saci de gunoi şi ambalaje pe jumătate pline. Şi înăuntrul ei erau spaţii pe jumătate pline, cărări întortocheate şi emoţii nedefinite.

Întreaga după-amiază se gândise la scena dintre Dan şi Pernilla la care asistase. Pur şi simplu nu o putea înţelege. Trecuse atâta vreme de când nu mai avusese vreo confruntare cu Pernilla; totul fusese clarificat de ani de zile. Cel puţin asta crezuse Erica. Aşadar, de ce reacţionase Pernilla în felul acela? O bătea gândul să îl sune pe Dan, însă nu prea îndrăznea, de teamă că Pernilla avea să răspundă la telefon. Nu putea face faţă altui conflict în acel moment, aşa că decise să nu se mai gândească la asta. O va lăsa în pace şi va spera că Pernilla doar se trezise cu faţa la cearşaf şi totul avea să treacă până la următoarea întâlnire. Şi cu toate acestea, scena continua să o frământe. Nu fusese o răbufnire oarecare din partea Pernillei; fusese ceva cu rădăcini mult mai adânci. Însă nu putu nici în ruptul capului să îşi dea seama ce anume era.

Faptul că rămăsese atât de în urmă cu cartea o stresa enorm şi decise să îşi descarce conştiinţa şi să scrie pentru o vreme. Stătu în faţa computerului în camera ei de lucru şi îşi dădu seama că, pentru a lucra, va fi nevoie să îşi scoată mâinile din căldura puloverului. La început lucrurile merseră încet, dar după o vreme simţi un avânt creator, precum şi că începe să se încălzească. Invidia scriitorii care puteau păstra o disciplină strictă de lucru. Ea trebuia să se forţeze de fiecare dată să se aşeze la masă şi să scrie. Nu de lene, ci din cauza unei frici adânc înrădăcinate că şi-ar fi pierdut abilitatea de ultima dată când scrisese ceva. Că s-ar putea să stea acolo cu degetele pe taste şi cu ochii fixaţi asupra ecranului şi nimic nu s-ar întâmpla. Ar fi doar deşertăciune, cuvintele nu ar veni, iar ea şi-ar da seama că nu va mai avea să aştearnă vreodată nicio propoziţie pe hârtie. Era o uşurare de fiecare dată când asta nu se întâmpla. Acum degetele îi fugeau pe tastatură şi scrisese mai mult de două pagini în numai o oră. După alte trei pagini, simţi că merita o recompensă şi îşi îngădui să dedice puţin timp cărţii despre Alex.

Celula de închisoare îi era tare familiară. Nu era pentru prima dată când se afla acolo. Nopţi de beţie cu vomă pe podea erau incidente cotidiene în perioadele când lucrurile mergeau rău de tot. Însă de data aceasta era diferit. De data aceasta era serios.

Stătu întins pe o parte pe patul tare, ghemuit în poziţia fetus, şi îşi rezemă capul pe mâini pentru a evita senzaţia plasticului lipindu-i-se de faţă. Fiori reci îl treceau din pricina frigului şi a lipsei de alcool din corp.

I se spusese doar că era suspectat de uciderea lui Alex. Apoi îl vârâseră în celulă şi îi spuseseră să aştepte. Ce altceva s-ar fi aşteptat să facă în acest loc friguros? Să predea cursuri de desen? Anders schiţă un zâmbet ironic.

Gândurile i se abătură plictisite, fiindcă nu avea nimic pe care să-şi oprească privirea. Pereţii erau zugrăviţi în verde-deschis peste betonul deteriorat, cu pete gri acolo unde vopseaua se exfoliase. În imaginaţia sa, îi pictă în culori îndrăzneţe. O dâră de roşu aici, una de galben acolo. Cu ochii minţii, văzu cum camera devine o suprapunere de culori intense şi abia atunci se putu concentra asupra gândurilor sale.

Alex era moartă. Acesta nu era un gând de care să poată fugi, chiar şi dacă ar fi vrut; era un fapt inexorabil. Era moartă, iar viitorul lui murise odată cu ea.

Curând vor veni după el. Îl vor târî departe. Îl vor îmbrânci cu brutalitate, îl vor batjocori, îl vor sfâşia până ce adevărul va zăcea acolo gol şi tremurând, în faţa lor. Nu îi putea opri. Nici măcar nu ştia dacă dorea ca ei să fie opriţi. Erau atâtea lucruri pe care nu le mai ştia. Nu că ar fi ştiut prea mult înainte. Puţine lucruri aveau destulă forţă pentru a străpunge aburii izbăvitori ai alcoolului. Doar Alex. Doar convingerea că ea respira acelaşi aer undeva, avea aceleaşi gânduri, simţea aceeaşi durere. Acesta fusese singurul lucru care avusese întotdeauna forţa de a-şi croi drum dincolo de, sub, peste şi în jurul aburilor înşelători care se străduiau să-i îngroape toate amintirile într-o obscuritate nemiloasă.

Picioarele începură să îi amorţească, aşa cum stătea întins pe patul de campanie, însă el ignoră semnalele corpului său şi refuză cu încăpăţânare să se mişte din acel loc. Dacă s-ar fi mişcat, ar fi putut pierde controlul asupra culorilor ce acopereau peretele şi ar fi trebuit să privească din nou pustietatea hidoasă.

În momentele de luciditate, vedea puţin din umorul, sau mai degrabă din ironia acestei situaţii. Faptul că se născuse cu o avidă nevoie de frumuseţe şi, în acelaşi timp, fusese condamnat la o viaţă în mizerie şi sărăcie. Poate că soarta lui

fusese deja scrisă în stele atunci când se născuse, poate că soarta lui fusese rescrisă în acea zi fatidică.

Măcar dacă. De multe ori gândurile i se învârtiseră în jurul acestui *„dacă”*, jucându-se cu ideea cum ar fi fost viaţa lui *dacă*. Poate o viaţă bună şi onorabilă, cu familie, o casă şi arta ca sursă de bucurie, nu de disperare. Copii jucându-se în grădina din faţa atelierului său, în vreme ce arome îmbietoare adiau dinspre bucătărie. Un peisaj idilic de Carl Larsson, cu un chenar trandafiriu încadrându-i fantasmele. Iar Alex se afla mereu în mijlocul acestui tablou. Mereu în centru, cu el precum o planetă gravitând iar şi iar în jurul ei.

Aceste închipuiri îi încălzeau mereu sufletul, însă dintr-odată imaginea caldă era înlocuită de una înfrigurată, cu tonuri albăstrui într-o atmosferă glacială. Cunoştea prea bine această imagine. Nopţi de-a rândul o putuse studia în linişte şi pace, astfel că o cunoştea până la cel mai mic detaliu. De sânge se temea cel mai mult. De roşul aflat într-un contrast atât de puternic cu albastrul. Moartea se afla de asemenea acolo, ca de obicei. Stătea la pândă pe margine, frecându-şi satisfăcută mâinile. Aşteptând ca el să facă o mişcare, să facă ceva, orice. Singurul lucru pe care îl putea face era să se prefacă a nu vedea Moartea. Să o ignore până când aceasta ar fi dispărut. Poate că atunci imaginea şi-ar fi putut recăpăta licărirea trandafirie. Poate că Alex i-ar putea zâmbi din nou, acel zâmbet care îi producea un gol în stomac. Însă Moartea era un tovarăş mult prea familiar pentru a fi ignorat. Se cunoşteau deja de mulţi ani, iar legătura nu devenise mai plăcută odată cu trecerea timpului. Chiar şi în clipele mai fericite petrecute cu Alex, Moartea intervenise între ei doi, insistentă, apăsătoare.

Liniştea din celulă era alinătoare. Putea auzi cum oamenii umblau încoace şi încolo, însă aceştia păreau atât de departe încât puteau fi într-o altă

lume. Îşi reveni din starea de visare abia atunci când auzi unul dintre sunete apropiindu-se. Paşi pe coridor, venind neîntrerupt spre uşa celulei sale. Zornăit de chei, apoi uşa se deschise brusc şi micul comisar rotofei apăru în cadrul ei. Epuizat, Anders îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi le puse pe podea. Momentul interogatoriului. De ce nu, să termine şi cu asta.

Vânătăile începură să se decoloreze destul cât să încerce să le acopere cu un strat gros de pudră. Anna îşi privi chipul în oglindă. Arăta obosit şi chinuit. Fără machiaj putea vedea clar contururile albastre sub piele. Un ochi îi era încă injectat. Părul ei blond era tern, pleoştit şi avea nevoie să i se dea o formă. Nu apucase încă să îşi facă programare la coafor; pur şi simplu nu avusese energia necesară. Toată forţa ei era dedicată asigurării nevoilor zilnice ale copiilor şi grijii de a-şi menţine fruntea sus. Cum de ajunseseră lucrurile până aici?

Îşi prinse părul într-o coadă de cal şi se îmbrăcă încet, încercând să evite mişcările care i-ar fi făcut coastele să o doară. Odinioară, el avea grijă să o lovească doar în locuri ce puteau fi acoperite de îmbrăcăminte, însă în ultimele şase luni încetase să mai fie prudent şi o plesnise peste faţă în repetate rânduri.

Însă partea cea mai rea nu erau bătăile. Ci faptul că trebuia să trăiască mereu sub ameninţarea viitoarelor lovituri, aşteptând următoarea ocazie, următorul pumn. Cel mai crud lucru era că el îşi dădea seama de asta şi se juca neîncetat cu teama ei. Îşi ridica mâna pentru a o lovi, apoi îi oferea o mângâiere şi un zâmbet. Uneori o lovea aparent fără motiv. Din senin. În mijlocul unei discuţii despre ce să cumpere pentru cină, sau ce program TV să urmărească, pumnul lui putea să cadă repede şi să o surprindă direct în stomac, în cap, pe spate sau oriunde altundeva ţintea. Apoi continua

conversaţia fără a-şi pierde nicio clipă şirul ideilor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în vreme ce ea zăcea pe podea, cu răsuflarea tăiată.

Hainele lui Lucas erau împrăştiate prin tot dormitorul; ea le ridică, una câte una, şi le agăţă pe umeraşe ori le puse în coşul de rufe. Când dormitorul fu din nou în ordine perfectă, se duse să-i verifice pe copii. Adrian dormea liniştit pe spate, cu suzeta în gură. Emma se juca în pat, iar Anna stătu pentru o clipă în uşă, privind-o. Semăna atât de mult cu Lucas. Acelaşi chip hotărât, cu linii ascuţite, şi aceiaşi ochi albaştri de gheaţă. Aceeaşi încăpăţânare.

Emma era unul dintre motivele pentru care nu putea înceta să-l iubească pe Lucas. A nu-l iubi ar fi fost precum respingerea unei părţi din Emma. El făcea parte din fiica lor şi, din această cauză, făcea parte şi din Anna. De asemenea, era un tată bun pentru copii. Adrian era încă prea mic pentru a înţelege, însă Emma îl venera pe Lucas, iar Anna pur şi simplu nu putea să o desprindă de tatăl său. Cum ar fi putut să-i desprindă pe copii de jumătate din securitatea lor, să distrugă tot ce era familiar şi important pentru ei? În schimb, trebuia să încerce să fie destul de puternică pentru ei toţi; atunci ar fi fost cu toţii în stare să treacă peste asta. Lucrurile nu stătuseră aşa la început. Lucrurile puteau sta din nou bine. Cu condiţia ca ea să fie puternică. În definitiv, el îi spusese că nu intenţionase să o lovească, că era spre binele ei, fiindcă ea nu făcuse ceea ce trebuia să facă. Dacă ar putea măcar să depună mai mult efort, dacă ar fi o soţie mai bună. Ea nu îl înţelegea, spunea Lucas. Dacă ar fi descoperit măcar ce îl făcea pe el fericit, dacă ar putea face lucrurile bine pentru ca el să nu fie mereu atât de dezamăgit de ea.

Erica nu înţelegea. Erica, în independenţa şi solitudinea ei. Curajul şi copleşitoarea, sufocanta ei solitudine. Anna simţea dispreţul din vocea Ericăi, iar asta o înnebunea. Ce ştia ea despre

responsabilitatea menţinerii unei căsnicii şi a unei familii? Despre povara atât de grea de pe umerii ei încât abia dacă mai putea sta dreaptă. Singurul lucru despre care trebuia Erica să îşi facă griji era propria sa persoană. Ea le ştiuse mereu pe toate. Grija ei maternă permanentă pentru Anna ameninţase uneori să o sufoce. Simţise privirea neobosită, cercetătoare a Ericăi urmând-o pretutindeni, când tot ce îşi dorea ea era să fie lăsată în pace. Ce contase că mama lor nu reuşise niciodată să aibă grijă de ele? Măcar îl aveau pe tata. Unu din doi nu era aşa rău. Diferenţa dintre ea şi Erica era că Anna accepta lucrurile, în vreme ce Erica încerca mereu să găsească argumente. Şi, de cele mai multe ori, Erica întorcea de asemenea întrebarea către sine şi încerca să găsească argumente înăuntrul ei. De aceea se sforţase mereu prea mult. Pe de altă parte, Anna preferase să nu se sforţeze deloc. Era mai simplu să nu se îngrijoreze, să se lase purtată de val şi să nu îşi facă planuri de viitor. De aceea simţea atâta amărăciune faţă de Erica. Îşi făcuse griji şi se neliniştise pentru sora ei mai mică, cocoloşind-o, iar din cauza asta Annei îi era şi mai greu să înfrunte adevărul şi oamenii din jurul ei. Mutarea din casa părintească fusese atât de eliberatoare. Când îl întâlnise pe Lucas, la scurt timp după aceea, crezuse că în sfârşit găsise singura persoană care să o iubească aşa cum era şi, mai presus de toate, să îi respecte nevoia de libertate.

Zâmbi amar în timp ce curăţa masa unde Lucas îşi luase micul dejun. Libertate? Nici nu mai ştia să silabisească acel cuvânt. Viaţa ei se reducea la spaţiul dinăuntrul acelui apartament. Doar copiii îi mai dădeau puţină forţă, copiii şi speranţa că, dacă ar găsi formula potrivită, răspunsul corect, atunci totul ar putea fi aşa cum fusese odată.

Închise încet capacul cutiei de unt, puse brânza într-o pungă de plastic, băgă farfuriile murdare în maşina de spălat vase şi şterse masa.

Când totul fu lustruit şi curat, Anna se aşeză pe un scaun şi se uită în jur. Singurul sunet era gânguritul naiv al fetiţei şi, pentru câteva minute Anna îşi permise să se bucure de puţină pace şi linişte. Bucătăria era luminoasă şi spaţioasă, într-o combinaţie şic de lemn şi oţel inoxidabil. Nu făcuseră deloc economie atunci când cumpăraseră aparatele de uz casnic, ceea ce însemna că Philip Starck şi Poggenpohl erau mărcile dominante. În ceea ce o privea, Anna îşi dorise o bucătărie mai intimă, însă când se mutaseră în frumosul apartament de cinci camere din Östermalm, avusese înţelepciunea să tacă.

Preocuparea Ericăi în legătură cu casa din Fjällbacka nu era problema ei. Anna nu îşi putea permite să fie sentimentală, iar banii pe care i-ar lua de pe urma vânzării casei ar putea însemna un nou început pentru ea şi Lucas. Ştia că el nu era mulţumit de slujba din Suedia şi că voia să se întoarcă la Londra; acolo considera că avea mai multe şanse de a-şi construi o carieră solidă. Pentru el, Stockholmul era o piedică. Şi, cu toate că slujba curentă îi oferea un salariu bun, excelent chiar, câştigul neaşteptat de pe urma casei din Fjällbacka, combinat cu banii pe care îi strânseseră deja, le-ar asigura achiziţia unei reşedinţe în Londra compatibilă cu statutul lor social. Era important pentru Lucas, aşa că devenise important şi pentru ea. Erica avea să se descurce bine. Nu trebuia să se întreţină decât pe sine; avea o slujbă şi un apartament în Stockholm. Casa din Fjällbacka i-ar fi servit doar ca reşedinţă de vară. Banii ar ajuta-o şi pe ea – scriitorii nu erau bogaţi, iar Anna ştia că Erica nu o ducea prea bine uneori. Avea să-şi dea seama curând că era spre binele ei. Spre binele amândurora.

Vocea ascuţită a lui Adrian se auzi dinspre camera copiilor, iar scurta ei clipă de răgaz luă sfârşit. Nu avea rost să stea şi să se consume.

Vânătăile aveau să dispară, aşa cum se întâmpla întotdeauna, iar mâine avea să fie o nouă zi.

Patrik se simţi inexplicabil de vesel şi urcă treptele două câte două spre casa lui Dagmar Petrén. Însă când fu aproape în capăt, trebui să îşi tragă sufletul, aplecându-se cu mâinile pe genunchi. Cu siguranţă nu mai avea douăzeci de ani. Iar femeia care deschise uşa categoric nu avea douăzeci de ani. Nu mai văzuse ceva atât de mic şi de zbârcit de când deschisese ultima dată o pungă cu prune uscate. Aplecată şi cocoşată cum era, abia dacă îi ajungea până la talie, iar Patrik se temu să nu se rupă în două la cea mai mică adiere. Însă ochii ce se uitară în sus către el erau limpezi şi ageri precum ai unei fetişcane.

— Nu sta acolo gâfâind, fiule. Intră şi bea o ceaşcă de cafea.

Vocea ei era surprinzător de puternică şi brusc Patrik se simţi ca un şcolar, urmând-o ascultător înăuntru. Rezistă unui impuls puternic de a face o plecăciune şi se chinui să meargă în pas de melc pentru a nu o călca pe doamna Petrén. Se opri brusc lângă uşă. Nu văzuse în viaţa lui atâţia pitici. Erau pretutindeni, pe fiecare suprafaţă disponibilă. Unii mari, unii mici, unii bătrâni, unii tineri, unii care făceau cu ochiul, unii gri. Îşi simţi mintea lucrând cu febrilitate pentru a procesa ceea ce vedea.

— Ce părere ai? Nu-i aşa că sunt minunaţi?

Patrik nu prea ştiu ce să spună, iar după o clipă reuşi să bâlbâie o replică.

— Da, cu siguranţă. Fantastici.

Se uită neliniştit la doamna Petrén ca să vadă dacă ea remarcase că tonul vocii lui contrastase cu ceea ce rostise. Spre uimirea sa, ea îi aruncă un zâmbet şugubăţ, care îi aduse o licărire în ochi.

— Nu-ţi face griji, băiete. Îmi dau seama mult prea bine că nu prea sunt pe gustul tău, însă când

cineva îmbătrâneşte, asta implică responsabilităţi, înţelegi tu?

— Responsabilităţi?

— E de aşteptat de la persoana respectivă să dea câteva semne de excentricitate pentru a fi interesantă. Altminteri, e doar o babă tristă şi nimeni nu vrea asta, înţelegi tu?

— Dar de ce pitici?

Patrik tot nu înţelesese pe deplin. Doamna Petrén îi explică de parcă ar fi vorbit unui copil.

— Păi, vezi tu, lucrul cel mai bun este că nu-i nevoie să-i expui decât o singură dată pe an. În restul anului pot să-mi ţin casa în ordine. Apoi, mai e avantajul că aduc o droaie de copii aici de Crăciun. Şi pentru o babă ca mine, care nu are prea mulţi musafiri, e o mare bucurie când micile făpturi vin şi sună la uşă pentru a vedea piticii.

— Dar cât timp îi ţineţi expuşi, doamnă Petrén? Acum suntem în mijlocul lui februarie.

— Ei bine, încep să îi scot în octombrie şi îi pun înapoi în jurul lui aprilie. Deşi probabil înţelegi că durează o săptămână sau două să îi scot şi să îi pun înapoi.

Lui Patrik nu-i fu greu să-şi imagineze că lua mult timp. Încercă să facă un scurt calcul mental, însă mintea nu îşi revenise întru totul în urma şocului. În schimb, se întoarse către doamna Petrén şi îi adresă o întrebare directă.

— Câţi aveţi de fapt?

Răspunsul veni imediat.

— O mie patru sute patruzeci şi trei, nu, pardon, o mie patru sute patruzeci şi doi – s-a întâmplat să sparg unul ieri. Ba chiar unul dintre cei mai drăguţi, spuse doamna Petrén cu o mină tristă.

Însă îşi reveni, cu ochii licărindu-i din nou. Cu o forţă incredibilă, ea trase de mâneca lui Patrik şi aproape că îl târî până în bucătărie, unde, dimpotrivă, nu se afla niciun pitic. Patrik îşi netezi discret jacheta, însă avu sentimentul că ea l-ar fi

apucat mai degrabă de ureche dacă ar fi ajuns atât de sus.

— Vom sta aici. Unii oameni pot deveni un pic nervoşi dacă au mereu o grămadă de pitici în jur. Aici, în bucătărie, piticii sunt interzişi.

Patrik se aşeză pe bancheta tare din bucătărie după ce toate încercările lui de ajutor fură refuzate. Pregătindu-se să bea vreo nenorocită de cafea diluată, rămase cu gura căscată pentru a doua oară atunci când văzu ultramodernul aparat de cafea din oţel inoxidabil ce trona pe suprafaţa de lucru din bucătărie.

— Ce doreşti? Cappuccino? Café au lait? Poate un doppio espresso – arăţi de parcă ai avea nevoie de unul.

Patrik nu reuşi decât să dea din cap. Doamna Petrén părea să savureze uimirea lui.

— La ce te aşteptai? Vreun filtru din ’43 şi boabe râşnite de mână? Nu, doar pentru că-s o babă nu înseamnă că nu mă pot bucura de ce are viaţa mai bun de oferit. L-am primit cadou de Crăciun de la fiul meu în urmă cu câţiva ani şi trebuie să spun că e mereu în funcţiune. Uneori bătrânele din cartier fac coadă aşteptând să bea un strop.

Mângâie cu tandreţe maşinăria, care bolborosi şi fâsâi în timp ce bătu laptele într-o spumă aerată.

În timp ce cafeaua era pregătită, foitajele cele mai sofisticate apăreau, unul după altul, pe masa din faţa lui Patrik. Niciun biscuit finlandez ori vreo gogoaşă Karlsbader; în schimb, chifle cu scorţişoară, brioşe însiropate, biscuiţi cu ciocolată lipicioasă şi bezele pufoase soseau pe masă în vreme ce ochii lui Patrik deveneau din ce în ce mai mari. Tabloul îi lăsa gura apă. Doamna Petrén chicoti când îi văzu expresia de pe chip şi se aşeză în faţa lui pe unul dintre scaunele Windsor. Servi pentru amândoi câte o ceaşcă de cafea fierbinte, aromată, proaspăt preparată.

— Înţeleg că despre fata din casa de peste drum vrei să îmi vorbeşti. Ei bine, am vorbit deja cu superiorul tău şi i-am spus puţinul pe care îl ştiu.

Cu un efort, Patrik se desprinse de felia de chec în care tocmai îşi înfipsese dinţii. Trebui să îşi cureţe incisivii cu limba înainte de a putea deschide gura.

— Exact, doamnă Petrén, puteţi fi atât de amabilă încât să îmi povestiţi ceea ce aţi văzut? Apropo, vă deranjează dacă pornesc reportofonul?

Apăsă pe butonul de înregistrare şi se asigură că termină de mestecat în timp ce aştepta răspunsul.

— Nu, deloc. Ei bine, era vineri, douăzeci şi doi ianuarie, la ora şase şi jumătate. Şi te rog, nu mai fi atât de formal. Mă face să mă simt de o sută de ani.

— Cum puteţi fi atât de sigură de dată şi oră? Au trecut vreo două săptămâni de atunci.

Patrik mai luă o îmbucătură.

— Păi, vezi tu, era ziua mea, iar fiul meu şi familia lui erau aici. Am mâncat tort şi mi-au adus cadouri. Apoi au plecat chiar înainte de ştirile de la ora şase şi jumătate de pe Canalul 4, şi atunci am auzit o zarvă nemaipomenită afară. M-am năpustit la geamul ce dă în spate, spre casa fetişcanei şi atunci l-am văzut pe el.

— Pe Anders?

— Anders, pictorul, da. Era beat criţă şi stătea acolo, urlând ca un nebun şi bătând la uşă. Într-un final ea i-a dat drumul înăuntru, apoi s-a făcut linişte. Mă rog, s-ar putea ca el să fi continuat să urle, nu ştiu. E imposibil să auzi ce se întâmplă în casele astea.

Doamna Petrén observă că farfuria lui Patrik era goală, aşa că împinse spre el tava de brioşe cu scorţişoară pentru a-l tenta. El nu avu nevoie de prea multe invitaţii. Se servi repede cu una de deasupra.

— Şi sunteţi absolut sigură, doamnă Petrén, că era Anders Nilsson? Niciun dubiu din punctul acesta de vedere?

— O, sunt absolut sigură, l-aş recunoaşte oricând pe ştrengarul ăla. Obişnuia să vină la tot felul de ore, iar dacă nu era aici, atunci era cu beţivanii jos în piaţă. Niciodată nu am înţeles ce avea de-a face cu Alexandra Wijkner. Fata aceea avea clasă, trebuie să mărturisesc. Atât frumoasă, cât şi bine educată. Când era mică, venea deseori la suc şi prăjituri. Stătea chiar aici pe băncuţă, de multe ori alături de fetiţa lui Tore, cum o chema...?

— Erica, spuse Patrik cu gura plină de brioşa cu scorţişoară şi simţi o furnicătură în stomac doar rostindu-i numele.

— Erica, aşa este. Şi ea era o fată drăguţă, însă Alexandra avea ceva special. O strălucire anume. Dar apoi s-a întâmplat ceva... A încetat să mai vină pe aici şi abia dacă mai saluta. Apoi, după câteva luni, s-au mutat la Göteborg şi nu am mai văzut-o până când a început să vină aici la sfârşit de săptămână în urmă cu vreo doi ani.

— Familia Carlgren nu s-a mai întors aici?

— Nu, niciodată. Însă au păstrat casa în ordine. Veneau zugravi şi tâmplari, iar Vera Nilsson venea de două ori pe lună pentru a face curăţenie.

— Şi nu aveţi idee, doamnă Petrén, ce s-a întâmplat înainte ca familia Carlgren să se mute la Göteborg, vreau să spun, ce ar fi putut să-i schimbe comportamentul Alexandrei? Vreo ceartă în familie sau ceva de genul ăsta?

— Au fost zvonuri, bineînţeles, aici mereu sunt, însă nimic care să-mi pară credibil. Deşi mulţi oameni de-aici din Fjällbacka susţin că ştiu cam tot ce se petrece cu restul lumii, un lucru trebuie să-ţi fie clar: nimeni nu ştie vreodată cu adevărat ce se întâmplă între cei patru pereţi ai casei altcuiva. De aceea nu fac speculaţii despre

asta. Nu serveşte la nimic. Uite, mai ia o prăjitură, încă nu mi-ai gustat bezelele.

Patrik verifică şi descoperi că da, mai era un colţişor pe care l-ar putea umple cu o bezea.

— Aţi mai văzut ceva după aceea? Aţi observat când a plecat Anders Nilsson, de exemplu?

— Nu, nu l-am mai văzut în acea seară. Însă l-am văzut intrând în casă în repetate rânduri în săptămâna ce a urmat. A fost straniu, trebuie să recunosc. Din câte am auzit în oraş, ea era deja moartă atunci. Aşa că ce oare, Doamne iartă-mă, ar fi putut face acolo?

Exact la asta se gândea şi Patrik. Doamna Petrén se uită întrebător la el.

— Deci ţi-au plăcut?

— Probabil cele mai bune prăjituri pe care le-am gustat vreodată, doamnă Petrén. Cum se face că puteţi încă să scoateţi la nevoie o tavă cu prăjituri aşa, dintr-odată? Vreau să spun, am sunat cu cincisprezece minute înainte să vin aici. Trebuie să fi fost rapidă precum Superman pentru a coace toate aceste bunătăţi.

Ea savură complimentul şi clătină cu mândrie din cap.

— Timp de treizeci de ani, soţul meu şi cu mine am condus brutăria de aici din Fjällbacka, deci se presupune că am învăţat câte ceva de-a lungul anilor. Vechile obiceiuri sunt greu de schimbat, aşa că mă trezesc încă la cinci dimineaţa şi coc zilnic în cuptor. Ceea ce nu se duce la copiii şi bătrânele care vin în vizită dau păsărilor. În plus, mereu e distractiv să încerc noi reţete. Există atâtea produse moderne de patiserie care sunt cu mult mai bune decât biscuiţii aceia finlandezi uscaţi pe care îi făceam cu miile pe vremuri. Găsesc reţete în revistele cu mâncăruri, apoi le modific după cum vreau.

Făcu semn către un maldăr imens de reviste cu reţete aflate pe podea lângă băncuţă – erau de

toate, de la *Amelia Mat* la *Allt om mat*, cu numere din mai mulţi ani. Judecând după preţul per număr, Patrik bănui că doamna Petrén trebuie să fi strâns bani frumoşi de-a lungul anilor la brutărie. Avu o idee strălucită.

— Ştiţi dacă a existat vreo legătură între familiile Carlgren şi Lorentz, în afară de faptul că, după cum se ştie, Karl-Erik a lucrat pentru ei? Se frecventau, de exemplu?

— Doamne fereşte, familia Lorentz să frecventeze familia Carlgren? Nu, prietene, asta s-ar fi întâmplat doar la Paştele cailor! Nu se învârteau în aceleaşi cercuri. Faptul că Nelly Lorentz – potrivit celor auzite de mine – a apărut la pomenirea de la casa familiei Carlgren e o adevărată senzaţie, nici mai mult, nici mai puţin!

— Dar cum rămâne cu fiul? Cel care a dispărut, vreau să spun. A avut vreodată de-a face cu familia Carlgren, din câte ştiţi dumneavoastră?

— Nu, sper că nu. Obraznic băiat mai era. Mereu încerca să şterpelească foitaje pe la spatele nostru în brutărie, însă soţul meu l-a învăţat minte când l-a prins cu mâţa-n sac. Băiatul ăla a primit chelfăneala vieţii lui. Apoi, fireşte, Nelly a venit aici valvârtej să ne mustre. A ameninţat că îl va reclama pe soţul meu la poliţie. Ei bine, el i-a închis gura când i-a spus că avea martori.

— Deci nicio legătură cu familia Carlgren, din câte ştiţi dumneavoastră?

Ea clătină din cap.

— Bine, era doar un gând de-al meu, spuse Patrik. Pe lângă uciderea lui Alex, dispariţia lui Nils este probabil cel mai dramatic lucru întâmplat vreodată aici – şi nu se ştie niciodată. Uneori apar cele mai interesante coincidenţe. Nu cred să mai am alte întrebări, aşa că vreau să vă mulţumesc pentru cafea. Prăjiturile au fost extraordinar de bune, trebuie să recunosc. Voi fi nevoit să mănânc salată câteva zile.

Se lovi uşor peste stomac.

— Ei, nu ar trebui să mănânci ierburi. Eşti încă un băiat în creştere.

Patrik decise să accepte complimentul, în loc să sublinieze că la vârsta de treizeci şi cinci de ani, doar talia îi mai era în creştere. Se ridică de pe băncuţa din bucătărie, însă fu nevoit să se aşeze din nou. Avea senzaţia că stomacul îi cântărea o tonă, iar un val de greaţă i se ridică până în gât. Gândindu-se mai bine, poate nu fusese o idee atât de bună să se îndoape cu toate acele produse de patiserie.

Încercă să se uite chiorâş în timp ce trecu prin camera de zi, şi toţi cei o mie patru sute patruzeci şi doi de pitici strălucitori îi făcură cu ochiul.

Ieşirea pe uşă dură la fel de mult ca şi intrarea. Trebui să se abţină să nu meargă mai repede decât doamna Petrén. Era o bătrână vioaie, fără doar şi poate. Şi, de asemenea, un martor de încredere, iar cu mărturia sa, nu era decât o chestiune de timp până să reuşească să adauge câteva noi piese puzzle-ului şi să construiască un cap de acuzare solid împotriva lui Anders Nilsson. Pentru moment, era vorba de dovezi circumstanţiale, însă părea că respectivul caz de omucidere era ca şi rezolvat. Cu toate acestea, avea un sentiment de nelinişte în stomac, în măsura în care mai putea simţi şi altceva în afară de foitaje. Era sentimentul că soluţiile simple nu erau întotdeauna şi cele corecte.

Era minunat să poată respira aer proaspăt, care într-un fel îi calma starea de greaţă. Tocmai îi mulţumea din nou doamnei Petrén şi se întorcea să plece când aceasta îi înghesui ceva în mână înainte de a trage uşa după el. Se uită să vadă ce era. O pungă de cumpărături de la ICA, doldora cu foitaje, şi un pitic. Se apucă de stomac şi suspină.

— Ei bine, Anders, situaţia nu e prea roz.

— O, da?

— O, da – doar atât ai de spus? Eşti în rahat până la gât, în caz că nu ţi-ai dat seama de asta! Pricepi?

— N-am făcut nimic.

— Pe dracu'! Nu-mi înşira mie gogoşi. Ştiu că ai omorât-o, aşa că ai face bine să mărturiseşti şi să ne scuteşti de necazuri. Dacă mă scuteşti pe mine de necazuri, te vei scuti şi pe tine de necazuri. Pricepi ce spun eu aici?

Mellberg şi Anders stăteau în singura cameră de interogatoriu din secţia de poliţie din Tanumshede şi, spre deosebire de filmele americane cu poliţişti, nu exista un perete de sticlă prin care colegii lui să poată urmări interogatoriul. Ceea ce îi convenea de minune lui Mellberg. Să se afle singur cu persoana interogată era complet împotriva regulamentului, dar ce naiba, atâta vreme cât avea să-şi facă datoria, nimănui nu îi va păsa de vreo regulă stupidă. Iar Andres nu ceruse ca un avocat sau oricine altcineva să fie prezent, aşa că de ce ar insista Mellberg?

Încăperea era mică şi cu mobilă puţină, având pereţii goi. Singurele piese de mobilier erau o masă şi două scaune, acum ocupate de Anders Nilsson şi Bertil Mellberg. Anders se lăsase nonşalant pe spate în scaun, având mâinile împreunate în poală şi picioarele sale lungi întinse sub masă. Mellberg stătea aplecat în faţă peste jumătate de masă, cu chipul atât de aproape de Anders cât putea suporta, având în vedere că respiraţia suspectului nu mirosea chiar a mentă. Însă era destul de aproape pentru ca mici stropi de salivă să îl împroaşte în faţă pe Anders atunci când Mellberg îşi scuipa cuvintele. Anders nu se obosi să îşi şteargă faţa. Alese să pretindă că ofiţerul de poliţie nu era decât o muscă enervantă, atât de insignifiantă încât nu merita nici măcar să fie plesnită.

— Amândoi ştim că tu ai omorât-o pe Alexandra Wijkner. Ai păcălit-o să ia somniferele,

ai pus-o în cadă şi i-ai tăiat venele, apoi ai privit calm cum a sângerat până a murit. Aşa că de ce nu uşurăm noi situaţia pentru amândoi? Tu mărturiseşti, iar eu voi nota totul.

Mellberg se simţi mulţumit de ceea ce el considera un început în forţă al interogatoriului. Se aşeză pe scaun şi îşi împreună mâinile peste pântecul său mare. Aşteptă. Niciun răspuns de la Anders. Capul continua să i se aplece înainte, părul ascunzându-i orice expresie a feţei. Un spasm în colţul gurii lui Mellberg dezvălui că indiferenţa nu era ceea ce considera el cel mai bun răspuns la introducerea sa. După ce aşteptă încă puţin în tăcere, lovi cu pumnul în masă pentru a încerca să-l smulgă pe Anders din amorţeala sa. Nicio reacţie.

— Ce dracu', beţivanul naibii! Crezi că poţi scăpa dacă stai aici şi nu zici nimic? Atunci ai căzut pe mâinile poliţistului care nu trebuie, te asigur de asta. Îmi vei spune adevărul chiar dacă vom fi nevoiţi să stăm aici toată ziua!

Petele de sudoare de sub braţele lui Mellberg se măreau cu fiecare silabă rostită.

— Ai fost gelos, nu-i aşa? Am găsit câteva tablouri pe care i le-ai făcut şi e destul de evident că v-o trăgeaţi. Şi pentru a înlătura orice dubiu, am găsit de asemenea şi scrisorile tale către ea. Scrisorile tale patetice de dragoste, bolnăvicios de dulci. Isuse, ce mai rahaturi! Ce-o fi văzut la tine, oricum? Vreau să spun, uită-te la tine. Eşti jegos şi dezgustător şi n-ai nimic dintr-un Don Juan. Singura explicaţie ar fi că era vreo perversă. Că o excitau murdăria şi beţivii jegoşi şi bătrâni. Mai frecventa şi alţi beţivani din Fjällbacka sau tu erai singurul căruia îşi oferea serviciile?

Rapid ca o nevăstuică, Anders fu în picioare. Se aruncă peste masă şi îl apucă de gât pe Mellberg cu amândouă mâinile.

— Nenorocitule, te omor, poliţai împuţit ce eşti!

Mellberg încercă în zadar să-i desprindă mâinile lui Anders. Faţa îi deveni din ce în ce mai roşie, iar cuibul din păr i se desfăcu şi îi atârnă peste urechea dreaptă. De uimire, Anders slăbi strânsoarea, iar comisarul putu respira adânc. Anders se prăbuşi înapoi în scaun şi se încruntă la Mellberg.

Acesta fu nevoit să tuşească pentru a-şi recăpăta vocea.

— Să nu mai faci asta niciodată! Ai auzit? Niciodată! Acum stai locului, la naiba, sau te azvârl într-o celulă şi arunc cheia, m-auzi?

Mellberg se aşeză pe scaun, privind ţintă la Anders. Ochii lui Mellberg aveau o expresie înfricoşată, care nu fusese acolo înainte. Descoperi că frizura sa meticulos aranjată suferise o adevărată lovitură şi, cu o mişcare de rutină, îşi întoarse părul în sus, peste peticul lucios din mijlocul scalpului, încercând în acelaşi timp să pretindă că nimic nu se întâmplase.

— Acum, înapoi la treburile noastre. Aşadar, ai avut o relaţie sexuală cu victima, Alexandra Wijkner?

Anders murmură ceva în barbă.

— Scuză-mă, ce ai spus?

Mellberg se aplecă înainte peste masă, cu mâinile împreunate în faţă.

— Am spus că ne iubeam!

Cuvintele răsunară între pereţii goi. Mellberg îi aruncă lui Anders un zâmbet plin de dispreţ.

— Bine, deci vă iubeaţi. Frumoasa şi bestia se iubeau. Ce înduioşător. Deci cât timp v-aţi „iubit”, în cazul ăsta?

Anders bolborosi din nou ceva ininteligibil, iar Mellberg fu nevoit să îi ceară să repete.

— De când eram copii.

— O, înţeleg. Însă presupun că nu v-o trăgeaţi ca iepurii de când aveaţi cinci ani, aşa că permite-mi să reformulez întrebarea: de cât timp aveaţi o relaţie sexuală? De cât timp ţi-o trăgea pe şest? Cât

timp aţi dansat la orizontală? Să continui ori ai înţeles întrebarea?

Anders îl privi cu ură pe Mellberg, însă făcu un efort imens de a rămâne calm.

— Nu ştiu, când şi când de-a lungul anilor. Nu prea ştiu, nu am bifat datele în calendar.

Îşi îndepărtă nişte scame imaginare de pe pantaloni.

— Nu stătea prea mult pe aici, aşa că nu se întâmpla foarte des. De cele mai multe ori, doar o pictam. Era atât de frumoasă.

— Ce s-a întâmplat în noaptea morţii ei? A fost o ceartă între îndrăgostiţi? N-a vrut să presteze? Sau faptul că era cu burta la gură te-a înfuriat aşa de tare? Clar, asta trebuie să fi fost. Era cu burta la gură şi nu ştiai dacă era copilul tău sau al soţului ei. Probabil te-a ameninţat că îţi va face şi ţie viaţa un calvar, nu-i aşa?

Mellberg se simţi extrem de mulţumit de el însuşi. Avea convingerea că Anders era ucigaşul şi că, dacă apăsa destul de tare butoanele potrivite, va căpăta negreşit o mărturisire de la el. Fără îndoială. Apoi poliţia din Göteborg avea să îl implore să se întoarcă. Probabil aveau să îl ispitească oferindu-i o promovare şi un salariu mai mare dacă îi va ţine în şah o vreme. Îşi frecă satisfăcut pântecul şi abia atunci observă că Anders se holba la el cu ochii mari. Faţa îi era albă, golită de sânge. Mâinile îi tremurau. Când Anders îşi ridică privirea şi se uită direct la Mellberg pentru prima dată, comisarul văzu că şi buza inferioară îi tremura, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Minţi! Nu putea să fi fost însărcinată!

Nasul îi curgea, iar Anders şi-l şterse cu mâneca. Se uită la Mellberg aproape implorând.

— Înţelegi ce vreau să zic? Prezervativele nu sunt sută la sută sigure, vezi tu. Era în luna a treia, aşa că nu mă lua pe mine cu drame. Era cu burta la gură, iar tu ştii prea bine cum s-a întâmplat asta. Că ai fost tu ori soţul ei din înalta societate cel care

şi-a făcut „datoria”, ei bine, nu vom şti niciodată, nu-i aşa? E blestemul bărbaţilor, trebuie să recunosc. Eu însumi am fost aproape de a fi înhăţat de câteva ori, însă nicio boarfă nenorocită nu m-a făcut să semnez vreun act.

Mellberg râse satisfăcut.

— Nu că ar fi treaba ta, însă nu mai făcuserăm sex de mai mult de patru luni. Acum nu mai vreau să vorbesc. Du-mă înapoi în celula mea, pentru că nu mai intenţionez să spun nicio vorbă.

Anders îşi trase nasul, în timp ce lacrimile tot ameninţau să se reverse. Se lăsă pe spate în scaun, cu braţele încrucişate, şi privi cu dispreţ de sub claia sa de păr înspre Mellberg, care scoase un oftat adânc, dar aprobator.

— În regulă, vom continua peste vreo două ore. Şi ca să-ţi fie clar – nu cred o iotă din ce spui! Du-te şi gândeşte-te la asta în timp ce stai în celula ta. Data viitoare când vorbim, vreau o mărturisire completă de la tine.

Rămase stând pe scaun pentru o vreme după ce Anders fu condus spre celula sa. Beţivanul împuţit nu mărturisise. Lui Mellberg i se părea de-a dreptul incredibil, însă avea un as încă neatins în mânecă. Ultima dată când cineva o auzise pe Alexandra Wijkner fusese la şapte şi un sfert, în ziua de vineri, douăzeci şi doi ianuarie, cu exact o săptămână înainte de a fi găsită moartă. Cu acea ocazie vorbise la telefon cu mama ei timp de cinci minute şi cincizeci de secunde, conform datelor furnizate de Telia, compania de telefonie. Asta se potrivea şi cu perioada de timp indicată de medicul legist. Graţie mărturiei vecinei, Dagmar Petrén, ştia că Anders Nilsson vizitase victima nu doar în acea seară, imediat după ora şase şi jumătate, ci fusese văzut intrând în casă cu diferite ocazii de-a lungul săptămânii următoare. *Iar Alexandra Wijkner zăcea deja moartă în cadă*.

O mărturisire i-ar fi uşurat considerabil munca lui Mellberg, însă chiar şi dacă Anders s-ar

fi dovedit încăpăţânat, Mellberg se simţi sigur de faptul că va putea obţine o condamnare. Nu numai că avea declaraţia doamnei Petrén, ci de asemenea avea pe biroul său un raport despre percheziţia făcută în casa lui Alex Wijkner. Cele mai interesante erau datele obţinute în urma minuţioasei examinări a băii în care fusese găsită. Nu numai că fusese găsită în sângele coagulat de pe podea o urmă pe măsura perechii de pantofi confiscate din apartamentul lui Anders, ci fuseseră găsite şi amprentele acestuia pe corpul victimei. Nu la fel de clare cum ar fi fost pe o suprafaţă dură, regulată, însă totuşi clare şi identificabile.

Nu dorise să îşi folosească toate armele în acea zi, însă la următorul interogatoriu avea să scoată artileria grea. Şi al naibii să fie dacă atunci nu avea să-l înfunde pe nenorocit.

Mulţumit de sine, Mellberg îşi scuipă în palmă şi îşi netezi părul cu salivă.

Telefonul o întrerupse exact când tasta o relatare a conversaţiei sale cu Henrik Wijkner. Enervată, Erica îşi ridică mâinile de pe taste şi se întinse după telefon.

— Da!

Păru mult mai iritată decât intenţionase să fie.

— Alo, Patrik aici. Te deranjez?

Erica stătu dreaptă în scaun şi regretă că nu răspunsese la telefon pe un ton mai plăcut.

— Nu, absolut deloc. Stăteam aici şi scriam, şi eram atât de prinsă de ceea ce făceam încât am sărit în sus când a sunat telefonul, aşa că poate am părut un pic... Însă nu mă deranjezi deloc, vreau să spun, este în regulă...

Îşi trase o palmă peste frunte când se auzi bătând câmpii la telefon precum o fată de paisprezece ani. Era momentul să-şi vină în fire şi să-şi controleze hormonii, îşi zise. Era ridicol.

— Ei bine, sunt în Fjällbacka şi m-am gândit să văd dacă eşti acasă şi dacă aş putea să trec puţin

pe la tine.

El părea sigur pe sine şi calm, iar Erica se simţi şi mai nătângă pentru că se bâlbâise ca o adolescentă. Se uită în jos la ţinuta ei, care consta în ziua aceea dintr-un trening uşor murdar. În acelaşi timp îşi pipăi părul. Mda, exact de ce se temuse. Părul îi era prins într-un coc în vârful capului, cu şuviţe desfăcute care atârnau în toate direcţiile. Situaţia aproape că putea fi numită dezastruoasă.

— Alo, Erica – mai eşti acolo?

Patrik părea nedumerit.

— Da, da, sunt. Mi s-a părut că s-a întrerupt.

Erica îşi trase o palmă peste frunte pentru a doua oară în aproximativ zece secunde. Dumnezeule mare, ai zice că-i începătoare când vine vorba de lucruri de-astea.

— A-a-alo, Erica – mă auzi? Alo?

— Te aud, te aud. Vino pe-aici. Dar acordă-mi doar cincisprezece minute, fiindcă sunt ocupată... ăăă... scriu o secţiune foarte importantă a cărţii mele, pe care vreau să o termin întâi.

— Sigur, nicio problemă. Eşti sigură că nu te deranjez? Vreau să spun, oricum ne vedem mâine-seară, aşa că...

— Nu, absolut deloc. Sunt sigură. Doar acordă-mi cincisprezece minute.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Erica puse încet receptorul jos şi inspiră adânc, plină de nelinişte. Inima îi bătea atât de tare încât o putea auzi. Patrik era în drum spre casa ei. Patrik era în... Tresări de parcă cineva ar fi aruncat peste ea o găleată cu apă rece şi sări din scaun. El avea să fie acolo în cincisprezece minute, iar ea arăta ca şi cum nu s-ar fi spălat sau pieptănat de o săptămână. Urcă din două-n două trepte la etaj, trăgându-şi bluza de trening peste cap. Ajunsă în dormitor, se strecură afară din pantalonii de trening, alunecă şi aproape căzu în nas.

În baie se spălă la subsuoară şi îi mulţumi lui Dumnezeu că se răsese în acea dimineaţă la duş. Se stropi uşor cu parfum pe încheieturi, între sâni şi pe gât, unde îşi simţi cu degetele pulsul accelerat. Deschise brusc dulapul şi aruncă pe pat majoritatea conţinutului, până să se decidă asupra unui top simplu Filippak şi a unei fuste strâmte, negre, asortate, ce îi ajungea până la glezne. Se uită la ceas. Mai rămăseseră zece minute. Din nou în baie. Pudră, rimel, luciu de buze şi un fard de pleoape de culoare deschisă. Nu era nevoie de fard de obraz, faţa îi era deja destul de roşie. Efectul pe care dorea să îl obţină era unul proaspăt, natural, pentru realizarea căruia părea să fie nevoie de tot mai mult machiaj cu fiecare an ce trecea.

Se auzi soneria. Uitându-se o ultimă dată în oglindă, realiză panicată că părul îi era încă prins într-un coc dezordonat, ţinut la locul lui cu un elastic galben ţipător. Smulse elasticul, iar cu o perie şi puţină spumă de păr reuşi să îşi facă o coafură prezentabilă. Un nou ţârâit al soneriei, de data aceasta mai insistent, iar ea se grăbi la parter, dar se opri la mijlocul drumului pentru o secundă spre a-şi trage sufletul şi a-şi veni în fire. Cu cea mai calmă expresie pe care şi-o putu lua, Erica deschise uşa, zâmbind larg.

Degetul lui tremură puţin atunci când sună la uşă. Fusese pe punctul de a se întoarce de câteva ori şi de a-i telefona invocând cine ştie ce scuză, însă maşina aproape că se condusese singură spre Sälvik. Bineînţeles că ţinea minte unde locuia şi luase automat curba îngustă spre dreapta pe dealul dinainte de casa ei. Deşi după-amiaza nu se sfârşise, afară era deja întuneric, însă luminile de pe stradă erau destul de puternice ca să poată zări marea. Dintr-odată înţelese ce simţea Erica pentru casa părinţilor ei. Înţelese de asemenea durerea pe care trebuia că o simte la gândul pierderii acelei case. Şi realiză cât de imposibile erau sentimentele

sale pentru ea. Ea şi Anna aveau să vândă casa, iar atunci nimic nu avea să o mai ţină pe Erica în Fjällbacka. S-ar muta în Stockholm, iar un poliţist de provincie din Tanumshede nu ar face cine ştie ce impresie în comparaţie cu nişte gigolo din Stureplan. Se îndreptă abătut spre uşă, apoi sună.

Nimeni nu veni să răspundă, aşa că sună din nou. Ideea începuse să nu pară atât de bună precum şi-o imaginase el la început, când ieşise de la doamna Petrén. Pur şi simplu nu putuse rezista impulsului de a o suna pe Erica, având în vedere că era atât de aproape. Însă începuse să regrete totul din momentul în care ea răspunsese la telefon. Păruse atât de ocupată, nervoasă chiar. Ei bine, acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Pentru a doua oară, soneria răsună cu ecou prin casă.

Auzi cum cineva cobora scările. Paşii se opriră pentru un moment, apoi uşa se deschise şi iat-o pe ea, cu un zâmbet larg. Îl lăsă fără respiraţie. Nu putea înţelege cum de mereu reuşea să arate într-atât de proaspătă. Faţa îi era lipsită de orice urmă de machiaj, cu acea frumuseţe naturală pe care el o găsea cea mai atrăgătoare la o femeie. Karin nici nu îndrăznise să-şi arate faţa nemachiată, însă în ochii lui, Erica arăta atât de uimitor încât nu îşi putea imagina ceva care să o facă să fie şi mai frumoasă.

Casa arăta la fel ca pe vremuri, aşa cum şi-o amintea din vizitele lui, copil fiind. Aici, mobilierul şi casa îmbătrâniseră împreună cu demnitate. Predominau lemnul şi vopseaua albă, cu ţesături în culori deschise, albastru şi alb, ce se armonizau cu patina veche a mobilei. Ea aprinsese lumânări pentru a îndepărta întunericul iernii. Întregul loc emana calm şi linişte. O urmă pe Erica în bucătărie.

— Vrei nişte cafea?

— Da, te rog. A, şi am adus astea.

Patrik îi dădu punga cu foitaje.

— Deşi ar trebui să duc câteva înapoi la secţie. Sunt sigur că sunt destule pentru toată lumea, ba chiar mai mult.

Erica aruncă o privire în punga de plastic. Zâmbi.

— Bag de seamă că ai fost în vizită la doamna Petrén.

— Da. Şi sunt atât de plin că abia pot respira.

— O bătrânică încântătoare, nu-i aşa?

— Incredibilă. Dacă aş avea nouăzeci de ani, aş lua-o de nevastă.

Îşi zâmbiră unul altuia.

— Aşadar, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

Un moment de tăcere îi făcu pe amândoi să se simtă jenaţi. Erica turnă cafea în două ceşti, apoi puse restul într-un termos de masă.

— Haide să stăm pe verandă.

Luară primele înghiţituri, iar tăcerea nu le mai păru stânjenitoare, ci chiar plăcută. Erica stătea pe divanul de răchită în faţa lui. Patrik îşi drese vocea.

— Cum merge cu cartea?

— Bine, mulţumesc. Dar tu? Cum merge ancheta?

Patrik se gândi pentru o secundă şi decise să îi spună un pic mai mult decât ar fi trebuit. Erica era deja implicată oricum, iar el nu vedea ca asta să dăuneze cuiva.

— Se pare că am rezolvat cazul. Chiar avem un suspect în arest. Este interogat chiar acum, iar dovezile sunt pe cât se poate de solide.

Erica se aplecă în faţă cu o mină iscoditoare.

— Cine e?

Patrik ezită pentru o secundă.

— Anders Nilsson.

— Deci până la urmă a fost Anders. Ciudat, dar mi se pare că ceva nu se potriveşte.

Patrik înclina să fie de acord cu ea. Pur şi simplu erau prea multe iţe ce nu puteau fi

descurcate prin arestarea lui Anders. Însă dovezile materiale de la locul crimei şi declaraţiile martorilor – conform cărora el fusese în casă nu doar cu puţin înainte de momentul uciderii lui Alex, ci şi în repetate alte ocazii după ce ea fusese omorâtă nu lăsau loc de îndoială. Şi totuşi...

— Ei bine, atunci presupun că s-a terminat. Ciudat, credeam că mă voi simţi mai uşurată. Cum rămâne cu articolul pe care l-am găsit? Mă refer la cel despre dispariţia lui Nils. Ce legătură are cu toate astea, dacă Anders este criminalul?

Patrik ridică din umeri şi îşi înălţă mâinile, cu palmele în sus.

— Chiar nu ştiu, Erica. Nu ştiu. Poate că nu a avut nimic de-a face cu crima. Pură coincidenţă. În orice caz, nu mai are rost să răscolim totul. Alex şi-a luat secretele cu ea în mormânt.

— Şi copilul pe care îl aştepta? Era al lui Anders?

— Cine ştie? Al lui Anders, al lui Henrik... Nu ştiu mai multe decât tine. Chiar mă întreb ce i-o fi adus împreună pe ei doi. Apropo de cupluri ciudate. E adevărat că oamenii au legături extraconjugale, însă Alexandra Wijkner şi Anders Nilsson? Vreau să spun, îmi vine greu să cred că el ar putea atrage vreo femeie în patul lui, iar Alexandra Wijkner era... ei bine, al naibii de drăguţă, nici nu ştiu cum altfel să o descriu.

Pentru un moment, lui Patrik i se păru că vede un rid formându-se între sprâncenele Ericăi, însă în secunda următoare acesta dispăru, iar ea rămase la fel de politicoasă şi agreabilă ca întotdeauna. Erica tocmai deschise gura pentru a spune ceva, când melodia unei reclame la îngheţată se auzi dinspre hol. Amândoi tresăriră.

— E mobilul meu, spuse Patrik. Scuză-mă o clipă.

Se năpusti spre hol pentru a răspunde, iar după ce răscoli prin buzunarul jachetei, scoase mobilul.

— Patrik Hedström. Hmm... În regulă... Înţeleg... Ei bine, înseamnă că am luat-o din nou de la capăt. Mda, ştiu. A, deci a spus asta? Ei bine, nu aveai cum să ştii. În regulă, comisare, ne vedem mai târziu.

Îşi închise telefonul cu un clic hotărât şi se întoarse la Erica.

— Pune o jachetă pe tine şi hai să facem o plimbare.

— Unde?

Erica îi aruncă o privire întrebătoare, cu ceaşca de cafea la buze.

— Există informaţii noi despre implicarea lui Anders. Se pare că va trebui să îl ştergem de pe lista suspecţilor.

— Serios? Dar unde mergem?

— Amândoi am simţit că ceva nu era în regulă în toată treaba asta. Tu ai găsit articolul despre dispariţia lui Nils acasă la Alex şi poate că mai sunt şi alte lucruri de depistat acolo.

— Dar poliţia nu a cercetat deja casa?

— Bineînţeles, dar nu sunt sigur dacă am căutat ceea ce trebuia. Vreau doar să verific o idee de-a mea. Haide.

Patrik era deja la jumătatea drumului spre ieşire. Erica fu nevoită să îşi tragă repede pe ea o jachetă şi să fugă după el.

Casa părea mică şi dărăpănată. Nu putea înţelege că unii oameni trăiau aşa. Că puteau duce o existenţă atât de mohorâtă şi de cenuşie, atât de sărăcăcioasă. Însă aşa era viaţa. Unii erau bogaţi, alţii erau săraci. Nelly mulţumi stelei sale norocoase că aparţinea primei categorii, şi nu celei din urmă. Nu era în firea ei să fie săracă. O femeie ca ea era făcută pentru blănuri şi diamante.

Femeia care deschise uşa probabil că nu văzuse în viaţa ei un diamant veritabil. Totul la ea era cenuşiu şi maro. Nelly privi dezgustată cardiganul ponosit al Verei şi mâinile crăpate ce îl

ţineau închis peste pieptul ei. Vera nu spuse nimic, doar stătu în uşă.

După ce se uită agitată în jurul ei, Nelly vorbi în sfârşit.

— Ei bine, ai de gând să mă pofteşti înăuntru, sau vrei să stăm aici toată ziua? Sunt sigură că nici tu, nici eu nu dorim să mă vadă cineva vizitându-te, am dreptate?

Vera tot nu spuse nimic, ci doar se dădu îndărăt către hol pentru ca Nelly să poată intra.

— Avem de vorbit, noi două, nu-i aşa?

Nelly îşi scoase elegant mănuşile pe care le purta mereu afară, şi se uită prin casă cu silă. Holul, camera de zi, bucătăria, şi un mic dormitor. Vera merse în urma ei cu privirea aţintită în jos. Camerele erau întunecate şi jalnice. Tapetul nu mai era de mult ca în vremurile lui bune. Nimeni nu se preocupase să îndepărteze linoleumul, pentru a scoate la vedere podelele de lemn, aşa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor cu case vechi. Însă totul era lună. Fără murdărie pe la colţuri, doar o tristeţe deprimantă care se impregnase din podea şi până-n tavan.

Nelly se aşeză cu precauţie pe marginea vechiului fotoliu din camera de zi. Ca şi cum ea ar fi fost cea care locuia acolo, îi făcu semn Verei să ia loc pe divan. Vera se supuse, aşezându-se şi ea pe margine. Nu scoase niciun sunet, însă mâinile îi tremurau fără astâmpăr în poală.

— E important să ţinem totul secret în continuare. Înţelegi asta, nu-i aşa?

Vocea lui Nelly era insistentă. Vera aprobă din cap, ţinându-şi privirea în jos.

— Ei bine, nu pot spune că îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Alex. A primit ceea ce merita şi cred că vei fi de acord cu mine în legătură cu asta. Uşuratica aia avea să o sfârşească prost mai devreme sau mai târziu, dintotdeauna am ştiut asta.

Reacţia Verei fu să-i arunce o privire lui Nelly, însă tot nu scoase niciun cuvânt. Nelly simţi un adevărat dispreţ pentru această femeie jalnică, simplă, care nu părea să aibă niciun gram de voinţă rămas în trupul său. Clasa muncitoare tipică, cu privirea ei abătută. Nu că ar fi considerat că trebuie să fie altfel, însă tot nu putea să simtă altceva decât dispreţ faţă de aceşti oameni fără clasă, fără stil. Lucrul care o enerva cel mai mult era că depindea de Vera Nilsson. Însă indiferent cât ar fi costat, trebuia să se asigure de tăcerea Verei. Funcţionase înainte şi avea să funcţioneze din nou.

— Este regretabil că lucrurile au luat întorsătura pe care au luat-o, însă acum e cu atât mai important să nu facem nimic pripit. Totul trebuie să continue ca şi înainte. Nu putem schimba trecutul şi nu avem de ce să spălăm acum rufele murdare în public.

Nelly îşi deschise geanta, scoase un plic alb şi îl puse pe măsuţa de cafea.

— Uite o mică atenţie care să îţi sporească puţin bugetul. Haide, ia-o.

Nelly împinse plicul către ea. Vera nu îl ridică, doar se uită fix la el.

— Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârşit aşa cu Anders. Poate e chiar cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Vreau să spun, nu-i prea mult alcool de băut prin închisoare.

Nelly înţelese imediat că mersese prea departe. Vera se ridică încet de pe divan şi cu un deget tremurând, arătă înspre uşa de la intrare.

— Ieşi afară!

— Hai, hai, Vera dragă, nu trebuie să...

— Afară din casa mea! Anders nu va merge la închisoare, iar tu îţi poţi lua banii tăi murdari şi te poţi duce dracului, căţeaua naibii! Ştiu exact de unde vin oamenii ca tine şi nu contează cât parfum încerci să torni peste el. Mirosul de rahat tot acolo e!

Nelly se făcu mică văzând ura intensă din ochii Verei. Pumnii îi erau încleştaţi şi stătea dreaptă, uitându-se direct în ochii lui Nelly. Întregul corp părea să-i tremure din cauza anilor de furie reprimată. Nici urmă din slugărnicia afişată până atunci, iar Nelly începu să simtă că situaţia îi scapă de sub control. Apropo de exagerări! Nu făcuse altceva decât să spună adevărul. Puţin adevăr nu făcea rău nimănui. Se grăbi către uşă.

— Ieşi afară şi să nu-ţi mai văd vreodată faţa pe-aici!

Vera aproape că o fugări afară din casă şi, chiar înainte de a trânti uşa, aruncă plicul afară. Nelly fu nevoită să se aplece greoi pentru a-l ridica. Cincizeci de mii nu era ceva de lăsat pe jos, indiferent cât de umilitor fu să-i vadă pe vecini trăgându-şi perdelele într-o parte. Aceştia o urmăriră cum practic se târî în pietriş. Ce femeie nerecunoscătoare! Ei bine, Vera avea probabil să dea dovadă de mai multă umilinţă atunci când o să rămână fără bani şi nimeni n-o s-o mai angajeze ca femeie de serviciu. Slujba ei la reşedinţa Lorentz cu siguranţă luase sfârşit şi probabil că nu ar fi prea greu să le pună capăt şi celorlalte slujbe. Nelly avea să se asigure că, până va termina cu ea, Vera va veni în genunchi la biroul de ajutor social. Nimeni nu o insulta pe Nelly Lorentz fără consecinţe.

Avea senzaţia că merge prin apă. Membrele îi erau grele şi rigide după noaptea petrecută în patul de campanie din închisoare, iar mintea îi vâjâia din cauza nevoii de alcool. Anders se uită prin apartament. Podeaua era plină de urme de la bocancii poliţiştilor care umblaseră încolo şi încoace. Însă lui abia de îi păsa. Puţină mizerie pe la colţuri nu îl deranjase niciodată.

Luă din frigider un bax de şase beri şi se trânti pe salteaua din camera de zi. Lăsându-se pe cotul stâng, deschise berea cu mâna dreaptă şi luă

cu lăcomie înghiţituri lungi până când cutia fu goală, până la ultima picătură. Apoi o azvârli cu boltă prin camera de zi. Cutia ateriză cu un zăngănit pe podea în colţul îndepărtat. Cu nevoia sa cea mai acută potolită pentru moment, se întinse pe saltea cu mâinile strânse la ceafă. Îşi fixă privirea asupra tavanului cufundându-se în amintiri de odinioară. Doar în trecut reuşise uneori să găsească puţină alinare pentru sufletul său. Între aceste scurte momente în care se lăsa în voia amintirilor despre zile mai bune, durerea îi străpungea inima cu o neîncetată intensitate. Îl uimea faptul că întâmplări de altădată puteau fi simţite în acelaşi timp îndepărtate şi apropiate.

În amintirea lui, soarele era mereu strălucitor. Asfaltul atins cu picioarele goale se simţea cald, iar buzele lui erau încă sărate de la înotatul în ocean. În mod straniu, nu îşi putea aminti nimic altceva cu excepţia verii. Fără ierni. Fără zile cu nori. Fără ploaie. Doar lumina soarelui pe un cer de un albastru curat şi o uşoară adiere ce încreţea oglinda strălucitoare a mării.

Alex în rochiile ei uşoare de vară, ce i se lipeau de picioare. Părul ei, pe care refuza să şi-l taie, aşa că îi atârna blond şi drept până la brâu. Uneori putea să îşi amintească atât de intens parfumul ei, încât îl simţea în nări, trezindu-i nostalgii. Căpşuni, apă sărată, şampon din plante. Uneori amestecate cu un miros de năduşeală deloc neplăcut, în vreme ce ei se întreceau cu bicicletele ori se căţărau pe pantele stâncoase până când le cedau picioarele. Atunci stăteau întinşi pe spate, pe culmea Veddeberget, cu picioarele îndreptate spre mare şi cu mâinile împreunate pe stomac. Alex în mijloc între ei doi, cu părul împrăştiat şi cu privirea înspre cer. Cu rare, preţioase ocazii, ea le lua mâinile într-ale ei şi parcă pentru o clipă erau unul, şi nu trei.

Aveau grijă să nu fie văzuţi de nimeni împreună. Asta ar fi distrus magia. Vraja ar fi luat

sfârşit, iar ei nu ar mai fi putut ţine realitatea la distanţă. Aceasta trebuia respinsă cu orice preţ. Era urâtă şi cenuşie, neavând nimic de-a face cu însorita lume de basm pe care ei şi-o puteau construi atunci când erau împreună. Realitatea era ceva despre care nu vorbeau niciodată. În schimb, zilele lor erau pline de jocuri neînsemnate şi discuţii neînsemnate. Nimic nu putea fi luat în serios. Iar atunci se puteau preface că sunt invulnerabili, invincibili, de neatins. Luaţi câte unul, nu însemnau nimic. Împreună erau cei trei muşchetari.

Adulţii nu erau decât nişte fiinţe marginale şi inutile, simpli figuranţi ce se mişcau încoace şi încolo în lumea lor fără a-i afecta pe ei. Gurile li se mişcau, însă din ele nu ieşea niciun sunet. Făceau gesturi care aparent aveau înţeles, însă luate separat păreau pompoase şi absurde.

Anders zâmbi stins aducându-şi aminte, însă încet-încet, fu silit să iasă din acea stare catatonică. Nevoile naturii se făceau simţite şi, cuprins din nou de propria-i anxietate, se ridică pentru a rezolva problema.

Toaleta era situată sub o oglindă acoperită de praf şi mizerie. Când îşi uşură vezica, se văzu pentru o clipă în oglindă, şi pentru prima dată în mulţi ani, se văzu aşa cum îl vedeau ceilalţi oameni. Părul îi era unsuros şi încâlcit. Faţa îi era palidă, cu o tentă cenuşie bolnăvicioasă. Anii de neglijare îi pricinuiseră câteva pauze în rândul de dinţi din faţă, ceea ce îl făcea să arate cu zeci de ani mai bătrân decât era de fapt.

Decizia fu luată fără să fie prea conştient de ea. În timp ce bâjbâi pentru a-şi închide şliţul, înţelese care trebuia să fie următorul pas. Cu o privire hotărâtă intră în bucătărie. După ce căută prin sertare, găsi un cuţit mare de bucătărie, pe care îl şterse de cracul pantalonului. Apoi merse în camera de zi şi începu să dea jos metodic tablourile de pe pereţi. Unul câte unul, coborî

tablourile ce reprezentau rezultatul multor ani de muncă. Cele pe care le păstrase erau doar acelea de care fusese cel mai mulţumit. Aruncase multe altele fiindcă nu fuseseră considerate destul de bune, din punctul său de vedere. Acum cuţitul cresta fără milă pânzele tablourilor, una după alta. Operă încet şi cu minuţiozitate, spintecând tablourile în fâşii înguste până când deveni imposibil de văzut ce înfăţişaseră odată. Tăiatul pânzelor fu o muncă surprinzător de grea, iar când termină, broboane de sudoare i se aliniaseră pe frunte. Camera arăta ca un câmp de bătălie al culorilor. Fâşii de pânză acopereau podeaua camerei de zi, iar ramele stăteau căscate şi goale, ca nişte gingii fără dinţi. Se uită împrejur cu satisfacţie.

— Ce te face să crezi că nu Anders a ucis-o pe Alex? întrebă Erica.

— O fată care locuieşte în aceeaşi clădire cu Anders l-a văzut întorcându-se acasă înainte de ora şapte, iar Alex a vorbit cu mama ei la şapte şi un sfert. I-ar fi fost imposibil să ajungă înapoi aici într-un timp atât de scurt. Ceea ce înseamnă că Dagmar Petrén l-a văzut intrând şi ieşind atunci când Alex era încă în viaţă.

— Dar cum rămâne cu amprentele şi urmele găsite în baie?

— Acelea nu dovedesc că el a ucis-o, ci doar că a fost în casă după moartea ei. În orice caz, nu este îndeajuns pentru a-l ţine în continuare în arest. Mellberg îl va aduce neîndoielnic înapoi; încă e convins că Anders este criminalul, însă pentru moment trebuie să-i dea drumul, altminteri un avocat l-ar putea toca mărunt. Dintotdeauna am fost de părere că ceva nu e în regulă, iar asta o confirmă. Anders este încă suspect, însă există destule semne de întrebare pentru a ne da motiv să căutăm în continuare.

— Şi de aceea ne aflăm în drum spre casa lui Alex? Ce anume speri să găseşti acolo? întrebă Erica.

— Nu prea ştiu. Simt doar că trebuie să îmi clarific mai bine cum s-au întâmplat lucrurile.

— Birgit a spus că Alex n-a putut vorbi cu ea fiindcă avea un musafir. Dacă nu a fost Anders, atunci cine-a fost?

— Ei bine, asta-i întrebarea, nu-i aşa?

Patrik conducea puţin cam repede pentru gustul Ericăi. Aceasta se ţinea bine de mânerul de deasupra uşii. Patrik aproape că ratase bifurcaţia de lângă clubul nautic şi întoarse în ultimul moment, ceea ce însemnă că fu la un milimetru de a intra într-un gard atunci când trecură pe lângă el ca săgeata.

— Te temi că nu vom mai găsi casa dacă nu ajungem acolo repede?

Erica schiţă un zâmbet.

— Aoleu, scuze. M-am entuziasmat un pic.

Încetini considerabil până la viteza legală, iar pe ultima bucată de drum spre casa lui Alex, Erica îndrăzni să dea drumul mânerului. Încă nu înţelegea de ce Patrik voise să vină şi ea, însă fusese de acord. I-ar putea furniza noi informaţii pentru cartea sa.

Patrik se opri în faţa uşii, cu o expresie tâmpă.

— Am uitat că nu am cheia. Mă tem că nu vom putea intra. Mellberg nu ar aprecia ca unul dintre poliţiştii lui să fie surprins intrând pe fereastră.

Erica oftă adânc şi se aplecă pentru a pipăi sub preş. Cu un zâmbet sarcastic, ţinu cheia în faţa lui Patrik, apoi deschise uşa şi îi dădu lui drumul să intre primul.

Cineva pornise din nou soba; temperatura dinăuntru era acum considerabil mai mare decât cea de afară, aşa că îşi scoaseră hainele şi le

agăţară în cuierul de lângă scările ce duceau spre etaj.

— Acum ce facem?

Erica îşi încrucişă braţele şi se uită întrebător la Patrik.

— La un moment dat după şapte şi un sfert, când a vorbit cu mama ei la telefon, Alex a ingerat o cantitate mare de sedative. Nu există nicio urmă de intrare prin efracţie, asta însemnând cel mai probabil că a primit o vizită de la cineva cunoscut. Cineva care a avut apoi ocazia să-i dea sedativele. Cum a reuşit acest cineva să facă asta? Ei bine, probabil au mâncat sau au băut ceva împreună.

Patrik străbătea camera în sus şi-n jos în timp ce vorbea. Erica stătea jos pe divan şi îl urmărea cu interes.

— De fapt – el îşi opri paşii şi ridică degetul arătător în aer –, medicul legist ne-a spus ce a mâncat ultima dată, având ca punct de plecare conţinutul stomacului său. Ce a mâncat Alexandra în seara crimei? Potrivit medicului legist, stomacul ei conţinea peşte gratinat şi cidru. În coşul de gunoi a fost găsit un ambalaj gol de peşte gratinat Findus, iar pe blatul de bucătărie era o sticlă goală de cidru, deci pare să se lege. Ciudat e că în frigider se aflau două fileuri mari de vită, iar în cuptor o mâncare congelată de cartofi. Însă cuptorul nu era aprins, iar mâncarea de cartofi era nefăcută. De asemenea, era o sticlă de vin alb pe blatul de bucătărie. Era deschisă şi lipseau vreo sută şi ceva de mililitri. Asta corespunde cam unui pahar.

Patrik măsură cantitatea între degetul său mare şi arătător.

— Însă în stomacul lui Alex nu era vin?

Erica se aplecă înainte cu interes, rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Nu, tocmai. Fiindcă era însărcinată, probabil a băut cidru în loc de vin, însă întrebarea este cine a băut vinul?

— S-a găsit vreun vas murdar?

— Da, o farfurie, o furculiţă şi un cuţit cu resturi de peşte pe el. S-au găsit de asemenea două pahare în chiuvetă. Unul era plin de amprente – ale lui Alex. Însă nicio amprentă pe celălalt pahar.

Se opri din mers şi se aşeză în fotoliul din faţa Ericăi, întinzându-şi picioarele lungi şi împreunându-şi mâinile pe stomac.

— Ceea ce probabil înseamnă că amprentele de pe pahar au fost şterse de cineva, spuse Erica.

Se simţi incredibil de inteligentă stând acolo, şi venind cu concluzii, iar Patrik fu destul de politicos pentru a încerca să pară că nu se gândise deja la toate acele lucruri.

— Da, aşa s-ar părea. Fiindcă interiorul paharelor a fost clătit, nu am găsit vreo urmă de sedativ în niciunul dintre ele, însă bănuiala mea este că Alex le-a băut odată cu cidrul.

— Dar de ce-ar mânca peşte la pachet de una singură când avea pregătită în bucătărie o cină grozavă pentru doi, cu fileuri de vită?

— Da, asta-i întrebarea. De ce o femeie ar abandona un festin şi în schimb ar încălzi ceva în cuptorul cu microunde?

— Fiindcă plănuise o cină romantică pentru doi, însă partenerul ei nu-şi făcuse apariţia.

— Asta-i şi bănuiala mea. A aşteptat ce-a aşteptat, însă a renunţat în cele din urmă şi a aruncat ceva din congelator în cuptorul cu microunde. Înţeleg perfect. Nu are haz să mănânci file de vită de unul singur. Anders venise oricum în vizită, deci greu de crezut că pe el îl aştepta. Să fi fost oare tatăl copilului? spuse Patrik.

— Da, pare mai plauzibil. Ce groaznic. Cum a preparat ea cea mai grozavă cină din lume şi a pus vinul la răcit în frigider, poate pentru a sărbători faptul că era însărcinată, nu ştiu, pentru ca apoi el să nu apară. Aşa că a stat şi l-a tot aşteptat. Întrebarea e: cine a venit în schimb?

— Nu putem scoate din calcul persoana pe care o aştepta, spuse Patrik. Putea să fi apărut mai târziu decât fusese planificat.

— Da, e adevărat. Of, cât poate fi de frustrant! De-ar putea vorbi pereţii.

Erica se uită de jur împrejurul camerei. Era o cameră foarte drăguţă. Totul părea nou şi curat. Când adulmecă aerul, putu simţi chiar o urmă de vopsea. Vopseaua de pe pereţi era una din culorile preferate ale Ericăi, albastru deschis cu o idee de gri, contrastând cu albul pervazurilor şi al mobilierului. Domnea un sentiment de calm, făcând-o pe Erica să vrea să îşi rezeme capul de divan şi să închidă ochii. Văzuse acest divan la galeria House din Stockholm, însă la venitul ei, nu putea decât să viseze la el. Era mare şi adânc, aproape debordând peste toate marginile. Mobila nouă era combinată cu antichităţi, într-un amestec de un bun-gust extraordinar. Probabil că Alex găsise antichităţile în timp ce lucrase la restaurarea casei din Göteborg. Majoritatea erau în stilul Gustav al III-lea. Erica îi mulţumi firmei IKEA pentru faptul că măcar putuse identifica un stil. Deseori îşi dorise să poată cumpăra vreo două piese din seria lor de reproduceri de mobilier vechi. Oftă adânc şi cu invidie, apoi îşi aminti de ce se aflau acolo. Asta înăbuşi rapid orice sentiment de invidie.

— Deci tu spui că o persoană cunoscută, amantul ei sau altcineva, a venit aici, au băut un pahar împreună, iar apoi acest cineva i-a strecurat un sedativ în paharul cu cidru, spuse Erica.

— Da, acesta este scenariul cel mai plauzibil.

— Şi apoi? Ce crezi că s-a întâmplat după aceea? Cum de a ajuns în cadă?

Erica se afundă şi mai adânc în divan şi îşi rezemă picioarele pe măsuţa de cafea. Neapărat trebuia să strângă bani pentru o canapea ca aceasta! Pentru o clipă, îi veni în minte gândul că, dacă ar fi vândut casa părintească, ar fi avut destui

bani pentru a cumpăra orice mobilă dorea. Îndepărtă imediat acel gând.

— Cred că ucigaşul a aşteptat până ce Alex a adormit, i-a scos hainele şi a târât-o până în baie.

— Ce te face să crezi că ucigaşul a târât-o şi nu a cărat-o în baie?

— Autopsia arată că avea urme pe călcâie şi vânătăi sub braţe.

Patrik stătu drept ca lumânarea în fotoliu şi se uită la Erica, plin de speranţă.

— Pot să încerc ceva?

— Depinde ce anume, îi răspunse Erica pe un ton sceptic.

— Mă gândeam că ai putea juca rolul victimei.

— O, mulţumesc mult. Chiar crezi că talentele mele actoriceşti pot face faţă unui asemenea efort?

Râse, dar se ridică în picioare, gata să se pună la dispoziţia lui.

— Nu, nu, aşază-te la loc. Scenariul cel mai probabil este că au stat aici, iar Alex a adormit pe divan. Aşadar, te poţi prăbuşi, te rog, într-o grămadă lipsită de viaţă?

Erica mormăi, însă îşi dădu silinţa să facă pe omul care şi-a pierdut cunoştinţa. Când Patrik începu să tragă de ea, deschise un ochi şi spuse:

— Sper că nu te gândeşti să mă şi dezbraci.

— O, nu, în niciun caz, nu aş face asta, n-aveam de gând, vreau să spun... se bâlbâi el, îmbujorându-se.

— E în regulă, glumeam doar. Dă-i drumul, mă poţi ucide în linişte.

Simţi cum el o târăşte pe podea, după ce în prealabil împinsese la o parte măsuţa de cafea. Începu prin a încerca să o târască de încheieturi, însă când asta nu funcţionă prea bine, o apucă de subsuori şi o târî înspre baie. Deodată ea se simţi extrem de conştientă de greutatea sa. Patrik probabil îşi imagina că are o jumătate de tonă.

Încercă să trişeze puţin şi să împingă pentru a nu părea atât de grea, însă primi o mustrare de la Patrik. Of, de ce nu urmase un pic mai strict programul de slăbit Weight Watchers în ultimele câteva săptămâni? Ca să fie sinceră, nici măcar nu încercase să-l urmeze; în schimb, se devotase unui regim lipsit de restricţii. Şi pentru a pune capac, puloverul i se ridică, iar un colăcel perfid ameninţa să se reverse peste talia pantalonilor. Încercă să îşi sugă burta inspirând adânc, însă fu nevoită să expire după numai o secundă.

Simţi gresia din baie rece pe spate şi se zgribuli involuntar, însă nu doar din cauza frigului. După ce o târî până aproape de cadă, Patrik o lăsă cu grijă acolo.

— Ei bine, a mers destul de lin. Greu, dar nu imposibil. Iar Alex cântărea mai puţin decât tine.

Mulţumesc mult, gândi Erica în vreme ce stătea întinsă pe podea, încercând discret să îşi tragă puloverul în jos peste stomac.

— Acum tot ce mai avea de făcut ucigaşul era să o bage în cadă.

Patrik făcu o mişcare pentru a-i apuca picioarele Ericăi, însă ea se ridică brusc şi se scuturã.

— Nu, Patrik, refuz să fiu de acord cu asta. Am căpătat deja destule vânătăi pentru o singură zi. Şi nu intru în cada aia unde a fost găsită Alex, îţi spun de pe acum!

El îi acceptă protestele fără tragere de inimă şi ieşiră din baie, apoi se duseră în camera de zi.

— După ce criminalul a băgat-o pe Alex în cadă, nu a mai trebuit decât să dea drumul la apă, apoi să îi taie venele cu o lamă dintr-o pungă din dulăpiorul cu medicamente. Apoi tot ce mai avea de făcut era să cureţe în urma sa. Să clătească paharele şi să şteargă amprentele de pe unul dintre ele. Între timp, Alex a sângerat până a murit în baie. Teribil, teribil de crud.

— Şi soba? Era deja stinsă când ea a ajuns în Fjällbacka?

— Da, aşa se pare. Spre norocul nostru. Ar fi fost mult mai greu să adunăm dovezi de pe cadavru dacă ar fi stat la temperatura camerei o săptămână întreagă. De exemplu, probabil ar fi fost imposibil să îi distingem amprentele lui Anders.

Erica se cutremură. Gândul de a lua amprente de pe un cadavru era puţin cam macabru pentru gustul ei.

Împreună cercetară restul casei. Erica zăbovi în dormitorul lui Alex şi al lui Henrik, parcurgându-l mai în amănunt, dat fiind că vizita sa precedentă fusese întreruptă atât de brusc. Însă nu mai găsi nimic altceva. Sentimentul că lipsea ceva nu îi dădea pace şi o agasa faptul că nu îşi putea da seama despre ce era vorba. Se hotărî să îi spună lui Patrik; el era la fel de frustrat ca şi ea. Spre satisfacţia ei, văzu de asemenea că el păru neliniştit atunci când îi spuse despre intrus şi despre cum fusese nevoită să se ascundă în dulap.

Patrik oftă adânc şi se aşeză pe marginea patului mare cu baldachin, încercând să o ajute să-şi dea seama ce anume căuta.

— Era ceva mic sau ceva mare?

— Nu ştiu, Patrik, probabil ceva mic, altfel aş fi băgat de seamă, nu crezi? Dacă, spre exemplu, ar fi dispărut patul cu baldachin, probabil aş fi observat.

Zâmbi şi se aşeză lângă el.

— Dar unde anume era în cameră? Lângă uşă? Lângă pat? Pe birou?

Patrik îşi trecu degetele peste o bucată de piele găsită pe noptiera lui Alex. Arăta ca un fel de insignă a unui club, cu o inscripţie în piele, având un scris de copil: „C.T.M. 1976”. Când o întoarse, văzu câteva pete vagi ce semănau a sânge uscat. Se întrebă de unde provenea.

— Nu ştiu ce a fost, Patrik. Dacă ştiam, nu aş mai fi stat aici, frământându-mi creierii.

Îl privi din profil. Avea gene negre, minunat de lungi. Barba de-o zi era perfectă. Destul de lungă cât să se simtă precum şmirghelul pe pielea ei, însă destul de scurtă încât să nu zgârie într-un mod neplăcut. Se întrebă cum s-ar simţi pe pielea sa.

— Ce s-a întâmplat? Sunt murdar de ceva pe faţă?

Patrik se grăbi să se şteargă în jurul gurii. Erica se uită rapid în altă parte, jenată că fusese surprinsă holbându-se la el.

— Nu-i nimic. O firimitură de ciocolată. S-a dus acum.

Tăcură amândoi.

— Ei bine, ce zici – nu vom ajunge mai departe pentru moment, nu crezi? spuse Erica într-un final.

— Nu, probabil că nu. Dar fii atentă, sună-mă imediat cum îţi dai seama ce lipseşte. Dacă este suficient de important ca să vină cineva să-l caute aici, trebuie de asemenea să fie important şi pentru anchetă.

Încuiară cu grijă, iar Erica puse cheia înapoi sub preş.

— Vrei să te conduc acasă?

— Nu, mulţumesc, Patrik. Îmi va face plăcere plimbarea.

— Atunci ne vedem mâine-seară.

Patrik se mută de pe un picior pe celălalt, simţindu-se ca un băiat stângaci de cincisprezece ani.

— Bine, ne vedem la opt. Să vii flămând, spuse Erica.

— Voi încerca. Însă nu pot promite nimic. Momentan mă simt ca şi cum n-o să-mi mai fie niciodată foame.

Patrik râse în timp ce se bătu peste stomac şi făcu semn cu capul spre casa lui Dagmar Petrén de

vizavi.

Erica zâmbi şi îi făcu semn cu mâna în vreme ce el demară în Volvo-ul său. Putea deja să simtă cum o cuprinde un amestec de nelinişte, incertitudine şi chiar teamă.

Porni înspre casă, însă nu parcurse mai mult de câţiva metri când se opri brusc. O idee îi veni din senin şi trebuia să o verifice înainte de a o respinge. Cu paşi hotărâţi, se întoarse spre casă, luă cheia de sub preş şi intră din nou, după ce în prealabil îşi scuturã cu atenţie zăpada de pe pantofi.

Ce-ar trebui să facă o femeie care aştepta un bărbat ce nu mai apărea la o cină romantică? Ar trebui să-l sune, bineînţeles. Erica îi mulţumi lui Dumnezeu că Alex avea un telefon modern şi nu îmbrăţişase moda telefoanelor Cobra din anii ’50 sau a vreunui vechi model Bakelite. Avu noroc. Un Doro nou-nouţ se afla pe perete în bucătărie. Cu degete tremurânde apăsă butonul pentru ultimul număr apelat şi se rugă ca telefonul să nu fi fost folosit de la moartea lui Alex.

Telefonul sună necontenit. După şapte apeluri, dădu să închidă, însă atunci porni mesageria vocală. Ascultă mesajul, dar închise înainte de semnalul sonor. Faţa îi era palidă. Încet, Erica puse receptorul jos. Aproape că putea auzi zornăitul din mintea sa în vreme ce piesele de puzzle cădeau la locul lor. Deodată ştiu exact ce lipsea din dormitorul de la etaj.

Mellberg clocotea de furie. Mergea furios prin secţie cu paşi mari. Dacă ar fi putut, angajaţii secţiei de poliţie din Tanumshede s-ar fi adăpostit sub birourile lor. Însă adulţii nu făceau aşa ceva, aşa că fură nevoiţi să îndure o întreagă zi de înjurături aprinse, mustrări şi ofense de toate felurile. Iar Annika trebui să ducă greul. Deşi trecuse prin multe în lunile de când Mellberg devenise şef, pentru prima dată se simţea în pragul

lacrimilor. Până la ora patru deja îi fusese de ajuns. Plecă de la serviciu şi se opri la magazinul Konsum pentru a cumpăra o cutie mare cu îngheţată. Apoi merse acasă, dădu drumul la Glamour TV şi lăsă lacrimile să-i curgă în îngheţata de ciocolată. Era genul acela de zi.

Mellberg era înnebunit de faptul că fusese nevoit să-i dea drumul de la răcoare lui Anders Nilsson. Simţea până în măduva oaselor că Anders era ucigaşul lui Alex Wijkner şi dacă măcar ar fi avut la dispoziţie mai mult timp, l-ar fi presat până i-ar fi spus adevărul. În schimb, fu nevoit să-l elibereze pe Anders din cauza unui nenorocit de martor care spusese că l-a văzut venind acasă chiar înainte ca *Lumi separate* să înceapă la TV. Asta însemna că Anders fusese în apartamentul său la ora şapte seara, iar Alex vorbise cu Birgit la şapte şi un sfert. Mama naibii.

Apoi mai era şi poliţistul acela tânăr, Patrik Hedström. Debita tot felul de idei nebuneşti cum că altcineva ar fi ucis-o pe femeie, şi nu Anders Nilsson. Măcar un lucru învăţase în toţi anii în care lucrase în poliţie şi anume că, de cele mai multe ori, totul era exact aşa cum părea a fi. Fără motive ascunse, fără intrigi încurcate. Doar lepădături care făceau viaţa nesigură pentru cetăţenii cinstiţi. Găseşte lepădăturile şi vei găsi făptaşul, acela era mottoul său.

Tastă numărul de mobil al lui Patrik.

— Unde naiba eşti?

Nu era nevoie de politeţuri.

— Stai pe undeva şi aduni scame în buric, sau ce? Aici la secţie noi muncim. Peste program. Nu ştiu dacă fenomenul acesta ţi-e familiar. Dacă nu, pot rezolva să nu mai fie nevoie să te preocupe asta. Nu aici, în orice caz.

Se simţi un pic mai bine după ce avu şansa de a-l presa niţel pe mucosul ăla. Trebuiau ţinuţi din scurt, altminteri cocoşii ăia tineri se umflau prea mult în pene.

— Vreau să te duci să vorbeşti cu un martor a cărui depoziţie îl plasează pe Anders Nilsson acasă la el la ora şapte. Constrânge-l, forţează-i puţin mâna şi vezi ce poţi afla... da, ACUM, la naiba.

Trânti receptorul, recunoscător pentru împrejurările care îl aduseseră în poziţia de a-i face pe alţii să rezolve treburile murdare. Brusc, viaţa păru considerabil mai bună. Mellberg se lăsă pe spate în scaunul său, deschise sertarul de sus şi scoase un pachet cu bomboane de ciocolată. Luă una cu degetele sale scurte, ca nişte cârnăciori, şi cu delectare o îndesă pe toată în gură. După ce termină de mestecat, luă alta. Bărbaţii muncitori ca el aveau nevoie de combustibil.

Patrik se îndrepta deja spre Tanumshede prin Grebbestad atunci când sună Mellberg. Trase spre intrarea către terenul de golf din Fjällbacka şi întoarse maşina. Oftă adânc. După-amiaza era pe sfârşite, iar el avea multe de făcut înapoi la secţie. Nu trebuia să fi zăbovit atât de mult în Fjällbacka, însă compania Ericăi exercita asupra lui o atracţie deosebit de puternică. Era ca şi cum ar fi fost atras într-un câmp magnetic; trebuia să folosească atât forţă, cât şi determinare pentru a se elibera. Un nou oftat adânc. Nu se putea termina decât într-un fel. Rău. Nu cu mult timp în urmă îşi revenise în sfârşit după despărţirea de Karin, iar acum se îndrepta deja cu viteză maximă către o nouă suferinţă. Apropo de autodistrugere. Îi trebuise mai mult de un an pentru a accepta divorţul. Petrecuse multe nopţi în faţa televizorului, uitându-se în gol la seriale precum *Walker, poliţist texan* şi *Misiune imposibilă*. Până şi Teleshopping păruse o alternativă mai bună decât să stea singur în patul dublu, învârtindu-se pe toate părţile, în vreme ce imagini cu Karin în pat cu un alt bărbat îi treceau prin faţa ochilor, ca o telenovelă proastă. Şi cu toate acestea, atracţia pe care o simţise la început faţă de Karin nu era nimic în comparaţie cu

atracţia pe care o simţea acum faţă de Erica. Logica îi şoptea răutăcios în ureche: nu va fi prăbuşirea cu atât mai mare?

Ca de obicei, conduse mult prea repede în ultimele curbe înguste dinainte de Fjällbacka. Acest caz începuse să-l calce pe nervi. Îşi vărsă frustrările asupra maşinii şi fu în real pericol de moarte atunci când luă cu viteză ultima curbă înainte de deal spre locul unde se aflase pe vremuri vechiul siloz. Acum era dărâmat şi în locul lui se aflau case şi construcţii ce adăposteau bărci, cu o arhitectură în stil vechi. Preţurile se învârteau în jurul sumei de două milioane de coroane per casă; mereu era uimit de câţi bani ar trebui să aibă unii oameni pentru a-şi permite să cumpere o casă de vară la acele preţuri.

Un motociclist apăru din senin în curbă, iar Patrik fu nevoit să facă o manevră periculoasă ca să-l evite. Inima îi bătu repede şi frână până la puţin sub limita de viteză admisă. Fusese cât pe ce. O verificare în oglinda retrovizoare îl convinse că motociclistul era încă sus în şa şi că îşi putea continua călătoria.

Merse drept înainte, dincolo de terenul de minigolf şi în sus spre intersecţia de lângă benzinărie. Acolo făcu la stânga spre blocurile cu apartamente. Se gândi încă o dată la cât de îngrozitor de urâte erau acele clădiri. Construcţii maro şi albe din anii şaizeci, ca nişte cuburi mari aruncate spre intrarea dinspre sud în Fjällbacka. Se gândi cum judecase arhitectul care le proiectase. Îşi propusese oare, ca experiment, să facă acele clădiri cât mai urâte cu putinţă? Sau pur şi simplu nu îi păsa? Se pare că erau rezultatul freneziei din anii şaizeci de a construi un milion de unităţi locative. „Case pentru toţi.” Păcat că nu precizaseră „Case frumoase pentru toţi”.

Parcă şi intră în prima scară. Numărul cinci. Scara către apartamentul lui Anders, dar şi către apartamentul martorei, Jenny Rosén. Locuiau două

etaje mai sus. Gâfâia din greu când ajunse pe palierul corect, fiindu-i reamintit faptul că în ultima vreme făcuse prea puţină mişcare şi avuse parte de mult prea multă cafea şi prăjituri. Nu că ar fi fost el vreodată un model de perfecţiune într-ale exerciţiilor fizice, însă niciodată nu fusese atât de rău.

Patrik se opri pentru o clipă în faţa uşii lui Anders şi ascultă. Nu se auzea niciun sunet. Ori nu era acasă, ori îşi pierduse cunoştinţa.

Uşa lui Jenny era la dreapta, chiar vizavi de a lui Anders. Schimbase plăcuţa standard cu una personală, făcută din lemn, cu numele *Jenny şi Max Rosén* scrise de mână şi cu trandafiri decorativi răsuciţi în jurul plăcuţei. Deci era căsătorită.

Ea sunase la secţia de poliţie pentru depoziţie, devreme în acea dimineaţă, şi Patrik spera să fie încă acasă. Nu o găsiseră cu o zi în urmă, când bătuseră la toate uşile de pe palier, însă îi lăsaseră o carte de vizită şi o rugaseră să sune la secţia de poliţie. De aceea primiseră de-abia acum informaţia legată de faptul că Anders se întorsese acasă vineri, în seara morţii lui Alex.

Soneria răsună cu ecou în apartament, urmată imediat de un ţipăt strident de copil. Se auziră paşi pe hol, iar Patrik mai degrabă simţi decât văzu cum cineva se uită la el prin vizor. Lanţul de siguranţă fu desprins, iar uşa se deschise.

— Da?

O femeie cu un copil de un an stătea în faţa lui. Era foarte slabă, cu părul blond decolorat. După culoarea rădăcinilor, părul ei natural trebuie să fi fost undeva între şaten-închis şi negru, lucru confirmat şi de doi ochi căprui. Nu era machiată şi părea obosită. Purta o pereche de pantaloni de trening ponosiţi, cu genunchii lărgiţi, şi un tricou cu un logo mare Adidas pe piept.

— Jenny Rosén?

— Da, eu sunt. Despre ce e vorba?

— Numele meu e Patrik Hedström şi sunt de la poliţie. Ne-aţi sunat în această dimineaţă şi aş dori să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu informaţiile pe care ni le-aţi oferit.

Vorbi încet pentru a nu putea fi auzit în apartamentul de pe partea cealaltă a palierului.

— Intraţi.

Ea se dădu la o parte pentru a-i face loc.

Apartamentul era mic, de fapt era o garsonieră, şi cu siguranţă nu locuia un bărbat acolo. Cel puţin nu unul mai în vârstă de un an. Era o explozie de roz. Totul era roz. Covoare, feţe de masă, perdele, lămpi, tot. Rozetele erau din nou la modă şi se găseau pe lămpi şi pe sfeşnice într-o abundenţă atât excesivă, cât şi inutilă. Pe pereţi se aflau poze care accentuau şi mai mult natura romantică a locatarului. Chipuri feminine estompate pe lângă care zburau păsări. Chiar şi o poză cu un copil plângând era atârnată deasupra patului.

Se aşezară pe o canapea din piele albă şi, slavă Domnului, nu îl servi cu cafea. Băuse destulă în acea zi. Femeia îşi puse copilul în poală, însă el se agită în braţele sale, aşa că îl lăsă pe podea, unde acesta merse clătinându-se pe picioruşele sale încă nesigure.

Patrik era şocat de cât de tânără era femeia. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani; îi dădea în jur de optsprezece. Însă ştia că nu era ceva neobişnuit ca fetele din oraşele mici să aibă unul sau doi copii înainte de douăzeci de ani. Fiindcă îi spunea copilului Max, Patrik trase concluzia că tatăl nu locuia cu ei. Nici asta nu era neobişnuit. Relaţiile între adolescenţi rareori puteau supravieţui stresului de a avea un copil.

Îşi scoase carnetul.

— Deci a fost într-o vineri, acum două săptămâni, pe data de douăzeci şi doi, când l-ai văzut pe Anders Nilsson venind acasă la ora şapte? Cum se face că eşti atât de sigură de oră?

— Nu pierd niciodată *Lumi separate* la TV. Începe la şapte şi exact înainte am auzit zarvă mare afară. Nimic ieşit din comun, trebuie să recunosc. Acasă la Anders e mereu agitaţie. Tovarăşii lui de pahar vin şi pleacă la orice oră, iar uneori apare şi poliţia. Însă m-am dus totuşi să verific pe vizorul de la uşă, moment în care l-am văzut. Beat criţă, încerca să descuie uşa, însă gaura cheii ar fi trebuit să fie lată de-un metru ca s-o poată găsi. Într-un final, a deschis uşa şi a intrat, iar atunci am auzit melodia de la *Lumi separate* şi m-am grăbit înapoi la televizor.

Îşi mestecă nervos o şuviţă din propriul păr. Patrik văzu că avea unghiile roase până-n carne. Pe ce mai rămăsese din ele se vedeau urme de ojă roz.

Max îşi croise încet drum împrejurul măsuţei de cafea în direcţia lui Patrik, iar acum îi luă triumfător în posesie cracul pantalonului.

— Sus, sus, sus, repetă el, iar Patrik se uită întrebător la Jenny.

— Sigur, ridică-l. E evident că-i placi.

Patrik ridică stingher băieţelul pe genunchi şi îi dădu să se joace cu mănunchiul său de chei. Chipul copilului se lumină ca o rază de soare. Îi zâmbi larg lui Patrik, dezvăluind doi dinţişori ce semănau cu nişte boabe de orez. Patrik îi zâmbi înapoi. Simţi un tremur în piept. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut avea până atunci propriul său băieţel pe genunchi. Mângâie cu atenţie capul pufos al lui Max.

— Cât are?

— Unsprezece luni. Mă ţine ocupată, de asta poţi fi sigur.

Chipul ei se lumină atunci când îşi privi fiul, iar Patrik văzu imediat cât era de drăguţă, în spatele înfăţişării istovite. Nici nu îşi putea imagina cât de greu trebuia să fi fost să crească singură un copil la vârsta ei. Ar fi trebuit să se distreze şi să-şi trăiască viaţa alături de prietenii ei.

În schimb, îşi petrecea serile schimbând scutece şi având grijă de casă. Parcă pentru a ilustra tensiunea sa interioară, ea scoase o ţigară din pachetul de pe masă şi o aprinse. Trase cu plăcere un fum adânc în piept, apoi îi întinse pachetul lui Patrik. El clătină din cap. Avea opinii categorice despre fumatul în aceeaşi cameră cu un bebeluş, însă asta era treaba ei, nu a lui. Personal, nu înţelegea cum putea cineva să inhaleze ceva atât de urât mirositor ca fumul de ţigară.

— Deci nu ar fi putut veni acasă şi apoi să plece iar?

— Pereţii acestei clădiri sunt atât de subţiri încât pe palier poţi auzi musca. Toţi locatarii ştiu exact când cineva vine şi pleacă. Sunt sigură că Anders nu a plecat din nou.

Patrik îşi dădu seama că nu va ajunge mai departe. De curiozitate, întrebă:

— Ce reacţie ai avut când ai aflat că Anders e suspect de crimă?

— Mi s-a părut o gogomănie.

Fata trase din nou adânc din ţigară şi suflă fumul în cerculeţe. Patrik trebui să se abţină de la a-i spune câte ceva despre pericolul fumatului pasiv. Pe genunchii săi, Max era ocupat să roadă brelocul de chei. Îl ţinea între degeţelele sale dolofane şi din când în când se uita în sus la Patrik ca şi cum i-ar fi mulţumit pentru că-i împrumutase o asemenea jucărie fantastică.

Jenny continuă.

— Sigur, Anders e o epavă nenorocită, însă n-ar putea să omoare pe cineva. E un tip de treabă. Sună din când în când la uşa mea să îmi ceară o ţigară şi, indiferent dacă e treaz sau afumat, e întotdeauna amabil. Chiar l-am lăsat să aibă grijă de Max de câteva ori când a trebuit să fug până la piaţă. Însă doar când era complet treaz. Nicidecum altfel.

Stinse ţigara într-o scrumieră ce dădea pe-afară.

— De fapt, nu-i nimic rău la niciunul dintre beţivii de aici. Sunt doar nişte indivizi prăpădiţi, care îşi beau minţile împreună. Singurii oameni cărora le fac rău sunt ei înşişi.

Scutură capul pentru a-şi îndepărta de pe faţă părul şi se întinse iar după pachetul de ţigări. Degetele îi erau galbene de la nicotină şi era evident că ţigara i se părea la fel de bună la gust ca şi prima. Patrik începu să-şi simtă hainele impregnate de fum şi consideră că nu avea să mai capete informaţii şi mai utile de la Jenny. Max protestă când fu ridicat şi înapoiat mamei sale.

— Mulţumim pentru ajutor. Probabil vom mai avea ocazia să ne întoarcem aici.

— Ei bine, aici mă găsiţi. Nu plec nicăieri.

Ţigara zăcea acum în scrumieră, arzând mocnit, iar fumul se răsucea spre Max, care, de iritare, ţinea ochii întredeschişi. Încă mai mesteca cheile şi îi aruncă lui Patrik o privire ca şi cum l-ar fi provocat să încerce să le ia. Patrik trase cu grijă, însă dinţişorii cât boabele de orez erau incredibil de puternici. Cheile erau acoperite cu salivă şi alunecau. Trase puţin mai tare şi primi ca replică un mârâit supărat. Jenny, obişnuită cu asemenea situaţii, le apucă bine, reuşind să le extragă şi să i le înmâneze lui Patrik. Max ţipă ca din gură de şarpe pentru a-şi arăta nemulţumirea faţă de felul în care fusese rezolvată situaţia. Cu brelocul între degetul mare şi arătător, Patrik încercă să îl şteargă discret pe cracul pantalonului înainte de a-l băga înapoi în buzunar.

Jenny şi un Max urlător îl urmară până la uşă. Ultimele lucruri pe care Patrik le văzu înainte ca uşa să se închidă fură lacrimi mari curgând pe obrajii bucălaţi ai băiatului. Din nou simţi o durere undeva în adâncul inimii.

Casa era prea mare pentru el acum. Henrik rătăcea dintr-o cameră în alta. Totul din casă îi amintea de Alexandra. Ea iubise şi se îngrijise de

fiecare centimetru al acestei case. Uneori se întrebase dacă se căsătorise cu el de dragul casei. Abia atunci când o adusese acasă, relaţia lor devenise ceva serios pentru ea. Cât despre Henrik, el fusese serios din clipa când o zărise pentru prima dată la o întrunire a studenţilor străini din universitate. Înaltă şi blondă, ea avea un aer rezervat care îl atrăsese mai mult decât orice altceva până atunci. Nu îşi dorise niciodată ceva la fel de mult cum o dorea pe Alex. Şi era obişnuit să capete orice îşi dorea.

Părinţii lui fuseseră mult prea absorbiţi de propriile lor vieţi pentru a mai avea energia de a se ocupa de el. Când nu trebuiau să se ocupe de afaceri, erau prinşi de nenumărate obligaţii sociale. Baluri de caritate, cocktailuri, dineuri cu parteneri de afaceri. Henrik fusese nevoit să stea cuminte acasă cu dădaca. Amintirea cea mai pregnantă despre mama sa era mirosul parfumului ei atunci când îl săruta de noapte bună, cu gândurile deja departe la vreo petrecere simandicoasă. Drept compensare, el nu trebuia decât să arate spre ceva şi era al lui. Niciun lucru material nu îi fusese refuzat, însă îi era oferit cu indiferenţă, la fel cum ai scărpina în mod absent un câine care cerşeşte atenţie.

Alex fusese primul lucru din viaţa lui pe care nu-l putuse avea doar cerându-l. Era inaccesibilă şi îndărătnică şi, prin urmare, irezistibilă. O curtase intens şi cu încăpăţânare. Trandafiri, cine, cadouri şi complimente. Nu precupeţise niciun efort. Iar ea, fără tragere de inimă, se lăsase curtată şi purtată într-o relaţie. Nu prin proteste – el nu ar fi putut să o constrângă niciodată –, ci cu indiferenţă. Abia când o dusese acasă la Göteborg în cea dintâi vară şi păşiseră în casa de acolo de pe insula Särö, ea începuse să se implice activ în relaţia lor. Reacţiona la îmbrăţişările lui cu o intensitate nou descoperită, iar el era mai fericit ca niciodată. Se căsătoriseră în aceeaşi vară în Suedia, la doar

câteva luni de când se cunoscuseră. După aceea se întorseseră în Franţa pentru un ultim an de universitate, iar după absolvire se stabiliseră în casa din Särö.

Privind acum în urmă, îşi dădu seama că singura perioadă în care o văzuse cu adevărat fericită fusese în timpul recondiţionării casei. Se aşeză într-unul dintre fotoliile Chesterfield din bibliotecă, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Imagini cu Alex îi trecură rapid prin minte ca un film vechi pe 8 mm. Simţi pielea răcoroasă şi întinsă a fotoliului şi urmă cu degetul arătător calea sinuoasă a unei crăpături datorate uzurii.

Cel mai bine îşi amintea diferitele ei zâmbete. Când găsea pentru casă exact mobila pe care o căutase, ori când tăia cu un cuţit tapetul vechi şi descoperea sub el tapetul original în stare excelentă, atunci zâmbetul îi era larg şi sincer. Când o săruta pe ceafă, ori îi mângâia obrazul, ori îi spunea cât de mult o iubeşte, zâmbea şi atunci – uneori, însă nu întotdeauna. Atunci, zâmbetul ei era unul pe care ajunsese să-l urască, un zâmbet distant, preocupat. Apoi se întorcea de fiecare dată, iar el îi putea vedea secretele, zvârcolindu-se precum nişte şerpi, chiar sub suprafaţă.

El nu pusese niciodată întrebări. Din pură laşitate. Îi fusese teamă să nu provoace o reacţie în lanţ ale cărei consecinţe nu era pregătit să le rezolve. Era mai bine să o aibă alături de el măcar fizic, în speranţa că într-o zi avea să fie pe de-a-ntregul a lui. Era pregătit să rişte să nu aibă niciodată totul, însă ar fi fost măcar sigur că păstra o parte din ea. O bucăţică din Alex era de-ajuns. Atât de mult o iubea.

Se uită în jur. Cărţile ce acopereau toţi pereţii şi pe care ea le depistase cu trudă prin anticariatele din Göteborg erau doar de ochii lumii. Cu excepţia manualelor de la universitate, nu îşi putea aminti să o fi văzut vreodată citind o carte. Poate că era îndeajuns de împovărată de propria suferinţă

personală şi nu era nevoie să citească şi despre a altora.

Cel mai greu îi fusese să accepte sarcina. De câte ori adusese vorba despre copii, ea clătinase vehement din cap. Îi spusese că nu dorea să dea naştere unui copil într-o lume ca aceea.

El acceptase faptul că exista un alt bărbat. Henrik ştiuse că Alex nu se ducea aşa de nerăbdătoare în Fjällbacka la fiecare sfârşit de săptămână pentru a fi singură, însă putea fi de acord cu asta. Nu mai aveau viaţă sexuală de mai mult de un an. Putea fi de acord şi cu asta. Până şi cu moartea ei s-ar fi obişnuit, cu timpul. Ceea ce nu putea accepta era că ea refuzase să aibă un copil cu el, însă fusese dispusă să poarte copilul unui alt bărbat. Asta îl bântuia noaptea. Asudat, se întorcea pe toate părţile în aşternuturi, fără să spere să poată adormi. Căpătase în jurul ochilor cearcăne negre şi slăbise câteva kilograme. Se simţea ca o bandă de elastic ce se întindea şi se tot întindea, iar mai devreme ori mai târziu avea să ajungă în punctul de a se rupe cu un pocnet. Până acum, îşi îndurase suferinţa fără lacrimi, însă de data aceasta Henrik Wijkner se aplecă în faţă, îşi prinse capul în mâini şi plânse.

5.

Acuzaţiile, vorbele aspre, insultele, toate se loveau de el ca de un zid. Ce mai însemnau câteva ore de insulte în comparaţie cu ani de vinovăţie? Ce mai însemnau câteva ore de insulte în comparaţie cu viaţa fără prinţesa lui, prinţesa gheţurilor?

Se amuză pe seama pateticelor încercări ale lor de a-l face să-şi recunoască vina. Nu găsea vreun motiv ca să o facă. Atâta vreme cât nu găsea vreun motiv ca să o facă, ei n-aveau să învingă.

Dar poate că ea avusese dreptate. Poate că venise în sfârşit ziua răfuielilor. Spre deosebire de ea, ştia că judecătorul lor nu avea înfăţişare omenească. Singurul lucru care îl putea judeca pe el era o entitate care era dincolo de carnea trupului, ceva egal cu sufletul. Singurul lucru care mă poate judeca este acela care îmi poate vedea sufletul, gândi el.

Era ciudat cum emoţii complet diferite puteau să se amestece într-un sentiment cu totul nou. Dragostea şi ura deveneau indiferenţă. Răzbunarea şi iertarea deveneau hotărâre. Tandreţea şi amărăciunea deveneau întristare, într-atât de puternică încât putea sfărâma un om. Pentru el, ea fusese dintotdeauna un amestec neobişnuit de lumină şi întuneric. Un Ianus cu două chipuri care condamna şi compătimea pe rând. Uneori ea îl acoperea cu sărutări fierbinţi în ciuda înfăţişării sale respingătoare. Alteori îl ponegrea şi îl ura pentru acelaşi motiv. Aceste contradicţii nu cunoşteau niciodată vreun echilibru.

Ultima dată când o văzuse fusese atunci când o iubise cel mai mult. În sfârşit era complet a lui. În sfârşit îi aparţinea în totalitate, putea face cu ea

orice dorea. Putea fie să o iubească, fie să o urască. Fără posibilitatea de a-i mai răspunde la dragoste prin indiferenţă.

Înainte fusese ca şi cum ar fi iubit un văl. Un văl evaziv, transparent, seducător. Ultima dată când o văzuse, vălul îşi pierduse misterul, iar tot ce rămăsese era trupul. Însă asta o făcuse accesibilă. Pentru prima dată i se păruse că putea şti cine era ea. Îi atinsese membrele ţepene, îngheţate, şi simţise cum sufletul se zvârcolea încă înăuntrul temniţei sale de gheaţă. Niciodată nu o iubise ca atunci. Acum venise momentul să-şi cunoască soarta, faţă în faţă. Spera ca soarta să se dovedească milostivă. Însă se îndoia că avea să fie.

Telefonul o trezi. Oamenii aveau prostul obicei de a suna la orele cele mai nepotrivite.

— Erica Falck.

— Bună, sunt Anna.

Avea un ton ezitant. Pe bună dreptate, gândi Erica.

— Bună.

Erica nu intenţiona să o lase să scape aşa uşor.

— Cum îţi merge?

Anna călca uşor pe un câmp minat.

— Bine, mulţumesc. Dar ţie?

— Mulţumesc, lucrurile stau bine. Cum merge cartea?

— Cu suişuri şi coborâşuri. Dar măcar progresează. Totul în regulă cu copiii?

Erica decise să îi dea măcar o şansă.

— Emma are o răceală urâtă, însă colica lui Adrian pare să se amelioreze. Aşa că apuc să dorm o oră pe noapte, oricum.

Anna râse, dar Ericăi i se păru că simte o nuanţă de amărăciune.

Urmă un moment de tăcere.

— Ştii, trebuie să vorbim despre chestiunea asta cu casa.

— Da, şi eu cred că trebuie să vorbim.

Acum era rândul Ericăi să pară crudă.

— Trebuie să o vindem, Erica. Dacă nu ne poţi cumpăra partea, atunci va trebui să o vindem.

Fiindcă Erica nu răspunse, Anna îngăimă cu nervozitate:

— Lucas a vorbit cu agentul imobiliar şi crede că ar trebui să fixăm preţul de pornire la trei milioane. Trei milioane, Erica, îţi dai seama? Cu partea ta de un milion şi jumătate ai putea scrie în linişte fără să-ţi mai faci griji în legătură cu banii. Probabil că nu-ţi este uşor să te întreţii din meseria de scriitor. Câte exemplare ţi se tipăresc din fiecare carte? Două mii? Trei mii? Şi probabil că nu câştigi prea multe coroane per carte, nu-i aşa? Nu înţelegi, Erica, asta este o şansă mare şi pentru tine. Întotdeauna ai spus că vrei să scrii beletristică. Cu banii ăştia, poţi să-ţi permiţi să o faci. Agentul crede că ar trebui să amânăm accesul vizitatorilor cel puţin până în aprilie sau mai, pentru a căpăta maximum de interes, însă odată pusă pe piaţă, ar trebui să se vândă în câteva săptămâni, înţelegi că trebuie să facem asta, nu-i aşa?

Vocea Annei părea rugătoare, însă Erica nu avea o dispoziţie compătimitoare. Descoperirea pe care o făcuse cu o zi înainte o ţinuse trează şi îngrijorată o jumătate de noapte. Se simţea dezamăgită şi prost dispusă.

— Nu, nu înţeleg, Anna. E casa părinţilor noştri. Am crescut acolo. Mama şi tata au cumpărat casa asta când erau tineri căsătoriţi. Iubeau casa asta. Şi eu o iubesc, Anna. Nu poţi face asta.

— Dar banii...

— Puţin îmi pasă de bani! M-am descurcat bine până acum şi intenţionez să o fac şi în continuare.

Erica era acum atât de supărată încât vocea îi tremura.

— Dar, Erica, trebuie să înţelegi că nu mă poţi obliga să păstrez casa dacă nu vreau. Jumătate este a mea, în definitiv.

— Dacă ai fi tu cea care doreşte să facă asta, aş considera că e foarte, foarte trist, însă ţi-aş accepta punctul de vedere. Problema e că ştiu că e vorba de părerea altei persoane. Lucas este cel care vrea să facă asta, nu tu. Întrebarea este dacă tu ştii măcar ce vrei. Ştii?

Erica nu se sinchisi să aştepte răspunsul Annei.

— Şi refuz să îmi las viaţa controlată de Lucas Maxwell. Soţul tău e un cretin nenorocit! Iar tu ai putea să vii naibii aici să mă ajuţi să pun ordine în lucrurile mamei şi ale tatei. Fac asta de săptămâni, încercând să organizez totul, şi sunt abia la jumătate. Nu e drept ca eu să fiu nevoită să fac totul de una singură! Dacă eşti atât de legată de cratiţă încât nu îţi e permis nici măcar să te ocupi de succesiunea părinţilor tăi, atunci ar trebui să te pună serios pe gânduri dacă aşa vrei să îţi petreci restul vieţii!

Erica trânti telefonul atât de tare încât aproape zbură de pe noptieră. Era atât de furioasă că tremura.

În Stockholm, Anna stătea aşezată pe podea, cu telefonul în mână. Lucas era la serviciu, iar copiii dormeau, aşa că profitase de ocazie pentru a o suna pe Erica acum că avea puţin timp liber. Era o conversaţie pe care o amânase de câteva zile, însă Lucas o tot cicălise să o sune pe Erica în legătură cu casa. Într-un final, ea cedase.

Anna se simţi sfâşiată într-o mie de bucăţi, care o trăgeau în direcţii diferite. O iubea pe Erica şi de asemenea iubea casa din Fjällbacka. Însă ceea ce nu înţelegea Erica era că ea trebuia să pună familia pe primul plan. Ar fi făcut şi ar fi sacrificat orice pentru copiii săi, iar dacă asta însemna să-l facă pe Lucas fericit în detrimentul relaţiei sale cu

sora ei mai mare, atunci aşa avea să fie. Emma şi Adrian erau singurul ei motiv de a se trezi dimineaţa, singurul motiv de a continua să trăiască în lumea asta. Dacă ar putea măcar să-l facă fericit pe Lucas, totul s-ar rezolva. Ştia asta. Din cauza faptului că era o fire atât de dificilă era obligat Lucas să fie atât de dur cu ea. Dacă i-ar putea face acest dar, de a-şi sacrifica pentru el casa părintească, atunci Lucas ar înţelege cât era de pregătită să facă pentru el şi pentru familia sa. Şi totul avea să fie bine din nou.

Însă undeva în adâncul său, o voce spunea ceva complet diferit. Anna îşi lăsă capul în jos şi plânse, iar cu lacrimile sale înecă acea voce stinsă. Lăsă telefonul aruncat pe podea.

Erica azvârli iritată cuverturile şi îşi legănă picioarele peste marginea patului. Regretă vorbele aspre pe care i le spusese Annei, însă deja se afla într-o stare proastă, iar lipsa de somn o făcuse să-şi piardă de tot cumpătul. Încercă să-i telefoneze Annei pentru a repara lucrurile, însă suna ocupat.

— Rahat!

Dădu un şut taburetului nevinovat din faţa măsuţei de toaletă, dar în loc să se simtă mai bine, Erica se lovi atât de tare la un deget încât sări urlând într-un picior, ţinându-şi degetul inflamat. Avea mari îndoieli că până şi naşterea ar putea fi atât de chinuitoare. Când, în sfârşit, durerea o lăsă, se sui pe cântar, împotriva voinţei sale.

Ştia că nu ar fi trebuit s-o facă, însă masochista din ea o forţă să afle adevărul. Îşi dădu jos tricoul în care dormea. Mereu adăuga câteva grame în plus, şi chiar se întrebă dacă lenjeria sa de corp nu afecta cumva situaţia. Probabil că nu. Păşi întâi cu piciorul drept, dar îşi lăsă o parte din greutate pe piciorul stâng aflat încă pe podea. Treptat, îşi transferă greutatea pe piciorul drept, iar când acul cântarului ajunse la şaizeci de kilograme, îşi dori să poată rămâne acolo. Dar nu

fu aşa. Când, într-un final, îşi lăsă toată greutatea pe cântar, acesta indică nemilos şaptezeci şi trei de kilograme. În regulă. După cum se temuse, mai mult cu peste un kilogram. Bănuise că era vorba de unul, însă cântarul arătă peste două kilograme în plus faţă de ultima dată când se cântărise, adică în dimineaţa în care o găsise pe Alex.

De atunci i se păruse inutil să se cântărească. Nu că n-ar fi observat pe talia pantalonilor că se îngrăşase, însă până când nu văzu acest lucru negru pe alb, negarea fusese un tovarăş bine-venit. Umezeala din dulap şi intratul la apă din cauza temperaturii excesive la spălare îi serviseră drept scuze de nenumărate ori în trecut. În momentul acela îi păru efectiv fără speranţă şi îi veni să anuleze cina cu Patrik din seara aceea. Voia ca la întâlnirea cu el să se simtă sexy, frumoasă şi slabă, nu balonată şi grasă. Se uită posomorâtă la burta sa şi încercă să o tragă cât putu de mult. Degeaba. Se privi din profil în oglinda mare şi încercă mai degrabă să îşi umfle burta cât putu. Ei bine, aceea era imaginea care se potrivea cu felul în care se simţea acum.

Cu un suspin, trase pe ea o pereche largă de pantaloni de trening, cu o îngăduitoare talie elastică, şi îşi puse acelaşi tricou în care dormise. Îşi promise că de luni va face din nou ceva în legătură cu kilogramele în plus. Nu avea rost să înceapă acum, deja plănuise pentru acea seară o cină cu trei feluri de mâncare, şi trebuia să recunoască: dacă vrei să impresionezi un bărbat cu talentul la gătit, atunci smântâna şi untul sunt ingredientele esenţiale. În plus, lunea era o zi bună pentru a începe o viaţă nouă. Pentru a mia oară, îşi promise solemn că luni va începe să facă sport şi să urmeze dieta Weight Watchers. Însă nu astăzi.

O problemă mai mare o reprezenta motivul pentru care se perpelise de o zi încoace. Întorsese pe toate feţele opţiunile, întrebându-se ce ar trebui să facă, însă fără a găsi vreo soluţie. Brusc, se

trezise că ştie ceva ce şi-ar fi dorit sincer să nu fi aflat vreodată.

Dinspre cafetieră începu să vină un miros plăcut, iar viaţa păru un pic mai luminoasă. Incredibil ce poate face un strop din băutura aceea fierbinte. Îşi turnă o ceaşcă şi o bău cu o plăcere grozavă, în timp ce se sprijinea de blatul din bucătărie. Niciodată nu se dăduse prea mult în vânt după micul dejun; asta avea să-i economisească nişte calorii pentru acea seară.

Când auzi soneria, tresări atât de tare încât îşi vărsă puţină cafea pe tricou. Înjură cu voce tare, întrebându-se cine ar putea fi la acea oră matinală. Se uită la ceasul din bucătărie. Opt şi jumătate. Puse jos ceaşca şi deschise uşa. Acolo, pe verandă, stătea Julia Carlgren, frecându-şi braţele pentru a se încălzi.

— Bună.

Vocea Ericăi era iscoditoare.

— Bună.

Apoi tăcere din partea Juliei.

Erica se întrebă ce căuta sora mai mică a lui Alex pe veranda ei, cu noaptea-n cap într-o dimineaţă de marţi, însă buna sa creştere învinse şi Julia fu invitată înăuntru.

Julia bătu din picioare, îşi atârnă haina şi fularul, şi merse înaintea Ericăi în camera de zi.

— Aş putea avea o ceaşcă din minunata cafea care miroase atât de bine?

— O, bineînţeles, îţi aduc una.

Ferită de privirile Juliei, în bucătărie, Erica turnă o ceaşcă de cafea şi îşi dădu ochii peste cap. Ceva nu era tocmai în regulă cu fata aceea.

Erica îi dădu ceaşca Juliei şi o pofti să ia loc pe divanul de răchită de pe verandă. Îşi băură cafeaua în linişte. Erica decise să aştepte. Julia va fi nevoită să abordeze singură subiectul şi să explice prezenţa sa acolo. Trecură câteva minute tensionate până ca Julia să vorbească.

— Acum locuieşti aici?

— Nu, de fapt locuiesc în Stockholm, însă mă aflu aici pentru a pune totul la punct în legătură cu casa.

— Da, am auzit. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Condoleanţele mele şi ţie.

Julia dădu drumul unui râset straniu pe care Erica îl găsi surprinzător şi deplasat. Îşi aminti de documentul pe care îl găsise în coşul de gunoi din casa lui Nelly Lorentz şi se întrebă cum se legau între ele lucrurile.

— Probabil te întrebi de ce mă aflu aici.

Julia se uită la Erica, cu strania sa privire fixă şi insistentă. Clipi rar.

Erica fu din nou frapată de cât de diametral opusă era faţă de sora ei mai mare. Tenul Juliei era ciupit de acnee, iar părul îi arăta ca şi cum şi l-ar fi tuns singură cu forfecuţa de unghii. Fără oglindă. Era ceva nesănătos legat de felul în care arăta. O paloare bolnăvicioasă se instalase precum o peliculă gri-murdar peste pielea sa. Şi nici nu părea a împărtăşi interesul pentru haine al lui Alex. Costumaţiile sale arătau ca şi cum ar fi fost cumpărate din magazine pentru bătrânele ieşite la pensie. Nu erau deloc în pas cu moda, ba chiar ai fi zis că sunt nişte costume de bal mascat.

— Ai vreo fotografie cu Alex?

— Poftim?

Erica fu luată prin surprindere de întrebarea directă.

— Fotografii? Da, cred că da. Ba chiar destul de multe. Tatei îi plăcea să fotografieze şi ne-a făcut multe poze când eram copii. Alex era pe-aici atât de des încât probabil că apare într-o grămadă de fotografii.

— Le-aş putea vedea?

Julia se uită cu reproş la Erica, de parcă ar fi mustrat-o pentru că nu se dusese încă să aducă pozele. Recunoscătoare pentru orice scuză de a fugi pentru o clipă de privirea pătrunzătoare a Juliei, Erica plecă să aducă albumele foto.

Albumele erau într-un cufăr sus în pod. Nu apucase încă să facă ordine acolo, însă ştia exact unde se afla cufărul. Toate fotografiile de familie erau depozitate înăuntru; o înfiorase gândul de a sta şi a se uita prin ele. O mare parte din poze erau în maldăre nesortate, însă ştia că acelea pe care le căuta ea fuseseră puse cu grijă în albume. Le răsfoi sistematic, începând din vârful mormanului. În al treilea album găsi ceea ce căuta. Al patrulea album avea de asemenea fotografii cu Alex şi, ţinând strâns ambele albume, coborî cu grijă scara de la pod.

Julia era aşezată în aceeaşi poziţie ca şi înainte. Erica se întrebă dacă se mişcase vreun pic cât timp fusese ea plecată.

— E ceva care ar trebui să te intereseze.

Erica avea răsuflarea tăiată. Dădu atât de tare drumul albumelor groase pe măsuţa de cafea încât zbură praful.

Julia deschise nerăbdătoare primul album, în vreme ce Erica se aşeză lângă ea pe divan pentru a-i da amănunte despre poze.

— Când a fost făcută asta?

Julia arătă spre prima poză cu Alex pe care o găsise, la două pagini de începutul albumului.

— Să vedem. Ar trebui să fie... 1974. Da, cred că aşa e. Aveam cam nouă ani pe-atunci, cred.

Erica trecu un deget peste poză şi simţi în stomac un puternic sentiment de melancolie. Era atât de demult. Ea şi Alex stăteau dezbrăcate în grădină într-o zi călduroasă de vară. Dacă-şi aducea bine aminte, se dezbrăcaseră pentru că se stropiseră cu furtunul de grădină. Ceea ce părea puţin ciudat în legătură cu poza era faptul că Alex purta mănuşi de iarnă.

— De ce avea mănuşi? Pare a fi luna iulie sau aşa ceva.

Julia îşi întoarse chipul uimit spre Erica, pe care amintirea o făcu să râdă.

— Sora ta iubea mănuşile acelea şi insista să le poarte, nu doar întreaga iarnă, ci şi perioade lungi din vară. Era încăpăţânată ca un catâr, şi nimeni nu a putut s-o convingă să lase deoparte afurisitele alea de mănuşi oribile.

— Ştia ce vrea, nu-i aşa?

Julia se uită la poza din album cu o expresie aproape tandră. În clipa următoare aceasta dispăru, iar ea trecu nerăbdătoare mai departe, la pagina următoare.

Fotografiile îi păreau Ericăi rămăşiţe dintr-o altă viaţă. Se întâmplaseră atâtea de atunci. Uneori părea că anii copilăriei alături de Alex erau doar un vis.

— Eram ca nişte surori. Petreceam fiecare clipă împreună şi, de asemenea, dormeam deseori acasă una la cealaltă. În fiecare zi ne comparam notiţele despre ce fusese la cină, apoi alegeam casa cu mâncarea cea mai bună.

— Cu alte cuvinte, mâncaţi aici deseori.

Pentru prima dată, un zâmbet se ivi pe buzele Juliei.

— Da, poţi să spui ce vrei despre mama ta, dar niciodată n-ar fi putut să-şi câştige existenţa gătind.

O fotografie anume îi atrase atenţia Ericăi. O atinse tandru. Era o poză incredibil de frumoasă. Alex stătea la pupa bărcii lui Tore, râzând zgomotos. Părul bălai îi flutura în jurul feţei, iar Fjällbacka se întindea în spatele ei. Probabil că se pregăteau să plece spre recifele stâncoase, pentru o zi de soare şi înot. Fuseseră multe zile precum aceea. Mama ei nu li se alăturase, ca de obicei. Mereu dăduse vina pe o mulţime de treburi mărunte pe care le avea de rezolvat şi alesese să stea acasă. Aşa fusese dintotdeauna. Erica putea cu uşurinţă să numere pe degetele de la o mână excursiile la care luase parte şi mama ei, Elsy. Chicoti când văzu o fotografie a Annei, din aceeaşi excursie cu barca. Ca de obicei, se maimuţărea; în

poza aceea se aplecase periculos peste bord şi se strâmba la aparat.

— Sora ta?

— Da, sora mea mai mică, Anna.

Tonul Ericăi fu tăios, sugerând că n-avea chef să dezvolte subiectul. Julia pricepu mesajul şi continuă să răsfoiască prin album cu degetele sale scurte şi dolofane. Avea unghiile roase până-n carne. La unele dintre degete, unghia fusese roasă atât de mult, încât se formaseră răni pe margini. Erica se forţă să-şi mute privirea şi se uită în schimb la pozele din faţa ei, răsfoite de mâinile Juliei.

Spre sfârşitul celui de-al doilea album, brusc, Alex nu mai apărea în fotografii. Contrastul era destul de puternic. Înainte fusese pe fiecare pagină; acum nu mai era nicio poză de-a ei. Julia stivui cu atenţie albumele pe măsuţa de cafea şi se lăsă pe spate în colţul divanului, cu ceaşca de cafea în mâini.

— Vrei nişte cafea proaspătă? Aceea probabil că s-a răcit până acum.

Julia se uită la ceaşca ei şi realiză că Erica avea dreptate.

— Da, dacă mai este, aş dori puţină, mulţumesc.

Îi înmână ceaşca Ericăi, care se bucură că avea ocazia de a-şi întinde puţin picioarele. Divanul de răchită era un decor minunat, însă după ce stătea pe el o vreme, atât spatele, cât şi posteriorul protestau. Şi Julia părea a împărtăşi acea opinie, fiindcă se ridică şi o urmă pe Erica în bucătărie.

— A fost o înmormântare frumoasă. Şi, de asemenea, mulţi prieteni la comemorarea de la voi acasă.

Erica stătu cu spatele întors spre Julia şi turnă cafea proaspătă în ceşti. Un murmur neutru fu singurul răspuns pe care îl primi. Hotărî să îşi vâre un pic nasul.

— Părea că tu şi Nelly Lorentz vă cunoşteaţi bine. Cum se face că vă ştiţi?

Erica îşi ţinu respiraţia. Hârtia găsită acasă la Nelly în coşul de gunoi o făcuse foarte curioasă să afle răspunsul Juliei.

— Tata a lucrat pentru ea.

Răspunsul Juliei veni ezitant. Fata îşi duse absentă un deget la gură şi începu să-şi roadă unghia frenetic.

— Da, dar asta trebuie că se întâmpla cu mult înainte ca tu să te naşti, spuse Erica.

Îşi continua vânătoarea de informaţii.

— Când eram mai tânără, am avut o slujbă pe timpul verii la fabrica de conserve, spuse Julia.

Răspunsurile ei încă veneau cu mare greutate. Se opri din rosul unghiilor doar cât să poată răspunde.

— Păreaţi să vă înţelegeţi bine.

— Ei bine, îmi imaginez că Nelly vede la mine ceva ce nimeni altcineva nu vede.

Zâmbetul îi era amar şi introspectiv. Dintr-odată, Erica simţi o puternică simpatie faţă de Julia. Viaţa de rătuşcă urâtă trebuie să fi fost grea. Nu spuse nimic, iar după o vreme, tăcerea o forţă pe Julia să continue.

— În definitiv, eram aici în fiecare vară. În vara dinaintea clasei a zecea, Nelly l-a sunat pe tata şi l-a întrebat dacă aş vrea să câştig nişte bani în plus, lucrând în birou. N-am putut refuza, iar după aceea am lucrat acolo în fiecare vară până când am început institutul pedagogic.

Erica înţelese că multe lucruri fuseseră omise din acel răspuns. În mod cert. De asemenea, înţelese că nu avea să afle mai multe de la Julia cu privire la relaţia sa cu Nelly. Se aşezară din nou pe divanul de pe verandă şi sorbiră în linişte câteva guri de cafea. Amândouă priviră lung în gol, către gheaţa ce se întindea înspre orizont.

— Trebuie să-ţi fi fost greu atunci când mama, tata şi Alex s-au mutat.

Julia rupse prima tăcerea.

— Da şi nu. Deja nu ne mai jucam împreună; bineînţeles că a fost trist, însă nu la fel de dramatic ca în cazul în care încă am fi fost cele mai bune prietene.

— Ce s-a întâmplat? De ce aţi încetat să vă mai vedeţi?

— Măcar de-aş şti.

Erica fu uimită de faptul că amintirea putea încă să doară atât de mult. Că putea încă simţi atât de intens lipsa lui Alex. Atâţia ani se scurseseră de atunci, şi probabil era mai degrabă o regulă decât o excepţie că prietenii cei mai buni din copilărie se îndepărtau deseori unul de celălalt. Poate se întâmpla fiindcă nu existase o încheiere firească şi, mai presus de toate, nicio explicaţie. Nu se certaseră, Alex nu îşi găsise o nouă cea mai bună prietenă; niciunul din motivele pentru care se încheie de obicei o prietenie. Pur şi simplu se retrăsese în spatele unui zid de indiferenţă şi dispăruse fără a spune un cuvânt.

— V-aţi certat din vreo cauză?

— Nu, din câte ştiu eu, nu. Alex şi-a pierdut oarecum interesul. A încetat să mă mai sune şi să-mi propună lucruri de făcut împreună. Dacă o rugam să facem ceva, ea nu refuza, însă îmi puteam da seama că era realmente dezinteresată. Aşa că într-un final am încetat să o mai rog.

— Avea prieteni noi cu care îşi petrecea timpul?

Erica se întrebă de ce îi punea Julia toate acele întrebări legate de ea şi Alex, însă nu o deranja să retrăiască vechi amintiri. Ar putea să le folosească în carte.

— Nu am văzut-o cu nimeni altcineva. La şcoală îşi vedea mereu de treaba ei. Şi totuşi...

— Ce?

Julia se aplecă nerăbdătoare în faţă.

— Totuşi, aveam sentimentul că mai era cineva. Dar se poate să mă înşel. Era doar o părere.

Julia dădu din cap, îngândurată. Erica avu sentimentul că doar confirmase ceva ce Julia ştia deja.

— Scuză-mi întrebarea, însă de ce vrei să ştii atât de multe despre vremea când eu şi Alex eram copii?

Julia evită să o privească în ochi. Răspunsul îi fu evaziv.

— Era cu atâţia ani mai mare decât mine şi plecase deja din ţară atunci când eu m-am născut. În plus, eram foarte diferite. Nu cred că am apucat să o cunosc cu adevărat. Iar acum e prea târziu. Am căutat pe-acasă fotografii cu ea, însă abia dacă avem câteva. Aşa că m-am gândit la tine.

Erica simţi că răspunsul Juliei conţinea atât de puţin adevăr încât putea fi calificat drept o minciună, însă îl acceptă în silă.

— Ei bine, trebuie să plec acum. Mulţumesc pentru cafea.

Julia se ridică brusc şi merse în bucătărie pentru a-şi pune ceaşca de cafea în cuva pentru vase. Deodată era foarte grăbită. Erica o conduse până la uşă.

— Mulţumesc pentru că mi-ai arătat pozele. A însemnat mult pentru mine.

După care plecă.

Erica rămase mult timp în cadrul uşii, privind-o cum se îndepărta. O siluetă cenuşie şi fără formă ce se grăbea în josul străzii, cu braţele strâns lipite de corp, ca pentru a se apăra de gerul tăios. Erica închise încet uşa şi merse înapoi înăuntru, unde era cald.

Patrik nu se mai simţise atât de agitat de multă vreme. Sentimentul pe care îl avea în adâncul stomacului era minunat şi înfricoşător în acelaşi timp.

Maldărul de haine de pe pat creştea pe măsură ce el proba o nouă ţinută. Toate hainele pe care le proba păreau prea demodate, prea neglijente, prea

elegante, prea comune sau, pur şi simplu, prea urâte. În plus, majoritatea pantalonilor erau supărător de strâmţi în jurul taliei. Cu un suspin, aruncă o altă pereche de pantaloni în maldăr şi şezu doar în şort pe marginea patului. Îşi pierdu pe loc tot entuziasmul pentru acea seară şi fu cuprins în schimb de o adâncă anxietate. Poate ar fi fost mai bine să o sune şi să anuleze totul.

Patrik se întinse pe pat şi se uită în tavan, cu mâinile împreunate la ceafă. Încă mai avea patul dublu pe care îl împărţise cu Karin, iar acum atinse cu mâna partea ei de pat, într-o izbucnire de sentimentalism. Abia de curând începuse să se rostogolească în somn pe partea ei. Ar fi trebuit de fapt să-şi fi cumpărat un pat nou imediat ce ea se mutase, însă nu fusese în stare să facă faţă situaţiei.

În ciuda tristeţii simţite atunci când Karin îl părăsise, se întrebase uneori dacă îi lipsea într-adevăr Karin ori iluzia avută despre căsătorie ca şi instituţie. Tatăl său o părăsise pe mama sa pentru o altă femeie atunci când el avea zece ani. Divorţul care urmase fusese dureros, el şi sora lui mai mică, Lotta, fiind adevăratele victime. Îşi promisese să nu fie niciodată infidel dar, mai presus de toate, să nu divorţeze niciodată. Dacă avea să se căsătorească, avea să fie pe viaţă. Aşa că atunci când el şi Karin se căsătoriseră în urmă cu cinci ani în biserica din Tanumshede, el nu se îndoise nicio clipă de faptul că avea să dureze pentru totdeauna. Însă viaţa rareori se dovedeşte a fi ceea ce ne imaginăm noi că va fi. Ea şi Leif se văzuseră pe la spatele lui pentru mai mult de un an până când îi prinsese. Al naibii de tipic.

Se întorsese devreme de la serviciu într-o zi fiindcă nu se simţise bine şi iată-i pe ei doi acolo, în dormitor, în patul în care stătea întins chiar acum. Poate că undeva înăuntrul lui se afla un masochist. Cum altfel ar fi putut explica faptul că

nu se descotorosise de mult de pat? Deşi acum totul aparţinea trecutului. Nu mai conta.

Se ridică din pat, încă nesigur dacă voia sau nu să meargă acasă la Erica în acea seară. Voia. Şi nu voia. O lipsă acută de încredere în sine îi spulberă nerăbdarea pe care o simţise toată ziua, chiar toată săptămâna. Însă era prea târziu pentru a refuza, aşa că nu mai avea de ales.

Când în sfârşit găsi o pereche de pantaloni Chinos care îi veneau bine în jurul taliei şi îşi puse o cămaşă albastră proaspăt călcată, se simţi dintr-odată un pic mai bine. Şi începu din nou să aştepte cu nerăbdare acea seară. Un pic de gel îi făcu părul să arate răvăşit într-o manieră căutată, şi după ce făcu reflexiei sale din oglindă un semn de noroc cu mâna, se simţi gata de plecare.

Afară era întuneric beznă, deşi nu era decât şapte şi jumătate, şi o ninsoare măruntă făcea vizibilitatea slabă în timp ce conducea înapoi spre Fjällbacka. Plecase din timp şi nu era nevoie să se grăbească. Gândurile sale legate de Erica fură pentru un timp date la o parte de către evenimentele petrecute la serviciu în ultimele zile. Mellberg nu fusese mulţumit atunci când Patrik nu putuse decât să confirme că vecina lui Anders, Jenny, părea sigură de ceea ce văzuse. Anders chiar părea să aibă un alibi pentru perioada de timp decisivă. Asta poate că nu îi provocase lui Patrik la fel de multă furie ca lui Mellberg, însă nu putuse nega dezamăgirea simţită. Trecuseră trei săptămâni de când fusese găsit cadavrul lui Alex, iar ei erau la fel de departe de aflarea adevărului ca atunci.

Acum era important să nu se descurajeze complet. Vor trebui să se regrupeze şi să o ia de la început. Fiecare indiciu, fiecare fragment de depoziţie va trebui cercetat dintr-o nouă perspectivă. Patrik întocmi mental o listă cu ce avea de făcut a doua zi. Prioritatea principală o constituia găsirea tatălui copilului pe care îl aştepta Alex. Trebuia să existe cineva în Fjällbacka care să

fi văzut ori să fi auzit ceva despre persoana cu care ea se întâlnea la sfârşit de săptămână. Nu că ar fi fost exclusă posibilitatea ca Henrik să fie tatăl, iar Anders putea fi de asemenea un eventual candidat. Deşi într-un fel Patrik nu credea că Anders era genul pe care Alex să-l considere un candidat potrivit la rolul de tată pentru copilul său. Considera că ceea ce Francine îi spusese Ericăi era mult mai aproape de adevăr. Exista cineva foarte, foarte important în viaţa ei. Cineva îndeajuns de important încât să o facă fericită să aibă un copil cu el – ceea ce nu putea ori nu voia să facă împreună cu soţul ei.

Relaţia ei sexuală cu Anders era de asemenea un lucru despre care dorea să afle mai multe. Ce avea în comun o femeie din înalta societate din Göteborg cu un beţivan notoriu? Ceva îi spunea că, dacă ar fi descoperit cum li se intersectaseră vieţile, ar fi aflat multe dintre răspunsurile căutate. Apoi mai era şi articolul despre dispariţia lui Nils Lorentz. Alex era o copilă pe-atunci. De ce păstra ascuns într-un sertar articolul decupat dintr-un ziar vechi de douăzeci şi cinci de ani? Existau atâtea piste încurcate. Se simţi de parcă s-ar fi holbat la o imagine dintr-acelea în care totul pare o împrăştiere incoerentă de puncte, până în momentul când îţi relaxezi privirea exact aşa cum trebuie şi o formă iese brusc în evidenţă, cu o claritate neaşteptată. Singura problemă era că nu putea găsi acea poziţie ideală pentru ca punctele să capete o formă. În momentele sale de slăbiciune, se întreba uneori dacă era un poliţist destul de bun pentru a o găsi. Poate că un ucigaş avea să scape din cauza lipsei sale de competenţă.

O căprioară sări în faţa maşinii şi Patrik fu smuls pe neaşteptate din gândurile sale sumbre. Apăsă frâna şi rată cam cu un centimetru crupa căprioarei. Maşina patină pe şoseaua alunecoasă şi nu se opri preţ de câteva secunde lungi şi terifiante. Apoi Patrik îşi rezemă capul pe mâini,

care erau încleştate încă pe volan, şi îşi lăsă pulsul să revină la normal. Rămase aşa pentru câteva minute. Apoi porni mai departe spre Fjällbacka, însă fu nevoie să meargă încet timp de un kilometru sau doi până îndrăzni să mărească viteza.

Când ajunse pe dealul nisipos din Sälvik ce ducea spre casa Ericăi, era în întârziere cu cinci minute. Parcă pe alee în spatele maşinii ei şi înşfăcă sticla de vin pe care o adusese cadou. O respiraţie adâncă şi o ultimă verificare a frizurii în oglinda retrovizoare a maşinii şi fu pregătit.

Maldărul de haine de pe patul Ericăi era cam la fel de mare ca al lui Patrik, poate chiar mai mare. Dulapul începu să pară gol, iar umeraşele zăngăneau pe bară. Oftă adânc. Nimic nu i se potrivea cum trebuie. Kilogramele în plus pe care le luase pe nevăzute în ultima săptămână însemnau că niciun articol de îmbrăcăminte nu stătea pe ea aşa cum îşi dorise. Blestema şi regreta amarnic faptul că se cântărise în acea dimineaţă. Se privi dezaprobator în oglinda de pe uşa dulapului.

Prima dilemă apăruse după ce făcuse duş; precum eroina sa literară preferată, Bridget Jones, trebuia să-şi aleagă desuurile. Să poarte un frumos slip tanga cu margini dantelate, pentru slaba eventualitate în care ea şi Patrik ar ajunge în pat? Sau să poarte desuurile groase şi îngrozitor de urâte, cu extrasuport pentru burtică şi posterior, care i-ar mări şansele de a ajunge măcar în pat? O alegere dificilă, însă ţinând cont de proporţiile burţii umflate, decise, după multe deliberări, să opteze pentru varianta cu suport. Deasupra lor avea să poarte dresuri strâmte pentru aplatizarea burticii. Cu alte cuvinte, artileria grea.

Se uită în treacăt la ceas şi îşi dădu seama că sosise momentul deciziei. După ce mai privi o dată spre maldărul de pe pat, trase de la bază prima ţinută pe care o probase. Negrul subţia, iar clasica

rochie până la genunchi, în stilul Jackie Kennedy, avantaja silueta. O pereche de cercei cu perle şi ceasul de mână aveau să fie singurele ei bijuterii şi îşi lăsă părul să-i cadă desfăcut peste umeri. Se privi din nou în oglindă din profil şi îşi trase burta drept test. În regulă, cu ajutorul combinat al desuurilor şi dresurilor cu suport, precum şi cu o respiraţie uşor reţinută, arăta aproape acceptabil. Kilogramele în plus nu erau pe de-a-ntregul un lucru rău, trebuia să recunoască. S-ar fi putut lipsi de cele de pe burtă, însă cele distribuite sânilor îi puneau în evidenţă decolteul. Fireşte, cu puţin sprijin din partea unui sutien push-up, însă asemenea ajutoare erau practic universale în zilele noastre. Iar sutienul pe care îl purta ea era ultima invenţie în materie, cu gel în cupe, ceea ce îi dădea bustului său un balans complet natural. O excelentă mărturie a progresului tehnologic în folosul umanităţii!

Transpirase după atâta probat şi atâtea emoţii şi, cu un oftat adânc, se spălă din nou la subsuoară. Desăvârşirea machiajului îi luă aproape douăzeci de minute. Când fu gata, realiză că dichisirea durase un pic mai mult şi că ar fi trebuit să înceapă cu mult timp în urmă să gătească. Făcu repede ordine în dormitor. I-ar fi luat mult prea mult timp să agaţe înapoi toate hainele, aşadar ridică întreg mormanul, îl aruncă în şifonier şi închise uşa. Ca să fie sigură, făcu patul şi se uită prin cameră, asigurându-se că pe podea nu erau împrăştiate desuuri nefolosite. O pereche de chiloţei obişnuiţi de la Sloggi ar fi putut domoli înflăcărarea oricărui bărbat.

Goni spre bucătărie, cu respiraţia tăiată. Tot stresul acesta o făcuse să se simtă complet neputincioasă. Nu avea idee cu ce anume să înceapă.

Erica se forţă să stea locului şi să inspire adânc. În faţa ei pe masă stăteau două reţete, iar ea încercă să planifice timpul necesar pentru fiecare

dintre ele. Nu era ea bucătar-şef, însă gătea destul de bine, iar reţetele le găsise după ce scotocise prin ediţii mai vechi din *Elle Gourmet*. Aperitivul avea să cuprindă clătite cu cartofi şi smântână, caviar şi ceapă roşie tocată fin. Ca fel principal, se gândise la un file de porc copt în aluat, cu sos de vin şi piure de cartofi, iar ca desert, salată de fructe cu îngheţată de vanilie. Din fericire, o preparase deja în acea după-amiază, deci o putea tăia de pe listă. Hotărî să înceapă prin a pune cartofii la fiert. Apoi avea să dea pe răzătoare cartofi cruzi pentru aperitiv.

Se concentră timp de oră sau o oră şi jumătate asupra a ce avea de făcut, apoi sări în sus când auzi soneria. Timpul trecuse un pic cam repede şi speră că Patrik nu era înfometat ca un lup, fiindcă avea să mai dureze ceva până când mâncarea avea să fie gata.

Era la jumătatea drumului spre uşă când observă că avea încă şorţul pe ea. Soneria se auzi din nou, iar ea se chinui să desfacă nodul imposibil pe care şi-l făcuse la spate. Într-un final îl desfăcu, îşi trase şorţul peste cap şi îl aruncă pe un scaun din hol. Îşi trecu mâna prin păr, îşi aminti să-şi tragă burta şi inspiră adânc înainte de a deschide uşa zâmbind.

— Salut, Patrik! Bine ai venit! Intră.

Se îmbrăţişară uşor, iar Patrik îi întinse o sticlă de vin înfăşurată în folie de aluminiu.

— Vai, mulţumesc, ce drăguţ!

— Da, mi l-au recomandat pe acesta la magazinul de băuturi State. Vin chilian. Viguros şi aspru, cu aromă de fructe de pădure şi ciocolată, chipurile. Nu sunt un mare cunoscător într-ale vinului, însă ei ştiu de regulă ceea ce spun.

— Sunt sigură că e excelent.

Erica râse afectuos şi puse pentru o clipă sticla jos pe măsuţa veche din hol, pentru a-l ajuta pe Patrik să-şi scoată jacheta.

— Intră. Sper că nu mori de foame. Ca de obicei, planificarea mea a fost mult prea optimistă, aşa că va mai dura ceva până să fie gata cina.

— Nicio problemă.

Patrik o urmă pe Erica în bucătărie, ducând vinul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, poţi lua un tirbuşon din primul sertar şi poţi deschide sticla de vin. Am putea începe cu degustarea vinului pe care l-ai adus.

Patrik se supuse binevoitor. Erica puse două pahare mari pe blatul de lucru din bucătărie, apoi începu să amestece în oale şi să verifice ceea ce se afla în cuptor. Fileul de porc mai avea destul până să fie gata, iar când înţepă cartofii, aceştia erau copţi doar pe jumătate. Patrik îi înmână unul din pahare, acum plin cu un vin de un roşu-închis. Ea roti uşor paharul pentru a degaja aroma vinului, îşi introduse adânc nasul în pahar şi apoi inhală ţinând gura închisă. Parfumul cald de stejar îi pătrunse în nări şi păru a i se propaga până în vârful degetelor de la picioare. Încântător. Îl degustă cu grijă, lăsând vinul să i se învârtă pe limbă în timp ce trase puţin aer pe gură. Gustul fu la fel de plăcut precum aroma şi îşi dădu seama că Patrik cheltuise o sumă considerabilă pe acea sticlă.

Patrik îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Fantastic!

— Da, mi-am dat seama data trecută că te pricepi la asemenea lucruri. Din nefericire, eu nu pot face diferenţa între un vin la bidon, de cincizeci de coroane, şi un vin care costă câteva mii.

— Fireşte că poţi. Însă aici e vorba şi despre obişnuinţă. Şi trebuie să ai răbdare pentru a degusta cu adevărat un vin, în loc să-l dai pe gât.

Ruşinat, Patrik se uită la paharul de vin pe care-l avea în mână. O treime se dusese deja. Încercă să imite metoda prin care Erica degustase vinul, atunci când aceasta îşi întoarse spatele

pentru a verifica ceva pe aragaz. Într-adevăr, păru să aibă gustul unui cu totul alt vin. Lăsă o înghiţitură să i se învârtă prin gură aşa cum o văzuse făcând pe Erica şi brusc, simţi arome clar diferite. I se păru chiar că simte o uşoară urmă de ciocolată, ciocolată neagră precum şi un gust destul de puternic de fructe de pădure, poate chiar struguri negri, amestecaţi cu un pic de căpşună. Incredibil.

— Cum merge cu ancheta?

Erica se strădui să rostească întrebarea pe un ton detaşat, însă aşteptă răspunsul cu nerăbdare.

— Cred că ne-am întors de unde am plecat, ca să zic aşa. Anders are un alibi pentru momentul crimei şi nu avem mare lucru de la care să pornim acum. Din nefericire, s-ar putea să fi făcut o greşeală clasică. Ne-am permis să ne simţim prea siguri de faptul că aveam persoana potrivită şi am oprit investigarea altor posibilităţi. Deşi, trebuie să-i dau dreptate comisarului, Anders era perfect în rolul ucigaşului lui Alex. Un beţiv care, dintr-un motiv inexplicabil, are o relaţie sexuală cu o femeie care, conform tuturor regulilor, ar trebui să-i fie inaccesibilă unui beţivan precum Anders. O crimă din gelozie cu consecinţe inevitabile, atunci când norocul său neverosimil i se sfârşeşte. Amprentele erau pe tot corpul ei şi în baie. I-am găsit până şi urma piciorului în balta de sânge de pe podea.

— Dar nu sunt de ajuns dovezile?

Patrik îşi învârti paharul de vin şi se uită gânditor în jos la vârtejurile roşii ce se formaseră.

— Dacă n-ar fi avut un alibi poate că ar fi fost de ajuns, însă acum are unul pentru ceea ce noi considerăm a fi momentul probabil al crimei. Şi, după cum am mai spus, nu dovedeşte nimic în afara faptului că a fost în baie după crimă. O diferenţă mică, însă importantă, dacă vrem o acuzaţie care să reziste.

Aroma ce se răspândea prin bucătărie era minunată. Erica scoase din frigider clătitele cu cartofi pe care le făcuse sote cu ceva vreme în urmă şi le băgă în cuptor pentru a le încălzi. Aşeză două farfurii pentru aperitive, deschise frigiderul din nou şi scoase un recipient cu smântână şi un borcan cu caviar. Cepele erau tocate şi pregătite într-un castron pe blatul de lucru. Era foarte conştientă de cât de aproape stătea Patrik.

— Aşadar, Erica, ai mai aflat ceva în legătură cu casa?

— Da, din nefericire. Agentul imobiliar a sunat ieri şi a propus să lăsăm posibilii cumpărători să viziteze casa în timpul vacanţei de Paşte. După spusele lui, Annei şi lui Lucas li se pare o idee excelentă.

— Totuşi, mai sunt vreo două luni până la Paşte. Multe se pot întâmpla până atunci.

— Da, pot mereu spera ca Lucas să aibă un atac de cord sau aşa ceva. Nu, scuză-mă, n-am spus asta. Dar mă face atât de furioasă!

Trânti un pic cam tare uşa cuptorului.

— Hei, fii drăguţă cu aparatele casnice!

— Probabil că va trebui să mă obişnuiesc cu ideea şi să încep să planific ce să fac cu banii obţinuţi în urma vânzării. Deşi, trebuie să recunosc, mereu am crezut că m-aş simţi mai fericită dacă aş deveni milionară.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu a ajunge milionară. Cu taxele din ţara asta, probabil că va trebui să cheltui majoritatea profitului pentru a finanţa şcoli jalnice şi un sistem de sănătate şi mai jalnic. Ca să nu mai pomenesc de poliţie, instituţie incredibil, totalmente şi formidabil de prost plătită. Posibil să-ţi înghiţim o bună parte din avere, vei vedea.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Ei bine, ar fi minunat. Faptul că nu va trebui să am bătăi de cap în legătură cu ce să îmi cumpăr mai degrabă, o haină de nurcă sau de vulpe

albastră. Patrik, îţi vine sau nu să crezi, aperitivul e gata!

Luă o farfurie în fiecare mână şi îl conduse pe Patrik în sufragerie. Se gândise dacă să stea în bucătărie ori în sufragerie şi, într-un final, decise în favoarea sufrageriei, cu minunata sa masă pliantă de lemn, care arăta chiar mai bine la lumina lumânărilor. Şi nu făcu economii la lumânări. Nimic nu flata mai mult silueta unei femei ca lumânările, citise ea asta undeva.

Masa era aranjată cu tacâmuri de argint şi şervete de pânză, precum şi cu veselă Rörstrand pentru felul principal. Era cea mai bună veselă a mamei sale, porţelan alb Rörstrand cu marginea albastră. Îşi aminti cât de grijulie fusese dintotdeauna mama ei cu acea veselă. Era scoasă doar la ocazii foarte speciale. Care nu includeau zilele de naştere ale copiilor sau orice altceva care ar fi avut de-a face cu ei. Erica reflectă cu amărăciune. Porţelanul ordinar pe masa din bucătărie era de-ajuns pentru ei. Însă când veneau la cină pastorul şi soţia acestuia, ori vicarul, ori diaconul, atunci agitaţia era interminabilă. Erica se forţă să revină în prezent şi puse farfuriile cu aperitive faţă în faţă pe masă.

— Arată foarte bine.

Patrik tăie o bucată de clătită cu cartofi, adăugă în furculiţă o porţie sănătoasă de ceapă, smântână şi caviar, şi reuşi să o ducă spre gură până la jumătatea drumului, când observă că Erica stătea acolo cu paharul de vin ridicat, laolaltă cu o sprânceană. Ruşinat, lăsă jos furculiţa şi luă în schimb paharul de vin.

— Noroc şi bun venit.

— Noroc.

Erica surâse la gafa lui. Era înviorătoare în comparaţie cu bărbaţii cu care ieşise în Stockholm, care erau cu toţii atât de bine-crescuţi şi versaţi când era vorba de etichetă încât ar fi putut fi clone. Spre deosebire de ei, Patrik îi părea real, din

punctul ei de vedere putea să mănânce cu mâna dacă dorea; nu ar fi deranjat-o. În plus, era extrem de drăguţ atunci când roşea.

— Am avut un musafir neaşteptat azi.

— O? Cine?

— Julia.

Patrik îi aruncă Ericăi o privire surprinsă. Aceasta fu mulţumită să vadă că lui părea să îi fie greu să se desprindă de mâncare.

— N-am ştiut că vă cunoaşteţi, spuse el.

— De fapt, nu prea ne cunoaştem. Înmormântarea lui Alex a fost de fapt prima dată când ne-am întâlnit. Însă în dimineaţa aceasta era la uşa mea.

— Ce voia?

Patrik îşi curăţă farfuria cu un asemenea zel încât păru că încerca să radă culoarea de pe porţelan.

— M-a rugat să-i arăt poze de când Alex şi cu mine eram copii. Pare-se că familia nu are multe fotografii, după spusele Juliei, aşa că şi-a încercat norocul gândindu-se că eu aş putea avea câteva. Şi chiar am. Apoi mi-a pus o mulţime de întrebări despre copilăria noastră şi lucruri de genul ăsta. Oamenii cu care am vorbit mi-au spus că surorile nu au fost prea apropiate, ceea ce nu e surprinzător, având în vedere diferenţa de vârstă, iar acum ea vrea să afle mai multe despre Alex. Să o cunoască. Mă rog, asta-i impresia pe care am căpătat-o eu. Apropo, ai cunoscut-o pe Julia?

— Nu, încă nu. Însă din câte am auzit, ele nu sunt, sau nu au fost, prea asemănătoare, spuse Patrik.

— Nu, Doamne, nu. Sunt mai degrabă total opuse, cel puţin ca înfăţişare. Ambele par a fi introvertite, deşi Julia are un aer ursuz pe care Alex nu cred că îl avea. Alex părea mai, cum să zic... mai indiferentă, din câte am auzit de la oamenii cu care am discutat. Julia pare mai colerică. Sau poate chiar furioasă. Am avut

impresia că sub masca ei clocoteşte furia. Ca un vulcan. Un vulcan adormit. Sună cumva stupid?

— Nu, nu cred. Mă gândesc că, în calitate de scriitoare, trebuie că ai nas la oameni. O cunoaştere a naturii umane.

— O, nu mă numi scriitoare. Nu cred că am câştigat încă titlul acela.

— Patru cărţi publicate şi nu te consideri scriitoare?

Patrik păru de-a dreptul derutat şi Erica încercă să explice ceea ce voia să spună.

— Ei bine, patru biografii, iar acum lucrez la a cincea. Nu e puţin, ştiu, însă pentru mine un scriitor este cineva care scrie ceva din propriul său suflet şi din propria sa minte, şi nu se rezumă doar la a descrie viaţa altcuiva. În ziua în care voi scrie ceva care să vină de la mine, atunci mă voi putea numi scriitoare.

Fu brusc izbită de faptul că acesta nu era adevărul complet. Privit în mod superficial, potrivit definiţiei, nu exista nicio diferenţă între biografiile scrise de ea despre personalităţi istorice şi cartea pe care o scria despre Alex. Şi cu toate acestea, într-un fel era diferit. În primul rând, viaţa lui Alex se intersectase cu a ei într-un mod destul de evident, iar în al doilea rând, îşi putea exprima în acea carte câteva dintre propriile sale păreri. Dinăuntrul evenimentelor actuale, putea chiar să dirijeze sufletul cărţii. Însă nu îi putea explica asta lui Patrik. Nimeni nu trebuia să afle că ea scria o carte despre Alex.

— Deci Julia a venit aici şi a pus o sumedenie de întrebări în legătură cu Alex. Ai apucat să vorbeşti cu ea despre Nelly Lorentz?

Erica simţi că în ea se dă o luptă intensă şi decise într-un final că nu îi putea tăinui cu conştiinţa împăcată această informaţie lui Patrik. Poate ar fi fost capabil să tragă pe baza ei concluzii pe care ea însăşi nu reuşise a le trage. Fusese unica, însă vitala piesă din puzzle pe care hotărâse

să nu i-o destăinuie atunci când luase cina la el acasă. Însă fiindcă nu ajunsese prea departe cu ea, nu găsi niciun motiv pentru a mai păstra tăcerea. Dar, pentru început, trebuia să servească felul principal.

Se aplecă pentru a-i lua farfuria, asigurându-se că se apleca un pic mai mult decât de obicei. Intenţiona să valorifice la maximum atuurile pe care le avea. Judecând după figura lui Patrik, îşi dădu seama că avea pe puţin doi aşi în mânecă. Deocamdată sutienul său Wonderbra se dovedise a fi meritat cele cinci sute de coroane investite. Deşi îi uşurase considerabil portofelul.

— Stai să te ajut.

Patrik îi luă farfuriile şi o urmă în bucătărie. Ea scurse cartofii de apă şi se apucă să îi zdrobească pentru piure. Reîncălzi sosul o ultimă dată şi îl gustă. Un strop de vin şi o bucată mare de unt şi era gata de servit. Fără smântână în felul acela de mâncare! Apoi tot ce mai rămăsese de făcut era să scoată din cuptor fileul de porc şi să îl felieze. Arăta perfect. Roz pal în centru, însă fără sucul roşu ce indica o carne nefăcută. Pentru felul de mâncare cu legume alesese mazăre dulce gătită la abur, pe care o puse în acelaşi vas Rörstrand cu piureul de cartofi. Duseră amândoi mâncarea pe masă. Erica îl lăsă pe Patrik să se servească înainte de a-i da vestea bombă.

— Julia este unica moştenitoare a averii lui Nelly Lorentz.

Patrik tocmai sorbea din vin şi păru că acesta intră pe calea greşită, fiindcă tuşi, apoi se prinse de piept. Lacrimi îi apărură brusc în ochi din cauza disconfortului.

— Scuză-mă, ce ai spus? întrebă Patrik cu o voce chinuită.

— Am spus că Julia este unica moştenitoare a averii lui Nelly Lorentz. Scrie în testamentul lui Nelly, spuse Erica netulburată, turnându-i lui Patrik nişte apă spre a-i calma tusea.

— Să îndrăznesc să te întreb cum de ştii asta?

— Pentru că mi-am vârât nasul în coşul de gunoi al lui Nelly atunci când m-a invitat să iau ceaiul la ea.

Patrik avu o nouă criză de tuse şi îi aruncă o privire neîncrezătoare Ericăi. În timp ce el îşi goli întreg paharul de apă dintr-o singură înghiţitură, ea continuă.

— Era o copie a testamentului ei în coşul de gunoi. Scria clar că Julia Carlgren o să moştenească averea lui Nelly Lorentz. Da, Jan va primi o parte, însă Julia va primi restul.

— Jan ştie asta?

— N-am idee. Însă îmi imaginez că nu, probabil nu ştie.

Erica vorbi mai departe, în timp ce punea mâncarea în farfurii.

— De fapt, atunci când a fost aici, am întrebat-o pe Julia cum de o cunoaşte atât de bine pe Nelly Lorentz. Bineînţeles că am primit un răspuns neconvingător. Ceva legat de o slujbă a ei pe timpul verii la fabrica de conserve, timp de câţiva ani. Nu mă îndoiesc de faptul că a lucrat acolo, însă a omis restul adevărului. Era în mod evident un subiect despre care chiar nu dorea să discute.

Patrik era gânditor.

— Îţi dai seama că asta înseamnă că există acum două perechi nepotrivite în această poveste? Le-aş numi chiar de neimaginat. Alex şi Anders, apoi Julia şi Nelly. Care este cel mai mic numitor comun? Dacă găsim legătura, cred că vom afla soluţia la tot.

— Alex. Nu este Alex cel mai mic numitor comun?

— Nu, spuse Patrik, cred că ar fi un pic cam simplu. E altceva. Ceva ce nu putem vedea ori nu putem înţelege.

Îşi agită furculiţa în aer.

— Apoi, îl mai avem şi pe Nils Lorentz. Ori, mai precis, dispariţia lui. Locuiai în Fjällbacka pe atunci, ce îţi aminteşti cu privire la asta?

— Nu eram prea mare pe atunci şi nimeni nu spune nimic unui copil. Însă ceea ce îmi amintesc e că totul a fost ţinut foarte secret.

— Foarte secret?

— Da, ştii, conversaţii ce se întrerupeau atunci când eu intram în cameră. Adulţi care vorbeau cu voce joasă. „Şşt, să nu audă copiii" şi comentarii de genul ăsta. Cu alte cuvinte, tot ce ştiu e că se discuta mult despre dispariţia lui Nils pe-atunci. Însă eu eram prea mică, nu mi se spunea nimic.

— Hmm, va trebui să sap mai adânc. Va trece pe lista mea de lucruri de făcut mâine. Însă acum iau cina cu o femeie care nu este doar frumoasă, ci şi o bucătăreasă fantastică. Să ciocnim pentru gazdă.

Îşi ridică paharul, iar Erica se simţi tare bine în sinea ei datorită complimentului. Nu atât pentru ceea ce spusese în legătură cu mâncarea, ci fiindcă o numise frumoasă. Cât de uşor ar fi totul dacă ne-am putea citi reciproc minţile, gândi ea. Întreaga şaradă nu şi-ar mai avea rostul. În schimb, stătea acolo sperând să primească de la el şi cel mai mic semn că e interesat. Era în regulă să intri direct în joc şi să rişti atunci când erai adolescent, însă cu trecerea anilor inima ei părea să devină din ce în ce mai puţin elastică. Mizele erau mai importante, iar pagubele provocate egoului erau mai mari de fiecare dată.

După ce Patrik se servi de trei ori, iar ei încetaseră de mult să mai vorbească despre moarte violentă şi trecuseră la discuţii despre vise şi viaţă, după ce atacaseră diverse subiecte mondiale de actualitate, se mutară pe verandă pentru a-şi acorda stomacurilor o pauză înainte de desert. Stătură la capetele opuse ale divanului şi sorbiră din vin. Sticla cu numărul doi era aproape goală şi amândoi

îi putură simţi efectul. Membrele le erau grele şi calde, iar capetele păreau a le fi învelite în vată incredibil de moale. Noaptea era întunecată, fără nicio stea care să lumineze cerul. Întunericul dens de afară îi făcu să se simtă înfăşuraţi într-un mare cocon, completând iluzia de a fi singurii oameni pe pământ. Erica nu îşi putea aminti altă dată când să se fi simţit atât de împăcată, atât de în armonie cu propria existenţă. Făcu un gest larg cu mâna în care ţinea paharul cu vin, reuşind să cuprindă nu doar întreaga verandă, ci şi întreaga casă.

— Îţi vine să crezi că Anna vrea să vândă totul? Nu este doar cea mai frumoasă casă din lume, ci pereţii ei ascund şi istorie. Şi nu mă refer doar la istoria mea şi a Annei, ci şi la istoriile celor care au trăit aici înaintea noastră. Ştiai că un căpitan de vas a construit casa asta pentru familia sa în 1889? Căpitanul Wilhelm Jansson. De fapt, povestea este chiar foarte tristă, precum multe alte poveşti din zona aceasta. A construit casa pentru el şi pentru tânăra lui soţie, Ida. În cinci ani au avut cinci copii, însă la a şasea naştere, Ida a murit. În acele vremuri era de neconceput ca un tată să îşi crească singur copiii, aşa că sora cea mare, nemăritată, a căpitanului Jansson s-a mutat cu ei şi a preluat îndatoririle creşterii copiilor, în timp ce căpitanul naviga peste mări şi ţări. Sora lui, Hilda, nu a fost cea mai bună alegere ca mamă adoptivă. Era una dintre bigotele cele mai virulente din regiune, iar asta spune multe, având în vedere importanţa religiei acolo. Copiii abia dacă puteau să mişte fără a fi acuzaţi de păcat, iar bătăile pe care le primeau din partea Hildei erau administrate cu o mână de fier şi cu frica lui Dumnezeu. În zilele noastre probabil ar fi fost considerată sadică, însă pe atunci era complet acceptabil să ascunzi asemenea tendinţe sub masca religiei.

Căpitanul Jansson nu era acasă îndeajuns de mult pentru a vedea cât de rău le mergea copiilor, deşi trebuie să fi avut bănuielile sale. Însă, precum

majoritatea bărbaţilor, considera creşterea copiilor a fi o îndatorire femeiască şi socotea că îşi îndeplinea răspunderile de tată prin asigurarea unui acoperiş deasupra capului şi a mâncării pe masă. Până când se întoarse acasă într-o zi şi descoperi că fiica sa cea mică, Märta, stătuse o săptămână cu mâna ruptă. Atunci Hilda fu poftită să plece, iar căpitanul trecu la acţiune şi căută printre femeile necăsătorite din zonă o nouă mamă adoptivă potrivită pentru copiii săi. Făcu o alegere bună. În mai puţin de două luni se căsători cu Lina Månsdotter, o ţărancă zdravănă, care îndrăgi copiii de parcă ar fi fost ai ei. Ea şi căpitanul avură de asemenea şapte alţi copii împreună, deci trebuie să fi fost tare aglomerat aici. Dacă te uiţi atent, poţi vedea urme lăsate de acei copii. Mici crăpături şi îndoituri şi locşoare uzate. Prin întreaga casă.

— Şi cum de-a ajuns tatăl tău să cumpere casa?

— De-a lungul anilor, fraţii Jansson s-au împrăştiat prin lume. Căpitanul Jansson şi a lui Lina, care cu timpul prinseră mare drag unul de celălalt, îşi dădură duhul. Singurul rămas în casă fu Allan, fiul cel mare. Acela nu se căsători niciodată, iar când îmbătrâni şi nu mai putu întreţine singur casa, se decise să o vândă. Tata abia ce se căsătorise cu mama şi se aflau în căutarea unei case. Tata ne-a spus că s-a îndrăgostit pe loc de această casă. Nu a ezitat nicio secundă.

Când Allan îi vându casa tatei, îi transmise şi povestea. Istoria casei şi a propriei sale familii. Îi spuse că era important pentru el ca tata să ştie ai cui au fost paşii care uzaseră vechile podele de lemn. De asemenea, lăsă şi nişte documente. Scrisori pe care căpitanul Jansson le trimisese din fiecare colţ al lumii, la început soţiei sale, Ida, apoi Linei. Pe lângă acestea, lăsă şi cravaşa folosită de Hilda pentru a-i pedepsi pe copii. Încă mai atârnă în pivniţă. Anna şi cu mine obişnuiam să mergem acolo uneori când eram mici şi să o atingem.

Auzisem povestea despre Hilda şi încercam să ne imaginăm cum s-ar simţi pe pielea noastră firele aspre ale cravaşei. Ne părea rău pentru copiii trataţi atât de urât.

Erica se uită la Patrik. Apoi continuă.

— Acum înţelegi de ce mi se rupe inima la gândul de a vinde această casă. Dacă o facem, nu o vom mai recupera niciodată. Mă înfioară ideea că un bogătan din Stockholm ar da buzna aici şi ar începe să şlefuiască podelele şi să pună tapet nou cu scoici, ca să nu mai pomenesc de fereastra panoramică ce s-ar ivi aici pe verandă mai iute decât aş putea spune „prost gust". Cine s-ar mai sinchisi să păstreze urmele de creion lăsate în interiorul uşilor de la cămară, unde în fiecare an Lina însemnase cât de înalţi crescuseră copiii? Cine s-ar mai sinchisi să citească scrisorile în care căpitanul Jansson încerca să descrie Mările Sudului celor două soţii ale sale, care abia dacă ieşiseră din parohie? Istoria lor va fi ştearsă, iar atunci această casă va fi doar o... casă. O casă ca toate casele. Încântătoare, însă lipsită de suflet.

Îşi dădu seama că vorbea prea mult, însă pentru un motiv sau altul, era important pentru ea ca Patrik să înţeleagă. Se uită la el. O urmărea atent, iar ea se îmbujoră sub privirile lui. Ceva se petrecu. Un moment de înţelegere absolută şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, Patrik se afla lângă ea, iar după o clipă de ezitare, îşi apăsă buzele pe ale ei. La început simţi doar gustul vinului pe buzele amândurora, dar apoi simţi gustul lui Patrik. Îşi deschise prudent gura şi simţi cum vârful limbii lui îl căuta pe al ei. Tot corpul i se electriză.

După o vreme deveni insuportabil, iar Erica se ridică, îl prinse de mână şi, fără a spune vreun cuvânt, îl conduse până sus în dormitor. Se întinseră pe pat, sărutându-se şi mângâindu-se. După un timp, Patrik o privi întrebător, apoi începu să-i desfacă rochia. Ea îşi dădu silenţios

acordul, începând să-i desfacă nasturii cămăşii. Îşi dădu seama dintr-odată că lenjeria aleasă de ea nu era cea pe care dorea să i-o arate lui Patrik în prima lor noapte împreună. Iar dresurile pe care le purta nu erau cele mai sexy din lume. Întrebarea era cum să scape de ele şi de colanţii cu susţinere pentru posterior fără ca Patrik să le vadă. Erica se ridică brusc.

— Scuză-mă, trebuie să merg până la baie.

Fugi la baie şi se uită cu înfrigurare în jurul său. Avea noroc. În coşul de rufe era un maldăr de haine curate pe care nu apucase să le pună la loc. Se strecură cu greu din dresurile strâmte şi le puse în coşul de rufe alături de lenjeria stil gogoşar. Trase pe ea o pereche de desuuri fine din dantelă albă care se potriveau cu sutienul. Îşi trase rochia în jos peste posterior şi se privi atent în oglindă. Părul îi era răvăşit şi ondulat, iar ochii aveau o privire febrilă. Gura îi era mai roşie decât în mod normal şi uşor umflată de la atâta sărutat. Arăta chiar sexy, se gândi ea. Deşi fără lenjeria cu susţinere, abdomenul nu îi arăta pe-atât de plat pe cât şi-ar fi dorit. Îl trase şi îşi împinse bustul în afară când merse la Patrik, care era încă întins pe pat, aşa cum îl lăsase.

Hainele lor începură să dispară, aterizând într-un morman de pe podea. Prima dată nu fu la fel de fantastic precum era mereu în filmele romantice; ci mai mult un amestec de sentimente puternice şi conştientizare stânjenitoare. În acelaşi timp în care trupurile le reacţionau exploziv la atingerile reciproce, ei erau intens conştienţi de goliciunea lor, conştienţi de micile imperfecţiuni, neliniştiţi de posibilitatea ivirii unor sunete jenante. Erau stângaci şi nesiguri de ce ar putea plăcea şi displăcea fiecăruia. Încă destul de nesiguri unul de celălalt încât să îndrăznească a-şi transpune gândurile în vorbe. În schimb, folosiră mici sunete guturale pentru a arăta ceea ce funcţiona şi ceea ce ar putea avea nevoie de modificări. Însă a doua

oară fu mai bine. A treia oară fu chiar acceptabil. A patra oară fu extrem de bine, iar a cincea oară fu minunat. Adormiră înlănţuiţi, iar ultimul lucru pe care Erica îl observă înainte să se cufunde în somn fu braţul lui Patrik, ferm în jurul sânului ei, şi degetele lui împreunate cu ale ei. Adormi cu zâmbetul pe buze.

Îl durea capul îngrozitor. Gura îi era atât de uscată încât limba i se lipise de cerul gurii, însă la un moment dat trebuie să fi avut salivă în ea, fiindcă simţi cu obrazul o pată umedă pe pernă. Se simţea de parcă pleoapele i-ar fi fost ţinute închise de cineva care îi combătea încercările de a-şi deschide ochii. Cu un efort, îi deschise într-un final.

Dinaintea lui era o privelişte minunată. Erica stătea întinsă pe o parte, întoarsă către el, cu păru-i blond ondulat în jurul feţei. Părea să doarmă, fiindcă genele îi tremurau, iar pleoapele i se contractau. Patrik gândi că ar fi putut sta aşa, privind-o, pentru totdeauna, fără a se sătura de ceea ce îi era dat să vadă. Toată viaţa, dacă ar fi fost nevoie. Erica tresări în somn, însă reveni iute la respiraţia sa regulată. Era adevărat că se putea compara cu mersul pe bicicletă. Iar prin asta nu se referea doar la actul sexual, ci şi la sentimentul de a iubi o femeie. De-a lungul zilelor şi nopţilor întunecate şi sumbre, el crezuse că avea să fie imposibil să se mai simtă vreodată aşa. Acum părea imposibil să nu se simtă aşa.

Erica se foi, iar el văzu că era pe punctul de a se trezi. Şi ea se chinui să deschidă pleoapele. Însă când o făcu, Patrik rămase din nou uluit de albastrul intens al ochilor ei.

— Bună dimineaţa, somnorilă.

— Bună dimineaţa.

Zâmbetul care apăru pe faţa ei îl făcu să se simtă ca un milionar.

— Ai dormit bine? spuse Erica.

Patrik se uită la cifrele luminoase ale ceasului deşteptător.

— Da, cele două ore pe care le-am dormit au fost grozave. Deşi orele dinainte, în care am fost treaz, au fost probabil şi mai grozave.

Erica doar zâmbi drept replică.

Patrik bănui că avea o respiraţie de câine, însă cu toate acestea, nu putu rezista şi se aplecă să o sărute. Sărutul deveni mai profund şi o oră se scurse. După aceea Erica stătu întinsă pe braţul lui drept, trasându-i cu degetul cerculeţe pe piept. Se uită în sus către el.

— Când ai venit aici ai crezut că vom ajunge în pat?

El se gândi pentru o clipă înainte de a răspunde şi îşi puse mâna dreaptă sub cap, în timp ce reflectă.

— Nu-u-u, nu pot spune că m-am gândit că se va întâmpla. Însă am sperat că da.

— Şi eu. Că am sperat, vreau să spun, nu că m-am gândit.

Patrik cugetă pentru o clipă despre cât de îndrăzneţ ar trebui să fie, însă cu Erica în braţele sale, simţea că ar îndrăzni orice.

— Diferenţa este că tu ai început să speri abia de curând, nu-i aşa? Ştii însă de cât timp sper eu să se întâmple asta?

Se uită la el confuză.

— Nu, de cât timp?

Patrik făcu o pauză pentru impresie.

— De când mă ştiu. Sunt îndrăgostit de tine de când mă ştiu.

Acum că o spusese cu voce tare, auzi cât de adevărat suna.

Erica se uită la el cu ochii mari.

— Glumeşti! Şi eu care îmi făcusem griji că poate nu eşti câtuşi de puţin interesat de persoana mea! Şi-acum îmi spui că erai al meu de la bun început.

Tonul ei era vesel, însă el văzu că era puţin tulburată de ceea ce-i spusese.

— Ei bine, nu e ca şi cum aş fi fost celibatar ori aş fi trăit într-un vid emoţional toată viaţa. Bineînţeles că am fost îndrăgostit şi de alte femei, de Karin, de exemplu. Însă tu ai fost întotdeauna specială. Mereu simţeam ceva aici de fiecare dată când te vedeam.

Îşi apăsă mâna într-un punct deasupra inimii. Erica îi luă mâna, o sărută şi o puse peste obrazul ei. Gestul vorbi de la sine.

Petrecură dimineaţa învăţând să se cunoască unul pe altul mai bine. Atunci când Erica îl întrebă cum îi plăcea să îşi petreacă timpul liber, răspunsul lui stârni un geamăt frustrat.

— Nu-u-u-u-u! Nu un alt fan al sportului! De ce, Doamne, de ce nu pot găsi un tip destul de deştept încât să realizeze că fugăritul unei mingi pe gazon este o îndeletnicire perfect normală – dacă ai cinci ani! Sau măcar un tip care ar pune la îndoială faptul că o persoană poate sări doi metri peste o bârnă e într-adevăr în folosul umanităţii.

— Doi patruzeci şi cinci.

— Cum adică, doi patruzeci şi cinci? întrebă Erica pe un ton care sugera că răspunsul n-o pasiona prea tare.

— Tipul care deţine recordul mondial la săritura în înălţime, Sotomayor, sare doi metri patruzeci şi cinci. Femeile sar cam doi metri.

— Mda, mda, mă rog.

Se uită la el neîncrezătoare.

— Prinzi canalul Eurosport?

— Mda.

— Canal+, însă nu cel pentru filme, cel pentru sport?

— Mda.

— TV1000, acelaşi motiv?

— Mda. Deşi ca să fiu precis, prind TV1000 şi pentru un alt motiv în afară de sport.

Erica îl pocni uşor în joacă peste piept.

— Am omis ceva?

— Da, TV3 are o grămadă de sport.

— Radarul meu pentru entuziaşti ai sportului este foarte bine dezvoltat, trebuie să recunosc. Am petrecut o după-amiază extrem de plictisitoare săptămâna trecută acasă la prietenul meu, Dan, urmărind hochei la Jocurile Olimpice. Mi-e imposibil să înţeleg cum cineva poate considera interesant să vadă tipi blindaţi gonind după o chestie mică şi neagră.

— În orice caz, e mult mai amuzant şi mai productiv decât să-ţi petreci o zi întreagă alergând dintr-un magazin de haine în altul.

Ca replică la acest atac ostentativ asupra viciului celui mai mare din viaţa ei, Erica îşi încreţi nasul şi se strâmbă la Patrik. Apoi văzu cum ochii lui căpătară brusc o privire înmărmurită.

— La naiba.

Patrik se ridică în pat.

— Poftim?

— La naiba, rahat, la dracu'.

Erica îl privi cu ochii mari.

— Cum naiba am putut rata aşa ceva?

Se lovi de câteva ori cu palma peste frunte.

— Alo, Pământul către Patrik! Vrei, te rog, să-mi spui despre ce vorbeşti?

Erica dădu din mâini în faţa lui. Patrik îşi pierdu concentrarea pentru o clipă atunci când observă cum gestul îi făcu sânul să tremure. Apoi sări vioi din pat, gol ca-n ziua facerii, şi ţâşni în jos pe scări. Veni înapoi cu câteva ziare în mână, se aşeză pe pat şi începu să le răsfoiască frenetic. Erica renunţă la a mai încerca să afle răspunsuri şi pur şi simplu îl privi cu interes.

— Aha! strigă Patrik triumfător. Ce noroc pe noi că n-ai aruncat vechile programe TV.

Agită ziarul în faţa Ericăi.

— Suedia contra Canadei!

Încă tăcută, Erica se mulţumi să ridice nedumerită din sprânceană.

Nerăbdător, Patrik încercă să explice.

— Suedia a învins Canada într-un meci olimpic. Vineri, pe douăzeci şi doi ianuarie. Pe TV4.

Ea îl privi în continuare, fără să priceapă nimic.

Patrik oftă.

— Toate programele obişnuite au fost anulate din cauza meciului. Anders nu ar fi putut veni acasă la aceeaşi oră cu *Lumi separate* în acea vineri, fiindcă fusese anulat, înţelegi?

Încet-încet, Erica începu să priceapă ceea ce spunea. Anders nu mai avea un alibi. Deşi era inconsistent, poliţiei tot îi era greu să-l nege. Acum puteau să-l aducă înapoi pe Anders, în baza probelor pe care deja le aveau. Patrik dădu din cap cu satisfacţie atunci când văzu că Erica înţelese.

— Însă nu crezi că Anders este un ucigaş, nu-i aşa? spuse Erica.

— Nu, fireşte că nu. Dar la drept vorbind, uneori mă pot înşela, deşi îmi dau seama că îţi vine greu să crezi asta.

Îi făcu Ericăi cu ochiul.

— Şi în plus, dacă nu mă înşel, pun pariu că Anders ştie considerabil mai multe lucruri decât ne-a spus. Acum avem şansa de a-l presa mult mai tare.

Patrik începu să-şi vâneze hainele prin dormitor. Erau aruncate pe ici, pe colo, însă cea mai alarmantă era descoperirea că purta încă şosetele în picioare. Îşi trase repede pantalonii pe el şi speră ca în plină pasiune Erica să nu fi observat şosetele. Era greu să arate a zeu al sexului cu şosete albe brodate cu „Asociaţia sportivă din Tanumshede”.

Brusc avu senzaţia că nu mai era timp de pierdut şi se îmbrăcă pe bâjbâite. La prima încercare de a-şi încheia nasturii la cămaşă, eşuă şi înjură atunci când fu nevoit să desfacă toţi nasturii şi să o ia de la capăt. Patrik îşi dădu seama dintr-

odată cum putea să pară plecarea lui precipitată, aşa că se aşeză pe marginea patului, luă mâinile Ericăi într-ale sale şi o privi adânc în ochi.

— Îmi pare rău că mă grăbesc aşa, însă trebuie. Vreau doar să ştii că asta a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea şi abia aştept următoarea dată când ne vom vedea. Vrei să ne mai întâlnim din nou?

Ceea ce se întâmplase între ei încă părea fragil şi delicat, iar el îşi ţinu respiraţia aşteptându-i răspunsul. Ea încuviinţă din cap.

— Atunci mă pot întoarce aici după program?

Erica încuviinţă din nou. El se aplecă înainte şi o sărută.

Atunci când el plecă, Erica şedea pe pat, cu genunchii traşi în sus şi cuverturile înfăşurate larg în jurul corpului său. Soarele strălucea prin mica fereastră rotundă, creând iluzia unui halou în jurul capului ei bălai. Era cel mai frumos lucru pe care Patrik îl văzuse vreodată.

Zăpada se topise şi se infiltra cu încăpăţânare prin mocasinii lui subţiri. Încălţămintea lui era mai potrivită pentru vară, însă alcoolul era un mod eficient de a atenua frigul. Şi trebuind să aleagă între a cumpăra o pereche de încălţări de iarnă sau un întreg litru de şnaps, decizia era uşoară.

Aerul era atât de clar şi curat, iar lumina atât de fragilă în acea dimineaţă de miercuri, încât Bengt Larsson avu în piept un sentiment pe care nu-l mai avusese de mult timp. Semăna neliniştitor de tare cu un sentiment de pace şi se întrebă ce ar fi putut avea deosebit o zi normală de miercuri pentru a atrage după sine o asemenea senzaţie ciudată. Se opri şi inspiră cu ochii închişi aerul dimineţii. Cum ar fi fost ca viaţa lui să fie plină de asemenea dimineţi?

Văzu cu claritate răscrucea din viaţa lui. Ştia cu exactitate ziua în care viaţa lui luase turnura aceea nefericită. Ştia până şi ora. De fapt, avusese

toate scuzele obişnuite. Nu fusese niciun abuz pe care să poată da vina. Nici sărăcie, nici foame şi nici deficienţe emoţionale. Singurele lucruri pe care putea da vina erau propria sa prostie şi o exagerată încredere în sine. Fireşte că era implicată şi o fată.

Avea şaptesprezece ani, iar pe atunci nu făcea nimic care să nu implice o fată. Însă acea fată era specială. Maud, cu părul ei blond şi ciufulit şi prefăcuta modestie, care îi mângâia orgoliul cântându-i în strună. „Dragă Bengt, am mare nevoie de...” „Dragă Bengt, nu mi-ai putea lua o...” îl ţinuse în lesă, iar el se lăsase dus de nas, urmând-o supus. Nimic nu era îndeajuns de frumos pentru ea. Economisea toţi banii pe care îi câştiga şi îi cumpăra ei haine scumpe, parfumuri fine, tot ce îşi dorea, însă de cum căpăta lucrul pe care îl solicitase cu înverşunare, ea îl dădea la o parte şi cerşea altceva, despre care spunea că era singurul lucru care ar fi putut-o face fericită.

Maud fusese precum o văpaie în sângele lui. Fără să-şi dea seama, situaţia se precipită, până când nu mai ştiu pe ce lume se află. Când Bengt împlini optsprezece ani, Maud decise că nu se urca în maşina lui dacă nu era un Cadillac decapotabil. Costa mai mult decât câştiga el într-un an întreg şi stătu treaz noapte de noapte, frământându-şi creierii cum să facă rost de bani. În timp ce el trecea prin această agonie, Maud se bosumfla şi dădea de înţeles într-un mod din ce în ce mai evident că dacă el nu va face rost de maşină, existau cu siguranţă alţi băieţi care ar fi putut s-o trateze aşa cum merita ea să fie tratată. Atunci gelozia se adăugă chinului acelor tensionate nopţi nedormite şi, într-un final, el clacă.

Pe 10 septembrie 1954, la fix ora două după-amiaza, intră în banca din Tanumshede, înarmat cu un vechi pistol pe care tatăl său îl ţinuse acasă timp de ani buni şi purtând pe cap un ciorap de nailon. Nimic nu merse cum trebuia. Casierii băncii

aruncară bancnote în sacul pe care îl adusese cu el, însă nici pe departe suma sperată. Apoi unul dintre clienţi, tatăl unui coleg de-al lui, îl recunoscu pe Bengt în ciuda ciorapului de nailon. În mai puţin de o oră, poliţia era în apartamentul părinţilor lui şi găsi sacul cu bani sub patul din camera sa. Bengt nu uită niciodată expresia de pe faţa mamei lui. Era moartă de mult, însă ochii ei încă îl bântuiau de fiecare dată când se îmbăta şi cădea în depresie.

Trei ani de puşcărie uciseseră toată speranţa unui viitor. Când ieşi, Maud era de mult dusă. Nu ştia unde, şi nu îi păsa. Toţi vechii lui prieteni aveau slujbe sigure şi vieţi de familie şi nu doreau să aibă nimic de-a face cu el. Tatăl lui murise într-un accident când Bengt era închis, aşa că se mută cu mama sa. Umil, încercă să îşi găsească de lucru, însă pretutindeni pe unde merse fu tratat cu dispreţ. Nimeni nu voia să îl angajeze. Ceea ce îl împinse într-un final să-şi caute alinarea în băutură fură toate acele priviri care îl urmăreau.

Pentru cineva care crescuse în siguranţa unui orăşel unde toată lumea se saluta pe stradă, sentimentul de a fi lăsat pe dinafară era la fel de dureros precum tortura fizică. Se gândise să se mute departe de Fjällbacka, însă unde să fi mers? Era mai simplu să rămână şi să se scufunde într-o preafericită toropeală alcoolică.

El şi Anders se găsiră imediat. Doi bieţi nenorociţi, cum obişnuiau să spună, râzând amar. Bengt nutrea o afecţiune aproape paternă faţă de Anders şi simţea o tristeţe mult mai mare pentru soarta lui decât pentru propria-i soartă. Îşi dorea deseori să fi putut face ceva pentru a-i îndrepta viaţa acestuia într-o altă direcţie. Însă deoarece cunoştea de asemenea şi ademenitorul cântec de sirenă al alcoolului, ştia cât de greu era să te rupi de amanta exigentă ce devenise de-a lungul anilor băutura. Ea cerea totul şi nu dădea nimic înapoi. Tot ce puteau face el şi Anders era să îşi ofere reciproc puţină consolare şi tovărăşie.

Aleea ce ducea spre uşa clădirii lui Anders fusese acoperită cu nisip. Astfel încât Bengt nu fu nevoit să meargă cu grija sticlei din buzunarul interior, aşa cum făcuse de multe ori în timpul iernii care tocmai trecuse, când gheaţa se întindea lucioasă şi netedă până sus la trepte.

Cele două etaje până la apartamentul lui Anders erau mereu o provocare. Nu exista lift. De câteva ori fu nevoit să se oprească pentru a-şi trage sufletul, iar de două ori se asigură că ia o sorbitură înviorătoare din sticla dinăuntrul buzunarului său. Când într-un final se află în faţa uşii de la apartamentul lui Anders, respiraţia îi era greoaie. Se rezemă de cadrul uşii pentru o clipă înainte de a o deschide, ştiind că Anders nu o încuia niciodată.

Era linişte în apartament. Poate că Anders nu era acasă. Dacă ar fi dormit ca să scape de mahmureală, respiraţia sa adâncă şi sforăiturile s-ar fi auzit de obicei până pe hol. Bengt se uită în bucătărie. Nu era nimeni acolo, în afară de obişnuitele colonii de bacterii. Uşa de la baie era deschisă larg şi încăperea aceea era de asemenea goală. Când dădu colţul, avu un sentiment oribil în stomac. Scena din camera de zi îl făcu pe Bengt să se oprească brusc. Sticla pe care o ţinea în mână se izbi puternic de podea, însă nu se sparse.

Primul lucru pe care îl văzu fură picioarele legănându-se nestingherit puţin deasupra podelei. Picioarele goale se balansau înainte şi înapoi. Anders avea pe el pantaloni, însă nimic în partea de sus. Capul său atârna într-un unghi straniu. Faţa îi era umflată şi decolorată, iar limba arăta prea mare pentru gura sa şi îi ieşea printre buze. Era cea mai tristă scenă pe care o văzuse vreodată Bengt. Se întoarse şi părăsi în linişte apartamentul, însă nu înainte de a ridica sticla de pe podea. Încercă să găsească înăuntrul său ceva de care să se poată ancora, însă nu găsi decât deşertăciune. În schimb, se agăţă de singura salvare pe care o cunoştea.

Şezu în pragul apartamentului lui Anders, duse sticla la gură şi plânse.

Era îndoielnic să fi avut alcoolemia în limite legale, însă pentru moment Patrik nu îşi făcea griji în legătură cu asta. Conduse puţin mai încet decât în mod normal de dragul siguranţei, însă având în vedere că forma numere şi vorbea la telefon, era discutabil cu cât ajuta asta la siguranţa în trafic.

Sună întâi la TV4, care confirmă că *Lumi separate* fusese anulat vineri, pe douăzeci şi doi, din cauza meciului de hochei. Apoi îl sună pe Mellberg, care, în mod previzibil, fu încântat la culme de veste. Ceru ca Anders să fie imediat adus înapoi. În urma celei de-a treia convorbiri telefonice, Patrik primi întăririle pe care le ceruse şi porni direct spre imobilul unde locuia Anders. Probabil că Jenny Rosén încurcase zilele. Nu era un lucru neobişnuit în rândul martorilor.

În ciuda entuziasmului său legat de o eventuală întorsătură hotărâtoare în anchetă, Patrik nu prea se putea concentra asupra sarcinii. Gândurile i se tot îndreptau către Erica şi noaptea pe care tocmai o petrecuseră împreună. Se surprinse rânjind cu gura până la urechi, iar cu mâinile bătea involuntar ritmul pe volan. Deschise radioul pe un post de muzică veche şi prinse melodia „Respect” a Arethei Franklin. Tonul optimist se potrivea perfect cu starea sa de spirit şi dădu volumul mai tare. La refren cântă şi el din toţi rărunchii şi dansă atât cât putu dintr-o poziţie şezândă. I se păru că suna al naibii de bine, cel puţin până când radioul se întrerupse şi auzi doar vocea sa răcnind „R-E-S-P-E-C-T”. Urechile îi ţiuiră şi se întrebă dacă nu cumva îşi supraestimase talentul la muzică.

Noaptea trecută îi părea un vis îmbătător şi asta nu doar datorită cantităţii de vin băute. Era ca şi cum un văl de emoţie, dragoste şi erotism s-ar fi aşternut peste acele ore din noapte.

Fu nevoit, fără nicio tragere de inimă, să-şi alunge gândurile despre noaptea trecută, odată ce intră în parcarea clădirii de locuinţe. Maşinile de patrulă chemate ca întăriri sosiseră neobişnuit de repede. Trebuie să fi fost prin zonă. Văzu două maşini cu girofarul pornit şi se încruntă uşor. Era tipic pentru ei să interpreteze greşit instrucţiunile. Ceruse o maşină, nu două. Pe măsură ce se apropia, văzu că în spatele maşinilor de poliţie se afla o ambulanţă. Ceva nu era în regulă.

O recunoscu pe Lena, poliţista blondă din Uddevalla, şi merse spre ea. Vorbea la mobil, însă când Patrik se apropie, ea termină conversaţia. Patrik auzi „La revedere”, iar ea îşi îndesă telefonul într-un suport pe care îl purta la curea.

— Bună, Patrik.

— Bună, Lena. Ce se petrece?

— Unul din beţivani l-a găsit pe Anders Nilsson spânzurat în apartamentul său.

Făcu semn din cap în direcţia uşii de la intrare. Patrik avu un fior rece în stomac.

— Nu aţi atins nimic?

— Hei, drept cine ne iei? Tocmai am vorbit cu dispeceratul din Uddevalla şi ne trimit o echipă pentru a examina locul crimei. Am vorbit şi cu Mellberg, deci am presupus că ai venit fiindcă te-a sunat el.

— Nu, veneam oricum încoace ca să-l ridic pe Anders pentru un interogatoriu suplimentar.

— Dar am auzit că avea un alibi.

— Da, asta credeam, însă tocmai descoperisem că nu era valabil, aşa că urma să-l aducem înapoi.

— Ei bine, atunci ăsta-i ghinion curat. Ce naiba crezi că înseamnă? Vreau să spun, probabilitatea existenţei dintr-odată a doi criminali aici în Fjällbacka trebuie să fie egală cu zero. Trebuie să fi fost ucis de aceeaşi persoană care a omorât-o pe Alex Wijkner. Mai ai şi alţi suspecţi în afară de Anders?

Patrik îşi adună forţele. Era adevărat că asta schimba totul, însă nu era încă pregătit să tragă aceleaşi concluzii precum Lena, cum că Anders ar fi fost omorât de aceeaşi persoană care o omorâse pe Alex. Bineînţeles că, statistic vorbind, era aproape imposibil. Acolo nu mai avusese loc o crimă de decenii, iar dintr-odată doi ucigaşi diferiţi se aflau în libertate. Însă nici nu era pregătit să excludă imposibilul.

— Ei bine, hai să mergem sus ca să pot arunca o privire. Apoi îmi poţi spune ce-aţi aflat până în momentul acesta. De exemplu, cum vi s-a comunicat vestea?

Lena îl conduse înăuntru, luând-o înaintea lui.

— Păi, după cum am spus, l-a găsit unul din tovarăşii lui de pahar, Bengt Larsson. Venise pe la el în această dimineaţă ca să bea ceva. De obicei intra direct în casă şi asta a făcut şi azi. Când a pătruns în apartament, l-a găsit pe Anders în camera de zi, spânzurat de lampa de pe tavan.

— A anunţat imediat?

— De fapt, nu. A stat în pragul apartamentului şi şi-a înecat amarul într-o sticlă de votcă. Dar apoi s-a întâmplat ca un vecin să iasă din apartamentul său şi în treacăt l-a întrebat pe Bengt cum îi merge. Acesta i-a trântit ceea ce văzuse. Apoi vecinul ne-a sunat pe noi. Bengt Larsson este prea beat pentru a fi interogat mai în detaliu, aşa că l-am trimis într-o celulă de dezintoxicare.

Patrik se întrebă în sinea lui de ce Mellberg nu-l sunase ca să-l anunţe, dar se resemnă în faţa faptului că, de cele mai multe ori, căile comisarului erau total imprevizibile.

Patrik urcă treptele două câte două şi i-o luă înainte Lenei. Când ajunseră la etajul al doilea, uşa era larg deschisă şi văzu oameni forfotind înăuntrul apartamentului. Jenny stătea în pragul uşii ei, cu Max în braţe. Când Patrik merse la ei,

Max îşi flutură de plăcere mânuţele dolofane şi îşi arătă zâmbetul cu pauze între dinţi.

— Ce se petrece?

Jenny îl apucă mai strâns pe Max, care se chinuia să i se strecoare din braţe.

— Încă nu suntem siguri. Anders Nilsson e mort, însă nu ştim mult mai multe. Ai văzut sau ai auzit ceva neobişnuit?

— Nu, nu-mi amintesc nimic ieşit din comun. Primul lucru pe care l-am auzit a fost când vecinul de vizavi a început să vorbească cu cineva aici în casa scării. După o vreme, au apărut maşinile de poliţie şi ambulanţa şi s-a făcut mare tămbălău pe-aici.

— Însă nimic special astăzi mai devreme ori azi-noapte?

Patrik o studie cu atenţie.

— Nu, nimic.

Patrik o lăsă baltă pentru moment.

— Bine, mulţumesc pentru ajutor, Jenny.

Îi zâmbi lui Max şi îi dădu voie să-l apuce de un deget, lucru care aparent era extraordinar de amuzant, fiindcă Max râse atât de tare încât păru să se înece. Patrik se eliberă şovăitor şi merse încet înapoi în direcţia apartamentului lui Anders, în acelaşi timp făcându-i lui Max cu mâna şi spunându-i pa-pa.

Lena stătea în pragul uşii, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Ai vrea şi tu să ai unul, nu-i aşa?

Spre disperarea sa, Patrik simţi că se îmbujorează, ceea ce o făcu pe Lena să zâmbească şi mai tare. Drept replică, el bolborosi ceva de nedesluşit.

Lena intră înaintea lui în apartament, spunând peste umăr:

— Ei bine, ştii, nu trebuie decât să ceri. Sunt liberă şi necăsătorită, iar ceasul biologic îmi ticăie aşa tare încât abia dacă pot dormi noaptea.

Patrik ştiu că glumea, acelea erau obişnuitele tachinări folosite de Lena pentru a flirta, însă tot nu se putea abţine de la a se îmbujora şi mai mult. Nu răspunse, iar când intrară în camera de zi, amândurora le pieri pofta de râs.

Cineva tăiase frânghia de care stătuse spânzurat corpul lui Anders, iar acum el zăcea întins pe podeaua camerei de zi. Chiar deasupra lui atârna capătul frânghiei, retezată cam la zece centimetri de cârlig. Restul frânghiei era prins într-un laţ în jurul gâtului lui Anders, iar Patrik putu vedea rana adâncă, de un roşu aprins, de pe gât, acolo unde frânghia rosese pielea. Ceea ce îl tulbura mereu la persoanele moarte era culoarea nenaturală a feţei. Strangularea le dădea o tentă oribilă albastră-purpurie, ceea ce făcea ca victima să arate foarte straniu. Patrik recunoscu de asemenea limba groasă, umflată, ce se ivea dintre buzele lui Anders, lucru tipic în cazul strangulării ori sufocării. Deşi Patrik avea puţină experienţă în ce priveşte cazurile de omucidere, poliţia avea anual partea sa de sinucideri, iar el ajutase de trei ori la tăierea frânghiei, de-a lungul carierei sale.

Însă când Patrik aruncă o privire în camera de zi, exista acolo un lucru ce deosebea în mod clar acel tablou de celelalte sinucideri prin spânzurare pe care le văzuse. Nu exista posibilitatea ca Anders să se fi urcat şi să-şi fi trecut gâtul prin laţul legat de tavan. Nu exista niciun scaun sau vreo masă prin apropiere. Anders se balansase suspendat în mijlocul camerei, precum un macabru pendul uman.

Neobişnuit fiind cu scene de omucideri, Patrik înconjură cu atenţie cadavrul. Ochii lui Anders erau deschişi, holbându-se în gol. Patrik nu se putu abţine şi se aplecă înainte, închizându-i ochii. Ştia că nu ar fi trebuit să aibă niciun fel de contact cu cadavrul înainte de sosirea medicului legist – de fapt, cadavrul nici nu ar fi trebuit coborât –, însă ceva din acea privire fixă îl tulbură

profund. Avea impresia că acei ochi îl urmăreau de jur împrejurul camerei.

Încăperea părea neobişnuit de pustie. Apoi observă că toate tablourile fuseseră date jos de pe pereţi. Rămăseseră doar urme mari şi urâte de la tablourile ce atârnaseră acolo cândva. În rest, camera era într-o stare la fel de jalnică precum şi-o amintea de ultima dată când fusese acolo, însă atunci tablourile luminaseră întrucâtva încăperea. Îi dăduseră casei lui Anders un oarecare aer decadent, combinând mizeria cu frumuseţea. Acum locul arăta doar murdar şi dezgustător.

Lena vorbea la mobil fără întrerupere. După o conversaţie în care Patrik o auzi doar înjurând monosilabic, ea închise trântind clapeta micuţului ei telefon Ericsson şi se întoarse către el.

— Vom primi întăriri de la medicină legală pentru anchetarea scenei crimei. Acum pleacă din Göteborg. Nu avem voie să atingem nimic. Propun să aşteptăm afară, de dragul siguranţei.

Ieşiră pe palier, iar Lena închise şi încuie uşa cu grijă. Frigul fu pătrunzător când păşiră afară; Lena şi Patrik bătură din picioare pe loc.

— Unde e Janne?

Janne era partenerul Lenei, care ar fi trebuit să fie cu ea în maşină.

— Face OCB astăzi.

— OCB?

Patrik o privi întrebător.

— Se ocupă de copilul bolnav. OCB. Din cauza restructurărilor, nu s-a găsit nimeni care să-i poată lua locul într-un timp atât de scurt, aşa că a trebuit să vin singură atunci când am primit apelul.

Patrik dădu din cap, fără a fi prea atent. Înclina să fie de partea Lenei. Multe lucruri indicau că ar fi fost pe urmele unuia şi aceluiaşi criminal. Una dintre cele mai riscante treburi pe care le-ar fi putut face un poliţist era, cu siguranţă, să tragă nişte concluzii pripite, însă şansele de a exista doi criminali separaţi în orăşelul acela erau

infinit de mici. Iar dacă la asta se adăuga şi faptul că existau legături puternice între cele două victime, atunci şansele ar fi fost şi mai scăzute.

Lena şi Patrik ştiau că drumul din Göteborg ar dura cel puţin o oră şi jumătate, poate două, aşa că stătură în maşina lui şi dădură drumul la căldură. De asemenea, porniră şi radioul, iar o bună bucată de vreme şezură ascultând muzică pop optimistă. Era o bine-venită distragere a atenţiei de la motivul lungii lor aşteptări. După o oră şi patruzeci de minute văzură două maşini de poliţie intrând în parcare şi ieşiră pentru a-şi întâmpina întăririle.

— Te rog, Jan, nu putem să ne cumpărăm propria noastră casă? Am văzut că una dintre casele din Badholmen este de vânzare. N-am putea merge să aruncăm o privire? Are o privelişte fantastică, şi un mic debarcader, pe deasupra. Te rog?

Vocea smiorcăită a Lisei îl călca pe nervi. Mai nou, vocea ei făcea asta aproape mereu. Căsătoria cu ea ar fi fost mult mai plăcută dacă ar fi avut destulă minte încât să tacă din gură şi doar să arate frumos. În ultima vreme nici măcar sânii ei mari şi fermi sau fundul ei rotund nu reuşiseră să-l convingă că merita tot deranjul. Flecăreala ei doar se accentuase, iar în momente precum acela el regreta amarnic faptul că cedase insistenţelor sale de a se căsători.

Lisa lucra ca şi chelneriţă la Röde Orm din Grebbestad atunci când o zărise pentru prima dată. Toţi prietenii lui practic salivaseră când îi văzuseră decolteul adânc şi picioarele lungi, iar el decisese pe loc că trebuia să o aibă. De regulă, căpăta ceea ce îşi dorea, iar Lisa nu fusese o excepţie. El nu arăta rău, însă lovitura decisivă era atunci când se prezenta ca fiind Jan Lorentz. Pomenirea numelui său de familie aducea de obicei o sclipire anume în ochii unei femei, iar apoi totul mergea ca pe roate.

La început fusese obsedat de corpul Lisei. Nu se putea sătura de ea şi, efectiv, se arătase surd la toate comentariile stupide făcute de aceasta, cu vocea ei stridentă. Privirile invidioase ale altor bărbaţi atunci când apărea la braţ cu Lisa o făceau şi mai atrăgătoare în ochii lui. La început, micile ei aluzii cum că el ar fi trebuit să facă din ea o femeie respectabilă îi intrară pe-o ureche şi-i ieşiră pe cealaltă. Sincer vorbind, prostia ei începuse să-i ştirbească farmecul. Însă ceea ce-l determină într-un final să o ia de soţie fu împotrivirea vehementă a lui Nelly faţă de întreaga idee. O detestase pe Lisa din prima clipă când o văzuse şi nu rata nicio ocazie de a-şi face cunoscute părerile. O dorinţă copilărească de a se răzvrăti îl adusese pe Jan în situaţia prezentă, iar el îşi blestemă propria-i prostie.

Lisa îşi ţuguie buzele în timp ce stătea întinsă pe burtă, în patul lor mare dublu. Era goală şi îşi dădea toată silinţa să arate seducător, însă el nu mai era interesat. Ştia că ea aştepta un răspuns.

— Ştii că nu ne putem muta departe de mama. Nu se simte bine şi nu ar putea avea grijă singură de casa asta mare.

Se întoarse cu spatele spre Lisa, înnodându-şi cravata în faţa oglinzii mari de la măsuţa ei de toaletă. În oglindă o văzu pe Lisa încruntându-se supărată. Nu îi stătea bine.

— De ce n-are scorpia bătrână destulă minte încât să se mute într-un azil drăguţ de bătrâni în loc să fie o povară pentru familia ei? Ea nu înţelege că avem şi noi dreptul la propriile noastre vieţi? În schimb, trebuie să avem grijă de ea de când se trezeşte şi până se culcă. Şi cu ce o încălzeşte că stă pe ditamai mormanul de bani? Pun pariu că îi place la nebunie să se uite la noi cum ne înjosim, târându-ne după firimiturile ce-i pică de pe masă. Nu înţelege cât de multe faci pentru ea? Munceşti ca un sclav în compania aia şi îţi petreci restul timpului dădăcind-o pe ea.

Baborniţa nici măcar nu ne lasă cele mai bune camere din casă drept mulţumire pentru ajutorul nostru. Trebuie să locuim în pivniţă în vreme ce ea se tolăneşte în salon.

Jan se întoarse şi îi aruncă soţiei sale o privire glacială.

— Nu ţi-am spus să nu vorbeşti aşa despre mama mea?

— Mama ta, pufni Lisa. Doar nu crezi că te priveşte ca pe un fiu, Jan. Pentru ea, nu vei însemna niciodată mai mult decât un act de caritate. Dacă dragul ei Nils n-ar fi dispărut, probabil că ţi s-ar fi făcut vânt mai devreme sau mai târziu. Nu eşti nimic altceva decât un înlocuitor temporar, Jan. Cine altcineva ar slugări practic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru nimic? Singurul lucru pe care îl ai este o promisiune ca atunci când ea dă ortul popii tu să primeşti toţi banii. În primul rând, probabil că hoaşca va trăi pe puţin o sută de ani, iar în al doilea rând, pun pariu că a lăsat prin testament banii unui adăpost pentru câini abandonaţi şi râde copios de noi pe la spate. Uneori eşti atât de prost, Jan.

Lisa se rostogoli pe spate şi îşi studie manichiura impecabilă. Cu un calm de gheaţă, Jan făcu un pas spre pat, unde stătea Lisa. Se lăsă pe vine, răsuci pe degete părul lung şi blond care atârna pe marginea patului, şi începu să tragă încet, apoi din ce în ce mai tare, până când ea se schimonosi de durere. Îşi duse faţa atât de aproape de a ei, încât îi putea simţi răsuflarea, şi mârâi cu o voce joasă:

— Să nu mă mai faci vreodată prost, auzi? Şi, crede-mă, banii vor fi ai mei într-o zi. Singura întrebare este: vei mai fi tu prin preajmă destul timp pentru a te bucura de ei?

Satisfăcut, văzu un licăr de teamă aprinzându-se în ochii ei. Urmări cum creierul ei stupid, însă primitiv de şiret, procesă informaţia şi trase

concluzia că era momentul unei schimbări de tactică. Ea se întinse pe pat, ţuguindu-şi buzele şi ţinându-şi mâinile căuş peste sâni. Îşi învârti degetul în jurul sfârcurilor până când acestea se întăriră, apoi vorbi pe un ton alintat:

— Iartă-mă, a fost o prostie din partea mea, Jan. Ştii cum sunt eu. Uneori vorbesc fără să gândesc. Cum aş putea să mă revanşez faţă de tine?

Îşi supse sugestiv degetul arătător, apoi mâna îi alunecă în jos spre pelvis.

Fără tragere de inimă, Jan îşi simţi corpul reacţionând şi decise că măcar exista un lucru la care s-o poată folosi. Îşi desfăcu cravata.

Mellberg îşi scărpină îngândurat bazinul, fără a sesiza expresia dezgustată pe care gestul său o provocă pe feţele oamenilor adunaţi înaintea lui. În cinstea acelei zile, se îmbrăcase în costum, cu toate că acesta era un pic cam strâmt, însă dădea vina pentru asta pe curăţătoria ecologică, ai cărei angajaţi trebuie să o fi dat în bară, folosind o temperatură prea mare. Nu era nevoie să se cântărească pentru a şti că pusese pe el câteva kilograme de pe vremea când era un tânăr recrut, însă considera că achiziţionarea unui costum nou era o risipă de bani. Calitatea bună era veşnică. Nu era vina lui că idioţii de la curăţătorie nu-şi făcuseră treaba bine.

Îşi drese vocea pentru a capta atenţia tuturor. Murmurul şi hârşâitul scaunelor încetară şi toţi ochii se îndreptară către el. Scaunele fuseseră aranjate într-un semicerc în faţa lui. Era un moment pe care intenţiona să-l exploateze cât de mult posibil. Observă încruntat că Patrik arăta extenuat. Bineînţeles, angajaţii făceau ce doreau în timpul lor liber, însă având în vedere că era mijlocul săptămânii, era de aşteptat ca ei să dea dovadă de cumpătare când era vorba de petreceri şi alcool. Mellberg alungă amintirea jumătăţii de

sticlă pe care el însuşi o dăduse pe gât cu o seară înainte. Îşi propuse să aibă o discuţie în particular cu Patrik în legătură cu politica secţiei cu privire la alcool.

— După cum ştiţi, o altă crimă a avut loc în Fjällbacka. Probabilitatea existenţei a doi criminali este foarte mică, aşadar cred că putem pleca de la ipoteza că aceeaşi persoană care a ucis-o pe Alexandra Wijkner l-a ucis de asemenea şi pe Anders Nilsson.

Îi plăcură sunetul propriei sale voci, ca şi zelul şi interesul de pe feţele celor dinaintea sa. Se afla în elementul său. Se născuse pentru a face asta.

Mellberg continuă.

— Anders Nilsson a fost găsit în această dimineaţă de către Bengt Larsson, unul dintre tovarăşii de pahar ai victimei. A fost strangulat, şi, conform informaţiilor preliminare din Göteborg, era mort de cel puţin o zi. Până când vom avea informaţii mai precise, aceasta va fi ipoteza pe baza căreia vom lucra.

Îi plăcu felul în care îi ieşi pe gură cuvântul „ipoteză”. Grupul dinaintea sa nu era neapărat mare, însă în mintea sa era mult mai mare şi manifesta un interes evident. Cu toţii aşteptau cuvintele şi ordinele sale. Se uită în jur cu plăcere. Annika dactilografia de zor pe un laptop, cu o pereche de ochelari de vedere aşezaţi pe vârful nasului. Amplele ei curbe feminine erau înveşmântate într-o jachetă galbenă bine croită, cu fustă asortată; îi făcu Annikăi cu ochiul. Era de ajuns. Să n-o sperie. Lângă ea stătea Patrik, care arăta ca şi cum avea să se dezmembreze în orice moment. Pleoapele îi erau grele, iar ochii injectaţi. Mellberg hotărî că trebuia neapărat să aibă o discuţie cu el, cu prima ocazie. La urma urmei, avea dreptul de a le cere subalternilor săi o ţinută prezentabilă.

Lângă Patrik şi Annika se aflau alţi trei angajaţi ai secţiei de poliţie din Tanumshede. Gösta Flygare era cel mai în vârstă din secţie. Îşi dedica întreaga energie pentru a munci cât mai puţin posibil până la pensionare, care avea să se întâmple peste doi ani. După aceea avea să îşi dedice tot timpul marii sale pasiuni – golful. Începuse să joace cu zece ani în urmă, atunci când soţia sa murise de cancer, iar sfârşiturile de săptămână păruseră dintr-odată mult prea lungi şi pustii. Sportul deveni curând precum o otravă în sângele său. Îşi privea acum slujba, de care nu fusese foarte interesat de la bun început, ca pe ceva ce îl împiedica să se afle tot timpul pe terenul de golf.

În ciuda faptului că salariul său era insuficient, reuşise să economisească destul încât să-şi poată cumpăra un apartament pe Costa del Sol în Spania. În curând avea să îşi poată petrece lunile de vară jucând golf în Suedia, iar restul anului l-ar putea petrece pe terenurile din Spania. Deşi, trebuia să recunoască, aceste crime reuşiseră să-i trezească interesul pentru prima dată de mult timp. Însă nu atât de mult încât să nu prefere să joace golf chiar în acel moment, dacă sezonul ar fi permis asta.

Lângă el şedea membrul cel mai tânăr al secţiei. Martin Molin le stârnea tuturor instincte paterne în diferite grade. Îşi combinau eforturile pentru a-l sprijini. Îi dădeau doar sarcini pe care le-ar fi putut îndeplini şi un copil, apoi corectau tot ce scrisese în rapoartele sale, înainte ca acestea să ajungă pe biroul lui Mellberg.

Martin absolvise Academia de Poliţie cu mai puţin de un an în urmă. Cu toţii fuseseră uimiţi că putuse, în primul rând, să se cufunde în elaboratele proceduri de înscriere în registre, iar în al doilea rând, să îşi încheie studiile şi să treacă examenul. Însă Martin era plăcut şi blajin şi, în ciuda naivităţii sale, care îl făcea complet nepotrivit

pentru munca în poliţie, cu toţii considerau că nu avea ce mari daune să provoace acolo, în Tanumshede. Aşa că îl ajutaseră cu dragă inimă să treacă de toate obstacolele. Annika, în mod special, îl luase sub aripa sa protectoare şi uneori, spre marele amuzament al tuturor, îşi făcea cunoscute sentimentele strângându-l tare la pieptul său generos, într-o îmbrăţişare puternică.

Cu acele ocazii, părul roşu ca focul al lui Martin, care mereu stătea măciucă, precum şi pistruii săi la fel de roşii concurau la culoare cu faţa lui. Însă o venera pe Annika şi petrecuse multe seri vizitându-i pe ea şi pe soţul ei atunci când avusese nevoie de sfaturi legate de ghinionul în dragoste – care părea a fi constant. Inocenţa şi amabilitatea lui îl făceau să fie un magnet irezistibil pentru femei care mâncau bărbaţii pe pâine, iar apoi le scuipau rămăşiţele. Însă Annika era mereu alături de el pentru a-l asculta, a-i reda încrederea în sine şi a-l trimite înapoi în lume, cu speranţa că într-o zi avea să găsească o femeie care să poată aprecia această comoară de bărbat, ascuns îndărătul unui exterior pistruiat.

Ultimul membru al grupului era de asemenea şi cel mai puţin popular. Ernst Lundgren era un mare lingău, care nu rata vreodată ocazia de a se promova pe sine, de preferinţă pe socoteala altora. Pe nimeni nu mira faptul că era necăsătorit. N-avea deloc farmec. Deşi bărbaţi mult mai urâţi decât el îşi găsiseră partenere datorită unui caracter plăcut, lui Ernst îi lipsea complet acest atribut. De aceea el încă locuia cu bătrâna sa mamă, într-o fermă la vreo zece kilometri de Tanumshede. Se zvonea că tatăl lui, cunoscut în zonă drept un alcoolic notoriu şi un individ foarte agresiv, primise o mână de ajutor de la soţia sa atunci când căzuse din hambar şi aterizase într-o furcă. Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, însă zvonul renăştea ori de câte ori oamenii nu aveau ceva mai interesant despre care să vorbească. În orice caz,

era adevărat faptul că doar o mamă l-ar fi putut iubi pe Ernst, având în vedere că dinţii săi strâmbi, părul său ciufulit şi urechile sale mari erau însoţite de o fire colerică şi un fel de-a fi lăudăros. Chiar în acel moment el sorbea fiecare silabă a lui Mellberg, ca şi când cuvintele acestuia ar fi fost perle, şi profită de fiecare ocazie pentru a-i reduce iute la tăcere pe ceilalţi dacă îndrăzneau să facă şi cel mai mic zgomot pentru a distrage atenţia de la discursul lui Mellberg. Ridică nerăbdător mâna pentru a pune o întrebare, ca un şcolar.

— De unde ştim că Anders nu a fost ucis de beţivan, care apoi doar s-a prefăcut că l-a descoperit în dimineaţa aceasta?

Mellberg dădu aprobator din cap spre el.

— O întrebare foarte bună, Ernst, foarte bună. Însă, după cum am spus, vom merge pe ipoteza că este aceeaşi persoană care a ucis-o pe Alex Wijkner. Însă pentru a fi siguri, îi vom verifica alibiul lui Bengt Larsson pentru ziua de ieri.

Mellberg arătă cu pixul înspre Lundgren în vreme ce aruncă o privire peste restul grupului.

— Acesta este genul de gândire rapidă de care avem nevoie pentru a rezolva acest caz. Sper că veţi asculta şi veţi învăţa cu toţii de la Ernst. Aveţi mult de parcurs până să ajungeţi la nivelul său.

Ernst îşi plecă ochii cu modestie, însă imediat cum Mellberg îşi îndreptă atenţia în altă parte, el nu putu rezista să nu le arunce colegilor săi o privire triumfătoare. Annika pufni şi, drept replică la căutătura mânioasă a lui Lundgren, îl fixă pe acesta cu privirea, fără să clipească.

— Aşadar, unde eram?

Mellberg îşi prinse degetele mari pe sub bretelele pe care le purta dedesubtul jachetei şi se roti cu scaunul spre panoul alb ce fusese montat pe peretele din spatele lui, pentru a urmări cazul lui Alex Wijkner. Un panou similar fusese instalat lângă acesta, însă pe el nu se găsea decât fotografia Polaroid ce-i fusese făcută lui Anders înainte ca

infirmierii de pe ambulanţă să-i taie frânghia cu care era spânzurat.

— Deci ce ştim până acum? Corpul lui Anders Nilsson a fost găsit în dimineaţa aceasta şi, conform raportului preliminar, era mort de aproximativ o zi. A fost spânzurat de una sau mai multe persoane necunoscute, probabil mai multe, fiindcă ar fi fost nevoie de o forţă considerabilă pentru a ridica un om în toată firea destul de sus pentru a-l putea spânzura de tavan. Ceea ce nu ştim este cum au reuşit asta. Nu există semne de încăierare, nici în apartament şi nici pe trupul lui Anders. Nicio vânătaie care să indice vreo agresiune fizică, nici înainte şi nici după ce-a avut loc decesul. După cum am precizat, acestea sunt date preliminare, însă aşteptăm confirmarea imediat ce autopsia va fi completă.

Patrik făcu un semn în aer cu pixul.

— Cât de curând sperăm să avem rezultatul autopsiei?

— Pare-se că au un morman întreg de cadavre care aşteaptă, aşa că din nefericire nu am putut afla nicio informaţie referitoare la data când va fi gata raportul.

Nimeni nu păru surprins.

— Ştim de asemenea că există o legătură clară între Anders Nilsson şi prima noastră victimă, Alexandra Wijkner.

Acum Mellberg stătea în picioare şi arăta înspre poza Alexandrei, aflată în mijlocul primului panou. Primiseră poza de la mama ei şi din nou erau cu toţii uimiţi de cât de frumoasă fusese în viaţă. Ceea ce făcea ca poza de lângă ea, cu Alexandra aflată în cadă, cu o faţă palidă albăstruie şi gheaţă în păr şi gene, să pară cu atât mai oribilă.

— Această pereche nepotrivită avea o relaţie sexuală. Însuşi Anders a recunoscut-o şi de asemenea avem anumite dovezi, după cum ştiţi, care probează această afirmaţie. Ceea ce nu ştim

este cât timp a durat, cum s-au încurcat unul cu celălalt şi, mai presus de toate, de ce o femeie frumoasă din înalta societate şi-ar fi ales ca partener de pat un alcoolic mizerabil şi respingător. Ceva e putred aici, o simt.

Mellberg se bătu uşor de câteva ori cu degetul arătător peste nasul său borcănat şi roşu.

— Martin, sarcina ta este să faci săpături mai adânci. Înainte de toate, trebuie să faci asupra lui Henrik Wijkner presiuni mult mai mari decât au fost făcute până acum. Tipul ştie mai multe decât recunoaşte, sunt sigur de asta.

Martin încuviinţă nerăbdător din cap, luând frenetic notiţe. Annika îl privi tandru, ca o mamă, peste ochelarii ei de vedere.

— Din nefericire, asta ne aduce înapoi de unde am plecat în ceea ce-i priveşte pe suspecţii în cazul primului omor. Anders părea foarte promiţător în acel rol, însă acum cazul a luat o turnură complet diferită. Patrik, tu va trebui să revizuieşti întregul material pe care îl avem în legătură cu crima Wijkner. Verifică şi reverifică fiecare detaliu. Undeva în acel material există o pistă pe care am ratat-o.

Mellberg auzise acea replică într-un program TV despre poliţişti şi o memorase pentru a o folosi pe viitor.

Gösta era acum singurul care nu primise o însărcinare. Mellberg se uită la lista sa şi se gândi pentru o clipă.

— Gösta, tu du-te şi vorbeşte cu familia lui Alex Wijkner. Poate că ştiu ceva în plus despre care nu ne-au pomenit. Întreabă-i despre prietenii şi duşmanii ei, despre copilărie, despre personalitatea ei, despre tot. Orice îţi trece prin minte. Discută cu amândoi părinţii şi cu sora ei, însă asigură-te că îi interoghezi pe rând. Aşa capeţi cele mai multe informaţii de la oameni, îţi spun asta din proprie experienţă. Pune-te de acord cu Molin, care va discuta cu soţul.

Gösta se cutremură sub povara unei sarcini concrete şi oftă, resemnat. Nu pentru că i-ar fi răpit din timpul pentru golf, în mijlocul acelei ierni năprasnice, ci pentru că în ultimii ani aproape că se obişnuise să nu fie nevoit să muncească la modul serios. Se specializase în arta de a părea ocupat în vreme ce juca Solitaire pe computer pentru a pierde timpul. Povara de a trebui să vină cu nişte rezultate concrete îl apăsa. Pacea şi liniştea sa se terminaseră. Probabil că nici nu avea să fie plătit pentru munca peste program. Avea să fie mulţumit dacă măcar i s-ar fi rambursat banii pentru benzina consumată spre şi dinspre Göteborg.

Mellberg bătu din palme şi îi zori.

— În regulă, hai să ne punem în mişcare. Nu putem să pierdem vremea dacă vrem să rezolvăm cazul ăsta. Socotesc că veţi munci mai mult decât aţi făcut-o vreodată, cât despre zile libere, vă puteţi lua adio de la ele până când se va termina totul. Până atunci, timpul vostru îmi aparţine mie. La treabă.

Chiar dacă vreunul dintre ei avusese ceva împotriva faptului de a fi fost zoriţi ca nişte copii, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Se ridicară, luară într-o mână scaunele pe care stătuseră şi carneţelele şi pixurile în cealaltă. Doar Ernst Lundgren rămase în urmă, însă de data aceasta Mellberg nu avea chef de linguşeli, aşa că îl alungă şi pe el.

Fusese o zi foarte productivă. Fireşte că fusese o mare dezamăgire faptul că suspectul principal în cazul Wijkner se dovedise o pistă înfundată; însă era compensat pe deplin de ecuaţia conform căreia unu şi cu unu nu făcea doi, ci mult mai mult. O crimă era un eveniment, două crime erau un fapt senzaţional într-o circumscripţie atât de mică. Dacă înainte fusese oarecum sigur că avea să fie primit înapoi la comisariatul central din Göteborg în urma rezolvării cazului Wijkner, acum

era convins că dacă ar elucida ambele crime, avea să fie implorat să se întoarcă.

Cu aceste perspective strălucite în minte, Bertil Mellberg se lăsă pe spate în scaun, îşi vârî mâna în cel de-al treilea sertar, scoase un biscuit glazurat cu ciocolată şi, fericit, îl strecură repede în gură pe tot. Apoi îşi strânse mâinile la ceafă, închise ochii şi hotărî să tragă un pui de somn. La urma urmei, era aproape ora prânzului.

După ce Patrik plecase, Erica se chinuise zadarnic să mai doarmă câteva ore. Toate sentimentele acumulate o făceau să se răsucească încolo şi încoace în pat. Un zâmbet i se tot furişa pe buze. Ar trebui să existe o lege împotriva unei asemenea stări intense de fericire. Sentimentul de mulţumire era atât de puternic încât abia dacă ştia ce să mai facă. Stătu pe o parte şi îşi rezemă obrazul în mâini.

Totul părea mai luminos în acea zi. Totul părea mai simplu de abordat. Uciderea lui Alex, cartea pe care editorul ei o aştepta cu nerăbdare şi care nu prea mergea cum ar fi trebuit, dorul de părinţii ei şi, nu în ultimul rând, vânzarea casei în care copilărise. Toate păreau mai uşor de îndurat în acea zi. Problemele nu dispăruseră, însă pentru prima dată, se simţi cu adevărat încredinţată de faptul că lumea ei nu era pe punctul de a se nărui şi că ar fi în stare să facă faţă oricăror greutăţi apărute în calea sa.

Închipuie-ţi ce diferenţă poate face o zi, douăzeci şi patru de ore banale. Ieri pe vremea aceea se trezise cu o apăsare în piept. Se trezise într-o singurătate dincolo de care nu putea privi. Acum părea că încă îi putea simţi fizic mângâierile lui Patrik pe pielea sa. Fizic era de fapt un cuvânt nepotrivit ori un cuvânt prea limitat.

Cu întreaga sa fiinţă, ea simţi că singurătatea îi fusese înlocuită de sentimentul de a fi în doi. Tăcerea din dormitor era acum calmă, unde înainte

păruse amenințătoare și nemărginită. Bineînțeles că îi era deja dor de el, însă se bucura să știe că, oriunde ar fi fost, Patrik se gândea la ea.

Erica se simți ca și cum ar fi luat o măturǎ mentală și ar fi măturat cu hotărâre toate pânzele de păianjen din unghere și tot praful acumulat în mintea sa. Însă această nou găsită claritate o făcu de asemenea să realizeze că nu putea fugi de ceea ce îi acaparase gândurile în ultimele zile.

De când descoperise adevărata identitate a tatălui copilului pe care Alex îl purtase în pântec, Ericăi îi fusese groază de confruntare. Și nu o aștepta cu nerăbdare. Însă noua forță pe care o simțea înăuntrul său o ajută să se hotărască. Știu ce avea de făcut.

Făcu un duș lung, cu apă fierbinte. Totul părea un nou început în acea dimineață și voia să-l întâmpine perfect curată. După duș și o privire aruncată termometrului de afară, se îmbrăcă gros și se rugă să poată porni mașina. Avu noroc, porni la prima cheie.

În timpul călătoriei, Erica medită asupra felului în care să aducă în discuție subiectul. Exersă câteva replici de deschidere, însă fiecare suna și mai neconvingător decât precedenta, așa că decise să improvizeze. Nu avea cine știe ce bază de la care să pornească, însă instinctul îi spunea că avea dreptate. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să-l sune pe Patrik și să-i povestească despre suspiciunile ei, dar alungă repede acea idee, decizând că trebuia să verifice de una singură pentru început. Erau prea multe în joc.

Drumul către destinația sa era scurt, însă păru să dureze o eternitate. Când coti în parcarea din josul hotelului de la mare, Dan îi făcu bucuros semn cu mâna, de pe barcă. Își imaginase că avea să-l găsească acolo. Erica îi făcu semn cu mâna, însă nu îi zâmbi. Încuie mașina și, cu mâinile în buzunare, se îndreptă fără grabă spre Dan. Ziua era cețoasă și cenușie, însă aerul era proaspăt. Respiră

adânc de două ori pentru a încerca să îndepărteze ultimele urme de ameţeală, cauzate de consumul abundent de vin din seara precedentă.

— Bună, Erica.

— Bună.

Dan continuă să lucreze pe barca sa, însă păru fericit să aibă companie. Erica se uită agitată în jur după Pernilla; încă o îngrijora privirea pe care le-o aruncase soţia lui Dan ultima dată. Însă în lumina celor ştiute acum, brusc înţelese mai bine situaţia.

Pentru prima dată Erica văzu cât de frumoasă era vechea barcă. Dan o moştenise de la tatăl său şi avusese grijă de ea cu un real interes. Avea pescuitul în sânge, iar marele său regret în viaţă era că această îndeletnicire nu mai era de ajuns pentru a hrăni o familie. Fireşte că se descurca în slujba sa de profesor la şcoala din Tanumshede, însă pescuitul era adevărata sa chemare. Nu se putea abţine să nu zâmbească ori de câte ori lucra pe barcă. Munca grea nu îl deranja şi ţinea departe gerul iernii purtând câteva straturi de îmbrăcăminte. Săltă pe umăr o rolă greoaie de parâmă şi se întoarse către Erica.

— Ce e asta? Fără bunătăţi astăzi? Sper că nu intenţionezi să faci din asta un obicei.

O şuviţă din părul său bălai atârna de sub căciula croşetată. Părea mare şi puternic, stând acolo în faţa ei precum un stâlp masiv. Emana forţă şi fericire şi pe Erica o duru sufletul că avea să-i alunge acea voioşie, însă dacă nu o făcea ea, avea să o facă altcineva. Poliţia, în cel mai rău caz. Se convinse că îi făcea un serviciu, însă era conştientă că pătrundea într-o zonă sensibilă. Motivul principal era că ea personal dorea să ştie. Trebuia să afle.

Dan urcă la prora cu rola de parâmă, o aruncă pe punte şi se întoarse la Erica; ea stătea rezemată de balustrada de la pupa. Privi imperturbabilă spre orizont.

— „Pe bani iubirea mi-am târguit, ce-aş fi căpătat altceva?”

Dan râse şi termină versul:

— „Răsunaţi duios, voi, corzi arzând mocnit, răsunaţi duios, iubirea mea”.

Erica nu zâmbea.

— Fröding încă mai e poetul tău preferat?

— Dintotdeauna a fost, întotdeauna va fi. Copiii de la şcoală susţin că li se va întoarce stomacul pe dos dacă-l vor mai citi mult pe Fröding, însă din punctul meu de vedere, niciodată nu te saturi să-l citeşti.

— Da, încă am volumul acela pe care mi l-ai dăruit atunci când eram împreună.

Vorbea acum spatelui său, fiindcă Dan se întorsese pentru a muta nişte lăzi cu plase rezemate de balustrada opusă. Ea continuă neabătută.

— Dai mereu cartea aceea iubitelor tale?

Dan se opri brusc şi se întoarse către ea, cu o privire şocată.

— Ce vrei să spui? Tu ai primit una şi, da, Pernilla a primit una, deşi m-aş mira să se fi obosit s-o citească.

Erica observă pe faţa lui o expresie de nelinişte. Prinse cu mâinile învelite în mănuşi balustrada de care se rezemase şi îl privi drept în ochi.

— Şi Alex? A primit şi ea o copie?

Faţa lui Dan se făcu de aceeaşi culoare cu zăpada din golful îngheţat aflat în spatele lui, însă ea observă de asemenea că o expresie de uşurare i se strecură rapid pe faţă.

— Ce vrei să spui? Alex?

Nu era încă pregătit să capituleze.

— Ţi-am spus că săptămâna trecută am fost acasă la Alex într-o seară. Ceea ce nu ţi-am spus a fost că cineva a intrat în casă în vreme ce mă aflam acolo. Cineva care a urcat direct în dormitor şi a luat ceva. La început nu mi-am putut da seama ce anume, însă apoi am verificat ultimul număr apelat

de Alex. Era numărul tău de mobil şi atunci mi-am amintit ce lipsea din cameră. Am aceeaşi carte acasă.

Dan nu scoase niciun cuvânt, aşa că ea continuă.

— Nu a fost greu să înţeleg de ce şi-ar fi dat cineva osteneala să pătrundă în casa lui Alex şi apoi să fure ceva atât de banal precum o carte cu poezii. Există în ea o dedicaţie, aşa-i? O dedicaţie ce ar indica exact bărbatul care-i era amant?

— „Cu întreaga-mi dragoste îmi închin pasiunea – Dan."

O recită cu un glas plin de emoţie. Acum era rândul lui să privească în gol înspre apă. Se lăsă să cadă pe o ladă de pe punte şi îşi smulse căciula de pe cap. Părul îi stătea în toate direcţiile. Îşi scoase mănuşile şi îşi trecu mâinile prin păr. Apoi se uită direct la Erica.

— N-am putut lăsa asta să iasă la iveală. Ceea ce am trăit împreună a fost o nebunie. O nebunie intensă şi atotmistuitoare. Ceva ce nu puteam permite să interfereze cu vieţile noastre reale. Amândoi ştiam că trebuia să înceteze.

— Trebuia să vă întâlniţi în vinerea în care a murit?

Un muşchi de pe faţa lui Dan se zbătu la acea amintire. După moartea lui Alex, trebuie să fi meditat de nenumărate ori la ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi făcut totuşi apariţia. Dacă Alex ar fi fost încă în viaţă.

— Da, trebuia să ne întâlnim vineri seara. Pernilla urma să meargă cu copiii în vizită la sora ei în Munkedal. Eu am venit cu scuza că nu eram în apele mele şi că preferam să rămân acasă.

— Însă Pernilla n-a plecat, nu-i aşa?

Urmă o tăcere lungă.

— Ba da, Pernilla a plecat, însă eu am rămas acasă. Mi-am închis mobilul şi am ştiut că n-ar fi îndrăznit să sune pe telefonul de acasă. Am stat departe fiindcă mă temeam. Nu îndrăzneam să o

privesc în ochi şi să-i spun că s-a terminat. Deşi ştiam că ea era conştientă că avea să se termine mai devreme sau mai târziu. Mă temeam să fiu eu acela care făcea pasul. Am crezut că dacă m-aş fi îndepărtat treptat, ea s-ar fi plictisit de situaţie şi s-ar fi despărţit de mine. Foarte bărbătesc, nu crezi?

Erica ştiu că partea cea mai grea avea să urmeze abia atunci, însă trebui să meargă mai departe. Mai bine să afle de la ea.

— Dan, ea nu înţelesese că trebuia să se termine. Ea îşi închipuia un viitor pentru voi doi. Un viitor în care tu aveai să-ţi părăseşti familia, iar ea pe Henrik, şi împreună aţi fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

El păru să se micşoreze la auzul fiecărui cuvânt şi încă nu auzise ce era mai rău.

— Dan, era însărcinată. Cu copilul tău. Se pare că intenţionase să îţi dea vestea în acea noapte de vineri. Pregătise un festin şi pusese şampanie la gheaţă.

Dan nu putu să se uite la ea. Încercă să îşi fixeze privirea undeva în depărtare, însă lacrimile începură să-i curgă pe obraji, învăluind totul în ceaţă. Durerea îl copleşi, începu să suspine şi fu nevoit să-şi tot şteargă nasul cu mănuşile. Într-un final, îşi ţinu capul între palme şi abandonă toate încercările de a-şi şterge faţa.

Erica se aşeză pe vine lângă el şi îşi puse braţele în jurul lui pentru a-l consola. Însă Dan o respinse. Ea ştia că va trebui să iasă de unul singur din iadul în care intrase. Aşa că aşteptă cu braţele încrucişate până când lacrimile se opriră, iar el păru să fie în stare să respire din nou.

— De unde ştii că era însărcinată?

Se bâlbâi când rosti acele cuvinte.

— Am fost cu Birgit şi Henrik la secţia de poliţie atunci când ne-au anunţat.

— Ştiu că nu era copilul lui Henrik?

— Sunt sigură că Henrik ştie, însă Birgit nu; ea crede că Henrik este tatăl.

Dan încuviinţă din cap. Păru să îl consoleze faptul că părinţii ei nu ştiau.

— Cum v-aţi cunoscut?

Erica voia să-i distragă atenţia, chiar şi pentru o clipă, de la gândul copilului său nenăscut, pentru a-i permite să răsufle puţin.

El zâmbi cu amărăciune.

— O poveste clasică. Unde se cunosc oamenii de vârsta noastră din Fjällbacka? La o bere la Galären, bineînţeles. Ne-am văzut din colţuri opuse ale camerei şi a fost precum o lovitură în stomac. Nu m-am mai simţit vreodată la fel de atras de o femeie.

Erica simţi o uşoară urmă de gelozie la auzul acelor cuvinte.

Dan continuă.

— N-am făcut nimic atunci, însă după vreo două săptămâni m-a sunat pe mobil. Am mers cu maşina pentru a mă întâlni cu ea. Apoi lucrurile au căpătat amploare. Ore furate atunci când Pernilla era pe undeva. Cu alte cuvinte, nu prea multe nopţi; de obicei, ne întâlneam în timpul zilei.

— Nu ţi-era teamă că aveau să te vadă vecinii atunci când mergeai acasă la Alex? Ştii cât de repede umblă vorba aici.

— Bineînţeles, m-am gândit la asta. Obişnuiam să mă caţăr peste gardul curţii din spate, iar apoi să merg prin intrarea în pivniţă. Sincer să fiu, probabil că şi asta făcea parte din entuziasmul ce ne lega. Pericolul şi riscul.

— Dar nu înţelegeai cât de mult riscai?

Dan se juca nervos cu căciula şi îşi ţinea privirea aţintită în jos.

— Fireşte că înţelegeam. Asta pe de-o parte. Pe de altă parte, mă simţeam invulnerabil. Alţi oameni ar putea fi prinşi, însă nu eu. Nu aşa e mereu?

— Pernilla ştie?

— Nu. Oricum, nu în atâtea cuvinte. Însă cred că suspectează ceva. Ai văzut cum a reacţionat

atunci când ne-a zărit aici. Aşa a fost în ultimele luni – geloasă şi irascibilă. Sunt sigur că simte că se petrece ceva.

— Eşti conştient că va trebui să-i spui acum?

Dan dădu vehement din cap. Lacrimile îi umplură din nou ochii.

— Nu va merge aşa, Erica. Nu o pot face. Până să se întâmple toată treaba asta cu Alex nu am înţeles cu adevărat cât de mult înseamnă Pernilla pentru mine. Alex a fost o pasiune, dar Pernilla şi copiii sunt viaţa mea. Nu o pot face!

Erica se aplecă în faţă şi îşi puse mâna peste mâna lui Dan. Vocea îi era calmă şi limpede, fără a trăda nimic din agitaţia pe care o simţea înăuntrul său.

— Dan, trebuie. Poliţia trebuie să fie informată, iar tu ai acum şansa de a-i spune Pernillei în felul tău. Mai devreme sau mai târziu, poliţia va afla, iar atunci nu vei avea şansa de a-i explica ei aşa cum vrei. Atunci nu vei mai avea nicio opţiune. Şi ai spus-o tu însuţi, probabil că ea ştie ori măcar suspectează ceva. Poate că ar fi chiar o uşurare pentru voi amândoi dacă aţi vorbi despre asta. Să lămuriţi lucrurile.

Văzu că Dan o asculta şi înţelegea ceea ce îi spunea. De asemenea, îl simţi cum tremura.

— Dar dacă mă părăseşte? Dacă ia copiii şi mă părăseşte, Erica? Unde m-aş duce atunci? Sunt pierdut fără ei.

O voce slabă din mintea Ericăi îi şopti nemilos că ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme, însă voci mai puternice o înăbuşiră şi spuseră că momentul învinuirilor trecuse. Existau chestiuni mult mai importante de rezolvat în acel moment. Se aplecă în faţă, îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl atinse cu palmele peste spate pentru a-l consola. La început suspinele i se intensificară, apoi se potoliră. Când se eliberă din îmbrăţişarea ei şi îşi şterse lacrimile, Erica văzu că decisese să nu mai amâne inevitabilul.

Pe măsură ce se îndepărta cu maşina de ponton, îl privi în oglinda retrovizoare, stând nemişcat pe barca lui iubită, cu privirea aţintită spre orizont. Îi ţinu pumnii să îşi poată găsi cuvintele potrivite. Nu avea să fie uşor.

Căscatul păru să-i vină tocmai din vârful degetelor de la picioare şi să i se răspândească prin întregul corp. Patrik nu fusese în viaţa lui atât de obosit. Dar nici atât de fericit.

Era dificil să se concentreze asupra maldărelor imense de hârţoage ce zăceau în faţa lui. O omucidere genera cantităţi incredibile de documente, iar sarcina lui consta acum în a parcurge totul în detaliu pentru a găsi acea mică piesă lipsă ce avea să ducă investigaţia mai departe. Se frecă la ochi şi inspiră adânc pentru a-şi aduna energia necesară sarcinii.

La fiecare zece minute trebuia să se ridice din scaun pentru a se întinde, a-şi lua nişte cafea, a sări în loc, sau orice altceva l-ar fi ţinut treaz şi concentrat pentru încă puţin timp. De câteva ori mâna îi rătăcise către telefon pentru a o suna pe Erica, dar se abţinu. Dacă era la fel de obosită ca el, se afla probabil încă în pat, dormind. Speră să fi fost aşa. Intenţiona, dacă ar fi fost după el, să o ţină trează şi în acea noapte, cât mai mult posibil.

Unul dintre mormanele de hârtii crescuse de ultima dată când le răsfoise – erau documente ce conţineau informaţii legate de familia Lorentz. Annika, eficientă ca întotdeauna, căutase articole vechi şi materiale în care era menţionată familia, apoi pusese hârtiile frumos într-un morman pe biroul lui Patrik. El lucră metodic, întorcând maldărul şi începând să lucreze de jos în sus, pentru ca la început să citească articolele pe care le mai citise deja înainte. După două ore, nu exista nimic care să-i fi aprins imaginaţia. În ciuda senzaţiei puternice că ceva îi scăpase, nu-şi putea da seama ce anume.

Prima informaţie nouă şi cu adevărat interesantă veni de undeva de la baza maldărului. Annika inserase un articol despre un caz de incendiere premeditată în Bullaren, cam 58 de kilometri de Fjällbacka. Articolul era datat din 1975 şi se întindea pe aproape o pagină din ziarul *Bohusläningen*. Casa arsese din temelii în noaptea de şase iulie 1975, în urma a ceea ce păruse a fi o explozie. Când incendiul fusese stins, aproape că nu mai rămăsese nimic din casă în afară de cenuşă, însă rămăşiţele a două corpuri umane fuseseră găsite. Era vorba despre Stig şi Elisabeth Norin, proprietarii casei. În mod miraculos, fiul lor în vârstă de zece ani reuşise să scape. El fu descoperit într-unul dintre acareturi. Circumstanţele incendiului erau considerate suspecte, conform ziarului *Bohusläningen*, iar poliţia ajunsese la concluzia că era vorba de o incendiere premeditată.

Articolul era ataşat cu o agrafă de un dosar, iar înăuntru Patrik găsi raportul poliţiei. Era încă nedumerit de legătura ce ar fi putut să existe între acel articol şi familia Lorentz, până când deschise dosarul şi văzu numele fiului de zece ani al familiei Norin. Băiatul se numea Jan. Dosarul conţinea de asemenea un raport întocmit de serviciile sociale, în care era menţionată plasarea lui în grija familiei Lorentz. Patrik scoase un fluierat. Legătura cu moartea lui Alex şi a lui Anders era încă neclară, însă ceva începu să-i agite conştiinţa. Umbre ce dispăreau şi se dizolvau imediat cum încerca să se concentreze asupra lor, însă care indicau faptul că se afla pe drumul cel bun. Îşi notă asta în minte, apoi îşi continuă laborioasa cercetare a materialelor de pe birou.

Carnetul începu să i se umple încet-încet. Scrisul lui era atât de împrăştiat, încât Karin îl tachina mereu că ar fi trebuit să se facă mai degrabă profesor, însă el îl putea citi, iar asta era ceea ce conta. Câteva sarcini de rezolvat prinseseră

formă, însă dominante printre notiţe erau toate întrebările generate de materiale, marcate cu semne de întrebare mari, negre. Pe cine aştepta Alex când pregătise cina fastuoasă? Cine era bărbatul cu care se întâlnea în secret? Şi al cui copil îl aştepta? Să fi fost al lui Anders, deşi el negase acest lucru? Sau să fi fost vorba de cineva neidentificat de ei încă? De ce o femeie precum Alex, cu frumuseţea, clasa şi banii ei, ar fi avut o aventură cu cineva precum Anders? De ce păstrase Alex într-un sertar un articol despre dispariţia lui Nils Lorentz?

Lista întrebărilor se făcu din ce în ce mai lungă. Patrik ajunse la pagina a treia înainte de a pătrunde şi în chestiunea morţii lui Anders. Maldărul de hârtii legate de Anders fusese mult mai mic până atunci. Însă documentele aveau să înceapă să se adune în curând. Pentru moment existau cam zece documente, incluzându-l pe cel confiscat în timpul percheziţiei din apartamentul lui Anders. Cea mai importantă întrebare referitoare la el era cea legată de modul în care murise. Patrik sublinie această întrebare de câteva ori cu linii negre. Cum fusese ridicat de criminal sau criminali până la cârligul din tavan? Autopsia avea să ofere mai multe răspunsuri, însă conform celor văzute de Patrik, pe trup nu existau urme de violenţă, după cum subliniase şi Mellberg în şedinţa informativă din acea dimineaţă. O persoană inconştientă pare incredibil de grea, iar Anders trebuie să fi fost ridicat destul de mult pentru a-i fi fost fixată frânghia de cârlig.

Înclina chiar spre posibilitatea ca Mellberg să aibă dreptate o dată – şi anume să fi fost mai mult de o persoană la faţa locului. Deşi asta nu părea a coincide cu ce se întâmplase atunci când Alex fusese omorâtă. Cu toate acestea, Patrik putea să jure că se aflau pe urmele aceluiaşi criminal. După ezitarea sa iniţială, deveni din ce în ce mai sigur de veridicitatea acestui fapt.

Se uită la hârtiile găsite în apartamentul lui Anders şi le împrăştie în faţa sa pe birou. Între dinţi avea un creion pe care-l rosese până îi dăduse o formă greu de definit. I se păru că avea gura plină de coji galbene de la creion. Scuipă câteva şi încercă să-şi adune restul de pe limbă. N-avea rost. Acum în schimb îi erau lipite de degete. Le lovi uşor de câteva ori pentru a încerca să le îndepărteze, însă renunţă şi îşi îndreptă atenţia către hârtiile împrăştiate pe biroul său. Niciuna dintre pagini nu părea a-i trezi interesul, aşa că ridică factura de la compania telefonică naţională Telia, ca punct de plecare. Anders dăduse puţine telefoane, însă cu toate preţurile fixe, totalul era încă destul de mare. Detaliile erau ataşate facturii telefonice, iar Patrik oftă când realiză că va avea acum de făcut nişte muncă de cercetare. Deşi nu considera că acea zi era potrivită pentru sarcini plictisitoare de rutină.

Sună la fiecare număr de pe listă. Curând observă că Anders suna doar la câteva numere. Însă unul ieşea în evidenţă. Nu părea a fi în capul listei, însă după ce apăru prima dată, fu numărul cel mai frecvent întâlnit. Patrik îl formă şi lăsă să sune.

Era pe punctul de a închide după opt apeluri, când auzi pornind robotul telefonic. Numele de la celălalt capăt îl făcu să stea drept în scaun, iar muşchii tensionaţi i se întinseră dureros, fiindcă îşi proptise picioarele pe biroul său. Îşi aruncă picioarele pe podea şi îşi masă un muşchi încordat în coapsa interioară dreaptă.

Patrik puse jos receptorul înainte ca semnalul să se termine, indicând posibilitatea lăsării unui mesaj. Încercui una dintre notiţele sale de pe carnet şi, după ce se gândi o clipă, dădu un alt telefon. De una din sarcini voia să se ocupe el, însă cealaltă i-o putea lăsa Annikăi. Cu notiţele în mână, intră la ea în birou. Ea scria concentrată, cu

ochelarii pentru computer aşezaţi pe vârful nasului.

Se uită întrebător la el.

— Vii să îţi oferi serviciile, ca să îmi uşurezi cantitatea de muncă nerezonabil de grea, nu-i aşa?

— Ei bine, nu aveam în minte chiar asta, rânji Patrik.

— M-am gândit eu că nu.

Annika îi aruncă lui Patrik o privire prefăcut exasperată.

— Deci, care-i legătura cu ulcerul meu incipient?

— Doar o mică rugăminte.

Patrik indică micimea ei apropiindu-şi degetul mare de cel arătător.

— În regulă, să auzim.

Patrik trase un scaun şi se aşeză la biroul Annikăi. Acesta, deşi extrem de mic, era fără doar şi poate cel mai agreabil din secţie. Annika adusese o grămadă de plante care păreau sănătoase şi viguroase. Părea un miracol, având în vedere faptul că singura lumină din cameră venea prin fereastra dinspre foaier. Pereţii reci de beton erau acoperiţi cu fotografii cu Annika şi cu cele două mari pasiuni ale soţului ei, Lennart – câinii lor şi cursele de maşini. Aveau doi labradori negri pe care îi luau cu ei atunci când mergeau la fiecare sfârşit de săptămână cu maşina prin întreaga Suedie, până unde se întâmpla să fie curse. Lennart era de fapt cel care concura, însă Annika era mereu acolo pentru a-l încuraja şi pentru a-i oferi un prânz la pachet şi un termos cu cafea. Practic, erau mereu aceiaşi oameni pe care-i întâlneau la curse, iar de-a lungul anilor formaseră un grup bine închegat. Cu toţii se considerau cei mai apropiaţi prieteni. Cursele aveau loc la cel puţin două sfârşituri de săptămână în fiecare lună, iar a o convinge pe Annika să lucreze în acele zile era imposibil.

Patrik se uită în jos la notiţele sale.

— Ei bine, mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să trec în revistă viaţa Alexandrei Wijkner. Începând cu moartea sa şi verificând cronologia invers în toate datele pe care le-am primit. Cât timp a fost căsătorită cu Henrik. Cât timp a locuit în Suedia. Verifică-i informaţiile legate de şcolile din Franţa şi Elveţia etc. etc. Înţelegi ce urmăresc?

Annika luase notiţe pe un carnet în timp ce el vorbise, iar acum dădu afirmativ din cap. Patrik era aproape sigur că ea avea să afle tot ce merita aflat. Mai presus de toate, avea să afle dacă vreuna din informaţiile primite nu valora nici cât o ceapă degerată. Fiindcă trebuia să fie ceva care să nu se potrivească, era absolut sigur de asta.

— Mulţumesc pentru ajutor, Annika. Eşti o comoară.

Patrik dădu să se ridice de pe scaun, însă un subit „Şezi!" din partea Annikăi îl făcu să îngheţe şi să se afunde din nou în perna scaunului. El înţelese imediat de ce labradorii ei erau atât de bine dresaţi.

Ea se aplecă pe spate cu un zâmbet satisfăcut, iar Patrik înţelese că prima sa greşeală fusese să intre în biroul ei în persoană în loc să îi lase un bilet. Ar fi trebuit să ştie că ea mereu îl citea din prima. În plus, simţul ei pentru poveşti de dragoste era complet supranatural. Putea deja să ridice stindardul alb şi să capituleze, aşa că se lăsă pe spate şi aşteptă focul de întrebări iminente. Ea începu interogatoriul fără să se grăbească şi pe un ton viclean.

— Ai fost chiar extenuat azi.

— Mmm...

Nu că n-ar fi avut de gând s-o facă să transpire un pic ca să afle ce voia.

— A fost o petrecere azi-noapte?

Annika îl pândea în continuare, căutând cu o şiretenie machiavelică fisuri în masca sa.

— Ei bine, îmi imaginez că ai putea-o numi petrecere. Probabil că depinde de punctul de

vedere al fiecăruia. Chiar, cum ai defini tu o petrecere?

Îşi aruncă braţele înainte şi deschise ochii mari, inocenţi.

— Of, lasă prostiile, Patrik. Spune-mi odată. Cine e?

El nu spuse nimic, chinuind-o cu tăcerea sa. După câteva secunde, văzu o licărire în ochii Annikăi.

— Aha!

Exclamaţia ei răsună triumfător în vreme ce Annika mişcă un deget în aer, convinsă de victorie.

— Este femeia aceea, cum o cheamă, cum o cheamă...

Pocni din degete în timp ce se străduia să-şi aducă aminte.

— Erica. Erica Falck!

Uşurată, se lăsă din nou pe spate în scaun.

— De-e-e-ci, Patrik... de cât timp durează treaba asta...?

Mereu îl uimea precizia infailibilă cu care ea lovea şi ţintea. Şi nici nu avea rost să nege. Simţi cum se înroşeşte din cap până-n picioare, iar aceasta vorbea de la sine, mult mai clar decât orice ar fi putut spune el. Apoi nu se putu abţine să nu permită unui zâmbet larg să-i cuprindă toată faţa, iar acesta fu lovitura de graţie, din punctul de vedere al Annikăi.

După un interogatoriu de cinci minute, Patrik reuşi într-un final să iasă din biroul Annikăi. Se simţea de parcă ar fi fost trecut prin controlul Inchiziţiei. Însă nu fusese neplăcut să vorbească despre Erica şi se întoarse cu dificultate la sarcina pe care singur şi-o dăduse de rezolvat imediat. Îşi puse haina pe el, o anunţă că pleacă pe Annika şi ieşi afară, unde fulgii mari de zăpadă începuseră să cadă încet pe pământ.

Pe fereastră Erica văzu zăpada căzând. Stătea la computer, însă îl închisese şi privea fix ecranul

negru. În ciuda unei migrene puternice, se străduise să scrie zece pagini despre Selma Lagerlöf. Nu mai simţea niciun fel de entuziasm pentru acea biografie, însă era legată prin contract, iar în câteva luni trebuia să fie gata. Discuţia cu Dan îi înecase puţin corăbiile şi se întrebă dacă în acel moment el îi mărturisea totul Pernillei. Hotărî să folosească grija sa faţă de Dan pentru ceva creativ şi îşi porni computerul.

Ciorna cărţii despre Alex se afla pe desktopul computerului, aşa că deschise fişierul, care conţinea acum vreo sută de pagini. Le citi sistematic, de la început la sfârşit. Era bine. Chiar foarte bine. Ceea ce o îngrijora era cum aveau să reacţioneze toţi oamenii din cercul de prieteni al lui Alex şi familia ei în cazul publicării cărţii. Fireşte că Erica modificase puţin povestea, schimbând numele oamenilor şi ale locurilor şi lăsându-şi imaginaţia să lucreze. Însă esenţa cărţii era bazată fără doar şi poate pe viaţa lui Alex, văzută prin ochii Ericăi. În mod special partea despre Dan îi dădea Ericăi reale dureri de cap. Cum ar fi putut să-i lase deoparte pe el şi pe familia lui? În acelaşi timp, simţea că trebuia să scrie acea poveste. Pentru prima dată, ideea unei cărţi o umplea cu adevărat de entuziasm. Fuseseră atât de multe alte idei care nu se dezvoltaseră şi pe care ea le respinsese de-a lungul anilor; nu îşi putea permite să o piardă pe aceasta. Mai întâi intenţiona să se concentreze asupra terminării cărţii, apoi avea să gestioneze problema reacţiei celor implicaţi.

Trecuse aproape o oră de când scria cu înfrigurare; brusc se auzi soneria. La început, fu iritată că era deranjată tocmai când se pusese în sfârşit pe treabă, însă apoi se gândi că poate era Patrik şi sări din scaun. Îşi verifică rapid înfăţişarea în oglindă înainte de a alerga pe scări până la uşa de la intrare. Zâmbetul îi pieri instantaneu de pe buze atunci când văzu cine era

afară. Pernilla arăta cumplit. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani de când o văzuse Erica ultima oară. Ochii îi erau umflaţi şi roşii de plâns, părul îi era nepieptănat şi părea să-şi fi uitat haina în graba sa; tremura într-un cardigan subţire. Erica îi dădu drumul în casa călduroasă. Cu un gest impulsiv, îşi puse braţele în jurul ei şi o îmbrăţişă în timp ce o bătu pe spate în acelaşi mod în care o făcuse pentru Dan cu câteva ore în urmă. Pernilla renunţă şi la ultima rămăşiţă de stăpânire de sine rămasă şi plânse pe umărul Ericăi, cu suspine lungi şi dureroase. După o vreme, îşi ridică faţa. Rimelul i se întinsese şi mai mult, dându-i un aspect aproape comic, de clovn.

— Îmi pare rău.

Pernilla privi prin pâcla de lacrimi spre umărul Ericăi, unde puloverul alb pe care aceasta îl purta fusese pătat cu negru.

— Nu contează. Nu-ţi face griji. Intră.

Erica îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o îndrumă către camera de zi. O simţea tremurând din tot corpul şi ştia că nu era doar din cauza frigului. Pentru o clipă, se întrebă de ce Pernilla alesese să vină la ea. Erica fusese întotdeauna mai apropiată de Dan decât de ea. I se păru puţin ciudat că aceasta nu se dusese la una dintre prietenele sale ori la sora ei. Însă acum era acolo, iar Erica trebuia să facă orice îi stătea în putinţă pentru a o ajuta.

— Am făcut cafea. Vrei o ceaşcă? Am făcut-o acum o oră, însă ar trebui să fie bună.

— Da, mulţumesc.

Pernilla se aşeză pe canapea şi îşi ţinu braţele lipite de piept, de parcă s-ar fi temut să nu se dezintegreze. Într-un fel, probabil că ar fi fost posibil să se întâmple asta. Erica se întoarse cu două ceşti de cafea. Puse una pe măsuţa din faţa Pernillei, iar pe cealaltă în faţa sa, aşezându-se în fotoliul mare. Aşteptă ca aceasta să înceapă.

— Ai ştiut?

Erica ezită.

— Da, însă am aflat abia de curând.

Ezită din nou.

— L-am îndemnat pe Dan să îţi spună.

Pernilla încuviinţă din cap.

— Ce mă fac?

Întrebarea era retorică, aşa că Erica o lăsă fără răspuns.

Pernilla continuă.

— Am ştiut de la bun început că eu am fost doar o cale pentru ca Dan să uite de tine.

Erica începu să protesteze, însă Pernilla o opri cu un semn din mână.

— Ştiam că era adevărat, însă crezusem că lucrurile s-au schimbat cu timpul şi că ne iubeam cu adevărat. Ne înţelegeam bine şi aveam încredere deplină în el.

— Dan te iubeşte, Pernilla. Ştiu că aşa e.

Pernilla nu păru să o asculte; continuă să vorbească în timp ce se uită fix în ceaşca de cafea. Erica văzu că ţinea atât de strâns ceaşca, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— Aş fi putut accepta să fi avut o aventură şi să fi dat vina pe o criză a vârstei mijlocii sau aşa ceva. Însă nu îl pot ierta pentru că a lăsat-o însărcinată pe acea femeie.

Mânia din vocea ei era atât de puternică încât Erica trebui să reziste unui impuls de a se da mai în spate. Atunci când Pernilla îşi ridică privirea şi se uită la ea, ura din privirea ei fu atât de cumplită încât Erica îngheţă. Nu mai văzuse niciodată o furie atât de turbată, de intensă. Pentru un scurt moment, se întrebă de cât timp ştiuse cu adevărat Pernilla despre relaţia lui Dan cu Alex. Şi cât de departe ar fi fost în stare să meargă pentru a se răzbuna. Apoi respinse ideea la fel de repede cum apăruse. Era Pernilla, o casnică, mamă a trei copii, căsătorită de mulţi ani cu Dan, iar nu întruchiparea furiei acţionând ca înger răzbunător împotriva

amantei soţului său. Însă tot exista o ferocitate glacială în ochii ei care o speria pe Erica.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu. Momentan nu ştiu nimic. Pur şi simplu trebuia să ies din casa aia. Acela era singurul gând din mintea mea. Nici măcar nu îl puteam privi.

Erica îndreptă către Dan un gând plin de compătimire. Se afla cu siguranţă în propriul său iad în acel moment. Ar fi părut mult mai normal să fi fost Dan cel care căuta alinare la ea. În acel caz ar fi ştiut ce să spună, ce cuvinte l-ar fi liniştit. Nu o cunoştea destul de bine pe Pernilla pentru a şti cum să o ajute. Poate că era de-ajuns doar să asculte.

— De ce crezi că a făcut-o? Ce nu primea de la mine de-ar fi putut primi de la ea?

Acum Erica înţelese de ce Pernilla venise la ea în loc să meargă la una din multele ei prietene apropiate. Credea că doar Erica deţinea răspunsuri în legătură cu Dan. Că i-ar fi putut oferi explicaţia pentru felul în care acţionase el. Din nefericire, Erica avea să fie nevoită s-o dezamăgească. Îl ştiuse dintotdeauna pe Dan ca fiind sinceritatea întruchipată; nu îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut fi infidel. Nu fusese niciodată la fel de şocată ca atunci când apelase ultimul număr din telefonul lui Alex şi auzise vocea lui Dan înregistrată în căsuţa lui vocală. Dacă era vorba să fie complet sinceră, ar fi recunoscut că s-a simţit foarte dezamăgită în acel moment, acea dezamăgire dată de descoperirea că cineva de care era apropiată nu era persoana pe care şi-o imaginase ea dintotdeauna. De aceea înţelegea că Pernilla, pe lângă faptul că se simţea trădată, începuse de asemenea să-şi pună întrebări legate de cum era Dan în realitate – acest om cu care locuise timp de atâţia ani.

— Nu ştiu, Pernilla. Am fost, de altfel, extrem de şocată. Nu semăna cu acel Dan pe care îl ştiam

eu.

Pernilla încuviinţă. Păru să o consoleze un pic faptul că nu era singura care fusese dusă de nas. Pescui absentă nişte scame invizibile de pe cardiganul ei larg. Părul său lung, şaten-închis, cu urme de permanent, fusese prins în grabă într-un coc, dându-i o înfăţişare neîngrijită. Erica fusese mereu puţin dispreţuitoare faţă de felul în care arăta Pernilla; ar fi trebuit să poată face mai mult cu înfăţişarea ei. Îşi tot făcea părul permanent, deşi permanentele se demodaseră cam odată cu jachetele bărbăteşti de lungime medie. În plus, îşi comanda mereu hainele din cataloagele ieftine ale unor magazine universale, cu preţuri reduse şi calitate pe măsură. Însă Erica nu o văzuse niciodată arătând aşa de jerpelită.

— Pernilla, ştiu că acum este îngrozitor de greu, însă tu şi Dan sunteţi o familie. Aveţi trei fete minunate şi aţi petrecut cincisprezece ani frumoşi împreună. Nu ar trebui să faci nimic pripit. Nu mă înţelege greşit, nu justific nimic din ce-a făcut. Poate că nu puteţi rămâne împreună după asta. Poate e imposibil să-l ierţi. Însă aşteaptă să se liniştească totul puţin până să iei o decizie. Gândeşte-te bine înainte să faci ceva. Ştiu că Dan te iubeşte; mi-a spus asta chiar azi şi ştiu, de asemenea, că regretă teribil ceea ce a făcut. Mi-a spus că voia s-o termine cu ea şi îl cred.

— Nu mai ştiu ce să cred, Erica. Nimic din ceea ce am crezut până acum nu a fost adevărat, aşa că ce-ar trebui să cred acum?

Nu exista un răspuns la asta, iar tăcerea se instală apăsătoare între ele.

— Cum era ea?

Din nou, Erica văzu o vâlvătaie arzând adânc în ochii Pernillei. Nu era nevoie să întrebe la cine se referea.

— A fost atât de demult, încât nu o mai cunoşteam.

— Era frumoasă. Am văzut-o aici în timpul verii. Era exact aşa cum îmi doream eu să fiu. Frumoasă, elegantă, sofisticată. Mă făcea să mă simt ca o ţărancă. Aş fi dat orice să fiu ca ea. Într-un fel, îl înţeleg pe Dan. Pune-ne pe mine şi pe Alex una lângă cealaltă şi e evident cine ar câştiga.

Pernilla trase frustrată de hainele ei practice, însă demodate, ca pentru a demonstra ce voia să spună.

— Mereu am fost invidioasă şi pe tine. Marea dragoste a tinereţii lui, care s-a mutat la oraş şi l-a lăsat în urmă să se prăpădească de dor. Scriitoarea din Stockholm care a ajuns cineva şi care din când în când se întorcea aici şi se fălea în faţa noastră, a muritorilor de rând. Dan aştepta mereu cu nerăbdare vizitele tale, cu săptămâni înainte.

Amărăciunea din vocea Pernillei o uimi pe Erica. Pentru prima dată se simţi cu adevărat ruşinată de atitudinea sa superioară faţă de Pernilla. Cât de puţin înţelesese. La o examinare mai amănunţită, trebuia să admită că avusese o oarecare satisfacţie în observarea diferenţei dintre ea şi Pernilla. Între vizitele ei de 500 de coroane la un coafor din Stureplan şi permanentele de acasă ale Pernillei. Între hainele ei de firmă cumpărate de pe strada Biblioteksgatan şi bluzele şi fustele lungi de-a gata ale Pernillei. Însă ce diferenţă făcuse? De ce fusese ea, în momentele sale de slăbiciune, mulţumită de această diferenţă? Ea fusese cea care îl părăsise pe Dan. Să fi fost doar pentru a-şi mângâia propriul ego sau fusese de fapt invidioasă pe faptul că Pernilla şi Dan aveau mult mai mult decât ea? Să-i fi invidiat, în adâncul sufletului, pentru viaţa lor de familie şi poate chiar să fi regretat că nu rămăsese în Fjällbacka? Şi că nu fusese ea cea care să aibă familia pe care o avea acum Pernilla? Să fi încercat în mod conştient s-o înjosească pe Pernilla fiindcă era de fapt invidioasă pe ea? Gândul era oribil, însă nu îl putu îndepărta. O făcu să se simtă ruşinată până în

adâncul sufletului. În acelaşi timp se întrebă cât de departe ar fi mers pentru a proteja ceea ce avea Pernilla. Cât de departe fusese Pernilla în stare să meargă? Erica o privi gânditoare.

— Ce vor spune copiii?

Părea să fie prima dată când Pernilla realiză că nu doar ea şi Dan aveau să fie afectaţi.

— Probabil că va ieşi la iveală, nu crezi? Că era însărcinată, vreau să spun. Ce vor spune fetele?

Gândul păru să o panicheze pe Pernilla, iar Erica făcu tot posibilul s-o calmeze.

— Poliţia va trebui înştiinţată de faptul că Dan era cel care se vedea cu Alex, însă asta nu înseamnă că toată lumea va afla. Voi doi puteţi alege ce să le spuneţi fetelor, încă deţineţi controlul, Pernilla.

Acest lucru păru să o calmeze pe Pernilla, care luă câteva înghiţituri de cafea. Probabil că se răcise până atunci, însă nu păru să o deranjeze. Pentru întâia oară, Erica se simţi cu adevărat furioasă pe Dan. O surprinse faptul că nu avusese aceste sentimente mai devreme, însă acum putea simţi furia adunându-se înăuntrul său. Fusese nebun? Cum putuse arunca tot ce avea, cu sau fără atracţie? Nu realizase cât de bună era viaţa lui? Îşi încleştă mâinile în poală şi încercă să îşi exprime compasiunea faţă de Pernilla, care stătea de cealaltă parte a mesei. Dacă Pernilla putea să accepte sau nu, chiar nu avea nicio idee.

— Mulţumesc pentru că m-ai ascultat, apreciez mult.

Privirile li se întâlniră. Trecuse mai puţin de o oră de când Pernilla sunase la uşă, însă Erica simţi că învăţase multe în acel răstimp, în special despre sine.

— Te vei descurca? Ai la cine să mergi?

— Merg acasă.

Vocea Pernillei era clară şi hotărâtă.

— Ea nu mă va îndepărta de casa şi familia mea. Nu îi voi da acea satisfacţie. Mă duc acasă la

soţul meu şi vom rezolva asta. Însă nu fără revendicări. De acum încolo lucrurile vor trebui făcute în mod diferit.

Erica nu se putu abţine să nu zâmbească în mijlocul acelei întregi suferinţe. Dan va avea multe dificultăţi de înfruntat, măcar atât era clar. Însă nu era nimic din ce n-ar fi meritat.

Se îmbrăţişară stânjenite la uşă. Erica îi ură din tot sufletul numai bine, în timp ce o privea urcând în maşină şi plecând în josul străzii. În acelaşi timp, nu putu să nu simtă o nelinişte chinuitoare. Imaginea ochilor plini de ură ai Pernillei îi zăbovi încă în minte. În acei ochi nu exista milă.

Toate fotografiile erau împrăştiate în faţa ei pe masa din bucătărie. Tot ce-i rămăsese Verei de la Anders erau fotografiile. Majoritatea erau vechi şi îngălbenite. Trecuseră mulţi ani de când existase vreun motiv de a-i face poze. Cele cu el bebeluş erau alb-negru, iar apoi existau fotografii decolorate, de când era puţin mai mare. Fusese un copil fericit. Un pic sălbatic, însă mereu fericit. Atent şi politicos. Îşi asumase solemn rolul de bărbat în casă. Uneori şi-l luase poate un pic prea în serios, însă ea îl lăsase să facă aşa cum dorea. Fie că era bine sau nu. Greu de spus. Poate că ar fi trebuit să facă multe lucruri în mod diferit, ori poate că n-ar fi contat? Cine-ar fi putut şti?

Vera zâmbi când văzu una dintre pozele ei preferate. Anders era pe bicicleta sa, mândru precum un păun. Ea lucrase multe seri şi sfârşituri de săptămână pentru a-i cumpăra acea bicicletă. Era albastru-închis şi avea o aşa-numită şa banană. Potrivit lui Anders, acesta era singurul lucru pe care şi l-ar fi dorit vreodată. Râvnise la acea bicicletă mai mult decât la orice altceva, iar ea nu avea să uite niciodată expresia de pe faţa lui atunci când o primise în sfârşit, în ziua când împlinise opt ani. Petrecuse fiecare moment liber mergând pe ea,

iar în acea fotografie, Vera reuşise să-l prindă în mişcare. Părul lui era lung şi ondulat, atârnând mai jos de gulerul jachetei sale Adidas lucioase şi strâmte, cu dungi pe mâneci. Acesta era felul în care avea să şi-l amintească mereu. Înainte ca totul să înceapă să meargă atât de rău.

Aşteptase mult timp ziua aceea. Fiecare telefon, fiecare bătaie în uşă aduseseră teamă. Poate că acest telefon anume ori această bătaie anume avea să aducă vestea de care se temuse atâta vreme. Până atunci ea sperase că ziua aceea nu va veni vreodată. Era anormal ca un copil să moară înaintea părintelui său şi de aceea era probabil atât de greu să-şi imagineze această posibilitate. Speranţa murea ultima, iar ea continuase să creadă că lucrurile aveau să se rezolve cumva. Chiar şi dacă ar fi fost nevoie de un miracol. Însă miracolul nu se petrecu. Şi speranţa nu mai exista. Singurul lucru rămas era deznădejdea, alături de un morman de vechi fotografii îngălbenite.

Ceasul din bucătărie ticăia în linişte. Pentru întâia oară, ea văzu cât de părăginită arăta casa ei. În toţi aceşti ani nu făcuse nimic în casă. Ţinuse murdăria sub control, însă nu putuse curăţa indiferenţa agăţată de pereţi şi tavan. Totul era cenuşiu şi lipsit de viaţă. Irosit. Asta o deprima cel mai mult. Tot ce fusese irosit şi risipit.

Chipul fericit al lui Anders o privea batjocoritor din fotografii. Arăta mai clar decât orice altceva eşecul ei. Fusese sarcina ei să îl menţină zâmbitor, să îi dea credinţă, speranţă şi, mai presus de toate, dragoste pentru a putea face faţă viitorului. În schimb, privise în tăcere cum el fusese despuiat de toate. Îşi neglijase îndatorirea de mamă şi nu avea să scape vreodată de acea ruşine.

Realiză cât de puţine dovezi existau că Anders chiar trăise. Tablourile dispăruseră, puţinele piese de mobilier pe care le avea în

apartament urmau să fie aruncate în curând, dacă nu le dorea nimeni. În casa ei nu mai rămăsese niciun lucru de-al lui. Ori le vânduse, ori le distrusese de-a lungul anilor. Singurul lucru care dovedea cu adevărat existenţa lui era o mână de fotografii împrăştiate în faţa ei pe masă. Şi amintirile ei. Bineînţeles, el avea să existe şi în amintirile altora, însă ca un beţivan, şi nu ca o persoană a cărei lipsă va fi simţită, cineva care va fi jelit. Ea era singura care avea amintiri fericite legate de el. Uneori fusese greu să le adune, însă erau încă acolo. Într-o zi precum aceea, erau singurele amintiri cu el care ieşeau la iveală. Nimic altceva nu era permis.

Minutele se transformară în ore, iar Vera stătu la masa ei din bucătărie cu fotografiile în faţa sa. Încheieturile îi înţepeniră. Ochii începură să distingă greu detaliile fotografiilor, pe măsură ce întunericul iernii înghiţea lumina. Însă nu conta. Acum era complet, neîndurător de singură.

Soneria răsună în toată casa. Dură atât de mult până să audă pe cineva înăuntru, încât fu pe punctul de a se întoarce la maşină. Însă după ce aşteptă o vreme, auzi pe cineva venind spre uşă. Aceasta se deschise încet şi el o văzu pe Nelly Lorentz privindu-l nelămurită. Fu surprins că ea deschisese singură uşa. Îşi închipuise un majordom ţeapăn în uniformă, care să-l poftească amabil înăuntru, însă poate că nimeni nu mai avea majordomi în ziua de azi.

— Numele meu este Patrik Hedström, de la poliţia din Tanumshede. Îl caut pe fiul dumneavoastră, Jan.

Sunase întâi la birou, dar i se spusese că Jan lucra acasă în ziua aceea.

Bătrâna nu fu surprinsă, ci doar se dădu la o parte şi îi permise să intre.

— Îl chem imediat pe Jan, o secundă.

Încet, dar cu eleganţă, Nelly merse în direcţia unei uşi ce dădea înspre o scară către etajul inferior. Patrik auzise că Jan avea apartamentul din pivniţa casei luxoase.

— Jan, ai un musafir. Poliţia.

Patrik se îndoi că vocea slabă a lui Nelly putea fi cu adevărat auzită la subsol, însă paşii de pe scări îi dovediră că se înşela. O privire plină de înţeles fu schimbată între mamă şi fiu atunci când Jan urcă pe scări în holul din faţă. Nelly îi făcu lui Patrik semn cu capul şi merse în camera ei, iar Jan veni spre Patrik cu mâna întinsă şi cu un zâmbet care făcea să se ivească mulţi dinţi. Lui Patrik îi veni brusc în minte imaginea unui crocodil. Un crocodil zâmbitor.

— Bună ziua. Patrik Hedström, secţia de poliţie Tanumshede.

— Jan Lorentz. Încântat de cunoştinţă.

— Anchetez uciderea lui Alex Wijkner şi am câteva întrebări pentru dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Sigur că nu mă deranjează. Nu ştiu cum vă pot fi de folos, însă asta depinde de dumneavoastră să decideţi, nu-i aşa?

Iar zâmbetul de crocodil. Patrik simţi cum îl mâncau degetele; nu voia nimic mai mult decât să-i şteargă acel zâmbet de pe faţă. Avea ceva care îl scotea din sărite.

— Putem merge jos în apartamentul meu, în felul acesta nu o vom deranja pe mama aici sus.

— Fireşte, e în regulă aşa.

Patrik fu nevoit să admită că situaţia locativă părea un pic stranie. În primul rând, îi venea greu să-i înţeleagă pe bărbaţii în toată firea care încă locuiau cu mamele lor. Şi în al doilea rând, nu putea pricepe de ce Jan accepta să fie alungat într-o pivniţă în vreme ce bătrâna locuia la etaj într-un lux extravagant, într-o casă de cel puţin două sute de metri pătraţi. Jan n-ar fi fost om dacă nu i-ar fi trecut prin minte gândul că Nils nu ar fi fost

niciodată surghiunit în pivniţă, dacă ar fi fost atunci acolo.

Patrik îl urmă pe Jan pe scări. Trebuia să admită că nu era deloc rău pentru un apartament la subsol. Nu se uitaseră la bani. Apartamentul fusese mobilat de cineva care credea în etalarea ostentativă a prosperităţii. Multă catifea şi brocart – fără îndoială mobilier de cele mai bune mărci, însă din nefericire decorul nu era pus în valoare cum ar fi trebuit fără lumina zilei. În schimb, efectul era puţin de bordel. Patrik ştia că Jan avea o soţie şi se întrebă care din ei insistase asupra acelui decor. Bazat pe propria sa experienţă, ar fi zis că soţia.

Jan îl conduse într-un mic cabinet. În afara unui birou şi a unui computer, mai exista şi o canapea. Se aşezară fiecare la un capăt, iar Patrik scoase un carnet din geantă. Decise să aştepte până să pomenească de moartea lui Anders Nilsson; nu voia să-i spună nimic lui Jan până când n-ar fi fost nevoit. Strategia şi sincronizarea erau importante dacă spera să afle ceva folositor de la Jan Lorentz.

Îl examină atent pe bărbatul aflat în faţa lui. Arăta prea perfect. Nicio cută pe cămaşă ori pe costum. Cravata îi era înnodată perfect, iar el era proaspăt bărbierit. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui şi el emana calm şi încredere în sine. Prea mult calm şi încredere în sine. Experienţa îi spunea lui Patrik că orice persoană interogată de poliţie avea un comportament mai mult sau mai puţin agitat, chiar şi dacă nu avea nimic de ascuns. Un exterior complet calm indica faptul că persoana în chestiune chiar avea ceva de ascuns – aceasta era teoria proprie şi personală a lui Patrik. Se dovedise a fi adevărată de un număr remarcabil de ori.

— Frumos apartament aveţi aici.

Nu strica să fie politicos.

— Da, Lisa, soţia mea, a fost cea care s-a ocupat de decorarea lui. Cred că a făcut o treabă

destul de bună.

Patrik se uită în jur în micul birou întunecat, care era decorat somptuos cu marmură netedă şi perne cu ciucuri aurii. Un excelent exemplu a ce putea cumpăra prea puţin gust în combinaţie cu prea mulţi bani.

— Aţi ajuns la o concluzie?

— Am descoperit câteva informaţii interesante şi am început să înţelegem cam ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu era întru totul adevărat, însă merita o încercare de a-l zgâlţâi un pic.

— O cunoşteaţi pe Alex Wijkner? întrebă Patrik. Am auzit, de exemplu, că mama dumneavoastră a mers la pomenire.

— Nu, nu pot spune că o cunoşteam. Bineînţeles, ştiam cine era, iar în Fjällbacka toată lumea cunoaşte pe toată lumea, mai mult sau mai puţin. Însă familia ei se mutase de aici cu mulţi ani în urmă. Obişnuiam să ne salutăm pe stradă dacă ne întâlneam, însă nu mai mult de-atât. În ce-o priveşte pe mama, nu pot răspunde pentru acţiunile ei. Va trebui să o întrebaţi pe ea.

— Unul dintre lucrurile dezvăluite în cadrul anchetei a fost că Alex Wijkner avusese o, cum s-o numesc... o relaţie cu Anders Nilsson. Îl cunoaşteţi, presupun?

Jan zâmbi. Un zâmbet strâmb, superior.

— Da, în acest oraş nimeni nu putea evita să ştie cine e Anders. E mai degrabă infam decât faimos, aş zice eu. Şi zici că el şi Alex au avut o legătură? Trebuie să mă scuzi, însă îmi vine greu să-mi imaginez asta. Un cuplu destul de straniu, asta ca să fiu îngăduitor. Înţeleg ce ar vedea Anders la ea, însă mi-e greu să văd de ce ar vrea ea să aibă de-a face cu el. Sunteţi sigur că vă aflaţi pe calea care trebuie?

— Suntem siguri că într-adevăr au avut o relaţie. Cum rămâne cu Anders? Îl cunoaşteţi?

Din nou văzu un zâmbet superior pe buzele lui Jan, însă de data aceasta era şi mai larg. Acesta clătină amuzat din cap.

— Ştii cum e? Putem spune cu siguranţă că nu frecventăm aceleaşi cercuri. Îl văd uneori jos în scuar împreună cu ceilalţi alcoolici, însă îl cunosc oare? Nu, de fapt, nu îl cunosc.

Tonul său arăta clar cât de absurdă i se părea întrebarea.

— Noi ne asociem cu oameni dintr-o clasă socială diferită, iar de regulă beţivanii nu sunt incluşi, continuă el.

Jan înlăturase întrebarea lui Patrik ca şi cum ar fi fost o glumă, însă lui Patrik i se păru că vede o licărire de nelinişte în privirea lui. Dispăru la fel de repede cum apăru, însă Patrik fu sigur că văzuse ceva. Pe Jan îl frământase întrebarea legată de Anders. Bun, atunci Patrik ştiu că se afla pe drumul cel bun.

Îşi permise să savureze următoarea întrebare chiar înainte de-a o rosti, făcând o pauză pentru impresie, apoi spunând cu o surprindere simulată:

— Însă dacă asta e adevărat, de ce a apelat recent Anders de multe ori numărul dumneavoastră?

Spre marea lui satisfacţie, Patrik observă cum zâmbetul îi dispărea de pe buze. Se părea că întrebarea îl făcuse să îşi piardă şirul gândirii, iar pentru o clipă Patrik putu vedea îndărătul imaginii de dandy pe care Jan o cultivase atât de asiduu. În spatele artificiului, văzu acum pură teroare. Pe măsură ce îşi venea în fire, Jan încercă să câştige timp aprinzându-şi cu mare grijă un trabuc şi evitând să-l privească în ochi pe Patrik.

— Îmi permiteţi să fumez?

Nu aşteptă răspuns şi nici Patrik nu îi oferi unul.

— Dacă Anders a sunat aici, cu siguranţă nu înţeleg de ce. Nu am vorbit cu el şi cred că nici soţia mea. Nu, este de-a dreptul ciudat.

Trase adânc din trabuc şi se lăsă pe spate pe canapea, cu braţul întins nonşalant peste perne.

Patrik nu spuse nimic. Conform experienţei lui, cel mai bun mod de a-i face pe oameni să spună mai mult decât intenţionează este să rămâi tăcut. Ei vor simţi nevoia de a umple tăcerea dacă aceasta dura prea mult. Era un joc pe care Patrik îl stăpânise. Aşteptă.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că ştiu ce s-a întâmplat.

Jan se aplecă în faţă şi îşi agită trabucul.

— Cineva a apelat robotul telefonic şi nu a spus nimic. Pe casetă nu se auzea decât sunetul respiraţiei. Iar de câteva ori când am răspuns la telefon, nu era nimeni la celălalt capăt. Trebuie să fi fost Anders, care făcuse cumva rost de numărul nostru.

— De ce v-ar suna pe dumneavoastră?

— De unde să ştiu?

Jan îşi azvârli mâinile înainte.

— Poate din invidie. Avem o grămadă de bani, iar asta îi macină pe unii oameni. Cei ca Anders sunt mereu pregătiţi să dea vina pe alţii pentru propriul ghinion, în special pe oameni care chiar au reuşit să facă ceva din vieţile lor.

Lui Patrik i se păru că sună un pic deplasat. Ar fi fost dificil să contrazică ceea ce spunea Jan, însă nu îl crezu nicio clipă.

— Presupun că nu mai aveţi pe banda robotului telefonic acele convorbiri de care aţi pomenit.

— Din nefericire, nu.

Jan se încruntă, într-o încercare de a părea că regretă.

— Alte mesaje au fost înregistrate peste ele. Îmi pare rău. Aş dori să vă pot ajuta. Însă dacă sună din nou, mă voi asigura să păstrez caseta.

— Puteţi sta liniştit, Anders nu va mai suna vreodată acasă la dumneavoastră.

— O? Şi de ce, mă rog?

Patrik nu îşi putu da seama dacă expresia lui uimită fu reală ori prefăcută.

— Fiindcă Anders a fost ucis.

Un fir de scrum îi căzu în poală lui Jan.

— Anders a fost ucis?

— Da. Trupul său a fost găsit în această dimineaţă.

Patrik îl studie cu atenţie pe Jan. De-ar fi putut auzi ce se petrecea atunci în capul lui Jan, totul ar fi fost cu mult mai uşor. Surprinderea lui era reală ori să fi fost doar el un actor excelent?

— E acelaşi făptaş care a ucis-o pe Alex?

— Este prea devreme pentru a putea spune.

Nu voia încă să-l lase pe Jan să scape din încurcătură.

— Deci sunteţi destul de sigur că nu i-aţi cunoscut nici pe Alexandra Wijkner, nici pe Anders Nilsson?

— Sunt chiar destul de conştient cu cine mă asociez şi cu cine nu. Îi ştiam pe amândoi din vedere, însă nu mai mult de atât.

Jan revenise iar la felul său de-a fi zâmbitor şi calm.

Patrik hotărî să încerce altă modalitate de interogare.

— În casa lui Alex Wijkner am găsit un articol pe care-l tăiase din *Bohusläningen* în legătură cu dispariţia fratelui dumneavoastră. Ştiţi de ce ar fi fost interesată să păstreze acel articol?

Din nou, Jan îşi azvârli mâinile înainte şi deschise larg ochii ca pentru a spune că nu avea nicio idee.

— A fost marele subiect de discuţie aici, în Fjällbacka, în urmă cu mulţi ani. Poate că păstrase articolul ca pe o curiozitate.

— Poate. Care este punctul dumneavoastră de vedere cu privire la dispariţia fratelui dumneavoastră? Există câteva teorii diferite.

— Ei bine, cred că Nils se distrează de minune într-o frumoasă ţară caldă. Mama, pe de

altă parte, este complet convinsă că a avut un accident.

— Aţi fost apropiaţi?

— Nu, n-aş spune asta. Diferenţa de vârstă dintre noi era destul de mare şi el nu era chiar încântat să aibă un frate vitreg cu care să împartă atenţia mamei. Însă nu eram nici duşmani de moarte. Cred că eram mai degrabă indiferenţi unul faţă de celălalt.

— A fost după dispariţia lui Nils când Nelly v-a adoptat, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Cam la un an.

— Iar cu asta a venit şi jumătate din regat.

— Da, s-ar putea spune şi aşa.

Îi rămăsese doar puţin din trabuc şi ameninţa să-i ardă degetele. Îl stinse brusc într-o scrumieră fantezistă.

— Nu e chiar plăcut faptul că s-a întâmplat pe seama altcuiva, însă pot spune cu sinceritate că mi-am câştigat drepturile de-a lungul anilor. Când am preluat conducerea fabricii de conserve, aceasta era pe ducă. Am reclădit întreaga companie din temelii, iar acum exportăm conserve de peşte şi fructe de mare în întreaga lume – Statele Unite, Australia, America de Sud...

— De ce credeţi că a fugit Nils peste hotare?

— Nu ar trebui să discut despre asta, însă o sumă considerabilă de bani a dispărut din fabrică imediat după ce Nils s-a făcut nevăzut. În plus, câteva haine de-ale sale, un geamantan şi paşaportul său lipseau.

— De ce nu s-a raportat niciodată la poliţie în legătură cu banii dispăruţi?

— Mama a refuzat. A pretins că trebuia să fie o greşeală, că Nils nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ştiţi cum sunt mamele. Este datoria lor să creadă numai lucruri bune despre copiii lor.

Jan aprinse un nou trabuc. Lui Patrik i se păru că fumul devenea destul de gros în camera mică, însă nu spuse nimic.

— Apropo, doriţi unul? Sunt cubaneze. Rulate de mână.

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

— Ce păcat. Nu ştiţi ce pierdeţi.

Jan îşi studie cu plăcere trabucul.

— Am citit în arhivele noastre despre incendiul care v-a răpit părinţii. Trebuie să fi fost groaznic. Câţi ani aveaţi? Nouă, zece?

— Aveam zece ani. Şi aveţi dreptate, a fost groaznic. Însă am fost norocos. Majoritatea orfanilor nu sunt luaţi de o familie precum familia Lorentz.

Lui Patrik i se păru oarecum de prost gust să pomenească de noroc într-un asemenea context.

— Din câte înţeleg, s-a suspectat o incendiere premeditată. S-a mai descoperit ceva vreodată?

— Nu, aţi citit rapoartele. Poliţia nu a mai avansat cu cazul. Personal, cred că tatăl meu fuma în pat, ca de obicei, şi a adormit.

Pentru prima dată în cursul conversaţiei, dădu semne de iritare.

— Pot întreba ce legătură are asta cu crimele? Am spus deja că nu cunoşteam niciuna dintre victime şi nu prea pot înţelege ce are asta de-a face cu copilăria mea grea.

— Anchetăm până şi cele mai mici indicii momentan. Telefoanele date de Anders acasă la dumneavoastră m-au făcut să vreau să verific. Însă nu pare a duce nicăieri. Îmi cer scuze pentru că v-am răpit atâta timp în mod inutil.

Patrik se ridică şi întinse mâna. Jan se ridică de asemenea şi îşi puse jos trabucul în scrumieră înainte de a scutura mâna întinsă a lui Patrik.

— Nicio problemă, absolut nicio problemă. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Al naibii de linguşitor, gândi Patrik. Îl urmă pe Jan îndeaproape sus pe scări. Contrastul fu brusc când ajunse la amenajările de un extraordinar bun-gust de la etajul principal. Păcat

că soţia lui Jan nu luase numărul decoratorului de interioare al lui Nelly.

Îi mulţumi lui Jan şi plecă din casă cu sentimentul că nu văzuse pădurea din cauza copacilor. În primul rând, avu impresia că văzuse ceva la Jan ce ar fi putut descifra, ceva ce nu se potrivea cu acel apartament decorat în mod extravagant. Apoi, ceva nu era întocmai în regulă cu Jan Lorentz. Patrik reveni la gândurile sale iniţiale. Tipul era pur şi simplu prea perfect.

Era aproape ora şapte, iar furtuna de zăpadă se înteţise când Patrik ajunse în sfârşit la uşa ei. Erica fu surprinsă de cât de puternică îi fu emoţia atunci când îl văzu şi cât de natural fu să îşi arunce braţele în jurul gâtului său. Patrik puse pe podeaua din hol două sacoşe de cumpărături de la magazinul ICA şi o îmbrăţişă, ţinând-o lipită de el timp îndelungat.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie.

Se sărutară tandru. După o vreme stomacul lui Patrik începu să chiorăie. Acesta fu semnul că trebuiau să ducă sacoşele în bucătărie. Cumpărase mult prea multă mâncare, însă Erica puse lucrurile suplimentare în frigider. Ca printr-un acord tacit, nu vorbiră în timpul preparării cinei despre ce se întâmplase în acea zi. Abia când îşi potoliră foamea şi stătură la masă faţă în faţă, Patrik începu să îi spună ce se petrecuse.

— Anders Nilsson e mort. Trupul i-a fost găsit în această dimineaţă în apartamentul său.

— Tu ai fost cel care l-a găsit?

— Nu, însă am ajuns la scurt timp după aceea.

— Cum a murit?

Patrik ezită.

— Spânzurat.

— Spânzurat? Vrei să spui că a fost ucis?

Erica nu îşi putu ascunde neliniştea.

— A fost aceeaşi persoană care a ucis-o pe Alex?

Patrik se miră de câte ori auzise întrebarea în acea zi. Însă era indubitabil cheia acelui caz.

— Credem că da.

— Aveţi şi alte indicii? A văzut cineva ceva? Aţi găsit dovezi concrete care să lege crimele?

— Hai să nu ne pripim.

Patrik îşi ridică mâinile.

— Nu îţi pot spune mai mult. Ştii, am putea vorbi despre ceva mai plăcut. De exemplu, cum a fost ziua ta?

Erica îi zâmbi strâmb. Dac-ar şti cât de neplăcută fusese şi ziua ei. Dar nu putea să îi spună. Trebuia să îl lase pe Dan să spună singur povestea.

— Am dormit până destul de târziu, apoi am scris cam toată ziua. Considerabil mai puţin palpitantă decât ziua ta.

Mâinile lor se căutau reciproc pe sub masă. Degetele li se încleştară. Se simţiră minunat stând acolo împreună, în vreme ce întunericul învăluia casa. Fulgi imenşi de nea pluteau în jos precum nişte mici stele căzătoare, pe fundalul cerului întunecat al nopţii.

— M-am gândit puţin la Anna şi la casă. I-am închis telefonul brusc ieri şi de atunci m-am tot simţit prost din cauza ieşirii mele. Poate că am fost egoistă. Mă gândeam doar la cum m-ar afecta pe mine vânzarea casei, mă gândeam doar la paguba mea. Însă lucrurile nu sunt uşoare nici pentru Anna momentan. Încearcă să-şi exploateze situaţia pentru a-i fi bine şi, deşi eu cred că greşeşte, nu o face din răutate. Bineînţeles, uneori poate fi atât nesocotită, cât şi naivă, însă de regulă este o persoană atentă şi generoasă, iar în ultima vreme mi-am dat frâu amărăciunii şi dezamăgirii în privinţa ei. Poate că până la urmă ar fi mai bine să vindem casa. Să o luăm de la început. Eu chiar mi-aş putea cumpăra o casă nouă, dar mult mai mică,

cu acei bani. Poate că sunt prea sentimentală. Este timpul să merg mai departe, să încetez a mai regreta ce-ar fi putut fi şi în schimb să mă uit la ce am de fapt.

Patrik înţelese că ea deja nu se mai referea la casă.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb asta, însă cum s-a petrecut accidentul?

— E-n regulă.

Ea inspiră adânc.

— Părinţii mei fuseseră în vizită la sora tatălui meu în Strömstad. Era întuneric, iar gerul formase pe şosea un strat aproape transparent de gheaţă. Tata conducea mereu atent, însă pare-se că un animal le-a sărit înaintea maşinii. A întors brusc, a derapat, iar maşina s-a izbit în plin de un copac de pe marginea drumului. Probabil că au murit pe loc. Cel puţin asta ni s-a spus mie şi Annei. Nu avem cum să ştim dacă e adevărat.

O lacrimă izolată se prelinse pe obrazul Ericăi, iar Patrik se aplecă înainte şi o dădu la o parte. O prinse de bărbie şi o făcu să se uite direct la el.

— N-ar spune asta dacă nu ar fi adevărat. Sunt sigur că nu au suferit, Erica. Absolut sigur.

Ea dădu din cap fără a spune un cuvânt. Avea încredere în ceea ce-i spunea el şi avu senzaţia că o greutate imensă îi fusese ridicată de pe piept. Maşina luase foc, iar ea petrecuse multe nopţi nedormite, întrebându-se îngrozită dacă părinţii ei ar fi putut trăi destul de mult pentru a simţi focul arzându-i. Cuvintele lui Patrik îi potoliră neliniştea şi, pentru prima oară, ea simţi o oarecare pace gândindu-se la accidentul care-i ucisese ambii părinţi. Durerea era încă acolo, însă frământarea dispăruse. Patrik şterse alte câteva lacrimi ce-i curseseră pe obraz.

— Biata Erica. Biata, biata Erica.

Ea îi luă mâna şi o ţinu lângă obrazul ei.

— Nu ai de ce să mă compătimeşti, Patrik. De fapt, n-am fost vreodată mai fericită decât sunt acum, în acest moment. Este ciudat, însă mă simt incredibil de în siguranţă cu tine. Nu simt nimic din îndoiala pe care o trăiesc de obicei atunci când tocmai m-am culcat cu cineva. De ce crezi că se întâmplă asta?

— Cred că e din cauză că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Erica roşi auzind asemenea cuvinte mari. Însă nu putu fugi de faptul că şi ea simţea la fel. Era precum găsirea drumului înspre casă.

Ca la un semn, se ridicară de la masă, lăsară vasele acolo unde erau şi merseră în dormitor braţ la braţ. Afară se dezlănţuise o furtună de zăpadă în toată regula.

I se păru straniu să stea din nou în vechea ei cameră. Mai ales că gusturile i se schimbaseră de-a lungul anilor, însă camera rămăsese la fel. Mult roz şi dantelă nu prea mai reprezentau stilul ei.

Julia se întinse pe spate în vechiul ei pat îngust din copilărie şi se uită fix la tavan, cu mâinile pe abdomen. Totul era pe cale de a se dezmembra. Întreaga ei viaţă se descompunea în jurul ei, adunându-se într-un maldăr de bucăţi sfărâmate. Era ca şi cum îşi trăise întreaga viaţă într-un carnaval cu oglinzi trucate, în care nimic nu era ceea ce părea. Nu avea idee cum vor merge studiile sale. Tot entuziasmul îi fusese spulberat dintr-o singură lovitură, iar acum trimestrul şcolar continua fără ea. Nu că şi-ar fi imaginat că i-ar simţi cineva lipsa în timp ce nu era acolo. Niciodată nu îi fusese uşor să-şi facă prieteni.

În ceea ce-o privea, Julia putea foarte bine să stea întinsă acolo în camera ei roz şi să se holbeze la tavan până la adânci bătrâneţi. Birgit şi Karl-Erik nu ar fi îndrăznit să o deranjeze. Avea să trăiască pe spinarea lor pentru restul vieţii sale

dacă era nevoie. O conştiinţă încărcată avea să le ţină portofelele deschise.

Avea senzaţia că se deplasa prin apă. Toate mişcările ei erau greoaie, iar toate sunetele ajungeau la ea ca printr-un filtru. La început nu fusese aşa. Ea fusese plină de o indignare îndreptăţită şi de o ură atât de puternică, încât o speriase. Încă mai simţea acea ură, însă amestecată cu resemnare în loc de energie. Era atât de obişnuită să se dispreţuiască pe sine, încât, pe un plan pur fizic, putu simţi cum ura îşi schimbase direcţia. În loc să fie direcţionată spre exterior, se îndreptase acum către interior şi-i săpa găuri imense în piept. Vechile obiceiuri erau greu de vindecat. Ura de sine era o artă pe care învăţase să o practice la perfecţie.

Se întoarse pe o parte. Pe birou stătea o fotografie cu ea şi Alex; îşi aminti să o arunce. De îndată ce avea să se poată ridica, o va rupe într-o mie de bucăţi şi va scăpa de ea. Privirea adulatoare pe care şi-o văzu în ochi în acea poză o făcu să se înfioare. Alex era atât de calmă şi de frumoasă, ca de obicei, în vreme ce răţuşca cea urâtă de lângă ea îşi întorsese faţa rotundă spre ea, cu o expresie de veneraţie. Din punctul ei de vedere, Alex nu ar fi putut face niciodată ceva rău: Julia nutrise dintotdeauna speranţa secretă că într-o zi avea să iasă din coconul ei la fel de frumoasă şi de încrezătoare precum Alex. Râse batjocoritor de propria sa naivitate. Ce mai glumă. Iar gluma fusese dintotdeauna pe seama ei. Se întreba dacă vorbeau despre asta pe la spatele său. Dacă râdeau de proasta, proasta şi urâta de Julia.

Un ciocănit discret în uşă o făcu să se ghemuiască în poziţia de fetus. Ştia cine era.

— Julia, ne facem griji pentru tine. Nu vrei să cobori puţin?

Nu îi răspunse lui Birgit. În schimb, îşi studie cu cea mai mare concentrare o şuviţă din propriul păr.

— Te rog, Julia, te rog.

Birgit intră şi luă loc pe scaunul de lângă birou, uitându-se spre ea.

— Înţeleg că eşti supărată şi că probabil ne urăşti, însă trebuie să mă crezi, nu am intenţionat să-ţi facem rău.

Julia simţi o stare de satisfacţie văzând-o pe Birgit arătând aşa de epuizată şi chinuită. Arăta de parcă nu ar fi dormit de câteva nopţi. Ceea ce probabil că se şi întâmplase. I se formaseră noi riduri şi laba-gâştei în jurul ochilor, iar Julia se gândi cu răutate că liftingul facial pe care plănuise să şi-l ofere în următorul an, atunci când avea să împlinească şaizeci şi cinci de ani, ar putea fi făcut mai devreme. Birgit mută scaunul puţin mai aproape şi îşi puse mâna pe umărul Juliei. Aceasta se scutură imediat, iar Birgit se retrase, rănită.

— Draga mea, cu toţii te iubim. Nu ştii asta?

Pe dracu' ştia. La ce bună această întreagă şaradă? Erau cu toţii destul de conştienţi unde se aflau unii faţă de ceilalţi. Iubire? Birgit nici măcar nu ştia sensul cuvântului. Singura pe care o iubise vreodată fusese Alex. Întotdeauna Alex.

— Trebuie să vorbim despre asta, Julia. Trebuie să ne susţinem unii pe alţii acum.

Vocea lui Birgit tremura. Julia se întrebă de câte ori şi-o fi dorit Birgit să fi fost ea, Julia, cea care să moară în locul lui Alex. Văzu cum Birgit se ridică şi cum mâna îi fremătă atunci când puse înapoi scaunul. Înainte de a închide uşa în urma ei, Birgit se mai uită o dată implorator la Julia. Aceasta se asigură că se întoarce încet pentru a fi cu faţa la perete. Uşa se închise silenţios în urma lui Birgit.

Dimineţile nu erau de regulă momentele preferate ale zilei pentru Patrik, iar aceasta se dovedea a fi mizerabilă în mod special. În primul rând, fusese obligat să se ridice din patul cald al Ericăi şi de a o lăsa acolo pentru a merge la

serviciu. În al doilea rând, fusese nevoit să dea zăpada la o parte timp de o jumătate de oră pentru a-şi scoate maşina de sub nămeţi. Iar în al treilea rând, nenorocita de maşină nu pornise după ce-o deszăpezise. După nenumărate încercări, fu nevoit să se dea bătut şi să meargă înapoi înăuntru pentru a o ruga pe Erica să-i împrumute maşina ei. Era în regulă şi, spre norocul lui, porni la prima cheie.

Intră în birou cu o jumătate de oră întârziere. Datul cu lopata îl udase până la piele şi îşi trase zdravăn de cămaşă de câteva ori pentru a încerca să-şi facă vânt. Aparatul de cafea fu un necesar prim popas înainte de a putea începe munca. Abia atunci când şezu la birou, cu ceaşca de cafea în mână, îşi simţi pulsul începând să încetinească. Îşi permise să viseze cu ochii deschişi pentru o clipă, lăsându-se cuprins de sentimentul de dragoste nesăbuită, nebunească. Noaptea trecută fusese la fel de minunată precum cea dintâi. Ba chiar reuşiseră să doarmă câteva ore. A spune că era odihnit ar fi fost o exagerare, însă măcar nu era în comă, precum în ziua precedentă.

Primele de care se ocupă fură notiţele de la întâlnirea cu Jan din ziua anterioară. Nu aflase alte noi detalii care să-i stârnească interesul, dar cu toate acestea nu considera interogatoriul acela timp pierdut. Era la fel de important pentru anchetă ca el să-şi facă o impresie despre oamenii care erau, sau ar fi putut fi, implicaţi. „Anchetele de omucideri sunt despre oameni”, spunea unul dintre instructorii lui de la Academia de Poliţie, iar acele vorbe înţelepte îi rămăseseră în minte. În plus, se considera un bun cunoscător al firii omeneşti. În timpul interogatoriilor cu martorii sau cu suspecţii, încercase mereu să se deconecteze de la faptele date pentru o vreme şi să se concentreze asupra absorbirii impresiilor despre persoana din faţa sa. Jan nu-i crease lui Patrik niciun fel de sentiment pozitiv. Ascuns, şiret şi hedonist erau cuvintele care îi veniră în minte atunci când încercă să îşi

adune impresiile despre personalitatea lui Jan. Era destul de evident că omul ascundea mai mult decât divulga. Din nou, Patrik ridică mormanul de hârtii despre familia Lorentz. Încă nu putea găsi vreo legătură concretă între aceasta şi cele două omucideri, cu excepţia telefoanelor lui Anders către Jan. Însă nu putea dovedi că povestea lui Jan despre numerele greşite apărute pe robotul său telefonic nu era corectă. Patrik ridică dosarul despre moartea părinţilor lui Jan. Ceva în tonul vocii lui Jan atunci când vorbise despre incident îl deranjase pe Patrik. Ceva suna fals. Îi veni o idee. Ridică telefonul şi formă un număr pe care îl ştia pe de rost.

— Bună, Vicky, ce mai faci?

Persoana de la celălalt capăt al firului spuse că îi mergea bine. După politeţurile introductive, Patrik trecu la afaceri.

— Vicky, mă întreb dacă mi-ai putea face un serviciu. Verific un tip care trebuie să fi intrat în registrele serviciilor sociale cam prin 1975. Avea zece ani, pe atunci se numea Jan Norin. Crezi că s-ar putea să ai ceva legat de cazul acesta? În regulă, aştept.

Bătu nerăbdător cu degetele în birou, în vreme ce Vicky Lund de la serviciile sociale îşi verifică registrele din computer. După o vreme, o auzi venind înapoi pe fir.

— Ai datele acolo? Fantastic. Poţi vedea cine a fost asistentul social care a avut cazul în însărcinare? Siv Persson. Grozav. Ai numărul ei de telefon?

Patrik scrise rapid numărul pe o hârtie adezivă Post-It şi o lipi, după ce îi făcu lui Vicky promisiunea de a lua cândva prânzul împreună. Formă numărul şi auzi imediat o voce aspră la celălalt capăt al firului. Se dovedi că Siv chiar îşi amintea cazul lui Jan Norin şi era în regulă ca Patrik să treacă imediat pe la ea.

Patrik îşi apucă jacheta din cuier cu atâta nerăbdare încât reuşi să răstoarne întreg cuierul. Ba mai rău, în cădere, cuierul trăsese după el atât o fotografie de pe perete, cât şi o vază cu flori de pe raft, amândouă făcând un zgomot teribil. Pentru moment Patrik lăsă toate lucrurile acolo unde aterizaseră. Când ajunse pe coridor, văzu capete ieşind la fiecare uşă. Doar le făcu semn cu mâna şi fugi pe uşa principală în vreme ce perechi curioase de ochi priveau în urma lui.

Biroul de servicii sociale se afla la mai puţin de câteva sute de metri de secţia de poliţie. Patrik îşi târî picioarele prin zăpadă de-a lungul străzii principale. La capătul străzii coti spre stânga la „Hanul Tanumshede" şi continuă până la mijlocul străzii. Biroul se afla în aceeaşi clădire ca şi administraţia comunităţii, iar el urcă pe scări. Fu condus în biroul lui Siv după ce salută voios recepţionera, o fată care-i fusese colegă de clasă în liceu. Siv Persson nu se obosi să se mai ridice pentru a-i întinde mâna atunci când el intră. Drumurile lor se intersectaseră de multe ori de-a lungul anilor şi îşi respectau reciproc pregătirea profesională, deşi nu aveau mereu aceleaşi opinii în legătură cu felul cel mai potrivit de a trata anumite cazuri. Unul dintre motive era acela că Siv era una dintre cele mai drăguţe persoane pe care le cunoscuse, însă asistenţii sociali nu puteau mereu să vadă doar calităţile oamenilor. În acelaşi timp, o admira pentru că reuşea să îşi păstreze în esenţă o perspectivă pozitivă asupra naturii umane, în ciuda tuturor contraexemplelor pe care le întâlnise de-a lungul anilor. Patrik avu senzaţia că el mersese în direcţia opusă.

— Bună, Patrik. Aşadar ai reuşit să ajungi în ciuda zăpezii.

Patrik reacţionă instinctiv la voioşia nenaturală din vocea ei.

— Da, dar un scuter ar fi ajutat.

Ea ridică ochelarii ce-i atârnau în jurul gâtului de un şiret şi îi puse pe vârful nasului. Siv iubea culorile vii, iar în acea zi ochelarii ei roşii se asortau vestimentaţiei. Avusese aceeaşi coafură de când o ştia el. Stilul paj, tăiat drept ajungându-i până la maxilar, şi un breton scurt tăiat chiar deasupra sprâncenelor. Părul îi era roşu strălucitor, culoarea cuprului, iar nuanţele vii îl făcură pe Patrik să se simtă înviorat doar uitându-se la ea.

— Ai zis că voiai să verifici unul dintre cazurile mele vechi? Jan Norin?

Vocea încă îi suna forţat. Deja adusese materialul înainte de venirea lui şi un dosar gros stătea pe birou.

— Ei bine, avem mult material legat de individul acesta, după cum vezi, continuă ea. Ambii părinţi dependenţi de droguri, iar dacă n-ar fi murit în accident, ar fi trebuit să intervenim mai devreme sau mai târziu. Îl lăsaseră pe băiat de capul lui şi, practic, el era nevoit să se îngrijească singur. Apărea la şcoală în haine murdare şi zdrenţuite, şi era bruscat de colegii săi fiindcă mirosea urât. Pare-se că fusese nevoit să doarmă în vechiul grajd, iar apoi să meargă la şcoală în aceleaşi haine în care dormea.

Îl privi pe Patrik peste ochelari.

— Presupun că nu vii aici pentru a abuza de încrederea mea, ci pentru a procura autorizaţia necesară ca să poţi apoi obţine datele despre Jan.

Patrik se mulţumi să încuviinţeze din cap. Ştia că era important să urmeze regulile, însă uneori investigaţiile cereau o anumită eficienţă, iar atunci mecanismul birocraţiei trebuia să meargă în schimb în urma faptelor. Siv şi el avuseseră dintotdeauna o relaţie profesională bună şi pragmatică, însă Patrik ştia că ea era nevoită să pună întrebarea.

— De ce nu aţi intervenit mai devreme? întrebă Patrik. Cum s-a ajuns la o asemenea situaţie? Se pare că Jan a fost neglijat încă de la

naştere şi, cu toate acestea, avea zece ani atunci când părinţii săi au murit.

Siv oftă adânc.

— Da, ştiu ce vrei să spui şi crede-mă, şi eu am avut acelaşi gând timp de mulţi ani. Însă vremurile erau diferite atunci când am început eu să lucrez aici, de fapt, cu doar câteva luni înainte de incendiu. Era nevoie de circumstanţe extreme înainte ca statul să intervină şi să restricţioneze dreptul părinţilor de a-şi creşte copiii aşa cum considerau ei de cuviinţă. De asemenea, mulţi oameni pledau în favoarea unei forme liberale de creştere a copiilor şi, din nefericire, copiii precum Jan au avut de suferit. Nu s-au găsit niciodată urme de violenţă fizică asupra lui. Ca să fiu crudă, poate că lucrul cel mai bun ar fi fost să fie bătut, pentru a putea merge la spital. Atunci am fi început măcar să stăm cu ochii pe situaţia familială. Însă ori a fost abuzat în aşa fel încât să nu fie vreodată vizibil în exterior, ori părinţii lui „doar” l-au neglijat.

Siv mişcă din degete pentru a indica încadrarea între ghilimele a cuvântului „doar”.

Patrik simţi brusc un val de compasiune pentru băiatul Jan. Cum naiba ar fi putut cineva să fie o fiinţă umană normală după ce crescuse în asemenea condiţii?

— Însă nu ai auzit ce e mai rău. Nu am avut niciodată dovezi, însă au existat indicii cum că părinţii lui lăsau bărbaţi să-l abuzeze pe Jan în schimbul banilor sau narcoticelor.

Patrik simţi cum rămâne cu gura căscată. Era mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

— După cum am spus, nu am putut dovedi vreodată ceva, însă putem vedea că Jan a urmat tiparul standard despre care ştim astăzi că este asociat copiilor care au fost abuzaţi sexual. Unu la mână, a avut mari probleme disciplinare la şcoală. L-or fi bruscat ceilalţi copii, însă, în acelaşi timp, se temeau de el.

Siv deschise dosarul şi răsfoi printre hârtii până găsi ceea ce căuta.

— Iată. În clasa a patra a adus un cuţit la şcoală şi l-a folosit pentru a-l ameninţa pe unul dintre cei care îl bruscaseră cel mai mult. De fapt, chiar l-a tăiat pe faţă, însă administraţia şcolii a redus totul la tăcere. Din câte văd, el n-a fost pedepsit. Au urmat asemenea alte incidente atunci când Jan a afişat o atitudine făţiş ostilă faţă de colegii lui, însă incidentul cu cuţitul a fost cel mai serios. De asemenea, a fost reclamat directorului cu câteva ocazii fiindcă s-a purtat inadecvat cu fetele din clasă. Pentru un băiat atât de tânăr, făcea aluzii sau avansuri sexuale extrem de explicite. Nici în acest caz nu s-au luat măsuri. Nimeni nu prea ştia ce era de făcut cu un copil care relaţiona în moduri atât de abuzive cu oamenii din jurul lui. În ziua de astăzi am reacţiona cu siguranţă în faţa unor semnale atât de evidente şi am lua măsuri, însă trebuie să-ţi aminteşti că asta se petrecea la începutul anilor şaptezeci. Era o cu totul altă lume pe-atunci.

Patrik se simţi copleşit de compasiune şi furie. Cum ar fi putut cineva să trateze un copil în modul acela?

— După incendiu... au mai existat incidente ca acestea? întrebă el.

— Nu, asta e ciudat. După incendiu a fost imediat plasat la familia Lorentz, iar începând de atunci nu ni s-a adus la cunoştinţă ca Jan să fi avut vreodată o altă problemă. Am mers la ei acasă de câteva ori pentru a vedea care e situaţia şi am găsit un băiat complet diferit. Stătea acolo în costumul său, cu părul dat peste cap, şi mă privea fără să clipească în timp ce-mi răspundea politicos tuturor întrebărilor. De fapt, a fost chiar oribil. O persoană nu se schimbă în felul acesta peste noapte.

Patrik tresări. Era prima dată când o auzea pe Siv făcând o aluzie negativă la unul dintre cazurile

ei. Înţelese că era ceva pentru care merita să facă săpături pe viitor.

Era ceva ce ea voia să spună, însă el trebuia să pună întrebarea potrivită.

— În ceea ce priveşte incendiul...

Îşi lăsă cuvintele să zăbovească în aer pentru o clipă şi observă că Siv stătu mai dreaptă în scaunul ei. Acest lucru însemna că se afla pe drumul cel bun.

— Am auzit anumite zvonuri legate de incendiu.

Se uită întrebător la Siv.

— Nu pot fi răspunzătoare pentru nişte zvonuri. Ce anume ai auzit?

— Că incendiul a fost premeditat. În ancheta noastră este chiar listat drept „probabilă incendiere premeditată", însă nu a fost găsită nicio urmă a făptaşului. Focul a pornit de la parterul casei. Părinţii dormeau în camera de sus şi nu au avut nicio şansă. Ai auzit vreodată ceva despre cine ar fi putut să urască îndeajuns de tare familia Norin încât să facă aşa ceva?

— Da.

Răspunsul ei fu monosilabic şi într-atât de silenţios încât el nu fu sigur că îl auzise.

Ea repetă mai tare.

— Da, ştiu cine ura familia Norin îndeajuns de tare încât să vrea să le dea foc.

Patrik rămase tăcut, lăsând-o să continue în propriul ei ritm.

— Am însoţit poliţia până la casă. Pompierii fuseseră primii la locul faptei. Unul dintre ei plecase să cerceteze locul, să verifice dacă vreo scânteie sărise dinspre casă şi ar fi putut arde mocnit în altă parte. Pompierul l-a găsit pe Jan în grajd. Atunci când băiatul a refuzat să plece, ne-au contactat pe noi aici, la serviciile sociale. Eu eram nouă şi, gândindu-mă acum înapoi, trebuie să recunosc că mi s-a părut un caz foarte interesant. Jan stătea în fundul grajdului, rezemat de zid, sub

privirea atentă a pompierului, care era extrem de uşurat să ne vadă venind. Am alungat poliţia şi am intrat ca să încerc să-l consolez pe Jan, aşa cum consideram că trebuia să fac, iar apoi să îl duc de acolo. Mâinile i se tot mişcau în întuneric acolo unde stătea, însă nu puteam vedea ce anume făcea. Când m-am apropiat, am văzut că stătea acolo şi se tot juca nervos cu ceva în poală. Era o cutie cu chibrituri. Cu evidentă încântare, îşi sorta chibriturile: într-o jumătate de cutie cele negre, arse, iar în cealaltă jumătate, cele roşii, noi. Expresia de pe chipul său era de bucurie desăvârşită. Pur şi simplu radia. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, Patrik. Încă mai pot vedea uneori acel chip înaintea mea atunci când mă aşez în pat noaptea. Am mers la el şi i-am luat cu grijă cutia cu chibrituri. Apoi s-a uitat în sus la mine şi a spus: „Sunt morţi acum?". Asta a fost tot. „Sunt morţi acum?" Apoi a chicotit şi m-a lăsat să îl conduc afară din grajd. Ultimele lucruri pe care le-am văzut atunci când el s-a urnit de la locul lui au fost o pătură, o lanternă de buzunar şi un maldăr de haine în colţul hambarului. Atunci am înţeles că noi eram complici la moartea părinţilor lui. Ar fi trebuit să acţionăm cu mulţi, mulţi ani în urmă.

— Ai spus vreodată cuiva despre asta?

— Nu, ce-aş putea spune? Că am avut impresia că îşi ucisese părinţii fiindcă se jucase cu chibriturile? Nu, n-am spus nimic până când n-ai venit tu să mă întrebi chiar acum. Însă mereu am suspectat că va avea o altercaţie cu poliţia mai devreme sau mai târziu. În ce e încurcat?

— Încă nu pot spune nimic, dar promit să îţi spun de îndată ce pot. Îţi sunt extrem de recunoscător că mi-ai zis toate acestea şi mă voi ocupa de hârtii ca să nu ai nicio problemă.

Patrik îi făcu semn cu mâna şi plecă.

După ce dispăru, Siv rămase la biroul ei. Ochelarii roşii atârnau de şnurul din jurul gâtului

său, iar ea, închizând ochii, îşi frecă rădăcina nasului între degetul mare şi arătător.

În momentul în care Patrik ieşi în nămeţii de zăpadă de pe trotuar, telefonul lui mobil sună. Degetele îi îngheţaseră deja în gerul aspru şi îi fu greu să deschidă micuţa clapetă a mobilului. Spera să fie Erica, însă fu dezamăgit atunci când văzu că pe ecran clipea numărul dispeceratului de la secţie.

— Patrik Hedström. Bună, Annika. Nu, sunt chiar în faţa serviciilor sociale. Bine, însă dă-mi un minut sau două şi voi veni înapoi la secţie.

Închise cu zgomot clapeta. Annika reuşise din nou. Găsise ceva care nu se lega în CV-ul lui Alex.

Zăpada îi scârţâia sub picioare în timp ce Patrik alerga în direcţia secţiei. Plugul de zăpadă trecuse în timp ce el era în vizită la Siv, iar drumul de întoarcere nu fu la fel de greu ca mai devreme. Puţine suflete curajoase se avântau pe vremea aceea, iar strada principală era goală, cu excepţia unor trecători ocazionali ce se grăbeau cu gulerul ridicat şi cu căciula trasă pe ochi ca să se protejeze de ger.

Intrând în secţia de poliţie, Patrik îşi scutură zăpada ce i se adunase pe pantofi. Îşi dădu seama că zăpada în combinaţie cu pantofii de stradă făcea şosetele neplăcut de ude. Ar fi trebuit să ghicească asta înainte.

Merse direct în biroul Annikăi. Era evident că ea îl aştepta şi, judecând după expresia bucuroasă de pe chipul său, îşi dădu seama că ceea ce găsise era foarte preţios.

— Toate hainele îţi sunt la spălat sau ce?

La început Patrik nu pricepu întrebarea, însă având în vedere zâmbetul cu care îl tachina, trebuia să fi fost o glumă pe seama lui. Îi căzu fisa în clipa următoare, şi privi în jos la ceea ce purta. La naiba, nu-şi schimbase hainele de două zile. Se întrebă dacă şi mirosea un pic sau dacă mirosea un pic mai mult.

Mormăi ceva drept replică la comentariul Annikăi şi încercă să îi arunce o privire cât mai răutăcioasă. Ea găsi asta şi mai amuzant.

— Da, da, înţeleg, spuse Patrik. Acum treci la subiect. Vorbeşte, femeie!

Lovi cu pumnul în biroul ei cu o furie simulată. O vază cu flori răspunse imediat, răsturnându-se şi vărsând apă peste tot.

— Of, îmi pare rău, n-am vrut să fac asta. Sunt atât de nepriceput...

Căută ceva cu care să şteargă apa, însă Annika fu cu un pas înaintea lui, ca de obicei, şi scoase o rolă de prosoape de hârtie din spatele biroului. Începu să îşi şteargă cu calm biroul, în vreme ce-i dădu o comandă deja cunoscută lui Patrik.

— Şezi.

El se supuse imediat, considerând destul de nedrept faptul că nu îi aruncase şi o bomboană drept răsplată pentru că fusese atât de deştept.

— Să purcedem?

Annika nu mai aşteptă răspunsul lui Patrik şi începu să îi citească de pe ecranul computerului.

— Aşa, să vedem. Am început cu momentul morţii ei şi am mers îndărăt. Totul pare să se lege cât priveşte perioada în care a locuit la Göteborg. A înfiinţat galeria de artă alături de prietena ei în 1989. Înainte de asta, a mers la universitate timp de cinci ani în Franţa, luându-şi diploma în istoria artei. I-am primit astăzi fişa prin fax, îşi dăduse examenele la timp şi le trecuse. A făcut liceul la Hvitfeldtska în Göteborg. Am obţinut de asemenea şi notele ei de-acolo. Nu era o elevă eminentă, însă nici o leneşă. Avea rezultate satisfăcătoare.

Annika făcu o pauză şi se uită la Patrik, care se aplecase înainte şi încerca să citească de pe monitorul ei. Îl trase mai mult spre ea, ca să nu-l lase să citească înainte descoperirea ei.

— Înainte de asta a fost la o şcoală cu internat în Elveţia. O şcoală internaţională, L'École

Chevalier, care costă o avere.

Annika sublinie ultima frază.

— Potrivit informaţiei primite atunci când i-am sunat, costă cam o sută de mii de coroane pe semestru, fără a include cazarea, masa, hainele şi cărţile. Şi am verificat preţurile erau la fel de mari atunci când Alexandra Wijkner a frecventat şcoala.

Cuvintele ei erau sorbite cu atenţie de către Patrik, care gândea cu voce tare.

— Aşadar, întrebarea e cum şi-a permis familia Carlgren, din punct de vedere financiar, să o trimită pe Alex la acea şcoală. Din câte am înţeles, Birgit a fost casnică dintotdeauna şi ar fi fost imposibil pentru Karl-Erik să câştige destui bani pentru a acoperi asemenea cheltuieli. Ai verificat...

Annika îl întrerupse.

— Da, i-am întrebat cine era responsabil pentru educaţia lui Alex, însă nu oferă genul acesta de informaţii. Singurul lucru care i-ar putea face puţin mai binevoitori ar fi un ordin de la poliţia elveţiană, însă cu birocraţia aia, ne-ar lua pe puţin şase luni să-l căpătăm. În schimb, am început de la celălalt capăt şi m-am apucat să verific finanţele familiei Carlgren de-a lungul anilor. Poate au moştenit nişte bani, cine ştie? Aştept un raport de la bancă, însă va dura câteva zile până să-l avem. Dar... – o nouă pauză retorică – acesta nici măcar nu este lucrul cel mai interesant. Conform declaraţiilor familiei Carlgren, Alex a început şcoala cu internat în timpul semestrului de primăvară din 1977. Conform registrului şcolii, nu a început decât în primăvara anului 1978.

Annika se lăsă triumfătoare pe spate în scaunul ei şi îşi încrucişă braţele.

— Eşti sigură?

Patrik abia îşi putu ţine în frâu entuziasmul.

— Am verificat şi reverificat, de nenumărate ori. Anul din primăvara lui ’77 până în primăvara lui ’78 lipseşte din viaţa lui Alex. Nu avem idee

unde a fost. Familia s-a mutat de aici în martie 1977, iar apoi nu mai e nimic, nicio informaţie până când Alex începe şcoala în Elveţia. În acelaşi timp, părinţii ei apar în Göteborg. Îşi cumpără o casă, iar Karl-Erik îşi începe noua slujbă ca director al unei întreprinderi mijlocii din domeniul vânzărilor en gros.

— Deci nu ştim unde au fost părinţii în această perioadă?

— Nu, încă nu. Însă îmi continui cercetarea. Singurul lucru pe care îl ştim este că nu au existat deloc date care să indice prezenţa lor în Suedia timp de un an.

Patrik numără pe degete.

— Alex s-a născut în 1965, deci avea, să vedem, doisprezece ani în 1977.

Annika verifică din nou ecranul.

— S-a născut pe 3 ianuarie, deci da, avea doisprezece ani atunci când s-au mutat.

Patrik dădu din cap, gânditor. Informaţiile pe care Annika reuşise să le scoată la lumină erau valoroase, însă în acel moment, ele nu făceau decât să ridice şi mai multe întrebări. Unde fusese familia Carlgren între 1977 şi 1978? O întreagă familie nu putea să dispară pur şi simplu. Trebuie să fi lăsat vreo urmă; nu rămânea decât să o găsească. În acelaşi timp, trebuia să mai existe ceva în plus. Informaţia că Alex avusese deja un copil încă îl uimea.

— Nu ai mai găsit nicio altă discrepanţă în trecutul ei? De exemplu, nu ar fi putut cineva să dea testele în locul ei la universitate? Sau partenera ei de la galerie să fi condus afacerea de una singură pentru o perioadă? Nu e vorba că nu am încredere în ceea ce ai găsit, dar poate că ar trebui să verifici din nou faptele. Şi verifică registrele de la spitale ca să vezi dacă apare vreo Alexandra Carlgren sau Wijkner care a născut un copil. Începe cu spitalele din Göteborg, iar dacă nu găseşti nimic acolo, atunci orientează-te către

provincie. Trebuie să existe o înregistrare a unei naşteri undeva. Un copil nu poate să dispară pur şi simplu în ceaţă.

— Nu ar fi putut avea copilul în străinătate? În timpul petrecut la şcoala cu internat, de exemplu? Sau în Franţa?

— Bineînţeles, cum de nu m-am gândit la asta? Vezi dacă e posibil să afli ceva prin filiere internaţionale. Şi vezi dacă poţi afla în vreun fel unde a mers familia Carlgren. Paşapoarte, vize, ambasade. Undeva trebuie să existe o evidenţă a deplasării lor.

Annika lua frenetic notiţe.

— Apropo, ceilalţi au găsit ceva care să merite osteneala?

— Ernst a verificat alibiul lui Bengt Larsson şi stă în picioare, deci îl putem şterge de pe listă. Martin a vorbit la telefon cu Henrik Wijkner, însă nu a obţinut nimic cu privire la legătura dintre Anders şi Alex. Intenţionează să continue să-i chestioneze pe prietenii beţivani ai lui Anders despre posibilitatea ca acesta să le fi pomenit lor ceva. Iar Gösta... Gösta stă în biroul său şi îşi plânge de milă, încercând să îşi adune puterile pentru a merge la Göteborg şi a interoga familia Carlgren. Pun pariu că nu va pleca până luni, cel mai devreme.

Patrik oftă. Dacă intenţionau să rezolve acest caz, probabil că cel mai bine ar fi fost să nu se bazeze pe colegii săi, ci să facă singur munca de teren.

— Nu te-ai gândit să-i întrebi direct pe domnul şi doamna Carlgren? spuse Annika. S-ar putea să nu fie nimic suspect până la urmă. Poate că există o explicaţie rezonabilă.

— Ei sunt cei care ne-au oferit informaţiile despre Alex. Din cine ştie ce motiv, au încercat să ascundă ceea ce-au făcut între ’77 şi ’78. Voi vorbi cu ei, dar mai întâi vreau să am mai multe pe care

să mă bazez. Nu vreau să aibă şansa de a se eschiva de la asta.

Annika se lăsă pe spate şi zâmbi viclean.

— Deci când o să auzim clopotele de nuntă?

Patrik văzu că nu avea de gând să abandoneze prea curând acel subiect picant. Va trebui să se resemneze şi să fie sursa de amuzament a secţiei pentru o vreme.

— Ei bine, s-ar putea să fie un pic cam devreme pentru asta. Poate că ar trebui să fim împreună pentru cel puţin o săptămână înainte de a vorbi cu un preot.

— De-e-e-eci, sunteţi împreună, nu?

Realiză că îi picase direct în capcană, cu picioarele înainte şi cu ochii larg deschişi.

— Nu, aa, da, poate că suntem... nu ştiu, ne înţelegem bine până acum, însă totul este atât de nou şi poate că ea se va întoarce la Stockholm curând... of, nu ştiu. Va trebui să te mulţumeşti cu asta pentru moment.

Patrik se zvârcoli în scaun precum un vierme.

— Bine, atunci, dar vreau să fiu ţinută la curent cu ceea ce se întâmplă, m-auzi?

Annika îl atenţionă cu degetul. El încuviinţă din cap, resemnat.

— În regulă, te voi ţine la zi. Promit. Mulţumită?

— Ei bine, va trebui să-mi fie de ajuns pentru moment, bănuiesc.

Se ridică, ocoli biroul şi, înainte ca el să-şi dea seama, fu prins într-o îmbrăţişare exuberantă şi se simţi strivit de pieptul greu al Annikăi.

— Îmi pare bine de dragul tău. N-o da în bară, Patrik, promite-mi.

Îi dădu o îmbrăţişare suplimentară ce-i făcu coastele să protesteze. Fiindcă în acel moment nu avea acces la niciun pic de aer, nu îi putu răspunde, însă ea păru a lua tăcerea lui drept consimţire şi îl eliberă, însă nu înainte de a-i face cadou o ciupitură hotărâtă de obraz.

— Acum du-te acasă şi schimbă-ţi hainele, m-ai auzit? Puţi!

Şi cu acea observaţie, Patrik se trezi trimis înapoi pe coridor, cu un obraz ciupit şi coastele vătămate. Îşi pipăi grijuliu cutia toracică. O plăcea mult pe Annika, dar uneori îşi dorea ca ea să fie puţin mai atentă cu un biet tip de treizeci şi cinci de ani, al cărui fizic se afla pe o pantă descrescătoare.

Insula Badholmen arăta părăsită şi uitată de Dumnezeu. Vara era plină ochi cu înotători veseli şi copii gălăgioşi, însă acum vântul urla a pustiu pe deasupra zăpezii căzute peste noapte precum o pătură groasă. Erica păşi cu grijă prin zăpada ce acoperea stâncile. Simţise o puternică nevoie de a lua puţin aer proaspăt, iar de aici din Badholmen se putea bucura de priveliştea insulelor şi a gheţii albe aparent nemărginite. În depărtare se puteau auzi maşini, dar, în afară de asta, liniştea era alinătoare; aproape că îşi putea auzi gândurile. Platforma pentru sărituri în apă se contura lângă ea. Nu la fel de înaltă cum i se păruse atunci când era mică – pe atunci, părea să ajungă până sus la cer –, dar destul de înaltă ca să nu îndrăznească vreodată să sară de pe platforma de sus, într-o zi călduroasă de vară.

Ar fi putut sta acolo pentru totdeauna. Învelită bine în haina de blană, simţi gerul încercând în van să îi pătrundă pe sub stratul de îmbrăcăminte. Înăuntrul ei, simţi gheaţa topindu-se. Nu îşi dăduse seama cât fusese de singură decât atunci când singurătatea dispăruse. Însă ce avea să se întâmple cu ea şi Patrik dacă ar fi trebuit să se mute înapoi la Stockholm? Era la mulţi kilometri depărtare, iar ea se simţi mult prea bătrână pentru o relaţie la distanţă.

Dacă ar fi fost forţată să accepte vânzarea casei, exista vreo posibilitate de a rămâne acolo? Nu dorea să se mute împreună cu Patrik înainte ca

relaţia lor să fie pusă la încercare aşa cum trebuia de-a lungul unei perioade de timp. Aşa că singura alternativă era să găsească un alt loc în care să stea în Fjällbacka.

Problema era că niciun alt loc nu îi făcea cu ochiul. Dacă aveau să vândă casa, ar fi fost preferat să rupă orice legătură cu Fjällbacka decât să vină aici şi să vadă străini tropăind prin casa ei părintească. Şi nici nu şi-ar fi putut imagina cum ar fi fost să închirieze un apartament acolo; ar fi fost foarte ciudat. Îşi simţi fericirea părăsind-o în timp ce toate acele gânduri negre i se învălmăşeau în minte. Bineînţeles, ar fi fost posibil să rezolve dilema aceea, însă fu nevoită să admită că, deşi nu era tocmai bătrână, atâţia ani de viaţă solitară, în care nu se gândise decât la ea însăşi, îşi spuseseră cuvântul, iar ea nu se mai simţea destul de flexibilă. După multe deliberări, decise că era pregătită să îşi abandoneze viaţa din Stockholm, însă doar dacă ar fi putut locui în continuare în mediul familiar al casei copilăriei sale. Altfel, ar fi fost pur şi simplu prea multă schimbare în universul ei dintr-odată. Nu ar fi fost în stare să facă faţă, indiferent cât ar fi fost de îndrăgostită.

Poate că şi moartea părinţilor ei o făcuse mai puţin dispusă de a face schimbări mari. Acea schimbare avea să fie de ajuns pentru mulţi ani de acum înainte. Pentru moment, dorea să se cufunde într-o viaţă sigură şi previzibilă. Înainte îi fusese teamă să se dedice unei relaţii. Acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l includă pe Patrik în acea viaţă sigură şi previzibilă. Voia să poată plănui toate etapele normale: locuitul împreună, logodna, căsătoria, copiii, iar apoi multe zile obişnuite, una după cealaltă, până când într-o zi s-ar putea uita unul la celălalt şi ar descoperi că au îmbătrânit împreună. Nu cerea prea mult.

Pentru prima dată, Erica simţi un junghi de amărăciune gândindu-se la Alex. Era ca şi cum abia în acel moment ar fi realizat că viaţa lui Alex

se sfârşise, în mod irevocabil. Deşi drumurile nu li se mai întâlniseră de mulţi ani, se gândise la ea din când în când. Şi ştiuse dintotdeauna că viaţa lui Alex cursese paralel cu a ei. Acum ea era singura care avea un viitor, care avea să trăiască toate mâhnirile şi fericirile ce vor fi aduse de anii următori. De fiecare dată când avea să se gândească la Alex de-acum, şi pentru tot restul vieţii sale, imaginea care avea să îi apară cel mai des în minte era cea a cadavrului palid al lui Alex în cadă. Sângele de pe gresie şi părul ei ce arăta precum un halou îngheţat. Poate că de-asta se hotărâse să înceapă să scrie cartea despre ea. Era o modalitate de a retrăi anii când fuseseră atât de apropiate şi, în acelaşi timp, de a o cunoaşte pe femeia în care se transformase Alex după ce ele două o apucaseră pe căi diferite.

Ceea ce o îngrijorase pe Erica în ultimele zile fusese faptul că materialul părea un pic prea searbăd. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un model tridimensional dintr-o singură parte. Celelalte părţi erau la fel de importante dacă voia să-şi formeze o idee despre cum arăta modelul, însă ei nu i se permisese încă să le vadă pe toate. Hotărâse că trebuia să înceapă să se uite mai mult la oamenii din jurul lui Alex, nu doar la actorii principali, ci şi la toţi figuranţii care făcuseră parte din viaţa ei. Apoi gândurile Ericăi gravitară în special către ceea ce simţise şi intuise copil fiind, însă nu înţelesese niciodată limpede.

Ceva se petrecuse cu un an înainte ca Alex să se mute şi nimeni nu se obosise vreodată să-i spună Ericăi despre ce fusese vorba. Lumea se oprea din şuşotit atunci când ea era prin preajmă; fusese protejată de ceva ce acum avea o nevoie disperată să înţeleagă. Problema era că nu ştia de unde să înceapă. Singurul lucru de care îşi amintea legat de încercările ei de a trage cu urechea la conversaţiile purtate în şoaptă de către adulţi era că auzise pomenindu-se de mai multe ori cuvântul

„şcoală”. Nu era cine ştie ce indiciu, însă era tot ce avea. Erica ştia că profesorul pe care ea şi Alex îl avuseseră în şcoala generală încă locuia în Fjällbacka. Era probabil un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul.

Vântul se înteţise şi, în ciuda straturilor groase de îmbrăcăminte, gerul începu să se strecoare pe sub ele. Erica simţi că era vremea să se pună în mişcare. Se uită pentru o ultimă dată înspre Fjällbacka, aflată la adăpost la poalele munţilor semeţi. În timpul verii era de obicei scăldată într-o lumină aurie, însă acum era gri şi pustie; cu toate acestea, Ericăi i se păru şi mai frumoasă aşa. Vara, zona semăna mai degrabă cu un furnicar, cu forfota sa constantă. Acum se instalase pacea peste micul oraş, iar ea aproape putu să şi-l imagineze hibernând. În acelaşi timp, ştia că pacea era iluzorie. Dedesubtul suprafeţei exista la fel de multă răutate ca în orice alt loc populat de fiinţe umane. Erica văzuse mult rău în Stockholm, însă considera că aici era chiar mai sinistru. Ură, invidie, lăcomie şi răzbunare, toate adunate sub un mare capac, creat de sentimente precum: „Ce ar zice lumea?”. Toată meschinăria şi răutatea mocniseră sub o suprafaţă ce mereu trebuia să arate îngrijit şi curat. Stând acum pe stâncile din Badholmen şi privind spre orăşelul acoperit de zăpadă, se întrebă în tăcere ce secrete apăra.

Se cutremură, îşi vârî mâinile adânc în buzunare şi porni înapoi spre centrul orăşelului.

Viaţa devenea din ce în ce mai ameninţătoare cu fiecare an ce trecea. Axel Wennerström descoperea mereu primejdii noi. Totul începuse când devenise extrem de conştient de milioanele şi miliardele de bacili şi bacterii ce se învârteau în jurul lui. Atinsul oricărui lucru deveni o provocare; dacă era forţat să o facă, vedea armate de bacterii asaltându-l, ameninţând să aducă odată cu ele

nenumărate boli cunoscute şi necunoscute care cu siguranţă i-ar cauza o moarte înceată şi dureroasă. Apoi propriul mediu înconjurător deveni o ameninţare. Suprafeţele mari prezentau anumite pericole, suprafeţele mici prezentau altele. Mulţimile de oameni îi făceau toţi porii să emane transpiraţie, iar respiraţia îi devenea rapidă şi superficială. Singurul mediu pe care Axel putea să-l controleze măcar parţial era propria lui casă. Realiză repede că putea de fapt să îşi trăiască viaţa fără a fi nevoie să mai facă vreodată un pas în afara uşii sale.

Ultima dată când Axel ieşise afară fusese în urmă cu opt ani. Îşi reprimase atât de eficient orice dorinţă de a se aventura afară, încât nu mai ştia dacă restul lumii era sau nu acolo. Era mulţumit cu viaţa lui şi nu vedea niciun motiv de a schimba ceva.

Axel Wennerström îşi petrecea zilele urmând o rutină bine exersată. Fiecare zi respecta acelaşi orar, iar ziua aceea nu era cu nimic diferită. Se trezi la ora şapte şi luă micul dejun. Apoi curăţă întreaga bucătărie cu soluţii puternice pentru a eradica orice bacterie posibilă pe care ar fi putut-o răspândi mâncarea servită la micul dejun, după ce fusese scoasă din frigider. Petrecu următoarele câteva ore ştergând praful, curăţând şi făcând ordine în restul casei. Abia la ora unu îşi permise o pauză şi se aşeză să citească ziarul pe terasă. Conform unui aranjament special cu Signe, poştaşul, primea ziarul într-o pungă de plastic în fiecare dimineaţă. Asta îi permitea să îşi reprime, măcar parţial, imaginea tuturor mâinilor murdare care manevraseră ziarul până să ajungă în cutia lui de scrisori.

O bătaie în uşă îi făcu adrenalina să crească nebuneşte. Nimeni nu trebuia să vină la acea oră din zi. Persoana care îi livra mâncarea venea de obicei devreme în dimineţile de vineri. Acela era singurul vizitator pe care îl avea în mod normal.

Axel îşi croi drum până la uşă, centimetru cu centimetru. Bătăile reveniră, insistent. Întinse o mână tremurândă către broasca de sus şi o descuie. Îşi dori să fi avut un vizor, genul care se găsea de obicei la uşile apartamentelor mai moderne, însă în acea clădire veche nu exista nici măcar un geam la uşă prin care să poată vedea intrusul. Descuie de asemenea şi broasca de jos şi, cu inima cât un purice, deschise uşa. Trebui să-şi reprime dorinţa de a închide ochii pentru a înlătura orice creatură îngrozitoare şi fără nume care l-ar fi aşteptat acolo.

— Axel? Axel Wennerström?

Se relaxă. Femeile erau mai puţin ameninţătoare decât bărbaţii. Din precauţie, nu scoase lanţul de siguranţă.

— Da, ce este?

Încercă să vorbească pe un ton cât mai descurajator. Voia doar ca acea persoană, indiferent cine-ar fi fost ea, să plece şi să-l lase în pace.

— Bună ziua, domnule Axel. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, dar am fost în clasa dumneavoastră la şcoală. Erica Falck?

Axel încercă să-şi amintească. Trecuse atâta timp de atunci şi fuseseră atâţia elevi. Vag, imaginea unei fetiţe blonde începu să-i apară în minte. Da, ea era, fata lui Tore.

— Mă întreb dacă aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră.

Îl privi insistent prin uşa crăpată. Axel oftă adânc, trase lanţul şi îi dădu drumul înăuntru. Încercă să nu se gândească la câte organisme necunoscute aducea cu ea în căminul lui curat. Făcu semn înspre un raft cu pantofi pentru a indica faptul că ar trebui să se descalţe. Ea se supuse politicos şi îşi agăţă haina şi fularul. Pentru a evita aducerea murdăriei în restul casei, el o îndrumă către mobilierul din răchită de pe terasă. Ea luă loc pe divan, iar Axel îşi notă în minte să spele feţele de pernă imediat după plecarea ei.

— Cu siguranţă a trecut multă vreme.

— Da, probabil că sunt douăzeci şi cinci de ani de când ai fost în clasa mea, dacă îmi dau bine seama.

— Da, aşa este. Anii trec atât de repede.

Axel considera taifasul frustrant, dar i se supuse, fără nicio tragere de inimă. Îşi dori ca ea să treacă la subiect şi să-i spună de ce venise acolo. Apoi ea avea să plece, iar el va putea avea din nou casa doar pentru sine. Nici mort nu putea înţelege ce-ar fi vrut de la el. Vechi elevi se perindaseră cu sutele de-a lungul anilor; până în acel moment fusese cruţat de a-i vedea în persoană. Însă acum Erica Falck se afla acolo în faţa lui. Simţi furnicături, stând acolo, în faţa ei, pe fotoliul de răchită. Era atât de nerăbdător să scape de ea. Privirea îi tot fugea asupra pernei de sub ea şi putea efectiv să vadă toate bacteriile pe care le adusese strecurându-se, târându-se şi împrăştiindu-se dinspre divan către podea. Probabil că nu avea să fie destul să spele feţele de pernă; avea să fie nevoit să cureţe şi să dezinfecteze întreaga casă după plecarea ei.

— Probabil vă întrebaţi de ce mă aflu aici.

El doar dădu din cap drept răspuns.

— Trebuie să fi auzit că Alexandra Wijkner a fost ucisă.

Auzise despre asta – îi adusese în minte lucruri pe care petrecuse o mare parte a vieţii sale încercând să le reprime. Acum îşi dorea şi mai mult ca Erica Falck să se ridice şi să iasă pe uşă. Însă ea încă şedea acolo, iar el fu nevoit să reziste unui impuls copilăresc de a-şi pune mâinile peste urechi şi a fredona tare pentru a înlătura toate cuvintele ce ştia că aveau să vină.

— Am propriile mele motive pentru a investiga o serie de lucruri legate de Alex şi de moartea ei, şi aş dori să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

Axel închise ochii. Ştiuse că ziua aceea avea să vină în cele din urmă.

— Bine. Este în regulă.

Nu dori să o întrebe care erau motivele ei. Putea să le ţină pentru sine, dacă voia; el nu era interesat. Putea să pună întrebările ei, însă nimic nu îl forţa să răspundă, în acelaşi timp, simţi, spre uimirea sa, un impuls puternic de a-i spune totul femeii blonde care stătea vizavi de el. De a mărturisi cuiva, oricui, toate lucrurile pe care le reprimase timp de douăzeci şi cinci de ani. Îi otrăviseră viaţa. Crescuseră adânc în conştiinţa sa ca seminţele, apoi i se răspândiseră încet precum o otravă prin trup şi prin minte. În momentele sale lucide ştia că de aici i se trăgea mania pentru curăţenie şi pentru teroarea sa crescândă de orice ar fi putut periclita controlul pe care îl avea asupra mediului său. Erica Falck putea să întrebe ce voia, însă el avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi controla fiecare impuls de a răspunde. Ştia că dacă ar fi început să se piardă, barajele s-ar fi rupt şi ar fi ameninţat să distrugă scutul pe care îl construise cu atâta grijă. Asta nu trebuia să se întâmple.

— V-o amintiţi pe Alexandra de la şcoală?

Axel zâmbi amar pentru sine. Majoritatea copiilor pe care-i avusese la şcoală lăsaseră în urma lor doar amintiri vagi, nedesluşite, însă Alexandra îi apărea la fel de clar ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Deşi nu putea admite asta cu voce tare.

— Da, mi-o amintesc pe Alexandra. Deşi ca Alexandra Carlgren, nu Wijkner, fireşte.

— Da, evident. Ce vă amintiţi despre ea din şcoală?

— Era tăcută, un pic retrasă, mult prea matură pentru vârsta ei.

Observă frustrarea Ericăi la răspunsul său concis, însă se străduia în mod conştient să spună cât mai puţin posibil, de parcă vorbele ar fi putut

prelua conducerea şi ar fi început să curgă de unele singure dacă ar fi vorbit prea mult.

— Era bună la învăţătură?

— Păi, nu în mod special. Nu era unul dintre cei mai ambiţioşi elevi pe care mi-i amintesc, însă era inteligentă într-un mod rezervat. Probabil că era undeva pe la mijloc.

Erica ezită un moment, iar Axel realiză că se apropiau acum de întrebările pe care ea dorea cu adevărat să i le adreseze. Întrebările de până atunci fuseseră doar o încălzire.

— Însă familia ei s-a mutat în mijlocul trimestrului. Vă amintiţi motivele invocate de părinţii lui Alex?

El pretinse că se gândeşte la întrebare, împreunându-şi vârfurile degetelor şi rezemându-şi bărbia pe ele, într-o încercare simulată de a-şi aminti. Văzu că Erica se mută puţin mai în faţă pe divan, arătându-şi nerăbdarea de a auzi răspunsul la întrebarea sa. Avea să o dezamăgească. Singurul lucru pe care nu i-l putea spune era adevărul.

— Da, cred că tatăl ei a primit o slujbă în alt oraş. Sincer să fiu, nu-mi amintesc exact, însă îmi revine vag în minte ceva de genul acesta.

Erica nu îşi putu ascunde dezamăgirea. Din nou, Axel simţi impulsul de a-şi deschide larg inima şi de a divulga ceea ce stătuse ascuns acolo toţi acei ani. De a-şi elibera conştiinţa, turnând afară întregul adevăr gol-goluţ. Însă inspiră adânc şi împinse înapoi ceea ce ameninţa să se reverse.

Erica nu cedă.

— Însă decizia a venit cam brusc, din câte am înţeles. Auziserăţi ceva despre asta înainte, menţionase Alex că aveau de gând să se mute?

— Păi, nu mi se pare aşa de ciudat. Bineînţeles că a venit destul de brusc, după cum spui şi tu, dacă îmi aduc bine aminte. Poate că tatăl ei a primit o ofertă ce trebuia onorată rapid, de unde să ştiu eu?

Îşi aruncă braţele în aer cu un gest ce spunea că bănuiala Ericăi era la fel de exactă ca a lui, iar încruntătura dintre sprâncenele ei se adânci. Acesta nu era răspunsul pe care îl căuta. Însă trebuia să se mulţumească cu el.

— Da, dar mai târziu a fost altceva, continuă Erica. Îmi amintesc vag de-atunci că oamenii vorbeau despre ceva legat de Alex. De asemenea, îmi aduc aminte că i-am auzit pe adulţi pomenind ceva legat de şcoală. Ştiţi ce ar fi putut fi? Nu am decât amintiri vagi, după cum am spus, însă era ceva tăinuit în faţa copiilor.

Axel îşi simţi toate articulaţiile din corp devenind rigide. Spera că nu-şi trădase surprinderea. Bineînţeles că ştia de zvonurile care trebuie să fi circulat, mereu se întâmpla aşa. Era imposibil să păstrezi ceva secret, cu toate astea, crezuse că pagubele fuseseră limitate. Chiar el contribuise la limitarea lor; asta încă îl măcina. Erica aştepta un răspuns.

— Nu, nu-mi pot da seama ce poate să fi fost. Însă oamenii vorbesc mereu. Zvonurile nu au substanţă. În locul tău, nu le-aş acorda vreo importanţă.

Dezamăgirea i se citea pe toată faţa. Nu aflase nimic din lucrurile pentru care venise acolo, Axel înţelese măcar atât. Însă nu avusese de ales. Era precum o oală sub presiune. Dacă i-ar fi crăpat chiar şi un pic capacul, ar fi explodat totul. În acelaşi timp, ceva încă insista să iasă afară. Avea senzaţia că cineva pusese stăpânire pe corpul lui. Îşi simţi gura deschizându-se şi limba începând să formeze cuvinte, cuvinte ce nu ar fi trebuit rostite. Spre uşurarea sa, Erica se ridică şi momentul trecu, îşi puse haina şi cizmele şi îi întinse mâna. El se uită la mâna ei şi înghiţi de câteva ori în sec înainte s-o accepte. Trebui să reziste unui impuls de a se strâmba. Contactul cu pielea altei persoane îl dezgusta enorm. Erica păşi peste prag, dar se răsuci tocmai când el se pregătea să o închidă.

— O, apropo, Nils Lorentz a avut vreo legătură cu Alex, sau chiar cu şcoala, din câte ştiţi?

Axel ezită, însă apoi luă o decizie. Ea avea să afle mai devreme sau mai târziu, dacă nu de la el, atunci de la altcineva.

— Nu-ţi mai aminteşti? A fost profesor suplinitor la şcoala generală timp de un semestru.

Apoi Axel închise uşa, încuie broasca dublă, puse lanţul, îşi rezemă spatele de uşă şi închise ochii.

Scoase repede produsele de curăţat şi şterse toate urmele musafirului nepoftit. Abia atunci lumea lui păru din nou sigură.

Seara începuse prost. Lucas se afla într-o dispoziţie îngrozitoare atunci când veni acasă, iar ea încercă să fie cu un pas înainte pentru a nu-i da vreun motiv suplimentar de iritare. Anna ştia că în această situaţie, când venea acasă prost dispus, el căuta orice scuză pentru a-şi vărsa mânia.

Avu mare grijă când prepară cina. Îi pregăti felul său preferat şi puse masa încât să arate perfect. Fu nevoită să-i ţină departe pe copii, punând caseta cu *Regele leu* în camera fetiţei şi hrănindu-l pe Adrian cu biberonul pentru a-l adormi. Puse CD-ul preferat al lui Lucas, Chet Baker şi, în cele din urmă, se aranjă puţin insistând asupra părului şi machiajului. Însă realiză curând că în acea seară nu avea să conteze ce făcea. Lucas avusese în mod evident o zi proastă la serviciu, iar furia ce se acumula în interiorul său trebuia să iasă la iveală. Anna îi văzu licărirea din priviri; era ca şi cum ar fi păşit pe un teren minat, aşteptând explozia unei bombe. Prima lovitură veni fără niciun avertisment. O plesnitură dinspre dreapta, care îi răsună în cap. Îşi cuprinse obrazul şi se uită în sus la Lucas ca şi cum ar fi sperat că ceva dinăuntrul lui avea să se înduioşeze la vederea urmelor lăsate pe pielea ei. În schimb, deşteptă în el o dorinţă de a-i face şi mai mult rău. Annei îi

luase mult timp să înţeleagă şi să accepte că lui îi făcea de fapt plăcere să o rănească. Timp de mulţi ani, crezuse asigurările lui conform cărora pe el l-ar fi durut mai mult decât pe ea atunci când o lovea, însă nu şi acum. Mai văzuse şi înainte monstrul dinăuntrul său; devenise chiar familiar.

Se ghemui instinctiv pentru a se proteja de loviturile ce ştia că vor urma. Când acestea începură să curgă, încercă să se concentreze asupra unui punct dinăuntrul său, un loc pe care Lucas nu îl putea atinge. Era ceva la care devenise din ce în ce mai pricepută. Deşi era conştientă de durere, de cele mai multe ori se putea distanţa de ea. Era ca şi cum ar fi plutit pe tavan şi s-ar fi uitat în jos către ea însăşi, ghemuită pe podea în timp ce Lucas îşi vărsa nervii asupra ei.

Un sunet o făcu să se întoarcă rapid la realitate şi să alunece din nou în propriul său corp. Emma stătea în uşă cu degetul mare în gură şi cu plapuma în mâini. Anna o dezvăţase să-şi sugă degetul cu un an în urmă, însă acum îl sugea tare pentru a se alina. Lucas nu o observase încă, dar se întoarse atunci când văzu privirea Annei fixată spre ceva din spatele lui.

Rapid, înainte ca Anna să îl poată opri, Lucas merse până la fiica sa, o ridică brutal şi o scutură atât de tare, încât Anna îi putu auzi dinţii clănţănind în gură. Anna începu să se ridice de pe podea, însă totul păru a se întâmpla cu încetinitorul. Fu conştientă că va putea relua pentru totdeauna acea scenă în mintea sa – Lucas zgâlţâind-o pe Emma, care se uita cu ochi mari, neînţelegători, la dragul ei tată ce dintr-odată se transformase într-un străin înfiorător.

Anna se aruncă înspre Lucas pentru a o proteja pe Emma. Dar înainte să ajungă la el, privi îngrozită cum Lucas izbi trupul copilaşului de perete. Anna auzi un trosnet teribil şi ştiu că, din acel moment, viaţa ei se schimbă iremediabil. Ochii lui Lucas erau acoperiţi de o negură densă.

Păru aproape incapabil să înţeleagă, uitându-se la copilul din mâinile sale înainte de a-i da, grijuliu şi tandru, drumul pe podea. Apoi o ridică din nou în braţele sale, ca pe un bebeluş de data aceasta, şi se uită la Anna cu o privire lucioasă, de robot.

— Trebuie să meargă la spital. A căzut pe scări şi s-a rănit. Trebuie să le explicăm asta. A căzut pe scări.

Vorbi incoerent şi se îndreptă spre uşa de la intrare, fără să se uite dacă Anna îl urma. Ea se afla în stare de şoc şi bâjbâi în urma lui. Părea să se mişte ca într-un vis, însă putea să se trezească din el în orice clipă.

Lucas continua să repete:

— A căzut pe scări. Trebuie să ne creadă, atâta vreme cât spunem aceeaşi poveste, Anna. Fiindcă vom spune aceeaşi poveste, Anna. A căzut pe scări, nu-i aşa?

Lucas bătu câmpii în continuare, însă tot ce putu face Anna fu să dea din cap. Vru să o smulgă din braţele lui pe Emma, care plângea acum isteric de durere şi confuzie, însă nu îndrăzni. În ultimul ceas, când erau deja pe scări, Anna se trezi din amorţeală şi îşi aminti că Adrian se afla încă în apartament. Se grăbi înăuntru pentru a-l lua şi îl legănă protector în braţele sale tot drumul către secţia de urgenţă, pe măsură ce golul din stomacul ei se făcea din ce în ce mai mare.

— Vrei să vii să iei prânzul cu mine?

— Bineînţeles, cu plăcere. Când să vin?

— Pot pregăti ceva cam într-o oră. Îţi convine aşa?

— Da, e perfect. Atunci voi avea timp să fac şi puţină curăţenie. Ne vedem într-o oră.

Urmă o mică pauză, apoi Patrik spuse cu ezitare:

— Te sărut.

Erica simţi cum se îmbujorează de fericire la primul semn timid, dar preţios, de afecţiune din

relaţia lor. Răspunse cu aceeaşi frază şi închise telefonul.

În timp ce prepară prânzul, se simţi un pic ruşinată de ceea ce plănuise. În acelaşi timp, avu senzaţia că nu putea face altceva. Când, după o oră, se auzi soneria, respiră adânc şi merse să deschidă uşa. Era Patrik şi primi o întâmpinare pasională, pe care Erica fu nevoită să o întrerupă atunci când sună ceasul anunţând că spaghetele erau gata.

— Ce avem la prânz?

Patrik se bătu cu palma peste stomac pentru a arăta că îi e foame.

— Spaghete bologneze.

— Mmmm, sună minunat. Eşti visul oricărui bărbat, ştiai asta?

Patrik se furişă pe la spatele Ericăi, îşi trecu braţele în jurul ei şi începu să-şi frece nasul de gâtul ei.

— Eşti sexy, inteligentă, fantastică la pat, dar înainte de toate şi cel mai important, ai talent la gătit. Ce şi-ar putea dori mai mult un bărbat?...

Se auzi soneria. Patrik îi aruncă o privire întrebătoare Ericăi. Ea îi evită privirea şi merse să deschidă uşa, ştergându-şi mai întâi mâinile pe prosopul de bucătărie. În faţa uşii stătea Dan. Părea abătut şi sleit de puteri. Avea umerii lăsaţi şi privirea stinsă. Erica fu şocată când îl văzu, dar îşi veni în fire şi încercă să nu o arate.

Când Dan intră în bucătărie, Patrik se uită întrebător la Erica. Ea îşi drese glasul şi le făcu prezentările.

— Patrik Hedström – Dan Karlsson. Dan are să-ţi spună ceva. Dar mai întâi să luăm loc.

Duse vasul cu sos în sufragerie. Se aşezară la masă, însă atmosfera era apăsătoare. Erica îşi simţea inima grea, dar ştia că întâlnirea aceasta era necesară. Îl sunase pe Dan de dimineaţă şi îl convinsese că trebuia să spună poliţiei despre relaţia lui cu Alex. Şi-i propusese să facă asta la ea

acasă, sperând că astfel ar fi uşurat un pic o sarcină grea.

Ignoră expresia nedumerită a lui Patrik şi luă cuvântul.

— Patrik, Dan se află azi aici pentru că are ceva să-ţi spună, în calitatea ta de poliţist.

Îi făcu semn din cap lui Dan, poftindu-l să înceapă. Dan privea în farfurie şi nu se atinsese de mâncare. După un alt moment de tăcere stânjenitoare, el începu să vorbească.

— Eu sunt bărbatul cu care se vedea Alex. Eu sunt tatăl copilului pe care îl aştepta.

Se auzi un zdrăngănit când Patrik îşi scăpă furculiţa în farfurie. Erica îşi puse mâna pe braţul lui şi explică.

— Patrik, Dan este unul dintre prietenii mei cei mai vechi şi mai dragi. Am aflat că Dan era bărbatul cu care Alex se întâlnea aici în Fjällbacka. V-am invitat pe amândoi la prânz pentru că am crezut că ar fi mai uşor să vorbiţi în aceste circumstanţe decât într-o secţie de poliţie.

Putu observa că Patrik nu aprecia faptul că ea se amestecase în felul acesta, însă de asta va trebui să se ocupe mai târziu. Dan era un prieten bun, iar ea intenţiona să facă tot posibilul pentru ca situaţia să nu se înrăutăţească. Atunci când vorbise cu el la telefon, Dan îi spusese că Pernilla luase copiii şi plecase la sora ei în Munkedal. Spusese că avea nevoie de timp de gândire. Pernilla nu ştia ce avea să se întâmple şi nu putea promite nimic. Dan îşi văzu întreaga viaţă năruindu-se în jurul lui. Într-un fel, avea să fie o uşurare dacă povestea poliţiei. Ultimele săptămâni fuseseră atât de dificile. În acelaşi timp în care fusese nevoit să o jelească în secret pe Alex, sărise de fiecare dată la auzul telefonului ori al unei bătăi în uşă, convins că poliţia aflase că el era bărbatul cu care se întâlnea Alex. Acum că Pernilla ştia, lui Dan nu îi mai era frică să spună poliţiei. Nimic nu putea fi mai rău

decât era deja. Nu îi păsa ce i se va întâmpla lui, atâta vreme cât nu avea să îşi piardă familia.

— Patrik, Dan nu are nimic de-a face cu crima. Îţi va spune tot ce vrei să afli despre el şi Alex, însă jură că nu i-a făcut rău în niciun fel, iar eu îl cred. Sper că poliţia va încerca să păstreze totul confidenţial. Ştii cum vorbeşte lumea, iar familia lui Dan a suferit deja destul. Şi Dan, de asemenea. A greşit şi, crede-mă, plăteşte scump pentru asta.

Patrik încă nu părea încântat în mod special, însă încuviinţă din cap drept semn că asculta ceea ce avea ea de spus.

— Erica, aş dori să stau de vorbă singur cu Dan.

Erica nu obiectă, ci se ridică politicos şi se duse la bucătărie să spele vasele. De acolo putea auzi vocile lor ridicându-se şi coborând. Vocea gravă şi adâncă a lui Dan şi cea oarecum mai clară a lui Patrik. Discuţia păru aprinsă pe alocuri, însă când veniră în bucătărie după aproape o jumătate de oră, Dan părea uşurat. Patrik avea în continuare un aer grav. Înainte de a pleca, Dan o îmbrăţişă pe Erica şi dădu mâna cu Patrik.

— Te voi anunţa dacă vom avea şi alte întrebări, spuse Patrik. S-ar putea să fie nevoie să vii pentru a da şi o declaraţie scrisă.

Dan încuviinţă tăcut şi plecă după ce le făcu amândurora cu mâna o ultimă dată.

Expresia din ochii lui Patrik nu prevestea lucruri bune.

— Să nu mai faci asta niciodată, Erica. Anchetăm o crimă şi trebuie să facem totul ca la carte.

Îşi încreţea fruntea atunci când era nervos, iar ea trebui să reziste unui impuls de a-i săruta ridurile pentru a le netezi.

— Ştiu, Patrik. Însă îl aveaţi pe tatăl copilului primul pe lista suspecţilor. Ştiam că dacă Dan ar fi venit la secţie, l-aţi fi pus într-o cameră de

interogatoriu şi probabil aţi fi fost duri cu el. Dan nu ar fi rezistat la aşa ceva. Soţia lui a luat copiii şi l-a părăsit, şi nu ştie dacă se vor mai întoarce vreodată. Pe lângă asta, a pierdut o persoană care însemna ceva pentru el, indiferent cum ai privi asta. A pierdut-o pe Alex. Şi nu şi-a putut arăta nimănui durerea şi nu a putut vorbi despre ea. De aceea am crezut că am putea începe prin a vorbi aici, într-un mediu neutru şi fără implicarea poliţiei. Înţeleg că tu va trebui să-l mai interoghezi, însă acum partea cea mai rea a trecut. Te rog, iartă-mă, Patrik. Crezi că mă poţi ierta vreodată?

Îşi ţuguie buzele cât putu de seducător şi se cuibări la pieptul lui. Îi luă braţele şi le puse în jurul taliei sale, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i putea ajunge la buze. Îşi vârî într-o încercare vârful limbii printre ele şi după câteva secunde simţi un răspuns din partea lui. Patrik o dădu la o parte după o clipă şi o privi adânc în ochi.

— Te-am iertat de data asta, dar să nu mai faci vreodată aşa ceva, m-ai auzit? Acum cred că ar trebui să încălzim la microunde restul prânzului şi să ne îngrijim de stomacul ăsta chiorăitor al meu.

Erica încuviinţă şi, braţ la braţ, merseră înapoi în sufragerie, unde prânzul zăcea încă în farfurii, aproape neatins.

Când Patrik fu nevoit să se întoarcă la secţie şi era în drum spre uşă, Erica îşi aminti ce altceva dorise să-i mai spună.

— Ştii, ţi-am zis că aveam o vagă amintire cum că se tot vorbise despre ceva legat de Alex chiar înainte ca familia ei să se mute şi că avea ceva de-a face cu şcoala. Am încercat să verific, însă nu am aflat mare lucru. Însă mi s-a reamintit că mai exista o legătură între Alex şi Nils, în afara faptului că tatăl ei lucrase pentru fabrica de conserve. Nils a fost profesor suplinitor la şcoala generală timp de un semestru. Eu nu l-am avut profesor, dar ştiu că a predat din când în când la

clasa lui Alex. Nu ştiu dacă are vreo însemnătate, însă m-am gândit să-ţi spun oricum.

— De-e-eci, Alex l-a avut profesor pe Nils.

Patrik se opri pe verandă pentru a se gândi.

— După cum spui tu, poate că nu are nicio importanţă, însă momentan toate legăturile dintre Nils Lorentz şi Alex sunt de interes. Nu avem prea multe pe care să ne bazăm.

O privi cu seriozitate.

— Dan a spus un lucru care mi-a rămas în minte. A spus că spre sfârşit Alex vorbea mult despre împăcarea cu trecutul ei. Că e important să aibă curajul să rezolve lucrurile dureroase, pentru a putea merge mai departe. Mă întreb dacă asta ar putea avea vreo legătură cu ceea ce spui tu, Erica.

Tăcu pentru o clipă, dar apoi reveni în prezent şi spuse:

— Nu îl pot exclude pe Dan din lista de suspecţi, sper că înţelegi asta.

— Da, înţeleg, Patrik. Însă fii blând cu el dacă poţi. Vii aici diseară?

— Da, trebuie doar să merg acasă şi să îmi iau un schimb de haine şi câteva lucruri. Dar voi fi aici în jur de şapte.

Se sărutară de rămas-bun. Patrik merse la maşina sa. Erica rămase acolo pe trepte, privindu-l până când maşina se făcu nevăzută.

Patrik nu merse direct la birou. Fără să ştie de ce, îşi luase cheile de la apartamentul lui Anders când plecase din secţie. Hotărî să se oprească acolo şi să arunce o privire în linişte. Avea nevoie de ceva, orice, care să-l ajute să găsească o breşă în acest caz. Părea că peste tot pe unde se întorcea dădea de câte un punct mort şi că nu aveau să găsească niciodată criminalul ori criminalii, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Amantul secret al lui Alex, după cum spusese şi Erica, fusese în fruntea listei de suspecţi, însă acum Patrik nu mai era aşa sigur. Nu era pregătit să-l

excludă complet pe Dan, însă trebui să admită că pista nu mai părea la fel de fierbinte.

Atmosfera din apartamentul lui Anders era sinistră. În mintea sa, Patrik încă putea vedea imaginea cu Anders legănându-se uşor atârnat de frânghie înainte şi înapoi, deşi fusese deja dat jos atunci când îl văzuse el. Nu ştia ce căuta, însă îşi puse o pereche de mănuşi pentru a nu distruge probele. Stătu chiar sub cârligul din tavan de care fusese prins laţul şi încercă să-şi imagineze cum fusese înfăptuit totul. Cum fusese ridicat Anders acolo sus? Era pur şi simplu imposibil de realizat. Tavanul era înalt, iar laţul fusese legat direct sub cârlig. Trebuie să fi fost nevoie de o forţă considerabilă pentru a ridica atât de sus trupul lui Anders. Bineînţeles, era un bărbat destul de slab, însă având în vedere înălţimea sa, trebuie să fi cântărit totuşi destul de mult. Patrik îşi reaminti să verifice greutatea lui Anders atunci când va sosi rezultatul autopsiei. Singura explicaţie pe care ar fi putut-o găsi era că mai multe persoane îl ridicaseră împreună. Însă de ce nu existau urme pe corpul lui Anders? Chiar şi dacă ar fi fost sedat cumva înainte, ridicarea corpului până acolo sus ar fi trebuit să lase nişte urme. Pur şi simplu nu se lega.

Înaintă în apartament şi se uită cu atenţie în jur. Având în vedere că exista puţin mobilier pe lângă salteaua din camera de zi şi o masă cu două scaune în bucătărie, nu erau multe de examinat. Patrik observă că singurele lucruri ce ofereau spaţiu de depozitare erau dulăpioarele din bucătărie, aşa că le cercetă unul câte unul. Fuseseră cercetate deja o dată, însă voia să se asigure că nimic nu fusese omis.

În cel de-al patrulea sertar pe care îl verifică găsi un carneţel, pe care îl scoase şi îl puse pe masa din bucătărie pentru o cercetare mai amănunţită. Îl ridică în dreptul ferestrei pentru a vedea dacă existau urme pe el. Văzu destul de clar că ceea ce fusese scris pe prima pagină se

imprimase pe hârtia de dedesubt şi folosi un vechi truc dovedit pentru a încerca să descifreze câte ceva din text. Cu un creion găsit în acelaşi sertar, frecă uşor lateralul minei peste pagină. Putu să descifreze doar părţi din text, însă fu de ajuns pentru a înţelege despre ce era mesajul. Patrik fluieră încet. Asta era interesant, foarte interesant, îi puse toate rotiţele în mişcare. Strecură cu atenţie carneţelul într-una din pungile de plastic pe care le adusese cu el din maşină.

Continuă cercetarea sertarelor. Majoritatea conţineau lucruri inutile, însă în ultimul găsi ceva interesant. Privi bucăţica de piele pe care o ţinea între degete. Era exact ca aceea pe care o văzuse acasă la Alex atunci când el şi Erica fuseseră acolo. Stătuse pe noptiera ei, iar el citise exact aceeaşi inscripţie arsă în piele pe care o citea acolo în momentul acela: „C.T.M. 1976”.

Când o întoarse, observă că, întocmai ca aceea din casa lui Alex, avea pe verso câteva pete decolorate de sânge. Nu era nimic nou în faptul că exista o legătură între Alex şi Anders pe care ei nu o înţeleseseră încă. Însă ceea ce îl nedumeri fu sentimentul chinuitor pe care îl avea atunci când se uita la bucata de piele.

Ceva în subconştientul său cerea atenţie. Ceva încerca să-i spună că peticul acela mic era important, într-un fel sau altul. Cu siguranţă îi scăpa ceva; pur şi simplu nu putea vedea. Însă era conştient că peticul îi demonstra vechimea legăturii dintre Alex şi Anders. Dura din 1976, cel puţin. Anul de dinainte ca Alex şi familia ei să se mute din Fjällbacka şi să dispară fără urmă timp de douăsprezece luni. Un an înainte ca Nils Lorentz să dispară pe veci. Nils, cel care, potrivit Ericăi, fusese profesor la şcoala frecventată atât de Alex, cât şi de Anders.

Patrik îşi dădu seama că va trebui să stea de vorbă cu părinţii lui Alex. Dacă suspiciunile care începuseră să capete formă în mintea lui erau

corecte, atunci ei ar fi trebuit să deţină răspunsurile finale, răspunsuri care ar fi adunat fragmentele pe care el avea deja impresia că le putea vedea.

Luă carneţelul şi peticul de piele în pungile lor de plastic şi se uită pentru ultima dată prin camera de zi înainte de a pleca. Din nou, văzu cu ochii minţii imaginea trupului palid şi costeliv al lui Anders legănându-se. Făgădui să dea de cap lucrurilor, să afle de ce Anders îşi găsi sfârşitul într-un laţ. Dacă frânturile văzute până atunci erau adevărate, ar fi fost o tragedie de neconceput. Spera sincer că se înşela.

Patrik găsi numele lui Gösta în cartea de telefon şi formă interiorul de la secţie. Avea probabil să-l deranjeze de la partida de Solitaire.

— Bună, sunt Patrik.

— Bună, Patrik.

Vocea lui Gösta sună la fel de obosită ca întotdeauna la celălalt capăt al firului. Plictiseala şi deznădejdea îl epuizaseră atât fizic, cât şi psihic.

— Ascultă, ai programat deja o vizită la familia Carlgren în Göteborg?

— Nu, încă n-am apucat s-o fac. Am avut alte lucruri pe cap.

Gösta părea în defensivă. Întrebarea lui Patrik îl puse în gardă; era nervos că avea să fie criticat fiindcă nu îşi îndeplinise încă sarcina. Pur şi simplu nu se putuse apuca de ea. Ridicatul telefonului şi formatul unui număr păreau imposibile; urcatul în maşină şi condusul până în Göteborg erau de neimaginat.

— Ai avea vreo obiecţie dacă m-aş duce eu în locul tău?

Patrik ştia că era o întrebare retorică. Era foarte conştient că Gösta ar fi fost mai mult decât încântat să scape de asta. Întocmai cum îşi imaginase, Gösta răspunse cu un entuziasm nou în voce.

— Nu, bineînţeles că nu! Dacă însă vrei să te ocupi tu de asta, te invit s-o faci. Am oricum atâtea pe cap, încât nu ştiu cum aş putea să găsesc timp pentru toate.

Amândoi erau conştienţi că jucau un joc, însă rolurile lor fuseseră stabilite cu ani în urmă şi le conveneau amândurora. Patrik putea face ce voia, iar Gösta, sigur de faptul că treaba avea să fie rezolvată, se putea întoarce la jocul său pe computer.

— Dacă poţi găsi pentru mine numărul lor, îi voi suna imediat.

— Da, bineînţeles, îl am chiar aici. Să vedem...

Gösta citi numărul.

Patrik îl scrise pe carnetul pe care îl avea mereu prins de bordul maşinii sale. Îi mulţumi lui Gösta şi închise telefonul, pentru a putea suna la familia Carlgren. Se rugă ca aceştia să fie acasă. Avu noroc. Karl-Erik răspunse după al treilea apel. Când Patrik îi explică situaţia, acesta păru nesigur la început, apoi fu de acord ca Patrik să treacă pe acolo pentru a le pune câteva întrebări. Karl-Erik încercă să afle ce fel de întrebări erau, însă Patrik îi spuse doar că existau câteva aspecte neclare pe care spera să i le clarifice ei.

Ieşi cu spatele din locul de parcare şi viră la dreapta, apoi la stânga la următoarea intersecţie pe autostrada către Göteborg. Prima parte a drumului fu complicată, cu rute înguste ce şerpuiau prin pădure, însă imediat cum ieşi pe autostradă, totul merse mult mai repede. Trecu de Dingle, apoi de Munkedal, iar când ajunse în Uddevalla, ştiu că se afla la jumătatea drumului. Ca întotdeauna când conducea, puse muzică la maxim. Şofatul i se părea foarte relaxant. Se opri o clipă în faţa vilei mari, de un albastru-deschis, din Kålltorp, adunându-şi ideile. Dacă bănuielile sale erau corecte, atunci avea să zguduie inexorabil această

idilă de familie. Însă uneori aceasta era meseria lui.

O maşină intră pe alee. Erica nu o văzu, însă auzi zgomot pe pietriş. Deschise uşa şi privi afară. Rămase cu gura deschisă de uimire când văzu cine coborî din maşină. Anna îi făcu obosită cu mâna, apoi deschise uşile din spate pentru a-i ridica pe copii din scaunele lor de maşină. Erica îşi puse nişte saboţi în picioare şi merse să o ajute. Anna nu îi pomenise nimic cum că ar veni pe-acolo, iar Erica se întrebă ce se petrecea.

Anna arăta palidă în haina ei neagră. O ridică grijuliu pe Emma, iar Erica lărgi centura de siguranţă a scaunului în care stătea Adrian şi îl luă în braţe. Primi drept mulţumire un zâmbet larg, ştirb, şi simţi cum un zâmbet i se aşternu pe propria-i faţă, drept răspuns. Apoi îi aruncă o privire întrebătoare surorii sale, însă Anna doar scutură din cap, ca pentru a zice „Nu întreba”. Erica îşi cunoştea sora destul de bine pentru a şti că Anna avea să îi spună atunci când era pregătită. Până atunci, ar fi fost imposibil să scoată ceva de la ea.

— Ca să vezi ce musafiri grozavi voi avea astăzi. Ia uite, aţi venit cu toţii s-o vizitaţi pe mătuşica.

Erica gânguri şi zâmbi la bebeluşul din braţele sale, apoi se uită în jos pentru a o saluta şi pe Emma. Fusese dintotdeauna o mare favorită a fetiţei, însă de data aceasta, ea nu îi răspunse cu un zâmbet. În schimb, apucă strâns haina mamei sale şi o privi bănuitoare pe Erica.

Erica porni înainte cu Adrian. Anna o urmă îndeaproape, ţinând-o pe Emma cu o mână şi cărând o geantă micuţă cu cealaltă. Erica văzu, spre uimirea sa, că spaţiul pentru bagaje din maşină era plin ochi, însă se abţinu să pună întrebări.

Cu mâini neîndemânatice, îi scoase salopeta lui Adrian, în vreme ce Anna o ajută pe Emma să-şi scoată haina, deşi cu considerabil mai multă îndemânare. Abia atunci observă că Emma avea una dintre mâini în ghips până la cot. Se uită şocată la Anna. Din nou, sora ei scutură aproape imperceptibil din cap. Emma încă o privea pe Erica cu ochi mari şi serioşi şi stătea aproape de mama ei tot timpul. Îşi băgase degetul mare în gură; asta îi indică de asemenea Ericăi faptul că se petrecuse ceva grav. Anna anunţase în urmă cu un an că reuşise în sfârşit să o dezveţe pe Emma să-şi sugă degetul.

Cu trupul cald al lui Adrian cuibărit în braţele ei, Erica intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea, cu el în poală. Adrian se uită la ea fascinat. Zâmbete mici îi treceau repede pe faţă, de parcă nu s-ar fi putut decide dacă să râdă ori nu. Era atât de dulce încât Ericăi îi venea să-l mănânce.

— Aţi călătorit bine?

Erica nu ştia exact ce să spună, însă pălăvrăgeala măruntă trebuia să fie de ajuns până când Anna s-ar fi decis să-i spună ce se petrecea.

— Da, e destul de mult de condus. Am mers prin Dalsland. Emma a avut rău de maşină pe serpentinele din pădure, aşa că a trebuit să oprim de câteva ori pe drum ca să ia puţin aer proaspăt.

— Îmi imaginez că n-a fost prea amuzant, nu-i aşa, Emma?

Erica făcu o încercare de a stabili un contact vizual cu Emma. Fetiţa dădu din cap, însă continuă să se uite pe sub breton şi să se ţină bine de mama sa.

— Mă gândeam că ai putea trage un pui de somn acum, Emma, spuse Anna. Crezi că ar fi în regulă? N-ai dormit deloc, probabil că eşti tare obosită.

Emma încuviinţă din cap şi, ca la comandă, începu să se frece la ochi cu mâna sănătoasă.

— Îi pot culca la etaj, Erica?

— Da, bineînţeles. Pune-i în dormitorul mamei şi tatei. Acolo dorm eu acum, aşa că paturile sunt făcute.

Anna i-l luă pe Adrian, care, spre deliciul ei, protestă când fu ridicat din braţele drăguţei sale mătuşi.

— Păturica, mama, îi reaminti Emma când se aflau deja la jumătatea scărilor, iar Anna se întoarse jos pentru a aduce geanta pe care o lăsase în hol.

— Ai nevoie de ajutor?

Ericăi i se păru puţin dificil pentru Anna să îl ţină pe Adrian într-o mână şi să care geanta în cealaltă, în timp ce Emma refuza categoric să-i dea drumul mamei sale.

— Nu, mulţumesc, e în regulă. Sunt obişnuită.

Anna îi aruncă un zâmbet strâmb, amar, pe care Erica nu ştiu cum să-l interpreteze.

În vreme ce Anna punea copiii la culcare, Erica mai făcu nişte cafea. Se întrebă câte ibrice băuse în ultima vreme. Stomacul ei avea să înceapă să protesteze curând. Îngheţă în timp ce ţinea o lingură de cafea deasupra filtrului. La naiba. Hainele lui Patrik erau împrăştiate prin tot dormitorul, iar Anna ar fi trebuit să fie idioată să nu se prindă. Zâmbetul ei ironic când coborî scările un minut mai târziu fu destul pentru a o confirma.

— De-e-eci, surioară. Ce anume nu mi-ai spus? Cine-i bărbatul căruia îi e aşa de greu să-şi atârne hainele cum trebuie?

Erica simţi cum se îmbujorează.

— Păi, ăă, vezi tu, totul s-a întâmplat destul de repede.

Auzi cum se bâlbâie, iar Anna fu şi mai amuzată. Ridurile de pe chipul său obosit se netezir în treacăt, iar Erica îşi aminti cum fusese odată sora ei, înainte de a-l cunoaşte pe Lucas.

— În regulă, cine e? Nu mai mormăi acolo şi spune-i surorii tale mai mici detaliile picante. Ai putea începe cu numele lui, de exemplu. E cineva pe care îl cunosc?

— Da, de fapt chiar este. Nu ştiu dacă ţi-l aminteşti pe Patrik Hedström?

Anna scoase un ţipăt şi se plesni peste genunchi.

— Patrik! Bineînţeles că mi-l amintesc pe Patrik! Obişnuia să se ţină după tine precum un căţeluş cu limba scoasă. Deci a căpătat în sfârşit şansa...

— Da, adică ştiam că avea o oarecare pasiune pentru mine atunci când eram mai mici, însă nu mi-am dat seama ce simţea de fapt...

— Dumnezeule mare, trebuie să fi fost oarbă! Era îndrăgostit de tine până peste cap. Doamne, ce romantic. Cum s-a perpelit el toţi anii ăştia din cauza ta, iar tu te uiţi în sfârşit adânc în ochii lui şi descoperi marea dragoste a vieţii tale.

Anna se apucă teatral de inimă, iar Erica nu se putu abţine să nu râdă. Aceasta era sora pe care o ştia şi o iubea.

— Ei bine, nu a fost chiar aşa. A fost căsătorit între timp, dar soţia lui l-a părăsit în urmă cu câţiva ani, iar acum este divorţat şi locuieşte în Tanumshede.

— Şi cu ce se ocupă? Nu-mi spune că e tâmplar. Aş fi aşa de geloasă. Dintotdeauna am visat să fac sex fierbinte cu un tâmplar.

Erica scoase copilăreşte limba la Anna, care o scoase la rândul ei.

— Nu, nu e tâmplar. E poliţist, dacă vrei să ştii.

— Poliţist, vai mie. Un bărbat cu o bâtă, cu alte cuvinte. Ei bine, nici asta nu-i rău...

Erica aproape că uitase cât de glumeaţă putea fi Anna. Dădu doar din cap în timp ce turnă cafea în două ceşti. Anna se simţea ca acasă. Merse la frigider, scoase laptele şi îşi turnă puţin în ceaşca

sa, iar Erica înţelese că avea să afle acum motivul pentru care Anna şi copiii săi apăruseră brusc în Fjällbacka.

— Ei bine, povestea mea de dragoste s-a terminat. Pentru totdeauna. Bănuiesc că de ani de zile, însă abia acum mi-am dat seama.

Anna tăcu şi se uită cu tristeţe în ceaşca sa de cafea.

— Ştiu că niciodată nu ţi-a plăcut de Lucas, însă eu l-am iubit cu adevărat. Cumva am reuşit să explic în mod raţional de ce mă lovea. Mereu îşi cerea iertare şi jura că mă iubeşte, cel puţin aşa obişnuia să facă. Cumva am reuşit să mă conving că totul era din vina mea. Dacă aş fi fost măcar o soţie mai bună, o amantă mai bună şi o mamă mai bună, atunci n-ar fi avut motiv să mă lovească.

Anna răspundea întrebărilor tăcute ale Ericăi.

— Da, ştiu cât de absurd sună, însă am fost extrem de bună la a mă amăgi singură. Fiindcă era un tată bun pentru Emma şi Adrian, asta a scuzat multe. Nu am vrut să le iau tatăl de lângă ei.

— Însă ceva s-a întâmplat.

Erica o îndemnă pe Anna. Putea să vadă cât îi era de greu să vorbească despre asta. Mândria îi era rănită, iar Anna fusese dintotdeauna o persoană incredibil de mândră, căreia îi era foarte greu să-şi recunoască greşelile.

— Da, ceva s-a întâmplat. Noaptea trecută s-a luat de mine ca de obicei. De fapt, din ce în ce mai des în ultima vreme. Însă ieri...

Vocea i se frânse şi Anna înghiţi de câteva ori pentru a-şi înăbuşi lacrimile.

— Noaptea trecută s-a luat de Emma. A făcut o criză de furie, Emma a intrat în cameră, iar el nu s-a putut abţine.

Anna înghiţi din nou.

— Am mers la urgenţă, unde ne-au confirmat faptul că avea braţul fracturat.

— Bănuiesc că l-ai reclamat pe Lucas la poliţie, nu?

Erica simţi mânia formându-i un nod puternic în stomac, un nod ce devenea din ce în ce mai mare.

— Nu.

Răspunsul Annei veni aproape neauzit, iar lacrimile începură să-i curgă pe obrajii palizi.

— Nu, am zis că a căzut pe scări.

— Dar, Dumnezeule mare, cum au crezut aşa ceva?

Anna îi zâmbi strâmb Ericăi.

— Ştii cât poate fi de fermecător Lucas. Le-a sucit minţile doctorilor şi asistentelor, care aproape că l-au compătimit la fel de mult ca pe Emma.

— Dar Anna, trebuie să-l reclami la poliţie. Nu-l poţi lăsa să scape cu aşa ceva!

Se uită la sora ei înlăcrimată. Compasiunea se lupta cu furia. Anna se împuţina în faţa propriilor ei ochi.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, o să mă asigur de asta. Am pretins că-i ascult scuzele, apoi am împachetat totul în maşină şi am plecat imediat ce s-a dus la birou. N-am de gând să mă mai întorc vreodată la el; Lucas nu va mai avea şansa de a le face rău copiilor mei. Dacă l-aş fi reclamat la poliţie, aceştia ar fi chemat serviciile sociale şi poate că ne-ar fi luat copiii.

— Dar Lucas nu va accepta niciodată ca tu să iei copiii, Anna. Fără un raport al poliţiei şi o anchetă, cum vei dovedi că tu ar trebui să ai custodie unică asupra lor?

— Nu ştiu, nu ştiu, Erica. Nu mă pot gândi la asta acum, pur şi simplu a trebuit să plec de lângă el. Restul va trebui rezolvat mai târziu. Te rog, nu ţipa la mine!

Erica îşi lăsă ceaşca pe masă, se ridică de pe scaun şi îşi puse braţele în jurul surorii sale. Îi mângâie părul şi îi şopti cuvinte încurajatoare. O lăsă pe Anna să-i plângă pe umăr şi îşi simţi puloverul devenind din ce în ce mai umed. În

acelaşi timp, ura ei faţă de Lucas crescu. Chiar voia să-l pocnească în gură pe nenorocitul ăla.

Birgit se uită spre stradă, ascunsă în spatele perdelei. Karl-Erik îşi dădu seama cât era de tensionată după umerii ei gârbovi. Străbătuse camera nervoasă înainte şi-napoi de când sunase poliţia. Pentru prima dată de multă vreme, el se simţea perfect calm în sinea sa. Voia să îi ofere poliţistului toate răspunsurile – dacă acesta avea să pună întrebările potrivite.

Secretele îl mistuiseră timp de atâţia ani. Într-un fel, fusese mai uşor pentru Birgit. Felul ei de a trata situaţia constase în a nega că se întâmplase vreodată. Refuzase să vorbească despre asta şi trecuse prin viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmplase. Nu trecuse zi în care el să nu se gândească la asta, iar de fiecare dată povara păruse chiar mai greu de purtat. Ştia că din afară Birgit părea cea puternică dintre ei doi. În societate, ea strălucea ca o stea, în vreme ce el era omul cenuşiu, invizibil, de lângă ea. Birgit îşi purta hainele elegante, bijuteriile scumpe şi machiajul precum o armură.

De fiecare dată când se întorceau acasă după o nouă seară fastuoasă şi îşi scotea armura, Birgit părea a se cufunda în nimicnicie. Tot ce rămânea era un copil tremurând, nesigur, care se agăţa de el pentru sprijin. De-a lungul căsniciei lor, el fusese sfâşiat de sentimente contradictorii faţă de soţia sa. Frumuseţea şi fragilitatea ei îi trezeau un instinct protector care îl făcea să se simtă bărbat. Însă lipsa ei de voinţă pentru a înfrunta aspectele mai dificile ale vieţii îl aducea uneori în culmea disperării. Ceea ce îl înfuria şi mai tare era faptul că ştia că nu era proastă, însă educaţia ei spunea că o femeie trebuia să ascundă cu orice preţ faptul că avea vreun dram de inteligenţă. În schimb, trebuia să îşi concentreze toată energia în a fi frumoasă şi lipsită de apărare. Şi în a-i satisface pe ceilalţi. Atunci

când erau tineri însurăţei, nu i se păruse un lucru ciudat; aşa erau vremurile pe atunci. Însă timpurile se schimbaseră şi pretenţiile crescuseră atât în privinţa bărbaţilor, cât şi în cea a femeilor. El se adaptase, dar soţia lui nu o făcuse niciodată. Aşa că ziua aceasta avea să fie foarte grea pentru ea. Karl-Erik bănuia că, în adâncul ei, ştia ce intenţiona el să facă. De aceea măsurase camera cu paşi mari timp de aproape două ore. Însă ştia de asemenea că Birgit nu avea de gând să-l lase să dea în vileag secretele familiei lor fără să opună rezistenţă.

— De ce trebuie să fie Henrik aici?

Birgit se întoarse spre el, frângându-şi cu nervozitate mâinile.

— Poliţia vrea să vorbească cu familia, iar Henrik face parte din familie, nu-i aşa?

— Da, însă nu cred că e necesar să îl amestecăm în asta. Poliţia va pune probabil nişte întrebări generale. Chiar trebuie să-l târâm până aici pentru asta? Nu, mie mi se pare inutil.

Vocea ei urcă şi scăzu, încărcată de întrebări nerostite. O cunoştea atât de bine.

— Iată-l că vine.

Birgit se îndepărtă rapid de fereastră. Dură o clipă până când se auzi soneria. Karl-Erik inspiră adânc şi merse să deschidă uşa, în vreme ce Birgit se retrase în camera de zi unde Henrik stătea deja pe canapea, cufundat în propriile sale gânduri.

— Bună ziua, sunt Patrik Hedström.

— Karl-Erik Carlgren.

Dădură politicos mâna. Karl-Erik estimă că poliţistul avea cam vârsta lui Alex. Mai nou, făcea asta deseori: se gândea la alţi oameni în funcţie de Alex.

— Intraţi. M-am gândit că am putea sta de vorbă în camera de zi.

Patrik păru uşor luat prin surprindere atunci când îl văzu pe Henrik, însă îşi reveni rapid şi îi salută politicos atât pe Birgit, cât şi pe Henrik. Se

aşezară cu toţii în jurul măsuţei de cafea şi urmă un lung moment de tăcere apăsătoare. Într-un final, Patrik vorbi.

— Ei bine, îmi dau seama că a fost cam brusc, însă vă sunt recunoscător pentru că m-aţi putut primi într-un timp atât de scurt.

— Chiar ne întrebam dacă s-a întâmplat ceva. Aţi aflat ceva nou? N-am mai primit veşti de la dumneavoastră de ceva vreme...

Propoziţia se stinse, iar Birgit se uită plină de speranţă la Patrik.

— Ancheta merge înainte încet, dar sigur, şi cam atât sunt în măsură să spun momentan. Uciderea lui Anders Nilsson a aruncat, de asemenea, o cu totul altă lumină asupra cazului.

— Da, e evident, însă aţi stabilit dacă persoana care l-a ucis pe Anders este aceeaşi cu cea care a ucis-o pe fiica noastră?

Sporovăiala lui Birgit avea un ton febril ce îl făcu pe Karl-Erik să-şi reţină un impuls de a se apleca în faţă şi de a pune o mână liniştitoare peste a ei. Nu, astăzi trebuia să renunţe la rolul de protector care îi devenise o a doua natură.

Pentru o clipă se lăsă purtat către un trecut ce acum îi părea atât de îndepărtat. Se uită în jur cu o senzaţie de dezgust. Căzuseră atât de uşor pradă tentaţiei, aproape că se putea simţi mirosul banilor murdari. Casa din Kålltorp fusese mai mult decât ar fi putut visa, atunci când copiii erau mici. Era mare şi spaţioasă, cu detalii frumoase, bine păstrate din anii treizeci, chiar şi atunci când se răsfăţaseră cu toate facilităţile moderne. Cu salariul de la slujba din Göteborg îşi puteau permite în sfârşit toate acestea.

Camera în care stăteau era cea mai mare din casă. Prea încărcată din punctul lui de vedere, însă Birgit avea o predilecţie pentru obiecte strălucitoare, pompoase, iar totul era ca nou. Cam la fiecare trei ani, Birgit începea să se plângă de faptul că totul părea învechit. Îi spunea cât era de

plictisită de totul din casa lor, iar după câteva săptămâni de priviri stăruitoare, el capitula de obicei şi îşi scotea portofelul. Era ca şi cum ea s-ar fi putut reinventa întruna pe sine şi viaţa sa, înlocuind totul. Momentan se afla în faza Laura Ashley, iar încăperea era atât de plină de motive cu trandafiri şi volane încât părea sufocant de feminină. Karl-Erik ştia că nu va fi nevoit s-o tolereze mai mult de-un an, maxim. Dacă avea noroc, la următoarea redecorare Birgit va opta pentru fotolii Chesterfield şi motive de vânătoare englezeşti. Pe de altă parte, dacă avea ghinion, probabil aveau să fie imprimeuri leopard peste tot data următoare.

Patrik îşi drese vocea.

— Am câteva întrebări şi v-aş fi recunoscător dacă m-aţi ajuta să clarific nişte chestiuni.

Nimeni nu spuse nimic, aşa că el continuă.

— Ştiţi cumva de unde se cunoşteau Alex şi Anders Nilsson?

Henrik păru şocat, iar Karl-Erik spuse că nu avea idee. Îl duru sufletul să spună asta, dar nu avu ce face.

— Fuseseră în aceeaşi clasă, însă asta se petrecuse cu atâţia ani în urmă.

Birgit se foi nervoasă pe canapea, lângă ginerele său.

Henrik spuse:

— Recunosc numele. N-a avut Alex câteva dintre picturile lui de vânzare la galerie?

Patrik încuviinţă. Henrik continuă.

— Nu înţeleg, a existat o legătură mai adâncă între ei? Ce motiv ar putea avea cineva să îi ucidă atât pe soţia mea, cât şi pe unul dintre artiştii ei?

— Exact asta încerc să îmi dau seama.

Patrik făcu o pauză, apoi continuă.

— Din nefericire, am putut confirma de asemenea că aveau o relaţie intimă.

În tăcerea care urmă, Karl-Erik văzu multe emoţii trecând pe feţele celor două persoane care

stăteau vizavi de el, Birgit şi Henrik. El nu fusese atât de surprins şi înţelese imediat că ceea ce spusese poliţistul trebuia să fie adevărat. Era normal, dacă luau în considerare circumstanţele.

Birgit îşi ţinu mâna peste gură, cu o expresie oripilată, iar faţa lui Henrik îşi pierdu încet toată culoarea. Karl-Erik văzu că lui Patrik Hedström nu îi făcea plăcere să aducă veşti proaste.

— Nu se poate.

Pierdută, Birgit se uită la ceilalţi, însă nu află sprijin.

— De ce ar avea Alex o relaţie cu un individ de genul ăla?

Îi aruncă lui Karl-Erik o privire insistentă, însă el refuză să o privească şi se uită în schimb în jos la mâinile sale. Henrik nu spuse nimic; arăta de parcă s-ar fi prăbuşit.

— Nu ştiţi dacă au păstrat în continuare legătura după ce v-aţi mutat? întrebă Patrik.

— Nu, nu-mi imaginez s-o fi făcut. Alex a tăiat toate legăturile atunci când ne-am mutat din Fjällbacka.

Din nou, fusese Birgit cea care vorbise, în vreme ce Henrik şi Karl-Erik rămaseră tăcuţi.

— Mai e un lucru despre care vreau să vă întreb. V-aţi mutat în Göteborg la mijlocul trimestrului, când Alex se afla în clasa a opta. De ce? Mutarea a părut foarte bruscă.

— N-a fost nimic ciudat în asta. Karl-Erik a căpătat o ofertă de slujbă fantastică, pe care n-a putut să o refuze. A trebuit să se decidă repede; aveau nevoie de cineva imediat. De aceea s-a petrecut aşa de repede.

Birgit îşi frânse neîntrerupt mâinile în timp ce vorbi.

— Însă nu aţi înregistrat-o pe Alex la nicio şcoală din Göteborg, nu-i aşa? În schimb, a început o şcoală cu internat în Elveţia. Care a fost motivul?

— Datorită noului post al lui Karl-Erik, ne-am văzut într-o situaţie financiară cu mult

îmbunătăţită şi pur şi simplu am dorit să-i oferim lui Alex cele mai bune oportunităţi posibile, spuse Birgit.

— Însă nu existau şcoli bune în Göteborg?

Patrik insistă neîndurător cu întrebările sale. Karl-Erik nu putu să nu-i admire angajamentul. Fusese şi el tânăr şi entuziast odată. Acum era doar obosit.

Birgit continuă.

— Bineînţeles că existau, însă imaginaţi-vă doar ce relaţii sociale şi-ar fi putut face dacă mergea la o şcoală cu internat precum aceea. Erau chiar şi câţiva prinţi la acea şcoală. Gândiţi-vă doar ce puteau însemna pentru o fată asemenea relaţii.

— Dumneavoastră aţi mers în Elveţia cu Alex?

— Fireşte că am mers acolo pentru a o înscrie la şcoală, dacă la asta vă referiţi.

— Păi, nu mă refeream tocmai la asta.

Patrik se uită în carneţelul său pentru a-şi împrospăta memoria.

— Alexandra a plecat de aici la mijlocul semestrului de primăvară, în ’77. A fost înregistrată la internat în primăvara lui ’78, când Karl-Erik şi-a început slujba aici în Göteborg. Întrebarea mea este, aşadar, unde aţi fost în timpul acelui an?

Un rid adânc se formă între sprâncenele lui Henrik şi acesta îşi mută privirea de la Birgit la Karl-Erik şi înapoi. Amândoi evitară să-l privească. Karl-Erik simţi o durere chinuitoare împrăştiindu-se dinspre zona inimii şi crescând încet în intensitate.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi cu aceste întrebări. Ce contează dacă ne-am mutat în ’77 sau în ’78? Fiica noastră este moartă, iar dumneavoastră veniţi aici punându-ne întrebări de parcă noi am fi cei vinovaţi. Trebuie să fi fost o greşeală undeva. Cineva o fi notat greşit în vreun

registru, asta trebuie să se fi întâmplat. Ne-am mutat aici în primăvara lui ’77 şi atunci a început Alexandra şcoala în Elveţia.

Patrik îi aruncă lui Birgit o privire prin care încerca să se scuze, în vreme ce aceasta devenea din ce în ce mai supărată.

— Îmi pare rău, doamnă Carlgren, să vă cauzez orice fel de disconfort. Ştiu că treceţi printr-o perioadă dificilă, însă trebuie să pun aceste întrebări. Iar informaţiile mele sunt corecte. Nu v-aţi mutat aici până în primăvara lui ’78, iar pentru tot anul dinainte, nu există nimic care să poată dovedi că aţi fi fost măcar în Suedia. Aşadar, trebuie să vă întreb din nou: unde aţi fost în anul dintre primăvara lui ’77 şi primăvara lui ’78?

Cu o expresie disperată, Birgit se întoarse către Karl-Erik pentru ajutor, însă el ştiu că nu-i va mai putea oferi genul de ajutor pe care şi-l dorea. Pe termen lung, considera că făcea asta pentru binele familiei; ştia de asemenea că, pe termen scurt, pe ea ar fi putut s-o distrugă, însă nu avu de ales. Îi aruncă o privire tristă soţiei sale, apoi îşi drese vocea.

— Am fost în Elveţia. Alex, soţia mea şi cu mine.

— Taci, Karl-Erik, nu mai spune nimic!

El o ignoră.

— Am fost în Elveţia pentru că fiica noastră de doisprezece ani era însărcinată.

Nu fu surprins să-l vadă pe Patrik scăpându-şi pixul, uimit de ceea ce tocmai i se spusese. Indiferent ce-ar fi crezut ori bănuit poliţistul, era cu totul altceva să audă asta răspicat. Cum şi-ar fi putut imagina cineva un lucru atât de groaznic?

— Fiica mea a fost abuzată – violată. Era doar o copilă.

Îşi simţi vocea frângându-se şi îşi apăsă pumnul tare peste buze pentru a încerca să se reculeagă. După o vreme, fu în stare să continue.

Birgit refuză să se uite la el, însă acum nu mai exista cale de întoarcere.

— Ne-am dat seama că ceva nu era în regulă, însă nu am ştiut ce anume. Ea păruse întotdeauna fericită, încrezătoare. La un moment dat, la începutul clasei a opta, a început să se schimbe. A devenit tăcută şi necomunicativă. Niciunul dintre prietenii ei nu mai venea în vizită, iar ea lipsea uneori cu orele. Nu ştiam unde era. Nu am luat asta prea în serios, gândindu-ne că era doar o fază prin care trecea. Poate o etapă preliminară a anilor adolescenţei, nu ştiam.

Fu nevoit să-şi dreagă iar vocea. Durerea din pieptul său era din ce în ce mai mare.

— Abia în luna a patra am descoperit că era însărcinată. Ar fi trebuit să observăm semnele mai din timp, însă cine ar fi crezut... Nici măcar nu ne-am fi putut imagina...

— Karl-Erik, te rog.

Faţa lui Birgit era precum o mască cenuşie. Henrik înţepenise, de parcă n-ar fi putut crede ceea ce îi era dat să audă. Lui Karl-Erik însuşi i se părea de necrezut ceea ce spunea. Timp de douăzeci şi cinci de ani, cuvintele îl roseseră pe dinăuntru. Din respect pentru Birgit, îşi înăbuşise nevoia de a vorbi deschis, însă acum cuvintele se revărsau, iar el nu le putea opri.

— Nu am putut lua în calcul varianta unui avort. Nu în acele condiţii. Şi nici nu i-am oferit lui Alex oportunitatea de a lua o decizie, deşi ar fi putut-o face. Nu am întrebat-o niciodată care era părerea ei sau ce ar fi vrut ea să facă. În schimb, am redus totul la tăcere. Am scos-o din şcoală, am mers în străinătate şi am stat acolo până când a dat naştere copilului. Nimeni nu trebuia să afle. Fiindcă ce-ar fi spus lumea?

Îşi dădu seama cât de crud sunase ultima propoziţie. Nimic nu fusese mai important decât asta. Avusese întâietate faţă de fericirea şi bunăstarea propriei lor fiice. Nici măcar nu putea

arunca asupra lui Birgit întreaga vină a luării deciziei. Ea fusese întotdeauna preocupată de aparenţe; însă după ani de autoexaminare, fu obligat să recunoască faţă de sine faptul că o lăsase să facă aşa cum voise din pricina propriei sale dorinţe de a păstra o aparenţă imaculată. Simţi suc gastric acru strecurându-i-se pe gât în sus. Înghiţi cu greu şi continuă.

— După ce Alex a născut, am înscris-o la internat, ne-am întors în Göteborg şi ne-am continuat vieţile.

Fiecare cuvânt emana amărăciune şi dispreţ de sine. Ochii lui Birgit erau plini de furie, poate chiar ură. Îl fixă intens cu privirea ca şi cum ar fi folosit voinţă pură pentru a-l face să se oprească. Însă el ştia că procesul începuse în momentul în care Alex fusese găsită moartă în cadă. Ştia că poliţia avea să facă săpături, să întoarcă lucrurile pe toate feţele şi să caute şi-n gaură de şarpe. Era mai bine ca ei să spună adevărul cu propriile lor cuvinte. Sau cu propriile lui cuvinte, după cum se dovedise. Probabil că ar fi trebuit s-o facă mai devreme, însă avusese nevoie de timp pentru a-şi aduna curajul. Telefonul de la Patrik Hedström fusese ultimul imbold de care avusese nevoie.

Karl-Erik era conştient că omisese o grămadă de lucruri, însă o oboseală îl învăluise precum o pătură, aşa că îl lăsă pe Patrik să preia firul discuţiei şi să pună întrebările ce aveau să umple golurile. Se lăsă pe spate în fotoliu şi-i apucă braţele cu putere.

Henrik fu primul care vorbi. Vocea sa tremura în mod evident.

— De ce nu aţi spus nimănui? De ce n-a spus Alex nimic? Ştiam că îmi ascunde ceva, însă nu asta.

Karl-Erik îşi azvârli mâinile într-un gest resemnat. Nu avea ce să-i spună soţului lui Alex.

Patrik luptase din greu să îşi păstreze profesionalismul, însă în mod evident era şocat.

Ridică pixul pe care-l scăpase pe podea şi încercă să se concentreze asupra carnetului din faţa sa.

— Cine a atacat-o pe Alex? A fost cineva de la şcoală?

Karl-Erik doar încuviinţă din cap.

— A fost...

Patrik ezită.

— A fost Nils Lorentz?

— Cine e Nils Lorentz? întrebă Henrik.

Birgit îi răspunse, cu o voce împietrită.

— A fost profesor suplinitor la şcoală. Este fiul lui Nelly Lorentz.

— Dar unde e acum? Trebuie că a mers la închisoare pentru ce i-a făcut lui Alex, nu-i aşa?

Henrik părea că se chinuie din greu să înţeleagă ce spusese Karl-Erik.

— A dispărut acum douăzeci şi cinci de ani, explică Patrik. Nimeni nu l-a văzut de atunci. Însă ce vreau de asemenea să ştiu este de ce nu s-a întocmit niciun raport la poliţie. Am căutat în arhivele noastre şi nu a existat niciodată vreo plângere împotriva lui la poliţie.

Karl-Erik închise ochii. Patrik nu pusese întrebarea ca pe o acuzaţie, însă aşa putea fi percepută. Simţea fiecare cuvânt ca pe un ac străpungându-i pielea, amintindu-i de teribila greşeală pe care o făcuseră în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

— Nu am depus niciodată o plângere. Când am realizat că Alex era însărcinată, iar ea ne-a spus ce s-a întâmplat, am dat buzna în casa lui Nelly şi i-am spus ce făcuse fiul ei. Eram ferm hotărât să-l raportez la poliţie şi i-am spus asta lui Nelly, dar...

— Dar Nelly a venit şi a vorbit cu mine şi a sugerat că putem să o rezolvăm fără a implica poliţia, spuse Birgit, stând pe canapea, cu spatele drept ca lumânarea. A spus că nu avea rost să o umilim şi mai mult pe Alex, cu toată Fjällbacka şuşotind în legătură cu ce se întâmplase. Puteam să cădem de acord şi am decis că ar fi spre binele ei

dacă am putea rezolva treburile în familie. Nelly a promis că va avea ea grijă de Nils într-o manieră potrivită.

— Nelly a aranjat de asemenea ca eu să capăt o slujbă foarte bine plătită în Göteborg, spuse Karl-Erik. Bănuiesc că n-am fost cu nimic deosebiţi de majoritatea oamenilor, orbiţi de promisiunea bogăţiilor.

Karl-Erik era extrem de sincer în legătură cu el însuşi. Vremea negării trecuse.

— Asta nu a avut nicio legătură. Cum poţi spune aşa ceva, Karl-Erik? Ne gândeam doar la ce era mai bine pentru Alex. Cu ce ar fi ajutat dacă toată lumea ar fi ştiut? I-am oferit o şansă de a-şi continua viaţa.

— Nu, Birgit, ne-am oferit *nouă* o şansă de a ne continua vieţile. Alex a pierdut şansa aceea atunci când am hotărât să muşamalizăm totul.

Se priviră de pe o parte şi de cealaltă a măsuţei de cafea, iar Karl-Erik ştiu că unele lucruri nu vor putea fi vreodată reparate. Ea nu avea să înţeleagă niciodată.

— Şi copilul? Ce s-a întâmplat cu copilul? A fost dat spre adopţie? întrebă Patrik.

Tăcere. Apoi o voce se auzi dinspre uşă.

— Nu, copilul n-a fost dat spre adopţie. S-au decis să păstreze copilul şi să-l mintă în legătură cu cine era.

— Julia! Am crezut că erai sus în camera ta!

Karl-Erik se întoarse şi o văzu pe Julia stând în cadrul uşii. Trebuie că se furişase pe scări în jos, fiindcă nimeni nu o auzise venind. Se întrebă de cât timp stătea acolo.

Se rezema de cadrul uşii, cu braţele încrucişate. Trupul ei nearmonios emana dispreţ. Deşi era ora patru după-amiaza, încă nu se schimbase de pijama. Arăta de parcă n-ar fi făcut duş de cel puţin o săptămână. Karl-Erik simţi în piept compasiunea amestecându-se cu durere. Biata, biata lui răţuşcă urâtă.

— Dacă n-ar fi fost Nelly, sau să zic mai degrabă „bunica”, nu mi-aţi fi spus nimic, nu-i aşa? N-aţi fi apucat să-mi spuneţi că mama mea nu-mi era mamă, ci bunică, iar tata nu-mi era tată, ci bunic, şi mai presus de toate, sora nu-mi era soră, ci mamă. Pricepeţi sau să reiau? E un pic complicat.

Comentariul sarcastic îi era adresat lui Patrik. Era ca şi cum Juliei i-ar fi făcut plăcere să vadă expresia disperată de pe chipul lui.

— Pervers, nu-i aşa?

Îşi reduse tonul la un şuşotit teatral şi îşi atinse buzele cu degetul.

— Dar şşşşt, nu trebuie să spui nimănui. Ce-ar zice lumea? Imaginează-ţi dacă ar începe să bârfească în legătură cu înstărita familie Carlgren.

Îşi ridică din nou tonul.

— Dar bine că Nelly mi-a spus totul vara trecută, când am lucrat la fabrica de conserve. Mi-a spus ceea ce aveam dreptul să ştiu. Cine sunt cu adevărat. Întreaga viaţă m-am simţit ca o străină, care nu-şi avea locul în familie. N-a fost uşor să am o soră mai mare ca Alex, însă am venerat-o. Era tot ce îmi doream eu să fiu, tot ce nu eram. Vedeam felul în care vă uitaţi la Alex şi felul în care vă uitaţi la mine. Iar lui Alex nu părea să îi pese prea mult de mine, ceea ce mă făcea s-o venerez şi mai mult. Acum înţeleg de ce. Probabil că abia se putea uita la mine. Copilul nelegitim, născut dintr-un viol. Iar voi aţi obligat-o să îi fie reamintit lucrul ăsta de fiecare dată când se uita la mine. Voi chiar nu vă daţi seama cât a fost de crud?

Karl-Erik tresări la cuvintele ei de parcă ar fi fost plesnit. Ştia că avea dreptate. Fusese îngrozitor de crud să o ţină pe Julia, iar în felul acesta să o forţeze pe Alex să retrăiască întruna monstruosul eveniment care marcase sfârşitul copilăriei sale. Şi nu fusese cinstit nici faţă de Julia. El şi Birgit nu putuseră uita niciodată felul în

care ea fusese concepută. Se pare că Julia simţise asta de la bun început, fiindcă venise pe lume ţipând strident. Continuase să urle şi să se zbată împotriva lumii toată copilăria sa. Julia nu ratase niciodată ocazia de a se purta rău, iar el şi Birgit fuseseră prea bătrâni pentru a se ocupa de un copil mic, mai ales unul precum Julia, care cerea multă atenţie.

Într-un fel fusese o uşurare atunci când venise acasă într-o zi cu o vară în urmă, emanând furie prin fiecare por, şi îi confruntase. Nu fuseseră surprinşi de faptul că Nelly îi spusese Juliei adevărul cu de la sine putere. Nelly era o femeie rea, căreia nu îi păsa decât de propriile interese. Dacă ar fi avut ceva de câştigat din a-i spune Juliei ceea ce ştia, atunci ar fi făcut asta. De aceea ei încercaseră să o împiedice pe Julia să accepte oferta slujbei de vară, însă Julia rămăsese pe poziţii, ca de obicei.

Când Nelly îi spuse Juliei povestea adevărată, o întreagă nouă lume i se deschise. Pentru prima oară exista cineva care într-adevăr o dorea, cineva de care aparţinea. În ciuda faptului că Nelly îl avea pe Jan, legătura de sânge era cea care conta pentru ea. Îi spusese Juliei că, la momentul potrivit, intenţiona să-i lase ei toată averea. Karl-Erik înţelese prea bine cum o afectase pe Julia lucrul acesta. Era plină de furie împotriva oamenilor pe care îi crezuse părinţii ei şi o venera pe Nelly cu aceeaşi intensitate pe care o arătase în trecut faţă de Alex. Toate acestea îi trecură prin minte atunci când o văzu stând în uşă, învăluită în lumina plăcută ce venea dinspre bucătărie. Partea tristă era că – deşi era adevărat că de multe ori se uitaseră la Julia şi li se reamintise oroarea trecutului – ea nu avea să realizeze vreodată cât de mult o iubeau. Însă fusese ca un străin în casa lor şi se simţiseră neajutoraţi în faţa ei. Încă se simţeau aşa. Acum probabil aveau să fie forţaţi să accepte că o

pierduseră pentru totdeauna. Fizic, ea încă locuia în casa lor, însă mental îi lăsase deja în urmă.

Henrik arăta de parcă se sufoca. Îşi lăsă capul în jos şi închise ochii. Pentru o clipă, Karl-Erik se întrebă dacă fusese corect să-l roage pe Henrik să vină şi să participe. Îl invitase deoarece considerase că Henrik merita să afle adevărul. Şi el o iubise pe Alex.

— Dar Julia...

Birgit îşi întinse braţele către Julia, cu un gest straniu, stăruitor. Julia îi întoarse pur şi simplu spatele cu dispreţ şi o auzirăgonind în sus pe scări.

— Îmi pare foarte rău, spuse Patrik, dând din umeri resemnat. Ştiam că ceva nu e în regulă, însă nu mi-aş fi imaginat asta. Nu ştiu ce să spun.

— Nici noi nu ştim ce să ne spunem. În special unii altora.

Karl-Erik îşi privi soţia.

— Cât timp a durat abuzul? Aveţi idee?

— Nu suntem foarte siguri. Alex nu a vrut să vorbească despre asta. Probabil un an.

Ezită.

— Ceea ce vă oferă răspunsul la întrebarea anterioară.

— La care vă referiţi? spuse Patrik.

— La cea despre legătura dintre Alex şi Anders. Anders a fost şi el o victimă. Înainte de ziua plecării, am găsit un bilet pe care Alex i-l scrisese lui Anders. Se pare că şi el fusese molestat de Nils. Fireşte că ei înţeleseseră cumva, sau aflaseră, că se aflau în aceeaşi situaţie – cum anume, nu ştiu. Şi au apelat unul la celălalt pentru sprijin. I-am dus biletul Verei Nilsson. I-am spus ce i se întâmplase lui Alex şi probabil şi lui Anders. A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Anders este... sau a fost – se corectă rapid singur – tot ce avea ea. Cred că speram ca Vera să poată face ceea ce noi nu fuseserăm destul de curajoşi să facem – să îl reclame pe Nils şi să îl tragă la răspundere pentru

ce făcuse. Însă nu s-a întâmplat nimic, deci bănuiesc că Vera s-a simţit la fel de slabă ca şi noi.

Începu să îşi maseze în mod inconştient pieptul cu pumnul. Durerea continuă să crească în intensitate. Începuse să-i radieze înspre degete.

— Şi nu aveţi idee unde s-a dus Nils?

— Nu, nicio idee. Însă oriunde-ar fi, sper că suferă, diavolul.

Durerea era acum ca o avalanşă. Degetele începură să-i amorţească şi ştiu că ceva era în neregulă. Foarte în neregulă. Durerea îi făcu ochii să se contracte şi, cu toate că putea vedea gurile celorlalţi mişcându-se, era ca şi cum toate imaginile şi toate sunetele veneau la el cu încetinitorul. La început se simţi fericit că furia dispăruse din ochii lui Birgit, însă atunci când observă că fu înlocuită de nelinişte, înţelese că avea loc ceva grav. Apoi întunericul se revărsă.

După călătoria înfrigurată spre spitalul Sahlgrenska, Patrik stătu în maşina sa şi încercă să îşi recapete răsuflarea. Urmase ambulanţa cu maşina sa personală şi stătuse cu Birgit şi Henrik până când primiră vestea că, deşi atacul de cord al lui Karl-Erik fusese grav, trecuse de stadiul cel mai critic.

Ziua aceea fusese una dintre cele mai tulburătoare din viaţa lui. Văzuse multă suferinţă în anii săi ca ofiţer de poliţie, însă nu auzise vreodată o poveste atât de sfâşietor de tragică precum cea spusă de Karl-Erik în acea după-amiază.

Deşi Patrik identifică adevărul atunci când îl auzi, totuşi îi fu greu să accepte ceea ce auzise. Cum şi-ar fi putut continua cineva viaţa după ce trecuse prin ceea ce îndurase Alex? Nu numai că fusese abuzată şi îi fusese răpită copilăria, ci şi fusese obligată să-şi trăiască restul vieţii amintindu-şi totul mereu. Indiferent cât ar fi încercat, Patrik nu putea înţelege faptele părinţilor.

Nu-şi putea imagina că l-ar fi lăsat pe făptaş să scape dacă propriul lui copil ar fi fost abuzat, şi nici că ar fi ales să treacă lucrurile sub tăcere. Cum putea fi păstrarea aparenţelor mai importantă decât viaţa şi sănătatea propriului copil? Asta îi venea lui atât de greu să înţeleagă.

Stătu în maşină cu ochii închişi, rezemându-se de tetieră. Amurgul se lăsa, iar el ar fi trebuit să o ia înspre casă, dar se simţi slăbit şi apatic. Nici măcar gândul că Erica îl aştepta nu îl putu convinge să pornească spre casă. Înrădăcinata sa atitudine pozitivă faţă de viaţă era scuturată din temelii. Pentru prima oară, se îndoia de faptul că bunătatea din oameni era într-adevăr mai mare decât răutatea.

Pe un alt nivel, se simţi de asemenea un pic vinovat. Şocanta poveste îl afectase profund, însă în acelaşi timp simţise o satisfacţie profesională atunci când piesele puzzle-ului căzuseră la locul lor una după cealaltă. Atât de multe întrebări îşi aflaseră în acea după-amiază răspunsurile. Cu toate acestea, simţea acum o frustrare şi mai mare decât înainte. Găsise explicaţiile pentru multe lucruri, însă tot bâjbâia pe întuneric când era vorba de ucigaşul lui Alex şi al lui Anders. Poate că motivul se afla ascuns în trecut, poate că nu avea nimic de-a face cu trecutul, deşi îi venea greu să creadă. În ciuda tuturor lucrurilor, aceasta era singura legătură pe care o găsise între Alex şi Anders.

Însă de ce ar fi vrut cineva să-i ucidă din cauza unor abuzuri petrecute cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani în urmă? Dacă acela ar fi fost motivul, de ce nu făcuseră nimic până atunci? Ce anume pusese în mişcare ceva ce zăcuse în stare latentă timp de atâţia ani, iar apoi rezultase în două crime în decursul a două săptămâni? Cel mai frustrant era că Patrik nu avea idee în ce direcţie să meargă în momentul acela.

După-amiaza însemnase un mare progres în cadrul anchetei, însă în acelaşi timp dusese într-un punct mort. Patrik recapitulă în minte ce anume făcuse şi auzise în acea zi şi îl trăsni faptul că avea cu el în maşină un indiciu concret. Ceva de care uitase, în şocul ulterior vizitei la familia Carlgren şi în tumultul ce urmă dramaticului atac de cord al lui Karl-Erik. Încă o dată, Patrik simţi acelaşi entuziasm pe care îl încercase de dimineaţă. Realiză că avea o oportunitate unică de a urma acea pistă mai de-aproape. Nu avea nevoie decât de puţin noroc.

Îşi porni telefonul mobil, ignorând cele trei mesaje vocale şi sună la Informaţii pentru a afla numărul spitalului Sahlgrenska. Îi răspunse centrala şi rugă să i se facă legătura.

— Spitalul Sahlgrenska.

— Alo, bună ziua, numele meu este Patrik Hedström. Mă întreb dacă aveţi un angajat Robert Ek la secţia de medicină legală.

— Un moment, să verific.

Patrik îşi ţinu respiraţia. Robert era un fost coleg de clasă de la Academia de Poliţie care îşi continuase studiile pentru a deveni tehnician legist. Fuseseră buni prieteni, dar apoi pierduseră legătura. Patrik avu impresia că auzise nişte zvonuri conform cărora Robert lucra acum la Sahlgrenska şi se rugă să fie adevărat.

— Să vedem. Da, chiar avem un Robert Ek angajat aici. Doriţi să vă fac legătura?

Patrik se entuziasmă în sinea sa.

— Da, vă rog.

Telefonul sună de câteva ori, apoi auzi glasul cunoscut al lui Robert.

— Medicină legală. Robert Ek.

— Salut, Rob, ştii cine e?

Tăcere pentru câteva secunde. Patrik nu-şi imagina că Robert ar putea să-i recunoască vocea şi tocmai se pregătea să-i dea o mână de ajutor. Dar apoi auzi un răcnet în telefon.

— Patrik Hedström, potaie bătrână! Ce naiba, a trecut o grămadă de vreme! Cum de mă suni? Vreau să spun, nu-i un eveniment cotidian.

Robert îl tachina, iar Patrik se simţi puţin ruşinat. Ştia că nu se pricepea deloc să păstreze legătura cu oamenii. Robert fusese mult mai bun la asta decât el, dar se dăduse bătut după o vreme, atunci când Patrik nu îl mai sunase. Se simţi cu atât mai ruşinat, deoarece acum că în sfârşit îl suna, o făcea pentru că avea nevoie de un serviciu. Însă chiar nu mai putea da înapoi.

— Ştiu, nu mă pricep să ţin legătura cu oamenii. Însă momentan mă aflu în parcarea de la Sahlgrenska şi mi-am amintit că auzisem undeva că lucrezi aici. M-am gândit să verific dacă eşti aici ca să pot veni să te salut.

— Sigur, la naiba. Vino, nicio problemă.

— Cum te găsesc? Unde e biroul tău?

— Suntem la subsol. Mergi prin intrarea principală, ia liftul în jos, fă dreapta şi mergi până la capătul holului. Este o uşă la capăt, iar acolo sunt eu. Sună doar la sonerie şi îţi voi da drumul înăuntru. Va fi grozav să te revăd.

— Aşijderea. Atunci ne vedem în câteva minute.

Din nou, Patrik se simţi ruşinat de faptul că avea să exploateze un vechi prieten. Pe de altă parte, Robert îi era dator din plin. La Academie, Robert fusese colegul lui de cameră. Fusese logodit cu o fată pe nume Susanne, însă în acelaşi timp avea o relaţie pasională cu una dintre colegele de clasă, care de asemenea era logodită. Acest lucru durase aproape doi ani, iar Patrik nici măcar nu putea ţine evidenţa tuturor dăţilor când îi salvase pielea lui Robert. Oferise nenumărate alibiuri, dovedind o imaginaţie bogată atunci când Susanne telefona şi întreba unde era Robert.

Privind în urmă, nu i se păru un comportament prea onorabil, nici pentru el, nici pentru Robert. Însă erau atât de tineri şi de imaturi

pe vremea aceea. Ca să fie sincer, lui Patrik i se păruse chiar destul de grozav – ba chiar fusese puţin invidios pe Robert, care avea relaţii cu două fete în acelaşi timp. Bineînţeles, în cele din urmă treaba se isprăvi, iar Robert rămase şi fără apartament, şi fără prietenă. Însă fiind un cuceritor înnăscut, Robert nu fu nevoit să doarmă pe canapeaua lui Patrik timp de prea multe săptămâni, fiindcă în curând îşi găsi o fată nouă şi se mută cu ea.

În aceeaşi perioadă în care Patrik auzise că Robert lucra la Sahlgrenska, aflase de asemenea că era acum căsătorit şi cu copii, lucru pe care şi-l putu cu greu imagina. Patrik intenţionă să afle dacă era sau nu adevărat.

Îşi croi drum pe coridoarele aparent interminabile ale spitalului. Deşi păruse simplu atunci când Robert îi dăduse coordonatele, Patrik reuşi să se piardă de două ori înainte de a se afla în sfârşit în faţa uşii corecte. Sună la sonerie şi aşteptă. Uşa se deschise în grabă.

— Bună-ă-ă-ă!

Se îmbrăţişară, apoi făcură un pas înapoi pentru a vedea cum trecuse timpul peste fiecare dintre ei. Patrik văzu că anii fuseseră blânzi cu Robert; speră ca Robert să creadă acelaşi lucru despre el. De dragul siguranţei, îşi trase burta şi îşi înfoie pieptul un pic mai mult.

— Intră, intră.

Robert îl conduse până în biroul său, care era mic şi abia dacă avea loc pentru o persoană, darămite două. Patrik îl studie pe Robert mai de-aproape în timp ce luă loc pe un scaun din faţa biroului său. Părul lui blond era la fel de bine pieptănat ca atunci când erau mai tineri, iar dedesubtul halatului alb de laborator, hainele îi erau la fel de bine călcate. Patrik considerase dintotdeauna că nevoia lui Robert pentru ordine funcţiona ca şi compensare pentru haosul pe care tindea mereu să îl creeze în viaţa sa personală.

Privirea îi fu atrasă de o fotografie de pe etajera din spatele biroului.

— Aceea este familia ta?

Nu reuşi să-şi ascundă uimirea din voce.

Robert zâmbi mândru şi luă poza de pe etajeră.

— Da, aceasta este soţia mea, Carina, şi cei doi copii ai mei, Oscar şi Maja.

— Câţi ani au?

— Oscar are doi ani şi Maja are şase luni.

— Grozav. De cât timp eşti căsătorit?

— Se fac trei ani. Pun pariu că n-ai fi crezut vreodată că ar putea cineva să facă din mine un tată.

Patrik râse.

— Nu, trebuie să recunosc că n-aş fi crezut.

— Ei bine, ştii tu, dracul devine religios când îmbătrâneşte. Dar tu? Probabil că ai un cârd întreg până acum.

— Nu, nu prea s-a întâmplat în felul ăsta. De fapt, sunt divorţat. Fără copii, ceea ce probabil că este un noroc, având în vedere circumstanţele.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu-i chiar aşa de rău. Am ceva momentan care pare chiar promiţător, aşa că vom vedea.

— Aşadar, cum se face că ai apărut ca din pământ după atâţia ani?

Patrik se foi încurcat. I se aminti încă o dată cât de jenat se simţea fiindcă nu păstrase legătura cu Robert un timp aşa de îndelungat, apoi se dusese acolo pentru a-i cere o favoare.

— Am venit cu treburi de-ale poliţiei şi am auzit că lucrezi aici la medicină legală. Am un caz la care mi-ar trebui nişte ajutor şi, pur şi simplu, nu am timp să trec totul prin canalele obişnuite. Ar dura săptămâni până să primesc un răspuns, şi chiar nu am timpul ori răbdarea pentru asta.

Robert păru curios. Îşi împreună vârfurile degetelor şi aşteptă ca Patrik să continue.

Patrik se aplecă şi scoase din punga sa o bucată de hârtie învelită în plastic. I-o înmână lui Robert, care o ţinu sub lampa de birou, pentru a vedea mai de-aproape ce era.

— Am luat hârtia dintr-un carnet în casa victimei unui omor. Văd că există urme de la ceva ce a fost scris pe hârtia de deasupra ei, dar sunt prea vagi pentru a putea desluşi mai mult decât nişte fragmente. Tu probabil că deţii aici echipamentul necesar acestui gen de urme, nu-i aşa?

— Mda-a-a, într-adevăr avem.

Răspunsul lui Robert fu puţin ezitant, în timp ce continuă să studieze bucata de hârtie sub lampa sa.

— Însă după cum spui tu, există reguli destul de stricte legate de cum trebuie tratate cererile şi în ce ordine. Avem multe materiale adunate, aflate în aşteptare.

— Fireşte, ştiu. Însă m-am gândit că nu ar dura mult şi ar fi uşor de verificat. M-am gândit că dacă te-aş ruga pe tine, ca şi favoare, să arunci o privire şi să-mi spui dacă se poate obţine ceva, atunci poate că...

Robert se încruntă, gândindu-se la ceea ce spusese Patrik. Apoi îi zâmbi şiret şi se ridică de pe scaun.

— În regulă, mă gândesc că n-ar trebui să fiu atât de birocratic. Va dura doar câteva minute. Haide.

Îl conduse pe Patrik afară din biroul îngrămădit, prin uşa aflată vizavi de a lui. Camera în care intrară era mare şi luminoasă şi plină cu tot felul de echipamente ce arătau straniu. Era curată lună şi avea un aspect aseptic dat de pereţii albi şi de toate mesele de lucru şi dulăpioarele din crom strălucitor. Dispozitivul de care avea nevoie Robert se afla în capătul opus al camerei. Cu cea mai mare grijă, scoase hârtia din pungă şi o puse pe o placă de sticlă. Apăsă un buton şi o lumină

albăstruie se aprinse. Cuvintele de pe hârtie ieşiră imediat în evidenţă cu toată claritatea.

— Aruncă o privire. La asta sperai?

Patrik se uită rapid prin text.

— Exact asta speram. Poţi să o laşi acolo o clipă cât timp notez?

Robert zâmbi.

— Pot face mai mult de-atât. Cu acest aparat pot face o poză textului, iar tu o poţi lua cu tine.

Un zâmbet larg îi acoperi faţa lui Patrik.

— Excelent! Ar fi perfect! Mulţumesc!

O jumătate de oră mai târziu, Patrik părăsi spitalul cu o fotocopie a foii de hârtie din carnetul lui Anders. Promise solemn să ia legătura mai des cu Robert şi spera că va fi în stare să se ţină de cuvânt. Din nefericire, se cunoştea pe sine mult prea bine.

Se gândi mult pe drumul spre casă. Îi plăcea să conducă pe întuneric. Tăcerea din jur, în timp ce era învăluit de noapte precum o catifea întunecată, întreruptă doar uneori de luminile maşinilor, îl făcea să gândească mult mai clar. Încetul cu încetul adăuga ceea ce deja ştia la ceea ce tocmai citise pe bucata de hârtie. Atunci când intră cu maşina pe aleea din faţa locuinţei sale din Tanumshede, era destul de sigur că rezolvase cel puţin unul din misterele care îl bântuiau.

Îi păru ciudat să meargă la culcare fără Erica. E straniu cât de repede ne obişnuim cu ceva, atâta vreme cât e ceva plăcut, îşi zise. Îşi dădu seama că îi era greu acum să doarmă singur. Îl surprinse cât de profund dezamăgit fusese atunci când Erica îl sunase pe mobil pentru a-i spune că sora ei venise în vizită pe neaşteptate. Ea considera că ar fi fost mai bine să doarmă la el acasă. Patrik voise să întrebe mai multe, dar din tonul Ericăi înţelese că nu-i putea explica, aşa că se mulţumi să-i spună că o va suna a doua zi şi că îi era dor de ea.

Acum somnul lui era plin cu imagini ale Ericăi şi cu gânduri legate de ce avea de făcut în

dimineaţa următoare. Fu o noapte tare lungă pentru Patrik.

După ce copiii adormiră, ele avură în sfârşit şansa de a vorbi. Erica dezgheţă rapid nişte semipreparate congelate, având în vedere că Anna părea să aibă nevoie să mănânce ceva. Erica uitase de asemenea să mănânce, iar acum stomacul îi chiorăia.

Anna de-abia se atinse de mâncare. Erica avu un sentiment familiar de anxietate legat de sora ei mai mică. Exact ca atunci când erau mici. Voia să o ia pe Anna în braţe, să o legene şi să-i spună că totul avea să fie în regulă, să îi sărute rănile şi să le facă să dispară. Însă acum erau adulţi, iar problemele Annei depăşeau cu mult durerea unui genunchi zdrelit. Confruntată cu această problemă, Erica se simţi slabă şi neajutorată. Pentru prima dată, sora sa părea o străină, iar ea se trezi că nu ştie cum să îi vorbească. Aşa că stătu în tăcere, aşteptând ca Anna să îi arate calea. După o aşteptare îndelungată, aceasta vorbi în sfârşit.

— Nu ştiu ce să fac, Erica. Oare ce se va întâmpla cu mine şi cu copiii? Unde vom merge? Cum ne vom întreţine? Am fost o mamă casnică de atâta vreme încât nu ştiu să fac altceva.

Erica văzu cum articulaţiile degetelor Annei se albiră când ea se prinse de marginea mesei, ca într-o încercare de a rămâne stăpână pe situaţie.

— Şşşt, nu te gândi la asta acum. Totul are să se rezolve. Trebuie să o iei încetul cu încetul şi poţi sta aici cu copiii cât timp vrei. Casa este şi a ta, îţi aduci aminte?

Îşi permise un zâmbet şiret şi observă, spre fericirea sa, că Anna răspunse la fel. Anna îşi şterse nasul cu dosul palmei şi culese distrată nişte firimituri de pe faţa de masă.

— Nu mi-o pot ierta că am lăsat lucrurile să meargă atât de departe. A lovit-o pe Emma. Cum de i-am permis s-o lovească pe Emma?

Nasul începu din nou să-i curgă, iar ea folosi un şerveţel în locul mâinii.

— De ce l-am lăsat s-o lovească pe Emma? Nu ştiam adânc înăuntrul meu că avea să se întâmple într-o zi? Am ales să închid ochii de dragul propriei mele alinări?

— Anna, dacă e un lucru de care să fiu absolut sigură, acela e că tu nu ai permite niciodată cuiva în mod conştient să le facă rău copiilor tăi.

Erica se întinse peste masă şi luă mâna Annei într-a sa. Era şocant de slabă. Oasele sale se simţeau ca ale unei păsări, ca şi cum s-ar fi rupt dacă ar fi apăsat prea tare.

— Ce nu pot înţelege este că, în ciuda a ceea ce a făcut, există încă o parte din mine care îl iubeşte. L-am iubit pe Lucas atâta vreme încât dragostea s-a înrădăcinat în mine, este o parte din cine sunt eu. Indiferent ce a făcut, nu pot scăpa de acea parte. Mi-aş dori să pot lua un cuţit şi să o îndepărtez fizic din mine. Mă simt dezgustătoare şi murdară.

Cu o mână tremurândă, îşi atinse pieptul ca pentru a arăta unde se afla răul.

— Asta nu e neobişnuit, Anna. Nu ai de ce să te ruşinezi. Singurul lucru pe care trebuie să îl faci acum este să încerci să te simţi din nou bine.

Făcu o pauză.

— Însă trebuie să îl reclami pe Lucas la poliţie.

— Nu, Erica, nu, nu pot.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar câteva picături îi atârnau de bărbie înainte de a cădea pe faţa de masă.

— Ba da, Anna, trebuie să o faci. Nu-l poţi lăsa să scape cu asta. Nu-mi spune că te vei putea suporta dacă îl laşi să îi rupă braţul fiicei tale fără a trebui să suporte consecinţele!

— Nu, da, nu ştiu, Erica. Nu pot gândi logic, e ca şi cum tot capul mi-ar fi plin de vată. Nu mă pot gândi la asta chiar acum, poate mai târziu.

— Nu, Anna. Nu mai târziu. Mai târziu va fi prea târziu. Trebuie să o faci acum! Voi merge mâine cu tine la secţia de poliţie, însă trebuie să o faci, nu doar de dragul copiilor, ci şi de al tău.

— Pur şi simplu nu sunt sigură că am destulă forţă pentru asta.

— Ştiu că ai. Spre deosebire de mine şi de tine, Emma şi Adrian au o mamă care îi iubeşte, o mamă care este în stare să facă orice pentru ei.

Nu putu să împiedice amărăciunea să i se strecoare în glas.

Anna oftă.

— Trebuie să uiţi toate astea, Erica. Am acceptat cu multă vreme în urmă că tata a fost singurul părinte pe care l-am avut cu adevărat. De asemenea am încetat să mă mai neliniştesc din cauza motivului. De unde să ştiu eu? Poate că mama nu a dorit niciodată să aibă copii. Poate că noi n-am fost copiii pe care dorea să îi aibă. Acum nu vom afla niciodată, şi nu e bine să stăruim asupra acestui lucru. Deşi, din noi două, probabil că eu am fost aceea mai norocoasă. Fiindcă te aveam de asemenea şi pe tine. Poate că nu ţi-am spus asta niciodată însă ştiu câte ai făcut pentru mine. Ştiu ce însemnai pentru mine atunci când eram mici. Tu nu aveai pe nimeni, Erica, nimeni care să aibă grijă de tine în afară de mama. Însă nu trebuie să fii înverşunată, promite-mi asta. Crezi că nu observ cum te retragi atunci când cunoşti pe cineva şi pare că ar putea deveni serios? Te retragi înainte de a risca să fii rănită. Trebuie să înveţi să laşi în urmă trecutul, Erica. Se pare că ai ceva cu adevărat bun acum. Nu trebuie să dai înapoi şi de data asta. Chiar vreau să fiu mătuşă într-o zi.

Amândouă începură să râdă printre lacrimi şi fu rândul Ericăi să îşi şteargă nasul cu un şerveţel de hârtie. Atâtea sentimente făceau ca aerul din cameră să pară sufocant, însă în acelaşi timp era ca un fel de curăţenie de primăvară a sufletului. Erau atâtea lucruri care rămăseseră nemărturisite, atât

de mult praf prin unghere, şi amândouă simţeau că era vremea să scoată pământuful de şters praful.

Vorbiră toată noaptea, până când întunericul iernii începu să fie înlocuit de ceaţa gri a dimineţii. Copiii dormiră mai mult decât de obicei, iar când Adrian anunţă într-un final printr-un ţipăt strident că era treaz, Erica se oferi să aibă grijă de copii şi să o lase pe Anna să doarmă timp de vreo două ore.

Se simţi mai binedispusă decât îşi putea aminti să se fi simţit vreodată. Fireşte că era încă furioasă din cauza a ceea ce i se întâmplase fetiţei, însă ea şi Anna spuseseră de-a lungul acelei nopţi multe lucruri care ar fi trebuit spuse cu mult timp în urmă. Unele adevăruri fuseseră neplăcute, însă necesare, şi o surprinse cu câtă uşurinţă putea sora ei să o citească. Erica trebui să admită că probabil o subestimase pe Anna. Poate că o tratase cam de sus şi o văzuse doar ca pe un copil mare şi iresponsabil. Era mult mai mult de-atât, iar Erica era bucuroasă că reuşise în sfârşit să o vadă pe adevărata Anna.

De asemenea, vorbiră mult şi despre Patrik şi, cu Adrian în braţele sale, Erica îi dădu acum un telefon. Nu răspunse la numărul de acasă, aşa că încercă pe mobil. Efectuarea unui apel se dovedi o provocare mult mai mare decât în trecut, fiindcă Adrian fu entuziasmat de minunata jucărie pe care ea o avea în mână şi cu disperare încercă să şi-o însuşească. Atunci când Patrik răspunse la mobil după doar un apel, întreaga oboseală din acea noapte dispăru ca prin farmec.

— Bună, dragă.

— Mmm, îmi place când îmi spui aşa, zise Erica.

— Cum îţi merge?

— Bine, mulţumesc. Există o mică criză de familie aici. Îţi voi povesti totul când ne vom vedea. S-au întâmplat multe, iar Anna şi cu mine

am stat de vorbă toată noaptea. Momentan am grijă de copii pentru ca ea să poată dormi un pic.

O auzi înăbuşindu-şi un căscat.

— Pari obosită.

— *Sunt* obosită. Am ochii cârpiţi de somn. Însă Anna are nevoie de somn mai mult decât mine, aşa că trebuie să stau trează pentru încă vreo două ore. Copiii nu sunt destul de mari pentru a avea singuri grijă de ei.

Adrian gânguri aprobator.

Patrik luă o decizie bruscă.

— Mai există o soluţie.

— O, da, care anume? Să-i leg de balustradă timp de câteva ore?

Ea râse.

— Vin eu pe-acolo şi am grijă de ei.

Erica scoase un pufnit neîncrezător.

— Tu? Să ai grijă de copii?

Patrik mimă un ton ofensat.

— Vrei să sugerezi că s-ar putea să nu fiu destul de bărbat pentru treaba asta? Dacă sunt în stare să le vin de hac de unul singur la doi pungaşi, cu siguranţă mă pot descurca şi cu două fiinţe umane extrem de scunde. Sau n-ai încredere în mine?

Făcu o pauză pentru impresie şi o auzi pe Erica la celălalt capăt al firului, oftând teatral.

— În regulă, e posibil să te descurci. Însă te previn, acestea sunt nişte animale sălbatice foarte mici. Eşti cu adevărat sigur că poţi ţine pasul cu ele, la vârsta ta, mă refer?

— Voi încerca. Ar trebui să-mi aduc şi medicamentele pentru inimă, pentru orice eventualitate.

— În regulă, ofertă acceptată. Când poţi ajunge aici?

— De fapt, chiar acum. Deja eram pe drum spre Fjällbacka pentru altceva şi tocmai am trecut de terenul de minigolf. Aşa că ne vedem cam în cinci minute.

Erica stătea în uşă, aşteptându-l, atunci când Patrik coborî din maşină. În braţe ea avea un băieţel cu obraji rotunzi şi braţe fluturând. În spatele ei, abia vizibilă, stătea o fetiţă cu degetul în gură şi cu celălalt braţ în ghips. Patrik încă nu cunoştea motivul pentru apariţia bruscă a Annei, însă din ce-i spusese Erica despre cumnatul său, alături de vederea braţului învelit în ghips al fetiţei, o suspiciune urâtă ieşi la iveală. Nu întrebă nimic. Erica avea să îi spună ce se întâmplase atunci când va avea ocazia.

Patrik îi salută pe rând pe toţi trei. Erica primi un sărut pe gură, Adrian o atingere pe obraz, apoi el se lăsă pe vine pentru a saluta o solemnă Emma. Îi apucă mâna sănătoasă şi spuse:

— Bună, pe mine mă cheamă Patrik. Pe tine?

Răspunsul veni după o lungă întârziere.

— Emma.

Apoi ea îşi băgă din nou degetul în gură.

— Are să se dea pe brazdă, spuse Erica în timp ce i-l dădu lui Patrik pe Adrian şi se întoarse către Emma.

— Mama şi mătuşica trebuie să tragă un pui de somn, aşa că Patrik a venit pentru a avea grijă de voi o vreme. E în regulă? Este un prieten de-al meu şi este foarte, foarte drăguţ. Şi dacă tu eşti foarte, foarte drăguţă, s-ar putea ca Patrik să scoată o îngheţată din congelator pentru tine.

Emma îi aruncă o privire neîncrezătoare Ericăi, însă şansa unui baton de îngheţată exercită o atracţie irezistibilă şi ea dădu ezitând din cap.

— Deci ţi-i las şi ne vedem în curând. Încearcă să te asiguri că vor fi întregi atunci când mă voi trezi, te rog.

Erica dispăru pe scări în sus.

Patrik se întoarse către Emma, care încă îi arunca o privire neîncrezătoare.

— Deci, ce zici? Să jucăm o partidă de şah? Nu? Ce-ai zice de puţină îngheţată la micul dejun?

Crezi că sună bine? În regulă. Cine ajunge ultimul la frigider primeşte un morcov în schimb.

Încet-încet, Anna se sforţă să-şi revină în simţiri. Păru că aţipise o sută de ani, precum Frumoasa din pădurea adormită. Când deschise ochii, îi fu greu să se orienteze la început. Apoi recunoscu tapetul din camera copilăriei sale, iar realitatea se prăbuşi deasupra ei precum o tonă de cărămizi. Se ridică imediat. Copiii! Apoi auzi de la parter ţipătul fericit al fetiţei şi îşi aminti că Erica îi supraveghea în timp ce ea dormea. Se lăsă din nou pe spate şi hotărî să mai aţipească pentru câteva minute în patul cald. Îndată ce avea să se ridice, urma să înfrunte totul; în acest fel putea câştiga alte câteva minute de evadare din realitate.

Încet, i se năzări că nu era vocea Ericăi cea pe care o auzea de jos, amestecată cu râsetele Emmei şi ale lui Adrian. Într-o clipă glacială, crezu că Lucas era acolo, dar apoi realiză că Erica ar fi preferat să îl împuşte pe loc decât să îi dea drumul pe uşă. Avu o bănuială legată de cine ar putea fi vizitatorul şi de curiozitate se strecură pe palier şi se uită printre barele balustradei. Jos în camera de zi părea să fi explodat o bombă. Pernele canapelei, alături de patru scaune din sufragerie şi o plapumă, fuseseră transformate într-o cazemată, iar cuburile lui Adrian erau împrăştiate pe toată podeaua. Pe măsuţa de cafea erau aruncate atât de multe ambalaje de îngheţată încât Anna speră ca Patrik să fi fost un mare devorator de îngheţată. Cu un suspin, realiză că probabil avea să fie extrem de dificil să-şi convingă fiica să mănânce prânzul ori cina. Fiica ei călărea pe umerii unui bărbat şaten, cu un chip plăcut şi ochi căprui şi calzi. Râdea atât de tare încât aproape se sufoca. Adrian părea a-i împărtăşi voioşia, fiind întins pe o pătură pe podea şi având pe el doar un scutec. Însă cel care părea să se distreze cel mai mult era Patrik şi, în acel

moment, el câştigă pentru totdeauna un loc în inima Annei.

Se ridică şi îşi drese vocea pentru a le atrage atenţia celor trei tovarăşi de joacă.

— Mama, uite, am un căluţ.

Emma îşi demonstră puterea completă asupra „căluţului" trăgându-l tare de păr, însă protestele lui Patrik erau mult prea slabe pentru ca micului dictator să îi pese.

— Emma, trebuie să fii drăguţă cu calul. Altfel s-ar putea să nu îl mai poţi călări vreodată.

Remarca declanşă o oarecare prudenţă a călăreţului. De dragul siguranţei, ea mângâie coama lui Patrik cu mâna cea bună, pentru a se asigura că nu îşi va pierde privilegiile de călărie.

— Bună, Anna, nu ne-am văzut de mult.

— Ştiu. Sper că nu te-au obosit prea tare.

— Nu, ne-am distrat mult.

Dintr-odată el păru un pic îngrijorat.

— Am fost foarte atent la braţul ei.

— Am încredere. Pare a fi în regulă. Erica doarme?

— Da, mi s-a părut atât de obosită atunci când am vorbit la telefon în dimineaţa asta, încât m-am oferit să intervin.

— Şi cu elan, firește.

— Da, deşi s-a făcut cam dezordine. Sper că Erica nu se va supăra atunci când se va trezi şi va vedea cum i-am sabotat complet camera de zi.

Grija lui îi păru Annei chiar fermecătoare. Se părea că Erica îl dăduse deja pe brazdă.

— Te voi ajuta să faci curat. Dar mai întâi cred că am nevoie de o ceaşcă de cafea. Vrei şi tu?

Băură cafea şi vorbiră ca nişte vechi prieteni. Drumul către inima Annei era prin copiii săi, iar adorarea din ochii fetiţei fu neîndoielnică atunci când ea se sui peste Patrik. Acesta îndepărtă cu o mişcare încercările Annei de a-i spune fiicei sale să-l lase în pace pentru o vreme. Până când Erica veni jos peste o oră, cu ochii înceţoşaţi, Anna îl

chestionase pe Patrik în legătură cu totul de la măsura pantofului său până la motivul divorţului. Când, într-un final, el spuse că trebuia să plece, toate fetele protestară, iar Adrian ar fi făcut-o şi el dacă nu şi-ar fi făcut atunci somnul de după-masă.

De cum îi auziră maşina plecând, Anna se întoarse cu ochii mari către Erica.

— Dumnezeule, visul unei soacre! Nu are fraţi mai mici, nu-i aşa?

Erica doar râse fericită drept răspuns.

Lui Patrik i se dădu o păsuire de câteva ore de la sarcina pe care ştia că o avea de rezolvat – lucru care îl făcuse să se răsucească de pe-o parte pe alta întreaga noapte. Rareori îl îngrozea ceva mai mult decât asta, însă ştia că era o parte de neevitat a profesiei pe care şi-o alesese. Avea acum rezolvarea uneia dintre crime, însă nu îl bucura.

Patrik conduse încet din Sälvik în jos către centrul oraşului. Voia să amâne asta cât de mult posibil, însă nu era departe şi ajunse acolo mai repede decât îşi dorise. Lăsă maşina în parcarea de lângă Eva's Foods şi merse pe jos restul drumului. Casa se afla în vârful uneia dintre străzile care coborau spre magaziile pentru bărci aflate de-a lungul apei. Era o casă frumoasă, însă arăta de parcă fusese neglijată timp de mulţi ani. Înainte de a bate la uşă, inspiră adânc, însă în clipa în care încheieturile degetelor sale atinseră lemnul, profesionistul din el ieşi la suprafaţă. Nu putea permite sentimentelor lui personale să fie implicate. Era poliţist, motiv pentru care era nevoit să îşi facă meseria, indiferent ce părere ar fi avut Patrik, cetăţeanul de rând, în legătură cu sarcina aceea.

Vera deschise uşa aproape instantaneu. Îi aruncă o privire întrebătoare, dar se dădu la o parte imediat atunci când el ceru să intre. Îl precedă în bucătărie şi luară loc la masă. Patrik fu uimit de faptul că ea nu îl întrebase ce dorea, iar pentru o

clipă se gândi că asta se întâmpla fiindcă ea ştia deja. Indiferent de motiv, trebuia cumva să prezinte ceea ce avea de spus într-o manieră cât se putea de grijulie.

Ea îşi odihni calmă privirea asupra lui, însă Patrik observă cearcăne cenuşii în jurul ochilor ei, semn al suferinţei provocate de moartea fiului său. Pe masă se afla un vechi album cu fotografii, iar el îşi imagină că dacă l-ar fi deschis, ar fi văzut poze cu Anders din copilăria sa. Îi era greu să meargă acolo, să viziteze o mamă ce-şi plângea fiul mort de doar câteva zile. Însă din nou, Patrik fu nevoit să-şi alunge instinctele protectoare fireşti şi să se concentreze în schimb asupra sarcinii pe care venise să o îndeplinească. Aceea de a afla adevărul legat de moartea lui Anders.

— Vera, ultima dată ne-am întâlnit în circumstanţe foarte triste şi vreau să încep prin a spune că îmi pare sincer rău pentru moartea fiului tău.

Ea doar dădu din cap drept răspuns, apoi aşteptă în tăcere ca el să continue.

— Dar, deşi înţeleg cât îţi e de greu, este slujba mea să investighez ce s-a întâmplat cu Anders. Sper că înţelegi.

Patrik îi vorbi încet şi clar, ca unui copil. Nu ştia de ce, însă simţi că era important ca ea să înţeleagă cu adevărat ceea ce îi spunea.

— Investigăm moartea lui Anders ca pe o crimă şi, de asemenea, am căutat o legătură cu uciderea Alexandrei Wijkner, o femeie cu care ştim că a avut o relaţie. Nu am găsit nicio urmă a unui posibil ucigaş şi nici dovezi legate de felul în care a fost comisă crima în sine. Asta chiar ne-a pus în dificultate, sincer să fiu. Nimeni nu a putut veni cu vreo explicaţie bună pentru felul în care s-ar fi putut desfăşura evenimentele. Dar apoi am găsit asta în apartamentul lui Anders.

Patrik puse fotocopia bucăţii de hârtie în faţa Verei pe masa din bucătărie, cu textul înspre ea. O

expresie uimită îi trecu peste chip şi se uită de câteva ori dinspre hârtie spre faţa lui Patrik şi înapoi. Ridică hârtia şi o întoarse pe cealaltă parte. Îşi trecu degetele peste litere, apoi puse din nou hârtia jos pe masă, cu o expresie de şoc încă pe chip.

— Unde ai găsit asta?

Vocea îi era răguşită de durere.

— Acasă la Anders. Eşti surprinsă fiindcă ai crezut că ai luat singura copie a acestei scrisori, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

Patrik continuă.

— De fapt, chiar ai făcut asta. Însă am găsit carnetul pe care a scris Anders scrisoarea, iar atunci când a apăsat pixul pe hârtie, a lăsat de asemenea o urmă pe foaia de dedesubt. În felul acesta am fost în stare să recuperăm mesajul.

Vera îi zâmbi prefăcut.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, bineînţeles. A fost inteligent din partea ta să-ţi dai seama.

— Cred că ştiu cu aproximaţie ce s-a întâmplat, însă chiar aş vrea să te aud pe tine povestind cu propriile tale cuvinte.

Ea se jucă pentru o clipă cu hârtia, pipăind cuvintele cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi citit Braille. Un suspin adânc, apoi se supuse cererii prietenoase, dar ferme a lui Patrik.

— M-am dus acasă la Anders cu o pungă de mâncare. Uşa era descuiată, însă este aşa aproape mereu, deci l-am strigat doar şi apoi am intrat. Era calm, linişte deplină. L-am văzut îndată. Am simţit că mi se opreşte inima. Chiar am crezut că mi s-a oprit, iar în piept nu aveam decât linişte. El se balansa un pic. Înainte şi înapoi. De parcă ar fi trecut un vânt prin cameră, ceea ce ştiam că era imposibil.

— De ce nu ai sunat la poliţie? Sau la ambulanţă?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Primul instinct a fost să fug spre el şi să-l dau cumva jos, însă când am intrat în camera de zi, am văzut că era prea târziu. Băiatul meu era mort.

Pentru prima dată de când începuse să vorbească, Patrik auzi un tremur uşor în glasul ei, însă apoi femeia înghiţi cu greu şi se forţă să continue, cu un calm nefiresc.

— Am găsit scrisoarea asta în bucătărie. Ai citit-o, ştii ce scrie. Că nu mai putea continua să trăiască. Şi că viaţa era un lung chin pentru el, iar acum nu i se mai putea împotrivi. Toate motivele sale de a continua se dărâmaseră. Trebuie că am stat acolo în bucătărie timp de o oră, poate două, nu prea ştiu. Într-o clipă am îndesat scrisoarea în poşetă, iar apoi nu a trebuit decât să iau scaunul pe care îl folosise pentru a se urca până în dreptul laţului şi să îl pun la locul lui în bucătărie.

— Dar de ce, Vera? De ce? Cărui scop a servit?

Privirea femeii era fixă, dar Patrik îşi putu da seama după mâinile ei tremurânde că liniştea sa exterioară era înşelătoare. Nici măcar nu îşi putu imagina cât de groaznic trebuie să fi fost să-şi vadă fiul atârnând de tavan, cu o limbă umflată şi albastră şi cu ochii ieşiţi din orbite. Lui însuşi îi fusese destul de greu să se uite la Anders, iar acum mama lui avea să trăiască pentru tot restul vieţii cu acea imagine în minte.

— Am vrut să-l scutesc de o umilinţă în plus. În toţi aceşti ani oamenii l-au privit cu dispreţ. Arătau cu degetul şi râdeau. Erau cu nasurile pe sus atunci când treceau pe lângă el, simţindu-se superiori. Ce-ar fi zis lumea dacă ar fi auzit că Anders se spânzurase? Am vrut să-l scutesc de ruşinea aceea şi am făcut-o în singurul mod la care m-am putut gândi.

— Dar încă nu pot înţelege. De ce-ar fi fost mai rău să se fi sinucis în loc să fi fost omorât?

— Eşti prea tânăr să înţelegi. Dispreţul faţă de sinucideri este încă înrădăcinat în oamenii de-aici din regiunile de coastă. Nu am vrut ca oamenii să vorbească aşa despre băieţelul meu. Am auzit destule mizerii despre el de-a lungul anilor.

Exista o urmă de duritate în vocea Verei. În toţi aceşti ani se devotase protejării şi ajutării fiului său şi, cu toate că Patrik încă nu îi înţelegea motivul, era probabil normal ca ea să continue să-l protejeze chiar şi după moartea sa.

Vera se întinse după albumul foto de pe masă şi îl deschise. Judecând după îmbrăcăminte, fotografiile trebuie să fi fost din anii şaptezeci. Chipul lui Anders zâmbea către el, senin şi lipsit de griji, din toate pozele uşor gălbui.

— Era frumos Anders al meu.

Vocea Verei era visătoare, iar ea îşi trecu un deget peste poze.

— Întotdeauna a fost un băiat aşa de bun. Niciodată nu aveam probleme cu el.

Patrik se uită cu interes la poze. Era de necrezut că era aceeaşi persoană pe care o cunoscuse doar ca o epavă. Ce noroc că băiatul din poze nu ştia ce soartă îl aştepta. Una dintre fotografii îi trezi şi mai mult interesul. O fată subţire, blondă stătea lângă Anders, aflat pe o bicicletă cu şa banană şi ghidon curbat. Ea zâmbea uşor, în vreme ce se uita ruşinoasă pe sub breton.

— Ea trebuie să fie Alex, nu-i aşa?

— Da.

Tonul Verei fu caustic.

— Se jucau mult împreună atunci când erau copii?

— Din când în când. Doar erau în aceeaşi clasă.

Patrik pătrunse cu precauţie într-o zonă sensibilă. Păşea atent.

— Înţeleg că l-au avut profesor pe Nils Lorentz pentru o vreme.

Vera îi aruncă o privire iscoditoare.

— Da, este posibil. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Au existat zvonuri despre Nils Lorentz, din câte-am auzit. Mai ales fiindcă apoi a dispărut pur şi simplu.

— Oamenii vorbesc despre tot felul de lucruri aici în Fjällbacka. Aşa că probabil au vorbit şi despre Nils Lorentz.

Era evident că el scormonea acum într-un trecut murdar, însă trebuia să continue să sape şi mai adânc.

— Am vorbit cu părinţii lui Alex, care au făcut anumite afirmaţii în legătură cu Nils Lorentz. Afirmaţii care îl priveau şi pe Anders.

— Înţeleg.

Era evident că ea nu avea de gând să îi uşureze munca.

— Potrivit lor, Nils Lorentz a agresat-o sexual pe Alex şi au pretins că Anders a fost abuzat şi el.

Vera stătu dreaptă pe marginea scaunului din bucătărie şi nu răspunse afirmaţiei lui Patrik, pe care el o rostise ca pe o întrebare. Se hotărî să o aştepte, iar după un moment de conflict interior, ea închise încet albumul de fotografii şi se ridică de pe scaun.

— Nu vreau să vorbesc despre lucruri de demult. Vreau să pleci acum. Dacă vrei să mă pui sub acuzare pentru ce am făcut atunci când l-am găsit pe Anders, ştii unde mă găseşti. Însă nu intenţionez să te ajut să răscoleşti lucruri ce ar fi mai bine să rămână îngropate.

— Doar o singură întrebare: ai vorbit vreodată cu Alex despre asta? Din câte am înţeles, ea se hotărâse să înfrunte ceea ce se întâmplase şi ar fi fost normal să vorbească şi cu tine.

— Da, a făcut-o. Am stat acolo în casa ei cam cu o săptămână înainte să moară, dezgropând morţii şi tot aşa. Prostii moderne, după părerea mea. În ziua de azi toată lumea pare obsedată de

spălarea rufelor în public, pretinzând că aşa e sănătos. Însă unele lucruri ar trebui să rămână private. I-am spus şi ei asta. Nu ştiu dacă m-a ascultat, dar sper că da. Altfel, n-am câştigat nimic în afară de o cistită, ca urmare a deranjului de a sta acolo în casa ei îngheţată.

Cu asta Vera semnală că discuţia a luat sfârşit şi merse către uşa de la intrare. O deschise pentru Patrik şi îşi luă la revedere cu mare precauţie.

Când se află din nou în frig, cu căciula trasă peste urechi şi cu mănuşile în mâini, el pur şi simplu nu ştiu pe ce picior să se lase. Sări de câteva ori pentru a se încălzi, apoi se îndreptă rapid către maşina sa.

Vera era o femeie complicată, măcar atât înţelesese din conversaţiile lor. Aparţinea unei generaţii complet diferite, însă din multe puncte de vedere, ea se afla în conflict cu valorile acelei generaţii. De-a lungul copilăriei fiului său, ea îl întreţinuse prin propria sa muncă şi, chiar şi atunci când el ajunsese la maturitate şi ar fi trebuit să se îngrijească singur, ea continuase să îl ţină sub aripa sa protectoare. În felul ei, era o femeie liberă, care timp de-atâţia ani se descurcase fără un bărbat. În acelaşi timp, era constrânsă de regulile ce existau pentru femeile şi chiar pentru bărbaţii generaţiei sale. Nu putu să nu simtă o oarecare admiraţie ezitantă faţă de ea. Era o femeie puternică. O femeie complexă, care îndurase mai mult decât ar fi trebuit să îndure orice persoană de-a lungul întregii sale vieţi.

Nu ştia care ar putea fi consecinţele pentru Vera atunci când s-ar afla că ea intervenise pentru a face ca sinuciderea lui Anders să pară o crimă. Trebuia neapărat să predea acea informaţie la secţia de poliţie, însă nu avea idee ce s-ar întâmpla după aceea. Dacă ar fi fost după el, ar fi ales să treacă lucrurile cu vederea, însă nu putea promite că asta se va întâmpla. Dintr-un punct de vedere pur legal, era posibil să o acuze de obstrucţionarea

unei anchete, de exemplu, însă spera sincer ca asta să nu se întâmple. O plăcea pe Vera, nu putea tăgădui asta. Era o luptătoare şi nu existau mulţi ca ea.

Când se urcă în maşină şi îşi deschise clapeta de la mobil, descoperi un mesaj ce-l aştepta. Era de la Erica. Îl anunţa că trei doamne şi un domn foarte, foarte mic sperau ca el să ia cina cu ei în acea seară. Patrik aruncă o privire la ceas. Era deja cinci, aşa că, fără prea multe dezbateri lăuntrice, decise că era deja prea târziu pentru a merge la secţie. Şi ce avea de făcut acasă? Înainte de a porni maşina, o sună pe Annika la secţie şi îi dădu un scurt raport despre ce rezolvase, dar lăsă deoparte detaliile fiindcă dorea să prezinte întreaga situaţie atunci când avea să se afle faţă în faţă cu Mellberg. Dorea cu orice preţ să împiedice interpretarea greşită a situaţiei şi să îl oprească pe Mellberg din a mobiliza vreo operaţiune enormă pentru simplul său amuzament.

În vreme ce Patrik conducea spre casa Ericăi, gândurile despre uciderea lui Alex îi reveneau în minte. Îl enerva faptul că ajunsese iar într-un punct mort. Două crime însemnau şanse duble ca ucigaşul să fi făcut o greşeală. Acum se afla din nou la început, iar pentru întâia oară se gândi că s-ar putea să nu găsească niciodată persoana care o ucisese pe Alex. Asta îl făcu să se simtă incredibil de trist. Avea senzaţia că o cunoştea pe Alex mai bine decât oricine altcineva. Ceea ce aflase despre copilăria şi viaţa ei în urma agresiunilor îl emoţionase profund. Voia să îl găsească pe ucigaş cu orice preţ.

Însă trebuia să accepte situaţia. Ajunsese acum într-un nou punct mort şi nu ştia încotro să o ia sau unde să caute. Se forţă să nu se mai gândească la asta pentru moment. Acum se ducea să o vadă pe Erica, pe sora ei şi mai ales pe copii, iar asta era exact ce avea nevoie în acea seară.

Toată această nefericire îl făcu să se simtă consumat pe dinăuntru.

Mellberg bătu nerăbdător cu degetele pe birou. Unde naiba era mucosul ăla tânăr? Avea impresia că aceea era o creşă? Că putea să vină şi să plece când dorea? Bineînţeles că era sâmbătă, însă oricine credea că îşi putea lua o zi liberă înainte ca totul să se rezolve se înşela amarnic. Ei bine, avea să îl dezveţe curând de acel obicei. În secţia lui, contau regulile severe şi disciplina strictă. Şi în faţa şefului nu comentai. Era cuvântul de ordine al acelor vremuri, iar dacă se născuse cineva cu calităţi de lider, atunci el era acela. Mama lui îi spusese dintotdeauna că avea să ajungă cineva. Deşi trebuia să admită că poate durase un pic mai mult decât s-ar fi aşteptat amândoi, nu se îndoise vreodată de faptul că excelentele sale calificări aveau să fie răsplătite mai devreme sau mai târziu.

De aceea era atât de frustrant că păreau a fi blocaţi în acele investigaţii. Mellberg simţi că şansa lui cea mare era atât de aproape încât putea simţi gustul victoriei. Însă dacă jalnica lui echipă nu începea să producă rezultate curând, putea pur şi simplu să îşi ia gândul de la o avansare şi o mutare înapoi în Göteborg. Pierde-vară, asta erau ei, poliţişti de provincie care abia dacă îşi puteau găsi propriul dos folosindu-se de ambele mâini şi de o lanternă de buzunar. Îşi pusese ceva nădejde în tânărul Hedström, însă părea că şi el avea să îl dezamăgească. Patrik încă nu raportase rezultatele drumului său la Göteborg, deci s-ar putea dovedi a fi nimic mai mult decât o cheltuială inutilă. Era ora nouă şi zece minute, iar el nu se arăta nicăieri.

— Annika!

Ţipă în direcţia uşii deschise şi simţi mânia crescându-i atunci când dură un minut bun până ca ea să binevoiască a-i răspunde la apel.

— Da, ce este?

— Ai vreo veste de la Hedström? Încă doarme în patul lui cald sau ce?

— N-aş prea crede. A sunat şi-a spus că a avut nişte mici necazuri cu pornitul maşinii în dimineaţa aceasta, însă că e pe drum.

Ea se uită la ceas.

— Ar trebui să ajungă aici cam în cincisprezece minute.

— Ce naiba, ar putea să vină pe jos dac-ar vrea.

Annika ezită şi, spre surprinderea lui, Mellberg văzu un mic zâmbet fluturând în colţurile gurii sale.

— Ei bine, nu cred că era acasă.

— Atunci unde naiba era?

— Asta trebuie să-l întrebi pe Patrik, spuse Annika, întorcându-se pentru a merge înapoi în biroul său.

Faptul că Patrik părea să aibă o scuză bună pentru întârzierea sa îl enervă şi mai mult pe Mellberg, dintr-un anume motiv. Nu putea să plănuiască dinainte şi să-şi acorde timp suplimentar dimineaţa, în caz că avea necazuri cu maşina?

Cincisprezece minute mai târziu, Patrik bătu discret la uşa deschisă şi intră. Avea răsuflarea tăiată şi obrajii îmbujoraţi şi părea vesel, cu toate că îşi făcuse şeful să aştepte timp de aproape o jumătate de oră.

— Crezi că asta e o slujbă cu jumătate de normă sau ce? Şi unde naiba ai fost ieri? Nu acum două zile ai mers în Göteborg?

Patrik se aşeză pe scaunul pentru vizitatori aflat de partea cealaltă a biroului şi răspunse calm tiradei de întrebări a lui Mellberg.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Maşina nu a pornit în dimineaţa aceasta şi a durat peste o jumătate de oră pentru a o face să meargă. Da, alaltăieri am fost în Göteborg şi m-am gândit să

raportez mai întâi asta înainte de a vă spune ce am făcut ieri.

Mellberg mormăi fără tragere de inimă. Patrik îi spuse ce aflase despre copilăria lui Alex. Incluse toate detaliile dezgustătoare. La auzul veştii că Julia era fiica lui Alex, Mellberg simţi cum îi cade falca. Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Patrik continuă să îi spună despre atacul de cord al lui Karl-Erik şi despre cum dăduse o bucată de hârtie din apartamentul lui Anders la analizat pe loc când fusese la spital. Îl lămuri că se dovedise a fi un bilet de sinucigaş, apoi îi relată ce făcuse cu o zi în urmă şi de ce.

Apoi Patrik rezumă totul pentru un Mellberg neobişnuit de tăcut.

— Aşadar, una din crimele noastre s-a dovedit a fi o sinucidere, cât despre cealaltă, încă nu avem idee cine a comis-o şi de ce. Am sentimentul că are ceva de-a face cu ce mi-au spus părinţii Alexandrei, însă nu am niciun fel de dovadă ori fapte reale care să sprijine acea teorie. Deci acum ştiţi tot ceea ce ştiu eu. Aveţi vreo idee în legătură cu modul în care vom merge mai departe?

După un alt moment de tăcere, Mellberg reuşi să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Ei bine, a fost într-adevăr o poveste incredibilă. Aş fi pus mai degrabă pariu pe tipul cu care şi-o trăgea decât pe o reanimare a vreunui incident din urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Sugerez să vorbeşti cu iubiţelul lui Alex şi să-l presezi mai tare cu uşa de data asta. Cred că s-ar dovedi o utilizare considerabil mai bună a resurselor noastre.

Imediat cum Patrik îi spusese cine era tatăl copilului, Mellberg îl mutase pe Dan în capul listei suspecţilor.

Patrik încuviinţă, un pic cam binevoitor, după mintea suspicioasă a lui Mellberg, şi se ridică pentru a pleca.

— Ăăă, bună treabă, Hedström, spuse Mellberg ezitant. Te ocupi de asta, atunci?

— Bineînţeles, şefule, consideră treaba ca şi făcută.

Remarcase acolo o urmă de sarcasm? Însă Patrik se uită la el cu o expresie inocentă, iar Mellberg îndepărtă suspiciunea. Flăcăul avea probabil destulă minte încât să recunoască vocea experienţei atunci când o auzea.

Menirea unui căscat era de a-i oferi creierului mai mult oxigen. Patrik avea mari îndoieli că i-ar face vreun bine. Oboseala din noaptea pe care o petrecuse acasă, întorcându-se de pe-o parte pe alta, îl ajunse din urmă, iar ca de obicei, la Erica petrecuse o noapte albă. Se uită epuizat la deja familiarele mormane de hârtii de pe biroul său şi fu nevoit să-şi reprime un impuls de a lua toate documentele şi de a le arunca în coşul de gunoi. Era deja sătul de toată ancheta aceea. Avea senzaţia că trecuseră luni de zile, când de fapt nu fuseseră mai mult de două săptămâni. Atât de multe se întâmplaseră şi cu toate acestea, el nu făcuse niciun progres. Annika trecu pe lângă biroul lui şi îl văzu frecându-se la ochi. Se întoarse cu o mult necesară ceaşcă de cafea şi o puse în faţa lui.

— Te simţi terminat?

— Da, trebuie să recunosc, e puţin cam neplăcut momentan. Însă tot ce trebuie să fac este să o iau de la început. Undeva în aceste mormane de hârtii se află adevărul, ştiu asta. Tot ce-mi trebuie este un mic indiciu pe care l-am scăpat înainte.

Îşi aruncă resemnat creionul deasupra maldărelor.

— Altceva?

— Ce anume?

— Vreau să spun, cum mai e viaţa ta, pe lângă serviciu? Ştii la ce mă refer.

— Da, Annika, ştiu exact la ce te referi. Ce anume vrei să ştii?

— Tot şase la rând?

Patrik nu era sigur că dorea cu adevărat să ştie ce însemna asta, însă contrar judecăţii sale, întrebă oricum.

— Şase la rând?

— Da, ştii tu. La loto...

Apoi Annika plecă, închizând uşa cu un zâmbet şugubăţ pe buze. Patrik râse singur pe înfundate. Da, probabil că ar putea să-i spună şi aşa.

Se strădui să-şi îndrepte gândurile asupra sarcinii din acel moment şi se scărpină gânditor în cap cu un creion. Era ceva care nu se potrivea. Ceva din ceea ce spusese Vera pur şi simplu nu părea în regulă. Îşi scoase carnetul în care scrisese în timpul conversaţiei lor şi îşi parcurse metodic notiţele, cuvânt cu cuvânt. O idee căpăta încet formă. Era doar un detaliu mic, însă putea fi important. Scoase o foaie de hârtie de sub unul dintre maldărele de pe birou. Senzaţia de haos era înşelătoare. Ştia cu exactitate unde se afla totul.

Citi acel articol cu mare atenţie, apoi se întinse după telefon.

— Da, alo, aici Patrik Hedström de la poliţia din Tanumshede. Mă întrebam dacă veţi fi acasă pentru o vreme, am câteva întrebări. Veţi fi? Grozav, atunci voi veni în douăzeci de minute. Unde anume locuiţi exact? Chiar pe drum înspre Fjällbacka. Fac la dreapta imediat după dealul abrupt şi este a treia casă pe partea stângă. O casă roşie cu detalii albe? În regulă, ar trebui s-o pot găsi. Altminteri vă voi suna din nou. Ne vedem curând.

Nici douăzeci de minute mai târziu, Patrik se afla în faţa uşii. Nu avusese nicio problemă în a găsi căsuţa, unde îşi imagina că Eilert locuia de mulţi, mulţi ani alături de familia sa. Atunci când bătu la uşă, aceasta fu deschisă aproape imediat de

o femeie cu un chip ce părea ofilit. Plină de solicitudine, se prezentă exuberant drept Svea Berg, soţia lui Eilert, şi îl conduse într-o micuţă cameră de zi. Patrik putu observa că telefonul său declanşase o activitate febrilă. Porţelanul bun se afla pe masa din sufragerie şi şapte feluri de foitaje erau stivuite pe un suport de trei niveluri pentru tort. Acest caz avea să-i aducă un adevărat colăcel în jurul taliei, oftă Patrik în sinea lui.

Cu toate că o displăcu instinctiv pe Svea Berg, îl plăcu instantaneu pe soţul acesteia, atunci când întâlni o pereche de ochi vioi, de un albastru clar, deasupra unei ferme strângeri de mână. Putu simţi bătăturile din palma lui Eilert şi ştiu că acesta era un om care muncise din greu toată viaţa.

Cuvertura de pe canapea păru şifonată atunci când Eilert se ridică şi, cu o încruntătură puternică, Svea fu acolo pentru a o netezi, împreună cu o privire plină de reproş aruncată soţului său. Întreaga casă era curată lună şi era greu de crezut că cineva chiar locuia acolo. Lui Patrik i se făcu milă de Eilert. Părea pierdut în propria-i casă.

Efectul deveni aproape comic atunci când Svea alternă rapid între zâmbetul agreabil atunci când se afla cu faţa spre Patrik şi grimasa plină de reproş atunci când se întorcea spre soţul său. Patrik se întrebă ce anume făcuse soţul ei pentru a aduce după sine o asemenea iritare. Bănui că simpla prezenţă a lui Eilert era sursa resentimentelor femeii.

— Ei bine, comisare, luaţi loc şi serviţi nişte cafea şi prăjituri.

Patrik şezu supus pe scaunul dinspre fereastră, iar Eilert se urni pentru a lua loc pe scaunul dinaintea lui.

— Nu acolo, Eilert, ştii doar. Stai în partea aia.

Svea indică dictatorial spre scaunul din capul mesei, iar Eilert se supuse politicos. Patrik se uită în jur în vreme ce Svea alergă de colo-colo precum

un suflet pierdut, turnând cafea şi netezind cutele invizibile ale feţei de masă şi ale perdelelor. Căminul părea a fi fost decorat de cineva care dorise să dea aparenţa unei prosperităţi ce nu exista. Totul era o copie proastă a obiectului original, de la perdelele ce se voiau a fi de mătase, cu multe volane şi rozete de un design „progresist", până la excesul de bibelouri suflate cu argint sau imitaţii de aur. Eilert părea un peşte pe uscat în tot acest fast simulat.

Spre frustrarea lui Patrik, dură ceva până să poată ajunge la problemele pentru care venise de fapt. Svea sporovăi neîncetat, sorbind cu zgomot din ceaşca ei de cafea.

— Acest serviciu de cafea, înţelegeţi dumneavoastră, mi-a fost trimis de sora mea din America. S-a căsătorit acolo cu un bărbat înstărit şi mereu îmi trimite asemenea cadouri frumoase. Este foarte scump acest serviciu.

Înălţă cu mare ostentaţie ceaşca sa de cafea elegant decorată. Patrik era cam sceptic cu privire la valoarea serviciului, însă hotărî, în mod înţelept, să nu comenteze.

— Da, şi eu m-aş fi dus în America, dacă nu aş fi avut mereu o sănătate atât de precară. Dacă nu ar fi fost asta, probabil că şi eu m-aş fi căsătorit acolo cu un bărbat înstărit, în loc să stau în coşmelia asta timp de cincizeci de ani.

Svea îi aruncă o privire acuzatoare lui Eilert, care toleră cu calm comentariul. Era, fără îndoială, o placă pe care o mai auzise de multe ori înainte.

— Este vorba de gută, trebuie să afle comisarul. Încheieturile îmi sunt uzate de tot şi am dureri de dimineaţa până seara. Noroc că nu-s genul care să se plângă. La migrenele mele groaznice, ar fi multe de care să mă plâng, însă nu îmi stă în fire să mă plâng, înţelegeţi. Nu, trebuie să ne ducem crucea până la capăt, vorba aceea. Nu ştiu de câte ori am auzit „Cât eşti de puternică,

Svea, mergând înainte zi de zi cu infirmităţile tale”. Însă aşa sunt eu.

Îşi plecă privirea cu modestie şi făcu un adevărat spectacol din a-şi frânge mâinile, care, după părerea de nespecialist a lui Patrik, arătau departe de a fi chinuite de gută. Ce scorpie nenorocită, gândi el. Pictată şi dichisită cu mult prea multe bijuterii ieftine şi un strat gros de machiaj. Singurul lucru pozitiv pe care îl putea spune despre înfăţişarea ei era că măcar se potrivea decorului. Cum naiba putuse să stea căsătorit timp de cincizeci de ani un cuplu atât de nepotrivit precum Eilert şi Svea? Însă Patrik presupuse că era o chestiune de generaţie. Generaţia lor divorţa din motive considerabil mai grave decât diferenţele reciproce. Însă era păcat. Era limpede că Eilert nu se distrase prea mult la viaţa lui.

Patrik îşi drese vocea pentru a întrerupe potopul de cuvinte al femeii. Ea tăcu supusă, iar ochii i se aţintiră asupra buzelor lui pentru a auzi ce veşti captivante ar fi putut rosti. Bârfa prin telefonul fără fir avea să înceapă imediat cum el ieşea pe uşă.

— Ei bine, am câteva întrebări despre zilele dinainte să găsiţi cadavrul Alexandrei Wijkner. Când aţi fost acolo să aveţi grijă de casă.

Se opri şi îl privi pe Eilert, aşteptând să audă ce avea de zis. Însă Svea începu prima.

— Da, pe onoarea mea. Să se întâmple aşa ceva aici. Iar Eilert al meu să descopere cadavrul. Nimeni n-a vorbit despre nimic altceva în ultimele săptămâni.

Părea cuprinsă de neastâmpăr, iar Patrik trebui să se abţină din a face un comentariu incisiv. În schimb, zâmbi şiret şi spuse:

— Dacă îmi permiteţi, mă întreb dacă ar fi posibil ca eu şi soţul dumneavoastră să vorbim nederanjaţi pentru o vreme. Este protocolul standard al poliţiei de a lua depoziţii doar atunci

când persoanele neimplicate în mod direct nu sunt de faţă.

O minciună sfruntată, însă văzu cu satisfacţie că Svea, în ciuda grozavei sale iritări de a fi exclusă din centrul întregii agitaţii, îi recunoscu autoritatea în domeniu şi se ridică de la masă fără tragere de inimă. Patrik fu răsplătit imediat cu o privire recunoscătoare şi amuzată din partea lui Eilert, care abia dacă îşi mai putea masca voioşia, văzând cum nevestei lui i se răpiseră în mod ruşinos bârfele picante.

Când aceasta ieşi fără tragere de inimă din bucătărie, Patrik continuă.

— Aşa, unde eram? Da, urma să începeţi să-mi spuneţi despre săptămâna dinainte să mergeţi acasă la Alexandra Wijkner.

— De ce este important?

— Încă nu sunt sigur. Dar ar putea fi important. Aşa că încercaţi să vă amintiţi cât mai multe detalii.

Eilert se gândi o clipă, folosindu-se de timp pentru a-şi umple grijuliu pipa dintr-un pachet de tutun marcat cu trei ancore. Nu vorbi până când nu aprinse pipa şi pufăi de vreo două ori.

— Deci să vedem. Am găsit-o vineri. Mereu mergeam acolo vinerea pentru a verifica totul înainte de venirea ei. Aşa că ultima dată când am fost acolo a fost în vinerea de dinainte. Nu, de fapt a trebuit să mergem la petrecerea de ziua fiului nostru mai mic în acea vineri, aşa că m-am dus în schimb joi seara.

— Cum era casa? Aţi observat ceva neobişnuit?

Lui Patrik îi fu greu să îşi mascheze nerăbdarea.

— Ceva neobişnuit?

Eilert pufăi încet din pipă în vreme ce se gândi.

— Nu, totul era în regulă. Am făcut o tură prin casă şi prin pivniţă, însă totul părea în regulă.

Am închis cu grijă uşa atunci când am plecat, ca de obicei. Îmi dăduse propria mea cheie.

Patrik se simţi obligat să pună direct întrebarea ce îl rodea pe dinăuntru.

— Şi centrala? Funcţiona? Era căldură în casă?

— O, da, fireşte. N-avea nimic centrala atunci. Trebuie să se fi stricat la ceva timp după ce am fost eu acolo. Nu înţeleg ce importanţă are lucrul acesta. Când s-a stricat centrala?

Eilert îşi scoase pentru un moment pipa din gură.

— Sincer să fiu, nu ştiu dacă este important. Însă vă mulţumesc pentru ajutor. Ar putea fi important.

— Doar de curiozitate, de ce nu m-aţi fi putut întreba asta la telefon?

Patrik zâmbi.

— Îmi imaginez că sunt un pic de modă veche. Nu cred că obţin la fel de mult prin telefon ca prin vorbitul faţă în faţă cu cineva. Uneori mă întreb dacă nu ar fi trebuit să mă fi născut mai degrabă acum o sută de ani, înainte de toate aceste invenţii moderne.

— Prostii, băiete. Să nu crezi toate balivernele alea că era mai bine pe vremuri. Nu-i nimic de invidiat în a fi sărac şi obligat să munceşti în frig de dimineaţa până seara. Nu, eu folosesc cât pot de mult avantajele moderne. Am chiar şi un computer, conectat la internet. Pun pariu că n-ai fi crezut una ca asta despre un bătrân ca mine.

Arătă atotştiutor cu pipa sa către Patrik.

— De fapt, nu pot spune că mă surprinde. Ei bine, acum trebuie să plec.

— Sper că ţi-am fost de folos cumva, să nu fi trebuit să conduci degeaba până aici.

— Deloc, am primit exact informaţia pe care o doream. Şi am apucat să gust şi din foitajele excelente ale soţiei dumneavoastră.

Eilert pufni.

— Da, chiar ştie să coacă, asta pot spune despre ea.

Apoi se cufundă într-o tăcere care păru a cuprinde cincizeci de ani de greutăţi.

Svea, care fără îndoială stătuse cu urechea lipită de uşă, nu se mai putu abţine şi intră în cameră.

— Aşada-a-ar, aţi aflat tot ce aveaţi nevoie?

— Da, mulţumesc. Soţul dumneavoastră a fost chiar grijuliu. Şi aş dori să vă mulţumesc pentru cafea şi foitajele excelente.

— Pentru nimic. Îmi pare bine că v-au plăcut. Aşa, Eilert, începe tu să strângi masa, iar eu îl voi conduce pe comisar până la uşă.

Supus, Eilert începu să adune ceştile de cafea şi farfuriile, în vreme ce Svea îl însoţi pe Patrik până la uşa de la intrare, într-un torent continuu de cuvinte.

— Închide uşa bine în urma ta. Nu suport curentul.

Patrik oftă de uşurare atunci când uşa se închise în urma lui. Ce femeie îngrozitoare. Însă primise confirmarea pe care o dorise. Acum era destul de sigur că ştia cine o omorâse pe Alex Wijkner.

La înmormântarea lui Anders vremea nu fu la fel de bună ca la aceea a lui Alex. Vântul biciuia pielea şi făcea obrajii tuturor să se înroşească din cauza frigului. Patrik se îmbrăcase cât de gros putuse, însă nu fu de ajuns împotriva gerului neîndurător. Tremură în timp ce stătu lângă mormântul deschis atunci când sicriul fu lăsat în jos. Ceremonia în sine fusese scurtă şi plictisitoare. Doar câţiva oameni veniseră la biserică, iar Patrik stătuse discret pe rândul de bănci din spate. Doar Vera stătu în faţă.

Ezitase să-i urmeze către locul de înmormântare, însă hotărâse în ultima clipă că

măcar atât putea face pentru Anders. Vera nu-şi schimbase expresia în tot timpul cât o privise, însă el nu consideră că durerea ei era mai mică din această cauză. Pur şi simplu era o persoană căreia nu îi plăcea să-şi arate sentimentele în public.

Patrik înţelese şi simţi compasiune pentru ea. Într-un fel, o admira. Era o femeie atât de puternică.

După ce înmormântarea luă sfârşit, puţinii participanţi plecară pe căi separate. Cu capul plecat, Vera merse încet pe cărarea pietruită către biserică. Vântul rece bătea tare, iar ea îşi legase fularul precum o basma peste cap. Pentru un moment, Patrik ezită. După o luptă interioară ce se intensifică pe măsură ce distanţa dintre el şi Vera crescu, se hotărî şi se grăbi pentru a o prinde din urmă.

— Impresionantă ceremonie.

Ea zâmbi amar.

— Ştii la fel de bine ca mine că înmormântarea lui Anders a fost la fel de jalnică precum aproape întreaga lui viaţă. Dar mulţumesc, oricum. Frumos din partea ta să spui asta.

Vocea Verei purta însemnul multor ani de oboseală.

— Probabil că ar trebui să fiu recunoscătoare, sincer. Acum câţiva ani nici măcar nu i-ar fi fost permis să fie înmormântat în cimitirul public. I s-ar fi dat un loc în afara pământului sfinţit al bisericii, un loc rezervat special pentru sinucigaşi. Încă mai sunt mulţi dintre cei bătrâni care cred că sinucigaşii nu merg în rai.

Rămase tăcută pentru o clipă. Patrik aşteptă ca ea să continue.

— Vor exista consecinţe legale pentru ceea ce am făcut pentru a muşamaliza sinuciderea lui Anders?

— Nu, vă pot garanta că nu vor exista. Este regretabil faptul că aţi făcut ce aţi făcut şi fireşte că

există legi privitoare la asta, dar nu, nu cred că vor fi consecinţe.

Trecură de casa parohială şi merseră încet în direcţia casei Verei, aflată la doar câţiva metri de biserică. Patrik îşi făcuse griji întreaga noapte despre cum să acţioneze în continuare şi ajunsese la o soluţie crudă, dar, spera el, de succes.

Nonşalant, spuse:

— Ceea ce cred eu că este cel mai tragic în această poveste a morţii lui Anders şi Alex este că şi un copil a trebuit să piară.

Vera se întoarse brusc către el. Se opri şi îl prinse de mânecă.

— Ce copil? Despre ce vorbeşti?

Patrik fu recunoscător că acea informaţie rămăsese confidenţială.

— Copilul Alexandrei. Era însărcinată atunci când a fost ucisă. În luna a treia.

— Soţul ei...

Vera se bâlbâi, însă Patrik continuă, cu o răceală silită.

— Soţul ei nu a avut nimic de-a face cu asta. E limpede că nu mai avuseseră niciun fel de relaţie de câţiva ani. Nu, se pare că tatăl era cineva cu care ea obişnuia să se întâlnească aici în Fjällbacka.

Vera îl apucase atât de tare de mânecă încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare.

— Da, crud, într-adevăr. Să ucizi un copil nenăscut. Conform raportului autopsiei, era un băieţel.

I se strânse inima, dar se forţă să nu mai spună nimic. În schimb, aşteptă reacţia pe care contase.

Stăteau sub castanul cel mare, la cincizeci de metri de casa Verei. Atunci când femeia plecă brusc de lângă el, Patrik fu luat prin surprindere. Alergă surprinzător de repede pentru vârsta ei şi lui Patrik îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi

reveni din şoc şi a fugi după ea. Când ajunse la casa ei, uşa de la intrare era larg deschisă, iar Patrik păşi cu prudenţă înăuntru. Se auziră hohote din baia de la capătul holului, apoi el o auzi vomând puternic.

Se simţea stingher acolo în hol, aşteptând cu căciula în mână şi ascultând-o cum voma, aşa că îşi scoase pantofii uzi, îşi agăţă haina în cuier şi merse în bucătărie. Când Vera ieşi câteva minute mai târziu, cafetiera bolborosea, iar pe masa din bucătărie se aflau două ceşti. Era palidă, iar pentru prima dată, el văzu lacrimi în ochii săi. Doar o urmă, ca o scânteie în colţul ochiului, însă era de ajuns. Vera şezu ţeapănă pe unul din scaunele de bucătărie.

În câteva minute, îmbătrânise cu mulţi ani şi se mişca încet, ca o femeie mult mai în vârstă. Patrik îi acordă alte câteva minute de răgaz, în vreme ce turnă cafea pentru amândoi. Însă în clipa în care luă loc, îi dădu de înţeles printr-o privire aspră că momentul adevărului sosise. Ea ştia că el ştia, aşa că nu era loc de întors.

— Deci mi-am ucis nepotul.

Patrik o luă ca pe o întrebare retorică şi nu răspunse. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost nevoit să mintă. Odată ajuns atât de departe, nu avea cum să dea înapoi. Cu timpul, ea avea să afle adevărul. Însă, pentru început, era rândul lui.

— Am ştiut că tu ai fost cea care a ucis-o pe Alex atunci când ai minţit că fuseseşi acolo cu o săptămână înainte de moartea ei. Ai spus că ai stat şi ai îngheţat în casa ei rece, dar centrala nu se stricase decât cu o săptămână după aceea, în săptămâna când ea a murit.

Vera privea în gol şi părea că nici măcar nu auzise ceea ce spusese Patrik.

— E ciudat. Abia acum realizez că am luat viaţa altei persoane. Moartea Alexandrei nu-mi păruse vreodată prea reală, însă copilul lui Anders... aproape că îl pot vedea în faţa mea...

— De ce a trebuit să moară Alex?

Vera ridică în sus o mână. Avea să îi spună totul, însă în ritmul ei.

— Ar fi fost un scandal. Toată lumea l-ar fi arătat cu degetul şi ar fi vorbit despre el. Am făcut ce am crezut că e bine. Nu am ştiut că avea oricum să fie obiectul de batjocură al tuturor. Că tăcerea mea avea să-l consume şi să-l jupoaie de tot ce avea valoare pentru el. Era atât de simplu. Karl-Erik a venit la mine şi mi-a spus ce se întâmplase. Vorbise cu Nelly înainte de a veni şi căzuseră la o înţelegere. Nu avea să iasă nimic bun din faptul că ar fi aflat tot oraşul. Avea să fie secretul nostru şi, că dacă ştiam ce-i bine pentru Anders, aveam să tac din gură. Aşa că am tăcut din gură. Am tăcut toţi aceşti ani. Însă fiecare an i-a răpit lui Anders mai mult decât anul precedent. În fiecare an continua să se irosească în iadul său privat, iar eu alegeam să nu îmi recunosc rolul în asta. Curăţăm după el şi îl sprijineam cât puteam de bine, dar singurul lucru pe care nu l-am putut realiza a fost să fac să dispară ceea ce se întâmplase. Tăcerea nu poate fi retrasă niciodată.

Îşi băuse cafeaua din câteva înghiţituri lacome şi înălţă ceaşca spre Patrik. Acesta se ridică, aduse vasul şi îi mai turnă puţin. Părea ca şi cum obiceiul de a bea cafea fusese cel care o ajutase să rămână ancorată în realitate.

— Uneori mă gândesc că tăcerea a fost mai rea decât agresiunile. Nu vorbeam niciodată despre asta, nici măcar între aceşti patru pereţi, şi abia acum înţeleg ce efect trebuie să fi avut asupra lui. Poate că mi-a interpretat tăcerea drept reproş. Acesta este singurul lucru pe care nu-l pot suporta. Că ar fi putut crede că eu îl învinuiam pe el pentru ceea ce s-a întâmplat. Niciodată nu am gândit asta, nici măcar pentru o secundă, însă acum nu voi şti niciodată dacă el era conştient de asta.

Pentru o clipă, faţada păru a se fărâma, dar apoi Vera se redresă şi se forţă să continue. Patrik

nu putu decât să îşi imagineze efortul imens de care avea nevoie.

— De-a lungul anilor am găsit un fel de echilibru. Deşi viaţa era mizerabilă pentru amândoi, eram conştienţi de ceea ce aveam şi unde ne situam unul faţă de celălalt. Fireşte, eu am ştiut că se întâlnea ocazional cu Alex şi că aveau un fel de atracţie ciudată unul faţă de celălalt, însă credeam că am putea merge mai departe, aşa cum făcuserăm dintotdeauna. Apoi Anders mi-a spus că Alex voia să divulge ceea ce li se întâmplase. Voia să dezgroape morţii şi să pună ordine în lucruri, cred că aşa s-a exprimat el. Părea aproape indiferent atunci când a menţionat asta, însă eu am simţit-o ca pe un şoc electric. Asta avea să schimbe totul. Nimic nu avea să fie la fel dacă Alex scotea la iveală secrete vechi după atâţia ani. Ce bine avea să facă? Şi ce avea să zică lumea? În plus, chiar dacă Anders ar fi încercat să pretindă că pe el nu îl afecta, eu îl cunoşteam mai bine de-atât. Cred că el nu voia ca Alex să facă totul public, la fel de mult cum nu voiam nici eu. Îmi cunosc – cunoşteam, fiul.

— Aşadar, i-ai făcut o vizită.

— Da. Am mers acolo în acea seară de vineri, sperând să îi bag minţile în cap. Să o fac să înţeleagă că nu putea să ia de una singură o decizie care avea să ne afecteze pe noi toţi.

— Însă nu a înţeles.

Vera zâmbi amar.

— Nu, nu a înţeles.

Îşi terminase cea de-a doua ceaşcă de cafea înainte ca Patrik să-şi fi terminat jumătate din prima, însă acum ea puse deoparte ceaşca şi îşi împreună mâinile pe masă.

— Am încercat să o implor. I-am explicat cât de greu i-ar fi lui Anders dacă ea ar face public ceea ce se întâmplase, însă m-a privit drept în ochi şi a pretins că nu mă gândesc decât la mine, nu la Anders. El ar fi fost fericit dacă totul s-ar fi dat în

sfârşit în vileag, a spus ea. El nu ne rugase niciodată să păstrăm tăcerea şi mi-a spus, de asemenea, că eu, Nelly, Karl-Erik şi Birgit nu ne gândiserăm la ei atunci când deciseserăm să păstrăm totul secret. Eram doar interesaţi de a ne păstra reputaţia neîntinată, îţi imaginezi ce tupeu!

Furia ce fusese aprinsă cu o clipă înainte în ochii Verei se stinse la fel de repede precum apăruse şi fu înlocuită de o privire indiferentă, moartă. Ea continuă monoton.

— Ceva s-a rupt în interiorul meu atunci când am auzit-o făcând o afirmaţie atât de revoltătoare. Când eu făcusem totul având în minte interesul lui Anders. Aproape că mi-am putut auzi un pocnet în cap şi pur şi simplu am acţionat fără să gândesc. Aveam somniferele la mine în geantă, iar când a mers în bucătărie, am fărâmat câteva tablete în paharul ei cu cidru. Mie îmi turnase un pahar de vin atunci când sosisem. Când s-a întors din bucătărie, m-am prefăcut că accept ceea ce spusese şi am propus să toastăm ca prietene înainte să plec. Ea a părut recunoscătoare pentru asta şi şi-a băut cidrul pentru a-mi ţine companie. După o vreme a adormit pe canapea. Eu nu prea mă gândisem ce să fac după aceea. Somniferele au fost un impuls de moment, însă mi-a venit ideea să fac totul să pară o sinucidere. Nu aveam destule somnifere pentru a administra o doză fatală. Singurul lucru pe care îl puteam face era să îi tai venele. Ştiam că mulţi oameni o făceau în cadă, aşa că părea o idee realizabilă.

Vocea îi era inexpresivă. Suna de parcă ar fi relatat un eveniment complet normal, de zi cu zi, şi nu o crimă.

— I-am scos toate hainele. M-am gândit că probabil aş putea să o car, fiindcă am braţe puternice datorită tuturor acelor ani ca menajeră, însă a fost imposibil. În schimb, a trebuit să o târăsc în baie şi să o arunc în cadă. Apoi i-am tăiat venele de la ambele mâini cu o lamă găsită în

dulăpiorul pentru medicamente. Făcând curat în casă o dată pe săptămână timp de mai mulţi ani, eram familiarizată cu tot ce era în ea. Am spălat paharul din care băusem, am stins luminile, am încuiat uşa şi am pus cheia de rezervă înapoi la locul său.

Patrik era cutremurat, însă se strădui să pară calm.

— Înţelegi că va trebui să vii cu mine acum, da? Nu va fi necesar să chem întăriri, nu-i aşa?

— Nu, nu va fi necesar. Pot doar să adun câteva lucruri pe care să le iau cu mine?

Patrik încuviinţă din cap.

— Da, e în regulă.

Ea se ridică. În cadrul uşii, se întoarse.

— De unde să ştiu că era însărcinată? Fireşte, nu a băut deloc vin, m-am gândit la asta, dar n-am avut idee din ce cauză. Poate că bea doar cu moderaţie, sau trebuia să meargă undeva cu maşina. De unde să ştiu? Era imposibil să ştiu, nu crezi?

Vocea îi era stăruitoare, iar Patrik nu putu decât să dea tăcut din cap. Cu timpul avea să-i spună că nu era copilul lui Anders, însă pentru moment nu voia să strice echilibrul de încredere pe care îl stabiliseră. Mai existau câteva persoane cărora ea va trebui să le spună povestea, înainte ca ei să poată închide definitiv cazul Alexandrei Wijkner. Însă ceva îl neliniştea. Intuiţia îi spunea că Vera încă nu-i spusese totul.

Mai târziu, când se urcă în maşină, scoase copia scrisorii pe care Anders o lăsase în urmă, drept ultim mesaj către lume. Încet, citi ceea ce scrisese Anders şi din nou simţi cât de puternică era durerea din spatele acelor cuvinte de pe pagină.

6.

Ironia vieţii mele m-a frapat deseori. Darul pe care-l am de a crea frumuseţe cu degetele şi cu ochii, în vreme ce în toate celelalte nu sunt în stare să creez decât sluţenie şi distrugere. De aceea ultimul lucru pe care îl voi face va fi să-mi distrug tablourile. Pentru a obţine un fel de consecvenţă în viaţa mea. Mai degrabă să fiu consecvent şi să las doar mizerie în urma mea decât să par a fi o persoană mult mai complexă decât merit.

De fapt, sunt foarte simplu. Singurul lucru pe care am vrut vreodată să îl fac a fost să şterg câteva luni şi evenimente din viaţa mea. Nu cred că aş fi cerut prea mult. Dar poate că am meritat ceea ce am primit de la viaţă. Poate că am făcut ceva groaznic într-o viaţă anterioară, care m-a făcut să plătesc acest preţ în viaţa de acum. Nu că ar conta în vreun fel. Dar dacă ar fi fost aşa, ar fi fost plăcut să ştiu pentru ce anume plăteam.

De ce aleg acum acest moment anume pentru a părăsi o viaţă care a fost lipsită de sens pentru atâta vreme, v-aţi putea întreba? Da, dă-i drumul şi spune-o. De ce face cineva un anume lucru într-un anume moment? Am iubit-o pe Alex atât de mult încât viaţa şi-a pierdut sensul? Asta este probabil una din explicaţiile de care vă veţi agăţa. Nu ştiu de fapt dacă asta e adevărat pe de-a-ntregul. Moartea este o tovarăşă alături de care am trăit mult timp, însă abia acum simt că aş fi pregătit. Poate tocmai faptul că Alex a murit a fost cel care a făcut posibilă propria-mi libertate. Ea a fost dintotdeauna cea inaccesibilă. Era imposibil să-i provoci şi cea mai neînsemnată crăpătură în armura sa. Faptul că ea a putut să moară a deschis dintr-odată larg posibilitatea ca eu să mă

îndrept în aceeaşi direcţie. De multă vreme sunt pregătit, tot ce rămâne este să urc la bord.

Iartă-mă, mamă.

Anders.

Nu reuşise niciodată să scape de obiceiul de a se trezi devreme, ori cu noaptea în cap, după cum ar fi spus unii. Era ceva care în cazul lui se dovedise util. Svea nu reacţiona atunci când el se trezea la patru dimineaţa, însă de dragul siguranţei, se furişă prudent pe scări în jos, cu hainele în mână. Eilert se îmbrăcă în linişte în camera de zi, apoi îşi scoase geamantanul pe care îl ascunsese cu grijă tocmai în fundul cămării. Plănuise asta timp de luni întregi şi nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Astăzi era prima zi din restul vieţii sale.

Maşina porni din prima încercare în ciuda frigului, iar la patru şi douăzeci el lăsă în urmă casa unde locuise în ultimii cincizeci de ani. Conduse printr-o Fjällbacka somnoroasă şi nu apăsă tare pedala acceleraţiei până nu trecu de vechea moară şi întoarse către Dingle. Erau două sute de kilometri până în Göteborg şi la Aeroportul Landvetter, aşa că putea să nu se grăbească. Avionul către Spania nu pleca decât în jurul orei opt.

Avea în sfârşit să îşi trăiască viaţa aşa cum şi-o dorise.

Plănuise acest lucru de multă vreme. Durerile şi beteşugurile se agravaseră cu fiecare an, la fel şi frustrarea legată de viaţa cu Svea. Eilert era de părere că merita mai mult. Pe internet găsise o mică pensiune într-un orăşel pe Costa del Sol. Un pic mai departe de plaje şi de zonele turistice, aşa că preţul era rezonabil. Trimisese e-mailuri şi verificase dacă putea locui acolo tot anul dacă dorea. De fapt, proprietara chiar avea să-i ofere un preţ mai bun dacă o va face. Durase mult timp să economisească banii sub privirile vigilente ale lui

Svea, care urmărea tot ceea ce făcea el, însă într-un final reuşise. Socoti că s-ar putea întreţine cam timp de doi ani cu economiile actuale dacă ar trăi chibzuit, iar după aceea ar trebui pur şi simplu să găsească o cale. În acel moment nimic nu i-ar fi putut îngrădi entuziasmul.

Pentru prima oară în cincizeci de ani se simţi liber şi se trezi dându-i puţină viteză vechiului Volvo, de pură plăcere. Avea să lase maşina în parcarea pe termen lung. Svea avea să afle unde era cât de curând. Nu că ar fi contat. Nu îşi luase niciodată carnetul de conducere, în schimb îl folosise pe Eilert drept şofer neplătit ori de câte ori avusese nevoie să meargă undeva cu maşina. Singurul lucru care îl apăsa pe conştiinţă erau copiii. Pe de altă parte, ei fuseseră dintotdeauna mai mult copiii mamei decât ai lui şi, spre mâhnirea sa, deveniseră la fel de meschini şi de înguşti la minte ca ea. El purta negreşit o parte din vină, fiindcă lucrase până seara târziu, iar apoi găsise tot felul de scuze pentru a sta departe de casă cât mai mult posibil. Însă decise totuşi să le trimită o vedere din Landvetter pentru a le spune că plecase de bunăvoie şi că nu aveau de ce să-şi facă griji. De asemenea, nu dorea să pună poliţia pe urmele lui.

Drumurile erau libere în timp ce el conduse pe întuneric, şi nici măcar nu deschise radioul. Voia în schimb să savureze tăcerea. Acum că viaţa lui tocmai începea.

— Efectiv mi-e greu să înţeleg asta. Nu-mi vine să cred că Vera ar ucide-o pe Alex pentru ca ea să nu vorbească despre agresiunile împotriva ei şi a lui Anders, care au avut loc cu peste douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Erica îşi roti gânditoare paharul de vin.

— Nu ar trebui să subestimezi niciodată nevoia de a nu face valuri într-un orăşel mic, spuse Patrik. Dacă vechea poveste despre agresiuni ar fi

ieşit la iveală, oamenii ar fi avut un nou motiv de a arăta cu degetul. Pe de altă parte, nu o cred pe Vera că ar fi făcut-o de dragul lui Anders. Poate că are dreptate că Anders nu dorea ca toată lumea să ştie ce li s-a întâmplat. Însă cred că în cea mai mare parte Vera era cea care nu putea suporta gândul la ce ar fi şuşotit oamenii pe la spatele ei. Mai ales dacă s-ar fi aflat că Anders fusese nu doar victima unei agresiuni sexuale în copilărie, dar, mai mult, mama lui nu făcuse nimic în legătură cu asta; ba chiar ajutase la muşamalizarea întregii chestiuni. Cred că ceea ce ea nu putea suporta era ruşinea. A ucis-o pe Alex sub impulsul momentului atunci când a realizat că Alex nu avea de gând să dea înapoi. Vera a avut o pornire, pe care a dus-o la bun sfârşit într-un mod metodic şi cu sânge rece.

— Cum face faţă acum? Acum că a fost demascată, vreau să spun?

— Este surprinzător de calmă. Cred că a fost extrem de uşurată atunci când i-am spus că Anders nu era tatăl copilului, aşa că până la urmă nu îşi omorâse nepotul nenăscut. Acum nu pare să îi pese de ce are să i se întâmple. Şi de ce i-ar păsa? Fiul ei este mort, nu are prieteni, nu are viaţă. Totul a fost dat în vileag şi nu mai are ce pierde. Doar libertatea, iar asta nu înseamnă mult pentru ea momentan, sau aşa pare.

Stăteau în apartamentul lui Patrik, bucurându-se de o sticlă de vin, după ce luaseră împreună cina. Erica savura pacea şi liniştea. Îi plăcea la nebunie să îi aibă pe Anna şi pe copii la ea, însă uneori era prea mult, iar ziua de azi fusese de genul acela. Patrik fusese prins cu ancheta întreaga zi, însă atunci când termină, trecu pe la ea şi o luă, împreună cu micul ei bagaj de noapte. Acum stăteau ghemuiţi pe canapea, ca orice cuplu trecut prin multe.

Erica închise ochii. Momentul era minunat şi înfricoşător în acelaşi timp. Totul era atât de perfect, şi totuşi nu reuşi să se abţină de la gândul

că asta ar fi putut însemna că totul avea să intre în declin de atunci încolo. Nici măcar nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi mutat înapoi în Stockholm. Ea şi Anna ocoliseră problema casei timp de câteva zile; ca printr-o înţelegere tacită, deciseseră să nu aibă încă de-a face cu asta. Iar Erica era de părere că Anna nu era în stare de a lua decizii importante, aşa că lăsă totul baltă.

Însă în seara aceea nu dori să se gândească la viitor. Mai bine să nu se gândească deloc la ziua de mâine şi să încerce în schimb să trăiască momentul. Îşi înlătură toate gândurile mohorâte.

— Am vorbit cu editorii astăzi, îi spuse lui Patrik. Am pomenit de cartea despre Alex.

— Nu mai spune, şi?

Privirea nerăbdătoare a lui Patrik îi făcu plăcere.

— Au zis că ideea pare grozavă şi au vrut să le trimit imediat materialul pe care îl aveam. Încă trebuie să termin de scris cartea despre Selma Lagerlöf, însă mi-au dat o lună în plus, aşa că am promis acum că voi avea biografia gata până în septembrie. Chiar cred că mă voi descurca să lucrez la amândouă în acelaşi timp. Până acum a mers destul de bine.

— Ce au zis editorii în legătură cu aspectul legal? Cred că există riscul de a fi daţi în judecată de familia lui Alex?

— Legea libertăţii presei este destul de clară. Am dreptul de a scrie despre ea, chiar şi fără aprobarea lor. Însă, fireşte, sper să am sprijinul lor, după ce voi avea ocazia de a le explica proiectul şi viziunea mea pentru carte. Chiar nu vreau să scriu o poveste senzaţională, lipsită de substanţă. Vreau să scriu despre ceea ce s-a întâmplat de fapt şi despre cine era Alex cu adevărat.

— Şi cum rămâne cu cererea? Au considerat că va exista interes pentru genul acesta de carte?

Ochii lui Patrik scânteiau. Erica fu bucuroasă că era atât de entuziasmat pentru ea. El ştia cât de mult însemna pentru ea acea carte şi voia să îi împărtăşească pasiunea.

— Amândoi credem că ar trebui să existe mult interes, în Statele Unite, cererea pentru cărţi poliţiste inspirate de fapte reale este enormă. Cea mai mare autoare de acest gen, Ann Rule, vinde milioane de copii. Aici, în Suedia, este un fenomen destul de nou. Există câteva cărţi de genul acesta, precum cea scrisă în urmă cu câţiva ani despre cazul doctorului şi al patologului, însă nimic care să fie cu adevărat non-ficţiune. Ca şi Ann Rule, vreau să cercetez amănunţit totul. Să verific faptele, să-i intervievez pe toţi cei implicaţi, apoi să scriu o carte pe cât se poate de apropiată de ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Crezi că familia lui Alex va fi de acord cu interviurile?

— Nu ştiu.

Erica îşi răsuci o şuviţă în jurul degetului.

— Chiar nu ştiu. Însă îi voi întreba cu siguranţă, iar dacă nu vor dori să participe, va trebui să găsesc cumva o cale de mijloc. Am un avantaj imens pentru că deja ştiu multe despre ei. Trebuie să recunosc, ezit să-i întreb, însă va trebui să mă descurc. Dacă această carte se va vinde bine, sunt de acord să continui să scriu despre cazuri legale interesante, iar apoi va trebui să mă obişnuiesc să fiu mai obraznică un pic cu rudele. Asta face parte din cerinţele meseriei. Cred de asemenea că oamenii simt nevoia de a vorbi deschis, de a-şi spune povestea. Atât din punctul de vedere al victimei, cât şi din cel al făptaşului.

— Cu alte cuvinte, vei încerca să vorbeşti şi cu Vera.

— Da, bineînţeles. Nu am idee dacă va fi de acord, însă intenţionez oricum să încerc. Poate va vorbi, poate nu. Nu o pot forţa.

Ridică din umeri cu un gest indiferent, însă cu siguranţă ar fi fost o carte mult mai bună dacă ar fi putut să o convingă pe Vera să participe. Ceea ce scrisese până atunci nu era decât o schiţă; acum trebuia să se ocupe de substanţa cărţii.

— Dar tu?

Se întoarse puţin pe canapea şi îşi puse picioarele în poala lui Patrik, care pricepu aluzia şi începu ascultător să îi maseze tălpile.

— Cum a fost ziua ta? Acum eşti marele erou la secţie?

Oftatul adânc al lui Patrik indică faptul că nu era aşa.

— Nu, doar nu crezi că Mellberg ar oferi apreciere acolo unde s-ar cere, nu-i aşa? A făcut naveta toată ziua între camera de interogare şi felurite conferinţe de presă. Pronumele cel mai des utilizat în discuţiile cu reporterii a fost „eu”. Aş fi surprins dacă mi-ar menţiona măcar numele. Dar ce naiba! Cine vrea să-şi vadă numele în ziare oricum? Am arestat un criminal ieri şi asta mi-e de ajuns.

— Cu siguranţă eşti plin de sentimente nobile, nu-i aşa?

Erica îl lovi în joacă peste braţ.

— Recunoaşte că ţi-ar fi plăcut să stai acolo în faţa microfonului la o conferinţă mare de presă, umflându-te în pene şi spunându-le cât de genial ai fost, când ai reuşit să identifici criminalul.

— Bine, ar fi fost destul de grozav să fiu măcar menţionat în ziarul local. Însă asta nu are să se întâmple. Mellberg va fura toată gloria pentru sine, şi n-am ce face.

— Crezi că va obţine transferul pe care-l doreşte atât de mult?

— Măcar de l-ar obţine. Însă bănuiesc că superiorii din Göteborg sunt destul de încântaţi să îl aibă acolo unde este. Mă tem că probabil vom fi nevoiţi să îl suportăm până la pensionarea sa. Iar momentan ziua aceea pare foarte îndepărtată.

— Bietul Patrik.

Ea îi mângâie părul, iar el consideră asta un semnal pentru a sări pe ea şi a o ţintui pe canapea.

Vinul îi făcuse mâinile grele, iar căldura trupului său se împrăştie încet către al ei. Respiraţia lui se schimbă; respiră mai greu. Însă Erica avea încă nişte întrebări pentru el. Se zbătu pentru a sta dreaptă şi îl împinse cu o forţă moderată înapoi în colţul său.

— Însă chiar eşti mulţumit de tot? Cum rămâne cu dispariţia lui Nils, de exemplu? N-ai aflat nimic de la Vera?

— Nu, ea pretinde că nu ştie nimic despre asta. Din nefericire, nu o cred. Bănuiesc că a avut un motiv şi mai serios de a-l proteja pe Anders decât acela că oamenii ar afla că Nils îl agresase. Cred că ştia exact ce se întâmplase cu Nils şi că secretul trebuia păstrat cu orice preţ. Dar trebuie să recunosc, mă deranjează faptul că nu sunt decât speculaţii din partea mea. Oamenii nu dispar pur şi simplu în ceaţă. Se află acolo, undeva, şi există cineva care ştie unde. Însă am o teorie.

Apoi Patrik trecu pas cu pas prin cursul probabil al evenimentelor şi explică circumstanţele ce sprijineau ideea sa. Erica observă că tremura, în ciuda căldurii din cameră. Suna incredibil şi, cu toate acestea, în mod straniu de plauzibil. Înţelese de asemenea că Patrik nu va putea vreodată să dovedească vreun lucru afirmat. Şi chiar dacă ar fi putut, probabil că nu avea să ajute cu nimic. Trecuseră atâţia ani. Atâtea vieţi fuseseră deja distruse. N-ar ajuta cu nimic să mai distrugă încă una.

— Ştiu că asta nu va conduce niciodată la ceva. Şi totuşi vreau să ştiu, de dragul meu. Am trăit cu acest caz de câteva săptămâni încoace şi vreau să aflu un deznodământ de-un fel.

— Şi ce ai de gând să faci? Ce poţi face, de altfel?

Patrik oftă.

— Pur şi simplu voi cere nişte răspunsuri. Nu rişti, nu câştigi, corect?

Erica îl privi iscoditor.

— Nu pare o idee prea bună, dar sunt sigură că tu ştii mai bine.

— Sper. Putem să lăsăm deoparte moartea şi mâhnirea pentru restul serii şi să ne concentrăm în schimb unul asupra celuilalt?

— Cred că e o idee grozavă.

Patrik o acoperi din nou cu corpul lui, iar de data aceasta nimeni nu îl împinse la o parte.

Atunci când plecă de acasă, Erica se afla încă în pat. Nu se îndurase să o trezească, deci se ridică în linişte, se îmbrăcă şi plecă.

Detectase o oarecare surpriză, dar şi o anticipare prudentă atunci când stabilise această întâlnire. Condiţia fusese de a se întâlni în mod discret, iar Patrik nu avu nicio problemă în a fi de acord cu asta. Din cauza aceasta era acum treaz la ora şapte într-o dimineaţă de marţi. Pe măsură ce conduse pe întuneric spre Fjällbacka, trecu doar de câteva maşini. Coti la semnul pentru insula Väddö şi conduse încă un pic înainte de a se opri în parcare. Maşina lui era singura de acolo. Apoi aşteptă. După zece minute, o altă maşină intră în parcare şi trase lângă a lui. Şoferul coborî, deschise uşa din dreapta a maşinii lui Patrik şi urcă. Patrik lăsă motorul maşinii pornit pentru ca încălzirea să poată funcţiona, altfel ar fi îngheţat de tot.

— Pare de-a dreptul incitant, să ne întâlnim aşa în secret, sub acoperirea întunericului. Singura mea întrebare este de ce.

Jan era complet relaxat, însă pe faţă avea o expresie mirată.

— Am crezut că ancheta a luat sfârşit. Îl aveţi pe ucigaşul lui Alex, nu-i aşa?

— Da, este adevărat. Însă mai există încă nişte piese care nu se potrivesc, iar asta mă

necăjeşte.

— Înţeleg. Ce anume nu se potriveşte?

Chipul lui Jan nu trăda niciun sentiment. Patrik se întrebă dacă avea să reiasă că se trezise degeaba la acea oră scandaloasă. Însă acum că se afla acolo, putea măcar să termine ceea ce începuse.

— După cum probabil ai auzit, Alexandra şi Anders au fost molestaţi de fratele tău vitreg, Nils.

— Da, am auzit asta. Oribil. Mai ales pentru mama.

— Deşi pentru ea nu fusese o noutate. Ştia deja despre asta.

— Bineînţeles că ştia. Rezolvase situaţia în singurul mod care-i era cunoscut. Cu cea mai mare discreţie posibilă. Toate celelalte cădeau pe plan secund.

— Şi ce părere ai despre asta? Despre faptul că fratele tău era pedofil, iar mama ta ştia despre asta şi îl proteja?

Jan nu se lăsă intimidat de întrebare. Îşi îndepărtă câteva particule invizibile de praf de pe rever. Apoi ridică doar dintr-o sprânceană atunci când răspunse, după ce cugetă timp de câteva clipe.

— Fireşte, o înţeleg pe mama. A acţionat în singurul mod în care a putut, iar răul fusese deja făcut, nu-i aşa?

— Da, cred că poate fi privit şi aşa. Dar întrebarea este unde s-a dus Nils după aceea? A primit vreun membru al familiei veşti de la el?

— Cât despre asta, fireşte că am anunţat poliţia, ca nişte buni cetăţeni.

Ironia fu atât de bine mascată în tonul vocii sale încât fu cu greu perceptibilă.

— Dar înţeleg de ce a ales să dispară. Ce-i rămăsese aici? Mama realizase deja ce fel de om era şi nu mai putea continua să lucreze la şcoală. Ar fi avut ea grijă de asta. Aşa că şi-a luat zborul.

Probabil că locuieşte într-o ţară frumoasă şi călduroasă, cu acces uşor la fetiţe şi băieţi.

— Eu nu cred.

— O, nu, de ce nu? Aţi dezgropat pe undeva proverbialul mort?

Patrik ignoră tonul său zeflemitor.

— Nu, nu am făcut-o. Dar, vezi tu, eu am o teorie...

— Cât de palpitant.

— Nu cred că Nils i-a molestat doar pe Alex şi pe Anders. Cred că victima sa principală a fost cineva pe care-l avea aproape. Cineva extrem de accesibil. Cred că şi tu ai fost molestat.

Pentru prima dată, lui Patrik i se păru că observă o fisură în exteriorul strălucitor şi fără cusur al lui Jan, însă în secunda următoare el deţinu din nou controlul, sau cel puţin aşa păru.

— Interesantă teorie. Pe ce anume o bazezi?

— Nu pe mare lucru, trebuie să recunosc. Însă am găsit o legătură comună între voi trei. Din copilăria voastră. Am văzut un petic de piele în biroul tău atunci când te-am vizitat. Presupun că este destul de important pentru tine, nu-i aşa? Simbolizează ceva. Un pact, o solidaritate, un legământ de sânge. L-ai păstrat timp de peste douăzeci şi cinci de ani. Anders şi Alex le-au păstrat de asemenea pe ale lor. Pe spatele fiecărui petic se află o amprentă însângerată şi de aceea cred că voi toţi aţi făcut un jurământ de sânge în stilul melodramatic al copiilor. Erau trei litere arse pe faţa peticului: C.T.M. Nu am reuşit să descifrez asta. Poate că m-ai putea ajuta tu?

Patrik văzu cum două forţe diferite aproape că se luptau literalmente înăuntrul lui Jan. Pe de o parte, bunul-simţ îl îndruma să nu spună absolut nimic; pe de altă parte, dorinţa de a împărtăşi un secret nu trebuia subestimată, dorinţa de a se confesa cuiva. Patrik fu încrezător în egoul lui Jan şi parie pe faptul că avea să fie irezistibil pentru el să-şi descarce sufletul cuiva care ar asculta cu

interes. Hotărî să încerce să faciliteze decizia lui Jan.

— Tot ceea ce spunem astăzi aici va rămâne între noi. Nu am nici energia, nici resursele de a urmări ceva ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Şi cred că abia dacă aş putea găsi vreo dovadă de m-aş strădui. Asta este pentru mine personal. Trebuie să aflu.

Tentaţia fu prea mare pentru Jan.

— „Cei Trei Muşchetari", asta înseamnă „C.T.M.". Stupid şi ridicol de romantic, însă aşa ne vedeam noi. Eram noi împotriva lumii. Atunci când eram împreună, puteam uita de ceea ce ni se întâmplase. Nu vorbeam niciodată despre asta între noi, însă nu aveam nevoie să o facem. Înţelegeam fără cuvinte. Am făcut un pact că aveam să fim mereu loiali unul altuia. Cu o bucată de sticlă spartă am făcut o tăietură la un deget şi ne-am amestecat sângele, apoi am marcat cu el emblemele. Eu am fost cel mai puternic dintre noi trei. Am fost silit să fiu cel mai puternic. Ceilalţi puteau măcar să se simtă în siguranţă acasă, însă eu priveam mereu peste umăr. Noaptea stăteam întins cu pătura trasă până-n bărbie şi ascultam paşii ce ştiam că se apropie, mai întâi pe coridor, apoi din ce în ce mai aproape.

Era ca şi cum un stăvilar ar fi plesnit. Jan vorbea într-un ritm năprasnic, iar Patrik tăcu pentru a nu întrerupe şirul cuvintelor.

Jan aprinse o ţigară, crăpă puţin geamul maşinii pentru a da drumul afară fumului şi continuă.

— Noi trei locuiam în propria noastră lume. Ne întâlneam atunci când nimeni nu se uita şi căutam alinare şi consolare între noi. Lucrul ciudat era că, deşi ar fi trebuit să ne reamintim reciproc de răul petrecut, noi doar împreună puteam scăpa de el pentru o vreme. Habar n-am cum de ştiam. Sau de ce am căutat companie reciprocă, însă cumva, noi ştiam. Era inevitabil că aveam să ne

căutăm unul pe celălalt. Eu am fost cel care a decis să rezolvăm problema în felul nostru. Alex şi Anders au văzut asta ca pe un joc la început, însă eu ştiam că trebuia să devină serios. Nu exista altă scăpare.

Într-o zi senină, geroasă de iarnă am mers în larg pe gheaţă, fratele meu vitreg şi cu mine. Nu a fost greu să-l ademenesc să vină. Era încântat la culme că eu luasem iniţiativa şi aştepta cu nerăbdare mica noastră expediţie. Eu petrecusem multe ore pe gheaţă în acea iarnă şi ştiam exact unde să-l duc. Anders şi Alex aşteptau acolo. Nils a fost surprins atunci când i-a văzut, însă era atât de arogant încât nu ne-a privit niciodată ca pe o ameninţare, în definitiv, eram doar nişte copii. Restul a fost uşor. O gaură în gheaţă, un brânci şi dus a fost. La început am fost atât de uşuraţi. Primele câteva zile au fost minunate. Nelly era extrem de îngrijorată în legătură cu dispariţia lui Nils, însă eu stăteam noaptea în pat şi zâmbeam. Ascultam absenţa paşilor. Apoi s-a dezlănţuit iadul. Părinţii lui Alex au aflat despre ce se întâmplase – cum anume, nu ştiu – şi au mers la Nelly. Alex probabil că a clacat din cauza presiunii şi a întrebărilor şi le-a spus totul, atât despre mine, cât şi despre Anders. Nu şi despre ce i-am făcut lui Nils, însă despre tot ce se întâmplase înainte de asta. De credeam vreodată că aveam să primesc compasiune din partea mamei mele vitrege, mi-am învăţat atunci lecţia. Nelly nu m-a mai privit vreodată în ochi. N-a mai întrebat vreodată unde era Nils. Uneori mă întreb dacă a bănuit ceva.

— Şi Verei i s-a spus despre agresiuni.

— Da, însă mama a fost deşteaptă. A speculat nevoia Verei de a-l proteja pe Anders şi de a păstra aparenţele. Nici măcar nu a trebuit să-i dea bani sau să o mituiască cu o slujbă bună pentru a o reduce la tăcere.

— Crezi că Vera a aflat de asemenea, mai devreme sau mai târziu, ce se întâmplase cu Nils?

— Sunt complet convins de asta. Nu cred că Anders ar fi fost în stare să-i ascundă Verei aşa ceva de-a lungul tuturor acelor ani.

Patrik gândi cu voce tare.

— Deci să presupunem că Vera a ucis-o pe Alex nu doar pentru a o face să tacă în legătură cu agresiunile, ci şi pentru că se temea ca Anders să nu fie acuzat de crimă.

Zâmbetul lui Jan era aproape vesel.

— Ceea ce este aproape comic. În primul rând, ştim că fiecăruia îi vine rândul să moară, iar în al doilea rând, nimeni nu s-ar obosi să ne pună sub acuzare acum, după atâta vreme, având în vedere circumstanţele şi faptul că eram doar nişte copii pe-atunci.

Ezitant, Patrik fu nevoit să fie de acord cu el. Nu ar fi existat consecinţe dacă Alex s-ar fi dus la poliţie şi le-ar fi povestit tot ce se întâmplase. Dar se părea că Vera nu înţelesese asta; ea credea că exista un pericol real ca Anders să fie condamnat pentru crimă.

— Aţi păstrat legătura după aceea? Tu, Alex şi Anders?

— Nu, Alex s-a mutat aproape imediat, iar Anders s-a retras în mica sa lume. Bineînţeles, ne vedeam ocazional, însă nu ne vorbiserăm timp de douăzeci şi cinci de ani, până când Anders m-a sunat după moartea lui Alex, urlând că eu am ucis-o. Fireşte că am negat. Nu aveam nimic de-a face cu moartea ei, însă el nu se dădea bătut.

— Nu ştiai că se gândise să meargă la poliţie şi să le spună despre moartea lui Nils?

— Nu înainte de moartea ei. Anders mi-a spus după aceea.

Jan suflă cu nonşalanţă câteva rotocoale de fum.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ştiut?

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, nu-i aşa?

Se întoarse către Patrik şi îl privi cu ochii săi albaştri, de gheaţă. Patrik se cutremură. Nu, nu aveau să afle niciodată.

— După cum am spus, nimeni nu s-ar fi obosit să ne trimită la închisoare pentru ceea ce făcuserăm. Dar desigur, voi fi primul care să recunoască faptul că mi-a complicat puţin relaţia cu mama.

Apoi Jan schimbă brusc subiectul.

— Pare-se că şi-o trăgeau, Anders şi Alex, conform celor auzite de mine. Ştii, Frumoasa şi Bestia. Poate că ar fi trebuit şi eu să fac o încercare, de dragul vremurilor bune...

Patrik nu simţi deloc compătimire pentru bărbatul de lângă el. Adevărat, trecuse prin iad, copil fiind, însă era ceva mai mult legat de Jan. Ceva rău şi putred care emana prin pori. Dintr-un impuls, Patrik spuse:

— Părinţii tăi au murit în circumstanţe tragice. Ştii mai multe legat de ceea ce s-a întâmplat, în afară de ce a reieşit în urma anchetei?

Un zâmbet apăru în colţurile gurii lui Jan. Coborî geamul maşinii încă vreo câţiva centimetri şi aruncă afară mucul de ţigară.

— Un accident se poate întâmpla aşa de uşor, nu-i aşa? O lampă căzută, o perdea fluturând. Mici incidente care îşi îmbină forţele pentru a crea un eveniment major. Sau, de altfel, s-ar putea spune că este doar voia lui Dumnezeu ca unele accidente să se întâmple oamenilor care le merită.

— De ce ai fost de acord să te întâlneşti cu mine? De ce îmi spui toate astea?

— De fapt, şi eu am fost surprins. Nu intenţionam să vin, însă curiozitatea mi-a venit de hac, cred eu. Şi cu toţii avem nevoie să spunem cuiva ce am făcut. Mai ales când acel cineva nu poate face nimic în legătură cu faptele despre care aude. Moartea lui Nils se află departe în trecut, este cuvântul meu contra cuvântului tău, şi mă tem că nimeni nu te-ar crede pe tine.

Jan coborî din maşină, dar se întoarse şi se aplecă înăuntru.

— Consider că, pentru unii oameni, nelegiuirile sunt recompensate. Într-o bună zi am să moştenesc o avere considerabilă. Dacă Nils ar fi trăit, mă îndoiesc că m-aş fi aflat în situaţia aceasta.

Salută glumeţ cu două degete la tâmplă, închise uşa şi merse înapoi la maşina sa. Patrik putea simţi un rânjet maliţios întinzându-i-se pe chip. Evident că Jan nu ştia de relaţia Juliei cu Nelly ori rolul pe care aceasta avea să-l joace în ziua citirii testamentului. Căile Domnului erau într-adevăr nebănuite.

Briza caldă îi mângâie obrajii brăzdaţi de riduri, în vreme ce stătea pe micul balcon. Soarele îi încălzea şi vindeca încheieturile dureroase; se mişca pe zi ce trece mai uşor. În fiecare zi mergea la slujba sa din piaţa de peşte, unde ajuta la vânzarea capturii venite dimineaţa devreme de pe bărcile de pescuit.

Aici nu exista nimeni care să le ia oamenilor mai bătrâni dreptul de a se face folositori. În schimb, era mai respectat şi mai apreciat decât fusese vreodată în viaţa lui, şi încet, dar sigur, el începuse să-şi facă prieteni în micuţul orăşel. Într-adevăr, existau mici necazuri cu limba, însă îşi putu da seama că se descurca binişor cu gesturi şi bune intenţii, iar vocabularul său creştea de asemenea în mod constant. În plus, un pahar sau două după o zi bună de muncă ajutau la slăbirea barierelor timidităţii; descoperi, spre surprinderea sa, că începuse să se transforme într-un adevărat limbut.

Stând acolo pe balcon, uitându-se pe deasupra vegetaţiei abundente ce se contopea cu cea mai albastră apă văzută de el vreodată, Eilert simţi că nu avea să ajungă vreodată mai aproape de paradis decât acolo.

O condimentare mică a vieţii sale o reprezenta flirtul zilnic cu durdulia proprietară a pensiunii, Rosa. Din când în când îşi îngăduia să cocheteze cu ideea că în timp lucrurile ar putea chiar să evolueze în ceva mai mult decât un flirt jucăuş. Atracţia exista, nu încăpea îndoială, iar oamenii nu erau făcuţi să trăiască singuri.

Pentru o clipă se gândi la Svea, înapoi acasă în Suedia. Apoi îndepărtă acel gând neplăcut, închise ochii şi savură o binemeritată siestă.

—— *Sfârşit* ——